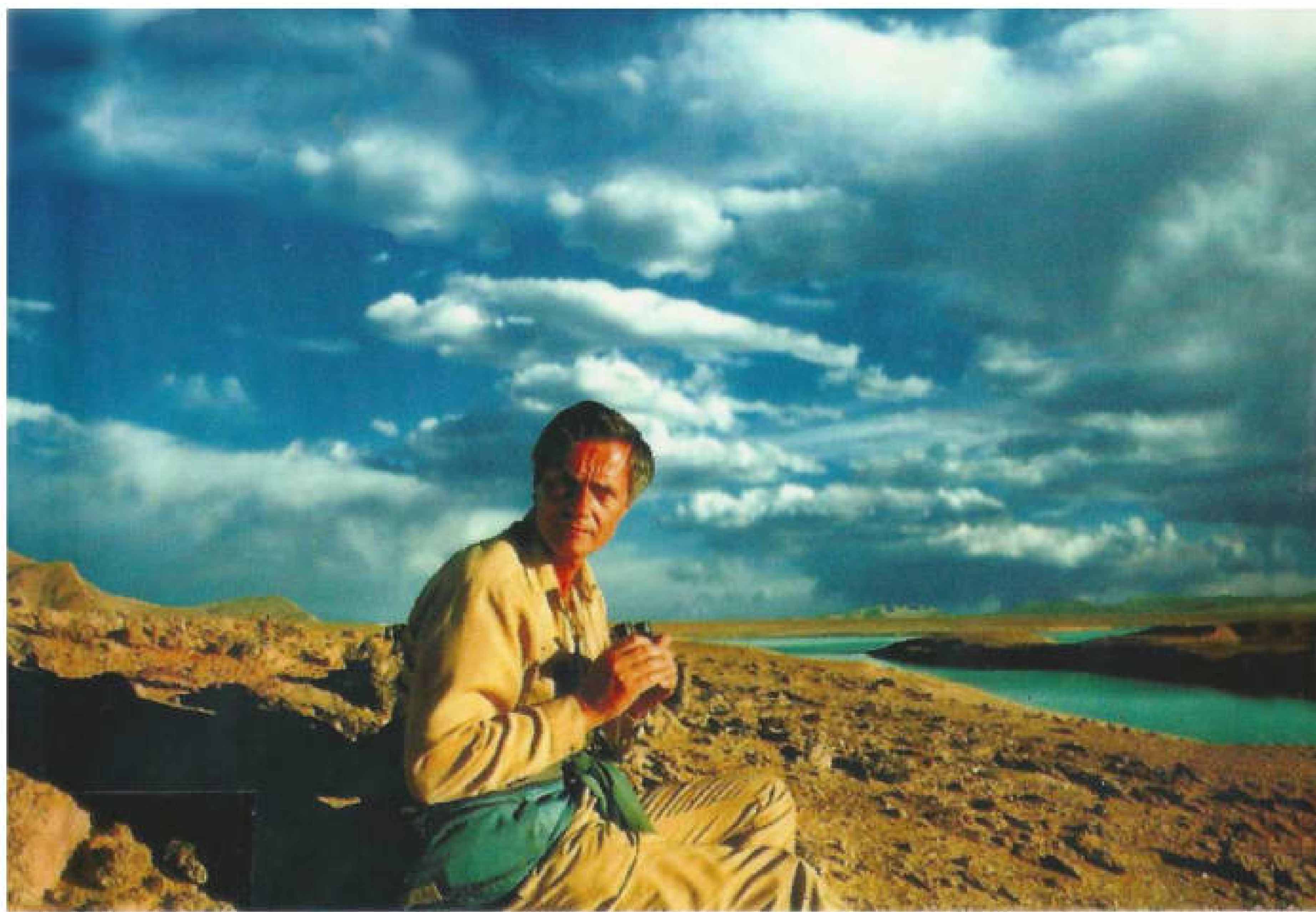
Robert Ludlum

AUTORUL NUMĂRUL 1 ÎN LUME AL ROMANELOR DE ACȚIUNE

ȚINUTUL MAGIC

I.S.B.N.: 973-9343-92-9

Tiparul executat sub comanda nr. 90 544

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

PARTEA ÎNTÎI

Port Antonio/Londra

1

PORT ANTONIO, JAMAICA

Perdeaua albă de stropi ai oceanului ţîşni în sus din stînca de coral şi, o fracţiune de secundă, rămase suspendată pe fundalul de un albastru întunecat al Caraibelor. Apoi, jetul de apă se prăvăli peste miile de crăpături minuscule, ascuţite şi neregulate ce formau stratul de coral, întorcîndu-se în ocean, contopindu-se cu el.

Timothy Durell se duse către capătul îndepărtat al uriaşului bazin de formă neregulată, împrejmuit de corali şi urmări lupta înverşunată dintre ape şi stînci. Acea zonă izolată de pe ţărmul de nord al Jamaicăi ilustra compromisul între activitatea omului şi fenomenele naturale. Vilele Trident erau construite pe un strat de coral, înconjurate de acesta din trei părţi, cu o singură cale de acces spre drumurile din faţă. Construcţiile reprezentau replici miniaturale ale numelor pe care le purtau, case de oaspeţi aflate în faţa mării şi a cîmpiilor de coral. Fiecare dintre ele constituia o entitate; fiecare era izolată de celelalte, aidoma întregului complex faţă de teritoriul alăturat pe care se afla Port Antonio.

Durell, tînărul director englez al Vilelor Trident, absolvent al Colegiului de Management hotelier din Londra, avea o serie de inițiale după numele său, care indicau mai multă știință de carte și experiență decît lăsa să se înțeleagă înfățișarea lui juvenilă. Dar Durell era într-adevăr bun; știa asta nu numai el, dar și proprietarii complexului Trident. Nu încetase nici o clipă să caute neprevăzutul, ceea ce, împreună cu dexteritatea obținută prin rutină, reprezenta esența unui management de calitate.

Acum descoperise ceva neașteptat, și asta îl tulbura.

Era o imposibilitate matematică. Sau, dacă nu imposibil, cu siguranță extrem de improbabil.

Pur și simplu nu avea sens.

– Domnul Durell?

Omul se întoarse. Secretara lui jamaicană, ale cărei trăsături și piele cafenie trădau un străvechi amestec de sînge african și britanic, venise pe marginea bazinului cu un mesaj.

– Da.

– Zborul Lufthansa de la München la Montego are întîrziere.

– E vorba despre rezervarea făcută de Keppler, nu-i așa?

– Da. Vor pierde legătura care-i aduce pe insulă.

– Trebuia să vină la Kingston.

– N-au sosit, spuse fata, pe un ton dezaprobator, dar fără asprimea ce se degaja din afirmația lui Durell. E limpede că nu vor să-și petreacă noaptea la Montego; au expediat un mesaj de la bordul avionului. Va trebui să le trimiteți un charter...

– După ce m-au anunțat doar cu trei ore înainte? Să le trimită nemții! Avionul lor a întîrziat.

– Au încercat. N-au găsit nici unul disponibil în Mo'Bay.

– Sigur, nu e nici unul... O să vorbesc cu Hanley. Urmează

să se întoarcă la Kingston cu familia Warfield pe la ora cinci.

– Poate că n-o să vrea să...

– O să vrea. Sîntem în aceeaşi situaţie. Sper că n-o să se întîmple aşa toată săptămîna.

– De ce spuneţi asta? Ce vă îngrijorează?

Durell se întoarse la balustradă şi privi întinderea de coral şi stîncile. Îşi aprinse o ţigară, protejînd cu palma flacăra de briza caldă.

– Cîteva lucruri. Nu sînt sigur că le pot preciza pe toate. *Ştiu* însă ceva.

Se uită la fată, fără s-o vadă, cu o privire pierdută în amintiri.

– Acum vreo douăsprezece luni, au început să sosească rezervări pentru această săptămînă. În urmă cu unsprezece luni, toate locurile erau ocupate. Toate vilele au fost închiriate... pentru această săptămînă.

– Complexul Trident e foarte popular. Ce vi se pare aşa de ciudat?

– Nu înţelegi. De unsprezece luni încoace, toate rezervările şi-au păstrat valabilitatea. Nici o singură amînare sau vreo schimbare de dată. Nici măcar pentru o zi.

– Mai puţină bătaie de cap pentru dumneavoastră. Credeam că o să fiţi încîntat.

– Nu-ţi dai seama? E matematic impo... mă rog, cel puţin o nepotrivire. Douăzeci de vile. Considerînd că e vorba despre cupluri, asta înseamnă patruzeci de familii, zău aşa – mame, taţi, mătuşi, unchi, veri... Vreme de unsprezece luni, nu s-a întîmplat nimic care să schimbe planurile cuiva. Nici unul dintre ei n-a murit – iar la tarifele noastre nu-i avem în vedere în primul rînd pe tineri. N-a intervenit nici o afacere urgentă, nici pojar sau oreion, nici nunţi, înmormîntări sau vreo boală mai lungă. Totuşi,

noi nu organizăm încoronarea reginei; oferim doar o săptămînă în Jamaica.

Fata rîse.

– Parcă aţi recita o poezie, domnule Durell. Vă deranjează faptul că lista dumneavoastră de aşteptare, atît de bine întocmită, a rămas nefolosită?

– Şi, apropo, vor sosi cu toţii, continuă tînărul director, pe un ton precipitat. Acest Keppler este singurul care are o problemă, şi cum o rezolvă? Trimiţînd un mesaj prin radio, de undeva de deasupra Atlanticului. Trebuie să recunoşti că *asta* e cam mult. Iar ceilalţi? Nimeni n-a cerut să-l aştepte o maşină, nici n-a solicitat vreo confirmare de pe insulă, nemaivorbind de faptul că nu şi-au făcut nici un fel de griji în privinţa bagajelor sau a distanţelor. Sau în legătură cu altceva. Pur şi simplu vor fi aici.

– Nu şi familia Warfield. Căpitanul Hanley s-a dus cu avionul la Kingston ca să-i aducă.

– Dar noi n-am ştiut asta. Hanley şi-a închipuit în mod greşit lucrul ăsta. Aranjamentul s-a perfectat în particular de la Londra. El a crezut că noi le-am dat numele lui, dar eu unul n-am făcut-o.

– Nici dumneavoastră, dar nici altcineva... Fata se opri. Dar vin... din toate colţurile lumii.

– Da. Aproape egal împărţiţi. Din Statele Unite, Anglia, Franţa, Germania şi... Haiti.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă fata, observînd îngrijorarea ce se aşternuse pe chipul lui Durell.

– Am ciudata impresie că toţi oaspeţii noştri ce urmează să vină săptămîna asta se cunosc între ei. Dar nu vor ca noi să ştim asta.

LONDRA, ANGLIA

Americanul înalt, cu părul de culoare deschisă, într-un trenci descheiat, ieşi pe uşa dinspre Strand a Hotelului Savoy. Se opri o clipă şi ridică privirea spre cerul englezesc ce se profila deasupra blocurilor de pe stradă. Era un lucru perfect normal – să observe cerul, să verifice starea vremii după ieşirea din adăpost –, dar bărbatul nu aruncă obişnuita privire fugară a unui om preocupat de evoluţia factorului climatic.

El se uită cu atenţie.

Orice geolog care-şi cîştiga existenţa făcînd prospecţiuni geofizice pentru guvern, companii de fundaţii cunoştea importanţa covîrşitoare a vremii; putea însemna progres ori întîrziere.

Îi intrase în reflex.

Ochii lui cenuşii, limpezi, erau adînciţi în orbitele străjuite de sprîncene groase, mai întunecate decît părul castaniu deschis, pieptănat cu iritantă regularitate peste cap. Chipul său avea culoarea proprie celor ce sînt permanent expuşi capriciilor vremii, cu tenul bronzat, dar nu ars de soare. Cutele din jurul ochilor păreau săpate mai curînd de activitatea lui decît de vîrstă – o faţă în permanent conflict cu elementele naturii. Avea pomeţii obrajilor ridicaţi, buzele pline, maxilarele lipsite de energie, denotînd o anume blîndeţe a omului, într-un contrast abstract cu înfăţişarea aspră impusă de activitatea sa profesională.

Blîndeţea i se citea şi în priviri; nu izvora din slăbiciune, ci din curiozitate; erau ochii unui bărbat care cerceta cu atenţie – poate fiindcă nu cercetaseră suficient în trecut.

Acest om trecuse prin numeroase încercări.

După ce termină de examinat cerul, îl salută pe portarul în uniformă, clătinînd apoi din cap în semn de refuz.

– Nu doriţi un taxi, domnule McAuliff?

– Nu, mulţumesc, Jack. O să merg pe jos.

– E cam frig, domnule.

– Mă înviorează – am de parcurs o distanţă mică.

Portarul îşi duse mîna la şapcă şi îşi îndreptă atenţia spre un Jaguar care tocmai sosise. Alexander McAuliff îşi continuă drumul pe strada Savoy, trecu pe lîngă teatru şi biroul American Express, mergînd către Strand. Traversă strada şi intră în traficul uman, luînd-o spre nord, către Podul Waterloo. Îşi încheie fulgarinul şi-i ridică gulerul, ferindu-se de frigul londonez de februarie.

În cîteva minute avea să ajungă la intersecţia Waterloo unde îşi fixase o întrevedere la ora unu.

Convenise cu reprezentantul companiei Dunstone să se întîlnească în felul ăsta, dar spera că tonul vocii sale exprimase clar iritarea. Ar fi fost de acord să ia un taxi, să închirieze o maşină sau să angajeze un şofer la nevoie, dar, dacă Dunstone trimitea o maşină după el, de ce nu-l lua de la Savoy? Nu că l-ar fi deranjat mersul pe jos; dar detesta să se întîlnească cu oameni în automobile aflate în mijlocul unor străzi aglomerate. Era al naibii de neplăcut.

Omul de la Dunstone dăduse o scurtă explicaţie care, din punctul său de vedere, era singura necesară: „Aşa preferă domnul Julian Warfield".

Observă imediat automobilul. Trebuia să fie al lui Dunstone sau al lui Warfield. Un Rolls-Royce, cu o caroserie de un negru strălucitor, lucrată manual, care circula maiestuos, anacronic, printre economicele Austin, MG şi alte mărci europene. Aşteptă

la bordura trotuarului, aflată la trei metri de traversarea pe pod. Nu trebuia să facă nici un gest de recunoaştere spre Rolls-ul ce se apropia încet. Aşteptă pînă cînd maşina opri exact în faţa lui şi uşa din spate se deschise.

– Domnul McAuliff? întrebă nerăbdător bărbatul vîstnic cu faţa tinerească dinăuntru.

– Domnul Warfield? răspunse la întrebare McAuliff, convins că nu aceasta era identitatea omului de vreo cincizeci de ani, cu aspect pedant de funcţionar.

– Slavă Cerului, nu. Numele meu e Preston. Săriţi înăuntru; cred că am depăşit limita admisă.

– Da, aşa e.

Alex se aşeză pe canapeaua din spate, în vreme ce Preston se retrăgea să-i facă loc. Englezul întinse mîna.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Eu sînt cel cu care aţi vorbit la telefon.

– Da... domnul Preston.

– Îmi pare sincer rău pentru inconvenientul de a ne întîlni în felul ăsta. Bătrînul Julian are şi el ciudăţeniile lui.

McAuliff îşi zise că poate îl judecase greşit pe omul de la Dunstone.

– A fost puţin neclar, asta-i tot. Dacă a vrut să-şi ia măsuri de precauţie – nu-mi dau seama pentru ce motiv –, trebuie să recunosc că a găsit o maşină grozavă pentru întîlnirea asta.

Preston rîse.

– Aşa e. Dar am învăţat de-a lungul anilor, că Warfield, asemenea lui Dumnezeu, acţionează pe căi misterioase, care sînt totuşi perfect logice. El are întotdeauna dreptate. O să luaţi prînzul cu el, să ştiţi.

– În regulă. Unde?

– La Belgravia.

– În cazul acesta, mergem într-o direcţie greşită.

– Julian şi Dumnezeu – fundamentul logicii, amice.

Rolls-ul traversă Waterloo, o luă spre sud către Cut, făcu la stînga pînă la Blackfriars Road, apoi din nou la stînga, peste Podul Blackfriars, şi la nord, spre Holborn. Era un traseu derutant.

Zece minute mai tîrziu, maşina opri în faţa intrării cu baldachin a unei clădiri din gravelit, cu o placă din alamă în dreapta uşilor duble din sticlă, pe care scria SHAFTESBURY ARMS. Portarul apucă mînerul portierei şi vorbi cu jovialitate:

– Bună ziua, domnule Preston.

– Bună ziua, Ralph.

McAuliff îl urmă pe Preston în clădire, traversînd holul confortabil spre un grup de trei lifturi.

– Locul ăsta îi aparţine lui Warfield? întrebă el, mai mult ca să facă conversaţie decît din curiozitate.

– Nu, e al meu. Deşi eu n-o să iau prînzul cu voi. Totuşi, am încredere în bucătar. O să fii servit cum se cuvine.

– N-o să ţin seama de asta. „Julian şi Dumnezeu".

Preston zîmbi neutru, în timp ce uşa ascensorului se deschise.

Julian Warfield vorbea la telefon atunci cînd Preston îl introduse pe McAuliff în camera de zi elegantă, decorată cu gust. Bătrînul stătea lîngă o masă de epocă aşezată în faţa unei ferestre înalte, cu vederea spre Belgrave Square. Prin dimensiunile sale, fereastra încadrată de lungi draperii albe evidenţia talia scundă a lui Warfield. E chiar un tip mărunt, îşi zise Alex, în timp ce răspundea salutului cu mîna al lui Warfield cu un semn din cap şi cu un zîmbet.

– Atunci o să trimiţi statisticile de creştere la Macintosh, zise Warfield fără grabă la telefon. Sînt sigur că n-o să fie de acord, dar o să-l convingeţi. La revedere.

Micuţul bătrîn puse receptorul în furcă şi-l privi pe Alex.

– Domnul McAuliff, nu-i aşa? În clipa următoare chicoti. Asta e o lecţie esenţială în afaceri. Foloseşte experţi care se contrazic în toate privinţele şi obţine cele mai bune argumente de la ambele părţi în vederea unui compromis.

– Aş spune că e un sfat bun în orice împrejurare, răspunse McAuliff. Atîta vreme cît experţii se contrazic în legătură cu o chestiune în discuţie şi nu doar de amorul artei.

– Eşti isteţ. Îmi place asta... Mă bucur să te cunosc.

Warfield trecu pe lîngă Preston. Mersul îi era ca şi vorbirea: fără grabă, cu paşi lenţi. Încrezător psihic, dar nesigur fizic.

– Mulţumesc pentru apartament, Clive. Şi Virginiei, desigur. Ştiu din experienţă că prînzul va fi delicios.

– Pentru puţin, Julian. Eu o să plec.

McAuliff întoarse iute capul şi-l privi pe Preston. Familiaritatea cu bătrînul Warfield era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Clive Preston zîmbi şi ieşi repede din cameră, în vreme ce Alex îl urmărea cu privirea, nedumerit.

– Ca să răspund întrebărilor dumitale nerostite, zise Warfield, deşi ai vorbit cu Preston la telefon, el nu face parte din Dunstone Limited.

Alexander se întoarse către scundul om de afaceri.

– De cîte ori v-am sunat la birourile companiei Dunstone căutîndu-vă, a trebuit să las un număr pentru ca altcineva să-mi telefoneze...

– Întotdeauna după cîteva minute, îl întrerupse Warfield.

Nu te-am lăsat niciodată să aştepţi; ar fi fost necivilizat. De cîte ori ai telefoant – de patru ori, cred –, secretara mea l-a informat pe domnul Preston. La biroul lui.

– Iar Rolls-ul de la Waterloo era al lui Preston, zise Alex.

– Da.

– Deci, dacă m-ar fi urmărit cineva, înţelegea că fac afaceri cu Preston. Aşa a fost de cînd sînt la Londra.

– Asta am urmărit. De ce? Credeam că e evident. Preferăm să nu ştie nimeni că discutăm un contract cu dumneata. Mi se pare că primul nostru apel telefonic la New York a fost concludent în acest sens.

– Spuneaţi că e ceva confidenţial. Toată lumea susţine acelaşi lucru. Dacă aspectul ăsta era aşa de important, de ce aţi mai menţionat numele Dunstone?

– Ai fi venit încoace dacă nu-l menţionam?

McAuliff se gîndi o clipă. Cu excepţia unei săptămîni de schi la Aspen, mai avusese cîteva alte proiecte. Dar Dunstone era Dunstone, una dintre cele mai mari corporaţii pe piaţa internaţională.

– Nu, probabil că n-aş fi venit.

– Eram convinşi de lucrul ăsta. Ştiam că eşti pe cale să negociezi cu ITT o mică afacere în sudul Germaniei.

Alex îl fixă pe bătrîn cu o privire surprinsă. Nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Asta, domnule Warfield, trebuia să fie o chestiune confidenţială.

Warfield îi răspunse pe acelaşi ton amuzat.

– Înseamnă că noi ştim mai bine ce e aceea confidenţialitate, nu-i aşa? ITT joacă cu cărţile pe faţă... Vino să bem ceva înainte de masă. Ştiu ce preferi: scotch cu gheaţă. Ceva

mai multă gheață decît cred eu că e bună pentru organism.

Bătrînul rîse ușor și-l conduse pe McAuliff în celălalt capăt al încăperii. Prepară băuturile rapid, mișcîndu-și mîinile cu dexteritate, în contradicție cu mersul său lent.

– Am aflat cîte ceva despre dumneata, domnule McAuliff. Mi s-a părut fascinant.

– Am auzit că se interesa cineva de mine.

Stăteau în fotolii, unul în fața celuilalt. La auzul afirmației lui McAuliff, Warfield își ridică ochii din pahar și-și privi interlocutorul cu asprime, aproape înfuriat.

– Mi se pare greu de crezut.

– Nu s-au rostit nume, dar informația a ajuns la mine. Din opt surse. Cinci americane, două canadiene și una franceză.

– Care *nu* duceau la Dunstone.

Trupul mărunt al lui Warfield părea înțepenit; McAuliff înțelese că atinsese o coardă sensibilă.

– Am spus că nu s-au menționat nume.

– Ai pronunțat numele Dunstone în vreo conversație ulterioară? Spune-mi adevărul, domnule McAuliff.

– N-am nici un motiv să-l ascund, răspunse Alex, pe un ton ușor dezaprobator. Nu, nu l-am pronunțat.

– Te cred.

– Așa și trebuie.

– În caz contrar, te-aș fi plătit generos pentru timpul irosit și ți-aș fi sugerat să te întorci în America ca să reiei negocierile cu ITT.

– Aș putea face asta oricum, nu crezi?

– Dar îți plac banii.

– Foarte mult.

Julian Warfield puse paharul jos și își împreună mîinile mici și subțiri.

– Alexander T. McAuliff. „T" vine de la Torquin, un nume rar folosit, poate chiar nemaiîntîlnit. Nu se află nici pe antetul dumitale; lumea spune că-ți displace...

– E adevărat. Nu mă înnebunesc după el.

– Alexander Torquin McAuliff, patruzeci și patru de ani. Licențiat, masterat în științe, doctor în filozofie, dar titlul de doctor e la fel de nefolosit ca și numele mijlociu. Facultățile de geologie ale mai multor universități americane importante, incluzîndu-le pe cele din California și Columbia, au pierdut un excelent cercetător atunci cînd doctorul McAuliff a decis să-și pună talentul în slujba unor scopuri preponderent comerciale.

Bărbatul zîmbi, cu o expresie gen „ce-să-mă-fac", dar neînsoțită de semnul întrebării.

– Stresul din facultăți și laboratoare nu e mai puțin accentuat decît cel de pe teren. Atunci de ce să nu fie plătit?

– Da. Am fost de acord că-ți plac banii.

– Dumitale nu?

Warfield rîse, sincer și din toată inima. Trupul lui slab și scund se scutura de plăcere, în vreme ce-i umplea din nou paharul lui Alex.

– Excelentă replică. Într-adevăr bună.

– N-a fost așa grozavă.

– Dar m-ai întrerupt, zise Warfield întorcîndu-se în fotoliu. Intenția mea era să te impresionez.

– Sper că nu aveai în vedere propria-mi persoană.

– Nu. Cu meticulozitatea noastră... Fac parte dintr-o familie strîns unită, un mediu științific sigur...

– E necesar? întrebă McAuliff, întrerupîndu-l pe bătrîn în timp ce-și plimba degetul pe buza paharului.

– Da, replică simplu Warfield, continuînd netulburat. Tatăl

dumitale era – şi este, la pensie – un reputat specialist în agronomie; mama dumitale, din nefericire decedată, avea o admirabilă fire romantică. De la ea provine numele „Torquin", şi, pînă la moartea ei, nu ai evitat niciodată iniţiala sau numele. Ai avut un frate mai mare, aviator, căzut la datorie în ultimele zile ale războiului din Coreea; dumneata însuţi ai fost la înălţime în Vietnam. După obţinerea doctoratului, se credea că vei continua tradiţia ştiinţifică a familiei. Dar o tragedie personală te-a scos din lumea laboratoarelor. O tînără – logodnica dumitale – a fost ucisă pe străzile New York-ului. Noaptea. Te-ai învinovăţit pe dumneata... şi pe alţii. Urma să te întîlneşti cu ea, însă o sesiune ştiinţifică, convocată în ultimul moment şi complet inutilă, te-a împiedicat. Alexander Torquin McAuliff a părăsit universitatea. Am schiţat exact situaţia?

– Dumneata îmi violezi intimitatea. Repeţi informaţii care, deşi personale, nu prea sînt secrete. E uşor să le pui cap la cap. În plus, eşti de-a dreptul insuportabil. Nu cred că o să iau masa cu dumneata.

– Mai aşteaptă cîteva minute înainte de a lua o hotărîre.

– Am luat-o chiar acum.

– Sigur, încă puţin... Doctorul McAuliff a început o nouă carieră cu o tenacitate extraordinară. S-a angajat la cîteva firme de prospecţiuni geologice, unde a desfăşurat o activitate remarcabilă; apoi a părăsit companiile şi a oferit clienţilor condiţii mai avantajoase pentru contractele viitoare. Industria de construcţii nu cunoaşte frontiere naţionale: Fiat construieşte la Moscova; Moscova la Cairo; General Motors la Berlin; British Petroleum la Buenos Aires; Volkswagen la New Jersey, SUA; Renault la Madrid – şi lista e departe de a fi completă. Totul începe cu un simplu dosar, înţesat de paragrafe tehnice

complicate, care stipulează ce se poate face şi ce nu, în materie de construcţii, pe terenul respectiv. E un exerciţiu foarte simplu, care garantează totul. Dar, fără dosarul ăla, nimic nu e posibil.

– Cele cîteva minute solicitate de dumneata sînt pe terminate, Warfield. În numele comunităţii prospectorilor, îţi mulţumesc că ne recunoşti utilitatea. Cum spuneai, sîntem deseori consideraţi drept o garanţie.

McAuliff puse paharul pe măsuţa de lîngă fotoliu şi dădu să se ridice. Warfield vorbi calm şi la obiect:

– Ai douăzeci şi trei de conturi bancare, incluzînd patru în Elveţia; îţi pot da numerele de cont, dacă vrei. Altele se află la Praga, Tel Aviv, Montreal, Brisbane, São Paolo, Kingston, Los Angeles şi, desigur, New York, printre altele.

Alexander rămase nemişcat pe marginea fotoliului, aţintindu-l cu privirea pe bătrîn.

– Ai avut ceva de lucru.

– Am fost meticulos. Evident, nimic nu e ilegal; nici unul dintre conturi nu este prea mare. Împreună totalizau două milioane patru sute de mii de dolari americani, în urmă cu cîteva zile, cînd ai venit de la New York. Din nefericire, cifra nu are importanţă. Din cauza convenţiilor internaţionale privind transferurile financiare, banii nu pot fi centralizaţi.

– Acum ştiu sigur că nu vreau să iau masa cu dumneata.

– Poate că nu. Dar ce-ai zice de alte două milioane de dolari? Bani gheaţă, cu toate taxele americane plătite. Depozitaţi într-o bancă la alegerea dumitale.

McAuliff continua să-l fixeze pe Warfield. Trecură cîteva clipe pînă cînd vorbi.

– Vorbeşti serios, nu?

– Foarte serios.

– Pentru o *prospecțiune?*

– Da.

– Există cinci firme bune chiar aici, la Londra. De ce mă angajați pe mine la un asemenea preț și nu-i folosiți pe ei?

– Nu dorim o firmă. Preferăm o persoană. Un om pe care l-am studiat amănunțit; un om despre care credem că va onora cel mai important aspect al contractului. Secretul.

– Asta sună amenințător.

– Deloc. E o necesitate financiară. Dacă se află ceva, vor începe speculațiile. Prețurile terenurilor vor crește exorbitant, iar proiectul ar deveni irealizabil. Ar trebui să fie abandonat.

– Despre ce e vorba? Înainte de a da un răspuns, trebuie să știu asta.

– Intenționăm să construim un oraș în Jamaica.

2

McAuliff refuză politicos oferta lui Warfield de a chema mașina lui Preston să-l ia de la Belgravia. Alex voia să meargă pe jos, să mediteze în aerul rece de iarnă. Mișcarea îl ajuta să-și pună în ordine gîndurile; aerul proaspăt și rece îl îndemna la introspecție.

Nu fiindcă ar fi avut la ce se gîndi în mod special, dar trebuia să digere ceea ce aflase. Într-un anume sens, vînătoarea se încheiase. Se vedea capătul încîlcit al labirintului, după

unsprezece ani de rătăciri complicate. Nu era vorba de bani în sine. Ci de bani în accepţiunea de bandă rulantă ce-l ducea spre independenţă.

Completă. Totală. Fără să mai trebuiască să facă ceea ce nu dorea.

Moartea lui Ann – uciderea ei – marcase un moment de cotitură. Îl ajutase să judece limpede. Dar judecata avea rădăcini adînci, dincolo de explozia emoţională. Sesiunea ştiinţifică – descrisă exact de Warfield drept „complet inutilă" – era simptomatică pentru lumea ştiinţifică.

Toate activităţile de laborator erau subordonate necesităţii de a justifica subvenţiile de perspectivă. Doamne! Cîtă muncă inutilă! Cîte întruniri fără sens! Cît de des se abandona o activitate utilă fie pentru că nu se acordau subvenţii pentru cercetare, fie din cauza şefului de departament care stabilea priorităţile pentru a obţine *progrese* mai evidente pentru o fundaţie interesată de *progres*.

Nu putea lupta cu sistemul academic; era prea furios ca să accepte politica acestuia. Aşa că îl părăsise. Proiectele care nu ofereau cea mai favorabilă „imagine a profitului" erau abandonate, fără a se mai reveni asupra lor.

Limitează-te la afaceri. Nu pierde vremea.

Aşa că părăsi şi companiile şi se puse pe treabă de unul singur. Un om care putea decide pentru sine valoarea contractelor. Şi dacă acestea meritau efortul.

Luînd în considerare toate aspectele, tot... tot ce-i propusese Warfield, i se părea nu numai corect şi acceptabil, ci de-a dreptul nemaipomenit. Două milioane de dolari neîmpovăraţi de taxe şi perfect legali pentru o prospecţiune pe care ştia că o poate duce la bun sfîrşit.

Cunoştea vag zonele din Jamaica deja prospectate: la est şi sud de Falmouth, pe ţărm pînă la Duncan's Bay; în interior pînă la Cock Pit. De fapt, de această din urmă regiune părea să fie foarte interesată Dunstone; porţiuni întinse – în unele cazuri, necartografiate – de munţi şi junglă de nepătruns. Kilometri întregi de natură sălbatică, la zece minute de mers cu avionul de la sofisticatul Montego Bay şi la cincisprezece de explozivul, în continuă expansiune New Kingston.

Dunstone avea să-i furnizeze coordonatele exacte în următoarele trei săptămîni, timp în care el trebuia să-şi formeze echipa.

Ajunsese din nou pe Strand, strada Savoy aflîndu-se la cîteva blocuri distanţă. Şi tot nu hotărîse nimic; nici n-avea ce, exceptînd decizia de a începe să-şi caute oameni la universitate. Era sigur că avea să găsească destule persoane interesate; spera doar ca acestea să aibă nivelul de calificare solicitat.

Totul era în regulă. Cu adevărat.

Coborî pe aleea spre curtea interioară, îi zîmbi portarului şi intră pe uşile de sticlă groasă ale hotelului. Trecu pe lîngă recepţie şi întrebă dacă avea vreun mesaj.

Nu primise nici unul.

Dar era altceva. Funcţionarul în smoching din spatele ghişeului îi puse o întrebare.

– Urcaţi în cameră, domnule McAuliff?

– Da... da, o să merg în cameră, răspunse Alex, derutat de întrebare. De ce?

– Poftim?

– De ce întrebi? McAuliff zîmbi.

– Personalul de serviciu este pe etaj, domnule, răspunse

omul, cu o privire înțelegătoare și cu blîndețe în glas. S-ar putea să facă curățenie sau să calce. E oră de vîrf pentru ei.

– Nici o problemă.

Alex zîmbi din nou, dădu din cap în semn de mulțumire și porni spre micul ascensor cu grilaj de alamă. Încercase să descifreze vreun mesaj în ochii omului, dar nu reușise. Totuși, știa că era altceva la mijloc. În cei șase ani de cînd locuia la hotel, nimeni nu-l întrebase vreodată dacă „urca în cameră". Raportată la bunele maniere englezești – respectate și la Savoy – întrebarea i se părea neobișnuită.

Sau era vorba despre precauțiile lui, cele față de Dunstone, care i se impuseseră atît de repede și cu atîta forță?

În cameră, McAuliff se dezbrăcă, își puse un halat de baie și ceru puțină gheață de la oficiul de pe etaj. Mai rămăsese mult whisky într-o sticlă de pe birou. Se așeză într-un fotoliu și deschise un ziar, lăsat acolo de serviciul de cameră.

Confirmînd rapiditatea cunoscută a personalului de la Savoy, se auzi un ciocănit la ușa dinspre coridor. McAuliff se ridică din fotoliu, apoi se opri. Personalul de la Savoy nu bătea la ușă – intra pur și simplu în hol. Intimitatea era asigurată prin închiderea ușilor dormitoarelor care dădeau în hol.

Alex se duse repede la ușă și o deschise. Nu era nici un membru al personalului. În schimb, văzu un bărbat de vîrstă mijlocie, înalt și cu înfățișare plăcută, îmbrăcat într-un pardesiu de tweed.

– Domnul McAuliff?

– Da.

– Numele meu e Hammond. Pot să vorbesc cu dumneata, domnule?

– Păi... da, sigur.

Alex privi pe coridor şi-i făcu semn omului să intre.

– Am cerut nişte gheaţă; credeam că eşti camerista.

– Atunci pot să intru în… scuză-mă, în toaleta dumitale? Aş prefera să nu fiu văzut.

– De ce? Eşti de la Warfield?

– Nu, domnule McAuliff. Serviciul de Informaţii Britanic.

3

M-am prezentat într-un mod detestabil, domnule McAuliff. Te superi dacă o fac din nou?

Hammond păşi în dormitor. Alex puse cuburi de gheaţă într-un pahar.

– Nu e nevoie. Nimeni nu mi-a bătut vreodată la uşa camerei de hotel să-mi spună că e de la Serviciul de Informaţii Britanic şi are nevoie de toaleta mea. E o asociere cam bizară de fapte… Bei ceva?

– Mulţumesc. Unul mic, te rog, cu puţin sifon.

McAuliff turnă cît i se ceruse şi-i împinse paharul lui Hammond.

– Scoate-ţi pardesiul. Ia loc, te rog.

– Eşti foarte amabil. Mulţumesc.

Englezul îşi dezbrăcă pardesiul şi-l aşeză cu grijă pe spătarul unui scaun.

– Sînt foarte curios din fire, domnule Hammond. McAuliff

se aşeză lîngă fereastră, iar englezul în faţa lui. Funcţionarul de la recepţie m-a întrebat dacă urc în cameră. Pentru dumneata a făcut-o, nu-i aşa?

– Da, aşa e. Totuşi, nu ştie nimic. Crede că unii directori doresc să te vadă în particular. Se întîmplă adesea. De obicei, pentru chestiuni financiare.

– Mulţumesc.

– Nu se va repeta, dacă te deranjează.

– Cîtuşi de puţin.

– Eram la subsol. Cînd am auzit că vii, am urcat cu ascensorul.

– O cale mai degrabă complicată...

– Absolut necesară, îl întrerupse englezul. În ultimele cîteva zile ai fost permanent supravegheat. Nu intenţionez să te sperii.

McAuliff se opri cu paharul la jumătatea drumului spre buze.

– Tocmai ai făcut-o. Presupun că nu dumneata m-ai supravegheat.

– Mă rog, se poate spune că am observat – de la distanţă – atît pe urmăritori, cît şi ţinta lor.

Hammond sorbi din whisky şi zîmbi.

– Nu cred că-mi place jocul ăsta, zise calm McAuliff.

– Nici nouă. Eşti de acord să-mi fac o prezentare mai completă?

– Te rog.

Hammond scoase din buzunarul hainei un portact negru din piele, se ridică din fotoliu şi se apropie de McAuliff. Ridică portactul şi îl deschise.

– Sub stemă se află un număr de telefon. Te rog să suni acolo pentru verificare, domnule McAuliff.

– Nu e necesar, domnule Hammond. Nu mi-ai cerut nimic.

– Aş putea să-ţi cer.

– Atunci, o să sun.

– Da, înţeleg… Foarte bine.

Hammond se întoarse la fotoliu.

– Documentele mele atestă că lucrez la Serviciul de Informaţii Militare. Din acte nu reiese însă că am fost detaşat la Ministerul de Externe şi la Controlul Veniturilor Interne. Sînt analist financiar.

– La Serviciul de Informaţii? Alex se ridică din fotoliu şi se apropie de cana cu gheaţă şi sticla de whisky. Arătă spre ele. Hammond clătină din cap. E ciudat, nu? Pot înţelege activitatea unei bănci sau a unui birou de brokeraj, dar nu şi chestiunile de capă şi spadă.

– În linii mari, activitatea de informaţii are legătură cu finanţele, domnule McAuliff. Desigur, cu grade diferite de subtilitate.

– Acum am înţeles. Alex turnă în pahar şi, remarcînd tăcerea ce urmă, îşi dădu seama că Hammond aştepta să se aşeze din nou în fotoliu. Cînd mă gîndesc la asta, înţeleg ce vrei să spui, zise el luînd loc.

– Acum cîteva minute, m-ai întrebat dacă sînt de la Dunstone Limited.

– Nu cred că am spus asta.

– Foarte bine. Julian Warfield – acelaşi lucru.

– A fost o greşeală din partea mea. Nu-mi amintesc să te fi întrebat ceva.

– Da, sigur. E un aspect esenţial al înţelegerii pe care ai încheiat-o. Putem să nu facem nici o referire la domnul Warfield sau la Dunstone, ori la cineva sau ceva legat de ei. Sincer vorbind,

în acest moment, aprobăm din tot sufletul o asemenea atitudine. Printre altele, şi pentru faptul că, dacă ar trebui să violezi secretul, probabil că ai fi ucis imediat.

McAuliff lăsă paharul şi-l fixă pe englezul care vorbea atît de calm şi la obiect.

– Asta-i ridicol, spuse el simplu.

– Ăsta e Dunstone Limited, răspunse încet Hammond.

– Atunci cred că ar fi necesare cîteva explicaţii.

– O să fac tot ce-mi stă în puteri. Pentru început, află că a mai fost trimisă o echipă să efectueze prospecţiunea geofizică pentru care ai semnat un contract...

– Nu mi s-a spus asta, îl întrerupse Alex.

– Din motive întemeiate. Oamenii sînt morţi. Ar trebui să spun „dispăruţi şi morţi". Nimeni n-a reuşit să dea de urma membrilor jamaicani ai echipei; în privinţa albilor, sîntem siguri că au murit.

– Cum aşa? De ce sînteţi siguri?

– Pentru un motiv cît se poate de simplu, domnule McAuliff. Unul dintre oameni era agent britanic.

McAuliff se simţea vrăjit de povestea agentului britanic rostită cu voce joasă. Hammond părea un expert de la Oxford, ce dezvăluia complexitatea ceţoasă a unei drame elisabetane, lămurind răbdător fiecare întorsătură a unui complot fundamental inexplicabil. Emitea ipoteze acolo unde nu dispunea de informaţii, după ce se asigura că McAuliff înţelesese că era vorba doar despre supoziţii.

Dunstone Limited nu era o simplă companie de dezvoltare industrială; cu alte cuvinte, obiectivele sale le depăşeau cu mult pe acelea ale unui trust. Şi nu era doar britanică, aşa cum sugera lista membrilor ce alcătuiau consiliul de administraţie. În realitate,

Dunstone Limited reprezenta cartierul general „colector“ al unei organizații internaționale de bancheri preocupați de edificarea unor carteluri globale, mai presus de interferențele și controalele Pieței Comune Europene și ale alianțelor sale comerciale. *Asta* însemna – o ipoteză – eliminarea intervenției economice a guvernelor: Washington, Londra, Berlin, Paris, Haga și toate celelalte puncte ale busolei financiare. În ultimă instanță, acestea trebuiau reduse la statutul de clienți, nu de generatoare ale resurselor sau negocierilor.

– Vrei să spui, în esență, că Dunstone e pe cale să-și organizeze propriul guvern.

– Exact. Un guvern bazat exclusiv pe factori de economie comercială. O concentrare de resurse financiare nemaiîntîlnită de pe vremea faraonilor. În afara acestei catastrofe economice, se urmărește și absorbția guvernului din Jamaica de către Dunstone Limited. Jamaica e baza proiectată de operații a lui Dunstone. Și au șanse de reușită, domnule McAuliff.

Alex își puse paharul pe pervazul lat al ferestrei. Începu să-și caute încet cuvintele, privind acoperișurile din gresie ce coborau în pantă spre curtea interioară a hotelului.

– Încerc să înțeleg, din ceea ce mi-ai spus dumneata și din ceea ce știu eu. Dunstone preconizează să investească masiv în dezvoltarea Jamaicăi. Foarte bine, sîntem de acord cu asta, cifrele fiind astronomice. În schimbul acestei investiții, Dunstone se așteaptă ca guvernul recunoscător de la Kingston să-i confere o mare influență politică. Cel puțin la asta m-aș aștepta eu dacă aș fi Dunstone. Taxe normale pe credite, concesii la importuri, creșterea șomajului, proprietăți imobiliare… interesele generale. Nimic nou. McAuliff întoarse capul și-l privi pe Hammond. Nu sînt sigur că întrevăd o catastrofă financiară… poate cu excepția celei engleze.

– Dumneata ai făcut rectificarea; eu îmi reproşez lucrul ăsta, spuse Hammond. Dar numai în mică măsură. Eşti foarte perspicace; e adevărat că – *la început* – îngrijorarea noastră era legată de Marea Britanie. Ţinea de perversitatea englezească, dacă vrei. Dunstone e un factor important în balanţa comercială britanică. Nu ne-ar plăcea s-o pierdem.

– Deci aţi pus la cale o conspiraţie...

– Stai puţin, domnule McAuliff, interveni agentul, fără să ridice vocea. Eşalonul cel mai înalt al guvernului britanic nu *inventează* conspiraţii. Dacă Dunstone ar fi ceea ce pretinde că este, responsabilii de la Downing Street ar lupta deschis pentru a ne apăra interesele. Mă tem că nu e cazul. Dunstone pătrunde în zone extrem de sensibile din Londra, Berlin, Paris, Roma... şi, mai mult ca sigur, Washington. Dar voi reveni la asta. Pentru moment aş dori să mă concentrez asupra Jamaicăi. Ai folosit termenii „concesii", „scăderea taxelor" ... „influenţă" şi „interese". Eu spun „absorbţie".

– Vorbe.

– *Legi*, domnule McAuliff. Suverane; aprobate de prim-miniştri, de cabinete şi parlamente. Gîndeşte-te un minut, domnule McAuliff. Un guvern legitim al unei naţiuni independente localizate strategic, controlat de un monopol industrial uriaş, cu pieţe de desfacere în întreaga lume. Nu e ceva îndepărtat. E chiar după colţ.

Alex se gîndi la toate astea. Mai mult de un minut. Îndemnat de vorbirea molcomă a lui Hammond, ce-i furniza „clarificări".

Fără a dezvălui metodele de investigaţie ale Serviciului MI 5, britanicul explică modul de operare al lui Dunstone. Capitaluri enorme fuseseră transferate din băncile elveţiene pe King Street din Kingston, acea zonă restrînsă de clădiri ce

adăposteau marile instituţii bancare internaţionale. Dar masivul aflux de lichidităţi nu era depozitat în bănci britanice, americane sau canadiene, ci în băncile jamaicane, mai puţin sigure, care nu se mai confruntaseră niciodată în istoria lor cu un asemenea eveniment.

Nişte capete se învîrteau uimite. Cîteva capete. Unor oameni situaţi în poziţii extraordinar de înalte li se demonstra în mod convingător că o nouă forţă invadase Kingstonul, o forţă atît de puternică încît Wall Street şi Whitehall ar fi tremurat în prezenţa ei.

– Dacă ştii atît de multe, de ce nu acţionezi? Opreşte-i!

– Nu e posibil, răspunse Hammond. Toate tranzacţiile au acoperire; nu poate fi acuzat nimeni. E o reţea financiară prea complexă. Creierul lui Dunstone e Warfield. În acţiunile sale porneşte de la premisa că o societate închisă e eficientă în măsura în care diversele ei ramificaţii ştiu puţin sau deloc una despre alta.

– Cu alte cuvinte, nu aveţi dovezi şi...

– Nu putem incrimina ceea ce n-am dovedit, îl întrerupse Hammond.

– Îi puteţi ameninţa. Cu alte cuvinte, să porniţi de la ceea ce ştiţi al naibii de bine că e adevărat şi să faceţi un scandal teribil... Dar nu vreţi să vă asumaţi riscuri. Ajungeţi la acele zone „sensibile“ din Berlin, Washington, Paris etc. Aşa e?

– Da.

– Trebuie să fie al naibii de sensibili.

– Noi credem că au compromis oameni extraordinar de puternici din întreaga lume.

– Membri de guverne?

– Împreună cu cei din industriile importante.

– De exemplu? Hammond îi susţinu privirea lui Alex.

– Înţelegi că ceea ce spun e doar o ipoteză.

– În regulă. Dar memoria mea e scurtă.

– Foarte bine. Britanicul se ridică din fotoliu şi-i dădu ocol. Vocea îi rămase calmă, dar nu lipsită de claritate. Ţara dumitale; e posibil să fie vorba despre vicepreşedintele Statelor Unite sau cineva din biroul său şi, cu siguranţă, membri necunoscuţi ai Senatului şi ai cabinetului preşedintelui. Anglia – figuri proeminente din Camera Comunelor şi, fără îndoială, directori ai diverselor departamente de la Controlul Veniturilor Interne. Germania – *vorsitzen* de rang înalt din Bundestag. Franţa – relicve elitiste dintre gauliştii prealgerieni. Oamenii ăştia trebuie să existe în relaţie cu Warfield. Progresul înregistrat de Dunstone ar fi fost imposibil fără a se exercita influenţă în asemenea locuri. De asta sîntem siguri.

– Dar nu ştiţi despre cine anume e vorba.

– Nu.

– Şi credeţi cumva că eu vă pot ajuta?

– Aşa credem, domnule McAuliff.

– Cu posibilităţile de care dispuneţi, veniţi totuşi la mine? Eu am semnat un contract cu Dunstone pentru o prospecţiune de teren, atît şi nimic mai mult.

– *A doua* prospecţiune efectuată de Dunstone, domnule McAuliff.

Alexander îl ţintui cu privirea pe englez.

– Şi dumneata susţii că acea echipă a pierit.

Hammond se întoarse la fotoliu şi se aşeză din nou.

– Da, domnule McAuliff. Ceea ce înseamnă că Dunstone are un adversar. Unul la fel de redutabil ca şi forţele lui Warfield. Şi noi nu avem nici cea mai vagă idee despre cine e vorba. Ştim doar că există, că *ei* există. Intenţionăm să luăm legătura cu cei care vor acelaşi lucru ca şi noi. Putem garanta securitatea

expediţiei pe care urmează s-o întreprinzi. Dumneata eşti cheia. Fără sprijinul dumitale sîntem blocaţi. În absenţa noastră, dumneata şi echipa pe care o vei forma v-aţi putea afla într-un mare pericol.

McAuliff sări din fotoliu şi se opri în faţa agentului britanic. Respiră adînc de cîteva ori, apoi se îndepărtă hotărît de Hammond; pe urmă începu să se plimbe prin camera de hotel. Englezul părea să înţeleagă reacţia lui Alex. Pe moment, nu scoase un cuvînt.

– *Iisuse!* Eşti o figură, Hammond!

McAuliff se întoarse la fotoliu, dar nu se aşeză. Îşi luă băutura de pe pervaz, mai mult pentru a ţine în mînă paharul.

– Vii aici, întocmeşti un dosar împotriva lui Warfield pe baza culturii dumitale economice, apoi îmi spui calm că am semnat ceea ce ar reprezenta ultimul meu contract dacă nu cooperez cu voi.

– Asta-i mai degrabă o versiune simplificată, amice.

– Este exact ce-am spus! Şi dacă vă înşelaţi?

– Nu ne înşelăm.

– Ştii al naibii de bine că nici eu nu pot dovedi asta. Dacă mă întorc la Warfield şi-i vorbesc despre această mică discuţie neoficială, pierd contractul din clipa în care am deschis gura. Şi o dată cu el, cel mai mare onorariu pe care l-a primit vreodată un geodez.

– Pot să întreb care e suma? Din curiozitate pur ştiinţifică.

McAuliff îl privi pe Hammond.

– Ce-ai zice de două milioane de dolari?

– Aş zice că sînt surprins că n-a oferit trei. Sau patru. De ce nu? N-ai trăi suficient ca să-i cheltuieşti.

Alex se uită în ochii englezului.

– Cu alte cuvinte, dacă nu mă ucid duşmanii lui Dunstone, o s-o facă Dunstone?

– Aşa credem noi. Nu există altă concluzie logică. După ce vă terminaţi treaba.

– Înţeleg...

McAuliff se îndreptă spre sticla de whisky şi turnă în pahar cu atenţie, de parcă ar fi măsurat lichidul. Nu se oferi să-i umple şi lui Hammond paharul.

– Dacă îi transmit lui Warfield ceea ce mi-ai spus, chiar o să zici că o să mă...

– Ucidă? Ăsta-i cuvîntul, domnule McAuliff?

– Nu prea am motive să folosesc genul ăsta de cuvinte, domnule Hammond.

– Fireşte. E greu să te obişnuieşti cu ele... Da, credem că te-ar ucide. Ar pune să fii lichidat, bineînţeles după ce te-ar interoga minuţios.

McAuliff se sprijini de perete, privind băutura din pahar, dar fără să se atingă de ea.

– Nu-mi daţi o alternativă, nu-i aşa?

– Cum să nu? Eu pot părăsi această încăpere ca şi cum nu ne-am fi întîlnit niciodată.

– Şi dacă te vede cineva? Vorbeai despre o supraveghere.

– N-o să mă vadă; va trebui să mă crezi pe cuvînt.

Hammond se lăsă pe spătarul fotoliului şi îşi împreună mîinile gînditor.

– Sigur, în situaţia asta n-o să-ţi putem oferi protecţie. Împotriva celeilalte facţiuni...

– Protecţie faţă de ceva nedemonstrabil, interveni blînd Alex.

– Da.

– Fără alternativă...

McAuliff se depărtă de perete şi luă cîteva înghiţituri de whisky.

– Cu excepţia uneia, Hammond. Să presupunem că accept să colaborez, pornind de la premisa că ar putea fi ceva adevărat în învinuirile... sau teoriile dumitale. Să nu te aştepţi să-ţi dau socoteală.

– Vrei să fii mai explicit?

– Nu accept orbeşte ordine. Nu sînt o păpuşă pe sfori. Solicit această condiţie – oficial. Nu ştiu dacă ăsta e termenul potrivit.

– Ai perfectă dreptate. Şi eu am folosit frecvent această expresie.

McAuliff se duse în faţa englezului, lîngă braţul fotoliului său.

– Acum spune-mi clar. Ce trebuie să fac?

Vocea lui Hammond fu calmă şi exactă:

– Există două obiective. Primul, cel mai important, îl constituie oponenţii lui Dunstone. Acei indivizi bine informaţi şi suficient de fanatici pentru a ucide prima echipă de prospectare. Dacă sînt descoperiţi, e de presupus că te vor conduce la al doilea obiectiv nu mai puţin important: numele celor din ierarhia necunoscută a lui Dunstone. Oamenii fără chip din Londra, Paris, Berlin, Washington... fie şi unul sau doi. Ţi-am rămîne profund recunoscători pentru orice informaţie exactă.

– De unde să încep?

– De la foarte puţin, din păcate. Dar avem ceva. E doar un cuvînt, poate un nume. Nu ştim. Dar sîntem încredinţaţi că e teribil de important.

– Un cuvînt?

– Da. Halidon.

4

Era ca și cum ar fi lucrat în două domenii distincte ale realității, nici unul nefiind pe de-a-ntregul veridic. În zilele următoare, McAuliff se întîlni cu bărbați și femei de la laboratorul de geofizică al Universității din Londra, adunînd date ale personalului pentru a-și forma echipa de prospectare. Universitatea era acoperirea lui Dunstone – împreună cu Societatea Regală de Istorie –, și nimeni nu știa că expediția urma să fie finanțată de Dunstone.

În primele ore ale dimineții se întîlnea cu R.C. Hammond, de la Serviciul de Informații Britanic, în case mici, bine păzite, aflate pe străzi slab luminate din Kensington și Chelsea. Ajungea la acele adrese schimbînd de două ori mașinile – taxiuri conduse de șoferi ai Serviciului MI 5. Iar la fiecare întîlnire, lui Alex i se furniza un alibi în legătură cu locul unde se afla: o petrecere, o fată, un restaurant aglomerat pe care-l cunoștea; nimic neobișnuit, totul fiind ușor de explicat și de verificat.

Ședințele cu Hammond vizau domenii distincte de instruire: climatul politico-financiar din Jamaica, contactele din insulă ale Serviciului MI 5 și dobîndirea unor deprinderi elementare – cu instrumente – de comunicare și evitarea filajului.

La unele întruniri, Hammond aducea „specialiști" în Indiile de Vest – agenți negri care puteau să răspundă la orice întrebare

pe care ar fi putut s-o pună McAuliff. Avea puţine întrebări; în urmă cu mai bine de un an, prospectase nişte zăcăminte de bauxită pentru Kaiser lîngă Oracabessa, şi credea că aceasta îi atrăsese atenţia lui Julian Warfield asupra lui.

Cînd erau singuri, R.C. Hammond vorbea pe un ton monoton despre atitudinile şi reacţiile pe care Alex trebuia să şi le cultive.

Oferă întotdeauna adevăruri parţiale... cu aparenţă firească... cu elemente uşor de verificat...

Vei descoperi că e rezonabil să operezi pe planuri diferite... în chip natural, instinctiv.

Foarte repede, îţi vei forma propriile antene... va deveni o a doua natură. Vei intra într-un ritm... care va fi legătura dintre cele două obiective ale dumitale...

Agentul britanic nu era niciodată exagerat, ci doar se repeta. De fiecare dată reproducea frazele, cu mici variaţiuni ale cuvintelor.

Alex îşi dădea seama că Hammond îl înzestra cu elementele de bază: unelte şi încredere.

– Vei cunoaşte numele legăturii dumitale din Kingston peste cîteva zile; Kingston e o cloacă; încrederea e o floare rară acolo.

– Încrederea cui? întrebă McAuliff.

– Bună întrebare, replică agentul. Nu stărui asupra acestei chestiuni. E treaba noastră. Memorează-i pe ceilalţi.

Alex privi numele bătute la maşină pe hîrtia care nu trebuia să dispară de la locuinţa din Kensington.

– Aveţi o mulţime de oameni pe statul de plată.

– Puţin cam prea mulţi. Cei cu asterisc sînt agenţi dubli. Ai noştri şi ai CIA. Agenţia Centrală de Investigaţii a devenit prea politizată în ultimii ani.

– Te îngrijorează scurgerile de informaţii?

– Da. Dunstone Limited e foarte activă la Washington, chiar dacă nu lucrează pe faţă.

Dimineţile gravita în sfera de realitate a lui Dunstone – Universitatea din Londra. Descoperi că-i era mai uşor decît crezuse să alunge grijile din timpul nopţilor. Teoria lui Hammond despre obiectivele separate se confirma; intrase în ritm. Atenţia lui se îndrepta acum spre problemele profesionale – recrutarea membrilor echipei de prospectare.

Convenise că numărul lor nu trebuia să fie mai mare de opt, preferabil mai mic. Domeniile de specialitate erau cele obişnuite: stratificările de şisturi argiloase, calcar şi rocă de bază; analiza pungilor de apă şi gaze; vegetaţie – cercetare botanică şi pedologică; şi, în fine, deoarece prospecţiunea se întindea pînă în interiorul regiunii Cock Pit, era nevoie de cineva familiarizat cu diversele dialecte şi obiceiuri din zonele periferice. Warfield considerase inutil acest ultim post; Alex ştia mai bine. Resentimentele erau puternice în Jamaica.

McAuliff optase deja pentru unul din membrii echipei, un analist al solului pe nume Sam Tucker, din California. Sam era un bărbat imens, de vreo cincizeci de ani, predispus spre tot soiul de excese, dar un profesionist de marcă în domeniul lui. Părea şi cel mai demn de încredere om pe care-l întîlnise vreodată Alex, un prieten de nădejde cu care făcuse prospecţiuni din Alaska pînă în Oracabessa, în urmă cu un an. McAuliff sugerase că, dacă Julian Warfield îl refuza pa Sam, putea să-şi caute alt geodez.

Era o falsă ameninţare, ţinînd seama de miza jocului, dar merita riscul de a o lansa, pentru a-l face să renunţe la această

idee. Alex voia cu tot dinadinsul să-l ia pe Sam în Jamaica. Ceilalţi aveau să fie noi, nepuşi la încercare; Tucker se descurcase bine de-a lungul anilor. Putea avea încredere în el.

Warfield completase un cec Dunstone pe numele lui Sam Tucker şi admisese că n-avea nimic împotrivă, cu excepţia cîtorva idiosincrazii minore. Dar Sam urma să aibă acelaşi statut ca şi ceilalţi membri; nimeni nu trebuia să cunoască interesele lui Dunstone. Evident.

Nimeni n-o să afle nimic. Alex era sigur de lucrul acesta. Mai mult decît credea Warfield. Şi asta dacă exista *ceva* adevărat în afirmaţiile uluitoare ale lui R.C. Hammond. Fiecărui membru al echipei urma să i se spună aceeaşi poveste. Să i se ofere o serie de fapte stabilite de Dunstone Limited. Pînă şi instituţiile implicate luară faptele drept reale; nu aveau nici un motiv să n-o facă. Garanţiile financiare nu erau puse la îndoială; reprezentau literă de evanghelie universitară. Erau rîvnite, respectate, nicidecum discutabile.

Prospecţiunea geologică fusese posibilă datorită subvenţiei acordate de Societatea Regală de Istorie, cu sprijinul Comitetului pentru Activităţi al Commonwealth-ului din Camera Lorzilor. Expediţia urma să fie rezultatul coroborării eforturilor depuse de Universitatea din Londra şi de către Ministerul jamaican al Educaţiei. Toate salariile, cheltuielile şi plăţile de orice fel aveau să fie făcute prin biroul trezoreriei universitare. Societatea Regală urma să stabilească liniile de credit bancar, iar universitatea trebuia să avanseze fondurile repective.

Scopul prospecţiunii era compatibil cu strădaniile Comitetului din Camera Lorzilor, ai cărui membri făceau parte din majoritatea societăţilor regale. Aceasta reprezenta o altă

legătură de neuitat cu Britannia. Un studiu ce avea să figureze în manualele şcolare în anii următori. Deoarece, conform ministerului jamaican, nu se afla consemnată nici o prospecţiune geofizică a acestui teritoriu.

Evident.

Iar dacă ar fi existat, era sigur că nimeni n-ar fi adus-o în discuţie.

Literă de evanghelie universitară.

Furtişagul universităţii. Nu întreba nimeni.

Alegerea lui Alexander McAuliff pentru postul de şef al prospecţiunii stîrnise nedumerire, atît în cadrul societăţii, cît şi al universităţii. Dar americanul fusese preferat de către ministerul jamaican. Cineva se simţea insultat de fostele colonii.

Cineva lua banii; comentariile erau de prisos.

Literă de evanghelie.

Însă totul era suficient de complicat pentru a fi teoretic viabil, îşi spunea McAuliff. Julian Warfield înţelegea împrejurările în care trebuia să acţioneze.

Ca şi R.C. Hammond, de la Serviciul de Informaţii Britanic.

Iar Alex îşi dădu seama că nu mai putea amîna intrarea în joc. Atît Dunstone Limited, cît şi MI 5 erau angajate în realizarea unor obiective precise. El risca să piardă în aceste angajamente. În unele privinţe, pierduse deja. Dar alegereea echipei era preocuparea lui imediată.

McAuliff îşi folosise destul de des propria manieră de abordare pentru a şti că dădea rezultate. Nu avea să discute cu nimeni înainte de a cunoaşte amănunţit activitatea fiecăruia; fiecare dintre cei chemaţi la interviu trebuia să-şi prezinte în scris experienţa. În afară de domeniul exact de specializare, îl

interesa adaptabilitatea la condiţiile fizice şi climaterice şi disponibilitatea la compromisuri în situaţii concrete.

El îşi făcuse treaba. Era pregătit.

– Secretara mi-a spus că doriţi să mă vedeţi, doctore McAuliff.

Bărbatul de la uşă era decanul Facultăţii de Geofizică, un bărbat slab, cu ochelari, care încerca să-şi ascundă resentimentele faţă de Alex. Fără îndoială că omul se simţea trădat, atît de Societatea Regală, cît şi de Kingston, fiindcă nu fusese ales el pentru postul lui McAuliff. Terminase recent o excelentă prospecţiune în Anguilla; erau prea multe asemănări între acea însărcinare şi misiunea din Jamaica pentru a nu se simţi frustrat.

– Dumnezeule! exclamă Alex. Abia aşteptam să mă primiţi în biroul dumneavoastră.

Trecu pe lîngă biroul decanului şi zîmbi stîngaci. Se opri lîngă singura fereastră ce dădea spre o curte pătrată, mică, şi îi urmări pe studenţii cu cărţi în mînă, mulţumit că nu mai făcea parte din acea lume.

– Cred că sînt pregătit să încep interviurile în după-amiaza asta.

– Aşa de repede?

– Mai cu seamă datorită dumneavoastră, domnule profesor Ralston. Mi-aţi dat nişte recomandări excelente. Nu o spunea din politeţe. Dintre cei zece aspiranţi, jumătate fuseseră propuşi de Ralston; ceilalţi cinci erau liber-profesionişti, foarte apreciaţi de două firme londoneze de prospecţiuni. Chiar sînt tentat să-i iau pe oamenii dumneavoastră, fără să-i mai văd pe ceilalţi, continuă Alex, cu amabilitate. Dar ministerul de la Kingston insită să-i examinez şi pe aceştia.

McAuliff îi întinse lui Ralston o hîrtie cu numele celor cinci neuniversitari.

– A, da. Îi cunosc pe cîţiva dintre ei, spuse Ralston, cu vocea îmblînzită de complimentul lui Alex. E un cuplu aici... o pereche, înţelegi?

– Cum?

– Soţ şi soţie. Familia Jensen.

– E un singur Jensen. Care-i soţia?

– R.L. Wells. Ea e Ruth Wells, soţia lui Jensen.

– Nu mi-am dat seama... Nu cred că asta e în favoarea lor.

– De ce nu?

– N-aş putea să spun cu precizie, răspunse sincer Alex. N-am lucrat niciodată cu un cuplu căsătorit la o prospecţiune. O reacţie stupidă, nu-i aşa? Mai cunoşti pe cineva de pe listă?

– Pe un individ. Aş prefera să nu comentez.

– Eu te-aş ruga s-o faci.

– Ferguson. James Ferguson. Mi-a fost student. Un tip foarte direct. De-a dreptul încăpăţînat, dacă înţelegi ce vreau să zic.

– Dar e botanist, nu geolog.

– Are antrenament în prospecţiuni; geofizica e a doua lui specializare. Dar asta s-a întîmplat mai de mult.

McAuliff răsfoia nişte hîrtii de pe birou.

– Nu chiar aşa demult. A participat doar la trei prospecţiuni, toate în ultimii patru ani.

– De fapt, aşa e. Şi ar trebui să-l vezi. E considerat foarte bun.

– Ăştia sînt oamenii dumneavoastră, zise Alex, oferindu-i o a doua pagină lui Ralston. Am ales cinci dintre cei opt pe

care mi i-ai indicat. Ne rezervă vreo surpriză? Apropo, sper că o să fiţi de acord.

Ralson citi lista, potrivindu-şi ochelarii şi strîngînd din buze.

– Da, mi-am închipuit că o să-i alegi pe ăştia. Ai înţeles, desigur, că acest Whitehall nu e de-ai noştri. A fost recomandat de Institutul pentru Studiul Indiilor de Vest. Un tip strălucit, după cum spune preşedintele. Eu nu l-am cunoscut. Cîştigă mulţi bani de pe urma cursurilor universitare.

– E negru, nu-i aşa?

– A, sigur. Cunoaşte fiecare limbă, fiecare dialect, fiecare obicei sau aberaţie culturală din Antile. Teza lui de doctorat depistează nu mai puţin de douăzeci şi şapte de triburi africane în insule. De la Bushwadi pînă la Koromanti. Cercetările lui despre integrarea afro-indiană sînt studii de referinţă. E şi un dandy, din cîte ştiu.

– Vreţi să-mi mai vorbiţi despre cineva?

– Nu, de fapt, nu. O să-ţi fie greu să te hotărăşti asupra expertului în şisturi argiloase. Ai pe listă doi oameni foarte buni. Numai dacă... reacţiile dumitale imediate nu vor avea prioritate. Într-un fel sau altul.

– Nu înţeleg...

– Ar fi o obrăznicie din partea mea să comentez mai mult. Apoi, profesorul adăugă repede: Să rog pe cineva să stabilească întîlnirile?

– Mulţumesc, ar fi foarte bine. Dacă pot fi programaţi toţi cei zece, aş dori să-i rezerv fiecăruia cîte o oră, în următoarele cîteva zile; ordinea rămîne la latitudinea candidaţilor.

– O oră...

– O să-i chem din nou pe cei cu care mai vreau să stau de vorbă. N-are rost să piardă toți timpul.

– Da, sigur.

Primul candidat se descalifică singur, din clipa în care intră în camera de hotel a lui McAuliff. Faptul că era mai mult beat decît treaz, la ora unu după-amiază, putea fi explicabil, dar acesta fu pretextul pentru a-l elimina dintr-un motiv mai important: șchiopăta cu piciorul drept și nu părea să facă față rigorilor expediției. Alți trei bărbați fură respinși din rațiuni asemănătoare: toți manifestau, în mod evident, ostilitate față de Indiile de Vest – un virus englezesc răspîndit, corespondentul britanic al lui *Americanus Bădăranus*.

Familia Jensen – Peter Jensen și Ruth Wells – reprezentă o surpriză plăcută. Cei doi soți aveau în jur de cincizeci de ani, o fire optimistă, o situație materială bună și păreau interesați atît unul de altul, cît și de munca lor. El era specialist în minereuri, ea, într-o disciplină înrudită cu paleontologia – fosilele. Specializarea lui avea aplicații practice, a ei era mai abstractă, dar justificabilă teoretic.

– Pot să-ți pun cîteva întrebări, doctor McAuliff? întrebă Peter cu o voce plăcută, umplîndu-și pipa.

– Bineînțeles.

– Nu pot spune că știu prea multe despre Jamaica, dar asta pare să fie o călătorie al naibii de ciudată. Care-i treaba?

Alex îi fu recunoscător că-i oferise ocazia de a recita explicația furnizată de Dunstone Limited. În timp ce vorbea, îl privi atent pe specialistul în minereuri, și respiră ușurat cînd văzu înțelegerea din ochii geologului. Cînd termină, făcu o pauză și adăugă:

– Nu știu dacă asta limpezește lucrurile.

– Bineînțeles că le limpezește, amice. Nobilimea lovește din nou! Peter Jensen chicoti, aruncîndu-i o privire soției sale. Societatea Regală s-a zbătut mult pînă să găsească ceva de făcut. Membrii ei de la Camera Lorzilor i-au dat de lucru. Bună treabă. Sînt convins că universitatea o să scoată niscaiva parale.

– Din păcate, bugetul nu e prea generos.

– Serios? Peter Jensen își luă pipa în mînă și-l privi pe McAuliff. Atunci poate că *nu* înțeleg. Iartă-mă, dar nu ești cunoscut în branșă drept un șef zgîrcit... și pe bună dreptate, aș adăuga. Reputația dumitale ți-a luat-o înainte.

– Din Balcani pînă înAustralia, adăugă Ruth Wells Jensen, cu o expresie de ușoară iritare la adresa soțului ei. Iar dacă ai niște înțelegeri separate, asta nu e treaba lui Peter.

Alex rîse încet.

– Sînteți amabili amîndoi. Dar nu e vorba despre nimic deosebit. Am lucrat pe insulă pentru diverse companii. Sper ca situația să se repete. Toate certificatele geofizice sînt emise de Kingston, iar cei de acolo m-au cerut pe mine. Hai să numim asta o investiție.

McAuliff îl fixă din nou pe Peter Jensen; își repetase de nenumărate ori acest răspuns. Britanicul își privi soția. Scurt. Apoi chicoti, așa cum făcuse cu cîteva clipe în urmă.

– Și eu aș face la fel, amice. Numai să vegheze Domnul asupra prospecțiunii pe care aș conduce-o *eu*.

– Una pe care aș evita-o ca pe o zi de 1 Mai în Trafalgar, spuse Ruth, rîzînd încet, asemeni soțului ei. Pe cine ai ales, dacă-mi pot permite să întreb? Cineva cunoscut?

– Încă pe nimeni... De-abia am început...

– Păi, îl întrerupse Peter Jensen, cu o licărire de umor în ochi, deoarece suferi din cauza cheltuielilor de transport, trebuie

să-ţi spun că noi preferăm să nu fim separaţi. Ne-am obişnuit oarecum unul cu altul. Dacă te interesează unul din noi, celălalt s-ar mulţumi cu jumătate, numai să nu ne despărţim.

Îndoielile pe care le mai avea Alex fură risipite de cuvintele lui Ruth Wells Jensen. Ea mimă cu o precizie amuzantă tonul profesoral al soţului ei.

– O jumătate, bătrîne, poate fi negociată. Apartamentul nostru e al naibii de friguros în perioada asta a anului.

Familia Jensen urma să fie angajată.

Al treilea candidat din afara universităţii, James Ferguson, fusese corect descris de Ralston drept un tip direct şi încăpăţînat. Aceste trăsături reprezentau însă consecinţele energiei şi nerăbdării lui, după cum i se păru lui McAuliff. Ferguson era tînăr – douăzeci şi şase de ani – şi nu părea genul de om care să supravieţuiască, cu atît mai mult să se afirme în mediul universitar. Alex recunoscu în Ferguson o bună parte din propria tinereţe: preocupare pentru temele sale şi intoleranţă faţă de lumea cercetătorilor, în care studia. O contradicţie, dacă nu un conflict de interese. Ferguson lucrase ca liber-profesionist pentru companii agro-industriale, iar cea mai bună recomandare a sa o constituia faptul că rămînea rareori fără lucru, pe o piaţă a muncii care nu oferea prea multe slujbe. James Ferguson era unul dintre cei mai buni specialişti în vegetaţie.

– Aş fi încîntat să mă întorc în Jamaica, zise tînărul, la cîteva clipe după începerea interviului. Acum doi ani, am fost la Port Maria, pentru Fundaţia Craft. După părerea mea, întreaga insulă e o mină de aur dacă s-ar dezvolta industria pe bază de produse vegetale.

– Unde-i aurul? întrebă McAuliff.

– În fibrele de baracoa. În al doilea stadiu de creştere. S-ar putea dezvolta soiul ăsta de banane, care i-ar înnebuni pe cei

din industria fibrelor sintetice şi a tricotajelor, fără a mai vorbi de negustorii de fructe.

– Poţi dovedi asta?

– Aproape am făcut-o, după părerea mea. Din această cauză am fost concediat de fundaţie.

– Ai fost concediat?

– Fără nici un fel de menajamente. N-are rost să ascund treaba asta; nici nu prea-mi pasă. Mi-a spus să mă limitez la ce aveam de făcut. Ce idee! O să găseşti probabil cîteva referinţe negative despre mine, dacă eşti interesat.

– Sînt interesat, domnule Ferguson.

Interviul cu Charles Whitehall îl tulbură pe McAuliff. Mai precis omul, nu calitatea informaţiilor primite avu darul să-l impresioneze. Whitehall era un negru cinic, un londonez originar din Indiile de Vest, ale cărui concepţii vădeau o anume agresivitate. Înfăţişarea lui îl surprinse pe McAuliff. Pentru un om care scrisese trei cărţi despre istoria Caraibelor, considerate de Ralston drept „studii de referinţă“, Charles Whitehall arăta aproape la fel de vîrstnic ca Ferguson.

– Să nu te înşele înfăţişarea mea, domnule McAuliff, spuse Whitehall, după ce intră în cameră şi-i întinse mîna lui Alex. Culoarea mea tropicală ascunde mai bine vîrsta decît tenul alb. Am patruzeci şi doi de ani.

– Mi-ai citit gîndurile.

– Nu neapărat. Sînt obişnuit cu reacţia asta, răspunse Whitehall, apoi se aşeză, descheindu-şi sacoul elegant şi încrucişîndu-şi picioarele acoperite de o pereche de pantaloni raiaţi.

– Fiindcă nu-ţi plac vorbele inutile, doctor Whitehall, o să fiu concis. De ce eşti interesat de această prospecţiune? Probabil

că poți cîștiga mult mai mulți bani ca profesor universitar. O prospecțiune geofizică nu e cea mai rentabilă slujbă.

– Să zicem că aspectele financiare trec pe planul al doilea, poate într-unul dintre puținele momente ale vieții mele. În timp ce vorbea, Whitehall scoase din buzunar un portțigaret din argint. Adevărul e, domnule McAuliff, că am un sentiment de împlinire personală întorcîndu-mă în țara mea în calitate de expert ce lucrează sub egida Societății Regale de Istorie.

Alex îi dădu crezare. Deoarece, după cum înțelesese, Whitehall era un savant mult mai respectat peste hotare decît în țara lui. Se părea că Charles Whitehall dorea să obțină o recunoaștere pe măsura valorii sale, care-i fusese refuzată de către cercurile intelectuale – sau poate mondene? – din Kingston.

– Cunoști regiunea Cock Pit?

– La fel de mult ca oricine nu e curier. Însă din punct de vedere istoric și cultural, incomparabil mai bine.

– Ce e un curier?

– Curierii sînt oamenii de pe dealuri. Fac parte din comunitățile montane. Lucrează ca ghizi, dacă-i găsești. Sînt de-a dreptul primitivi. Pe cine ai angajat pentru prospecțiune?

– Cum?

Alex se gîndea la curieri.

– Am întrebat cine merge cu dumneata. În echipa de prospectare. Aș fi curios să știu.

– Păi... nu au fost ocupate toate posturile. E un cuplu, Jensen – minereuri și paleontologie; un tînăr botanist, Ferguson. Un american, prieten de-al meu, analist al solului, pe nume Sam Tucker.

– Cred că am auzit de Jensen, deși nu sînt sigur. Pe ceilalți nu-i cunosc.

– Te așteptai să-i știi?

– Sincer vorbind, da. Proiectele Societății Regale atrag în general oameni de mare calibru.

– Ca, de pildă, dumneata? întrebă zîmbind McAuliff.

– Nu păcătuiesc prin modestie, zise savantul negru, răspunzînd zîmbetului lui Alex cu un rînjet larg. Și sînt foarte interesat. Cred că ți-aș putea fi de ajutor.

Asta era și părerea lui McAuliff.

Al doilea analist de șisturi argiloase purta numele A. Gerrard Booth. Booth era un candidat universitar recomandat personal de Ralston în următorii termeni: „I-am promis lui Booth că o să supun atenției dumitale aceste documente și articole. Cred că Booth ar fi un membru valoros al expediției."

Profesorul Ralston îi dăduse lui McAuliff un dosar plin cu studiile lui A. Gerrard Booth privind straturile de roci din diverse locuri de pe glob, cum ar fi Turcia, Corsica, Zair și Australia. Alex își aminti că citise unele articole în *National Geologist* și că apreciase luciditatea și profesionalismul autorului. Booth era bun, ba chiar mai mult decît bun.

În plus, Booth era o femeie. Colegii o cunoșteau pe A. Gerrard Booth drept Alison; nimeni nu dădea atenție numelui mijlociu.

Avea unul dintre cele mai sincere zîmbete pe care le văzuse vreodată McAuliff. Era aproape un rîs – s-ar fi putut spune chiar masculin, dacă aprecierea n-ar fi fost contrazisă de feminitatea ei pronunțată. Avea ochii albaștri, vioi și limpezi – ochii unui profesionist. Strîngerea ei de mînă era fermă – tot a unui profesionist. Părul ei, șaten deschis, moale și ușor ondulat fusese periat de mai multe ori, pentru interviu, își zise Alex. Putea avea orice vîrstă între treizeci și treizeci și cinci de ani; nu era imposibil să-ți dai seama la o simplă observare, dacă făceai abstracție de ridurile formate de rîs în colțul ochilor.

Alison Booth nu era doar un bun profesionist, dar – cel puţin la prima vedere – şi o persoană foarte atrăgătoare. Termenul „profesionist" îi tot venea în minte lui McAuliff în timp ce stăteau de vorbă.

– L-am rugat pe Rolly – pe doctorul Ralston – să-mi promită că va omite faptul că sînt femeie. Să nu-l consideri vinovat.

– Erai atît de convinsă că sînt antifeminist?

Ea ridică mîna şi îşi dădu părul lung şi moale într-o parte.

– Nu m-am gîndit la o ostilitate preconcepută, doctor McAuliff. Numai că înţeleg obstacolele concrete. Sper să te conving că sînt corespunzătoare.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama de ambiguitatea vorbelor sale, Alison Booth se opri zîmbind şi îşi trase rochia pe genunchi... cu profesionalism.

– Sînt convins că *eşti* corespunzătoare în munca de teren şi în laborator.

– Presupun că orice alt aspect ar fi neesenţial, spuse femeia, cu o uşoară urmă de rezervă englezească în voce.

– Nu neapărat. Există probleme de mediu, un anume disconfort fizic, dacă nu chiar privaţiuni.

– Nu cred că Jamaica e comparabilă cu Zairul sau cu regiunile periferice ale Australiei. Am făcut prospecţiuni acolo.

– Ştiu...

– Rolly mi-a spus că n-o să accepţi referinţe de la membrii altor expediţii înainte de a vorbi cu noi, îl întrerupse Alison Booth.

– Izolarea grupului prezintă unele riscuri. Apar relaţii tensionate între membrii lui. Am pierdut oameni valoroşi în trecut, fiindcă alţii asemenea lor au reacţionat negativ faţă de ei din raţiuni neîntemeiate.

– Dar femeile?

– Le-am inclus şi pe ele în această apreciere.

– Am referinţe foarte bune, doctor McAuliff. Din raţiuni întemeiate.

– O să ţi le cer.

– Le am la mine. Alison desfăcu geanta mare din poală, scoase două plicuri şi le puse pe marginea biroului lui McAuliff. Referinţele mele, doctor McAuliff.

Alex rîse şi luă plicurile. O privi pe femeie; ochii li se întîlniră. Privirea ei exprima o provocare agreabilă, dar şi o anume rugăminte.

– De ce e atît de importantă prospecţiunea asta pentru dumneata, domnişoară Booth?

– Fiindcă sînt bună şi pot să duc la bun sfîrşit această treabă, răspunse ea simplu.

– Lucrezi la universitate, nu-i aşa?

– Jumătate de normă, cursuri şi laborator. Nu sînt angajată permanent... la dorinţa mea.

– Deci nu e vorba despre bani.

McAuliff făcuse o afirmaţie.

– Mi-ar prinde bine, deşi nu sînt disperată.

– Nu mi te pot închipui în pragul disperării, zise el, schiţînd un zîmbet.

Apoi Alex văzu – sau crezu că vede – o umbră în ochii ei, un soi de îngrijorare, care dispăru la fel de repede precum apăruse. Instinctiv, el insistă asupra chestiunii.

– Dar de ce doreşti să vii în *această* expediţie? Cu calificarea dumitale, sînt sigur că poţi găsi şi alte oferte. Probabil mai interesante şi mai bine plătite.

– Îmi convine perioada, răspunse ea încet, după o uşoară ezitare.

– Ai vreun motiv anume pentru care vrei să petreci o perioadă mai lungă de timp în Jamaica?

– Nu mă interesează Jamaica în mod special. Dacă făceai prospecțiuni la capătul Mongoliei era același lucru.

– Înțeleg.

Alex puse cele două plicuri pe birou. Arboră în mod deliberat o mină indiferentă. Ea reacționă prompt.

– Foarte bine, doctor McAuliff. Nu e un secret pentru prietenii mei. Femeia ținea geanta în poală. N-o strîngea; gesturile ei erau cît se poate de firești. Cînd vorbi, vocea, ca și privirea exprimau hotărîre. Devenise din nou profesionistul desăvîrșit. Mi-ai spus domnișoara Booth. În realitate, Booth e numele de căsătorie. Din păcate, mariajul meu a eșuat; s-a încheiat recent. Solicitudinea oamenilor de bună-credință poate fi agasantă în astfel de perioade. Aș prefera să dispar o vreme.

McAuliff îi susținu privirea, încercînd să descifreze ceva dincolo de cuvintele ei. *Era* ceva, dar ea nu-i permitea să afle ce; expresia de pe chipul ei îi spunea asta... profesional.

– Nu e relevant. Te rog să mă scuzi. Dar îți mulțumesc că mi-ai spus.

– Responsabilitatea dumitale e... satisfăcută?

– Mă rog, curiozitatea mea, în orice caz. Alex se aplecă în față, cu coatele pe birou, cu mîinile împreunate sub bărbie. În plus, și sper să nu consideri deplasată remarca mea, ai făcut posibilă invitația de a lua masa cu mine.

– Cred că asta depinde de importanța pe care ai acordat-o cooptării mele.

Vocea lui Alison era politicoasă, dar nu rece. Și avea o adorabilă licărire de umor în ochi.

– Sincer vorbind, eu mi-am făcut un obicei din a lua cina, sau un prînz prelungit, chiar să și beau un pahar cu cei pe care intenționez să-i angajez. Dar în cazul de față mă abțin să admit lucrul ăsta.

– E o replică dezarmantă, doctor McAuliff, zise ea schițînd un zîmbet. Aș fi încîntată să cinez cu dumneata.

– O să mă străduiesc să nu fiu plin de solicitudine. De altfel, nici nu cred că e necesar.

– Iar eu sînt sigură că ești departe de a fi.

– Nu în mod relevant.

5

Ajuns în intersecția dintre High Holborn și Chancery, McAuliff își privi ceasul. Cifrele cadranului licăriră în întunericul cețos al Londrei; era ora 11.40. Rolls-Royce-ul lui Preston întîrziase zece minute. Sau poate că n-avea să mai vină. I se spusese că, dacă mașina nu apărea pînă la miezul nopții, trebuia să se întoarcă la Savoy, urmînd să fie programată altă întîlnire.

Uneori trebuia să-și amintească ale cui ordine le executa, întrebîndu-se în același timp dacă nu cumva era urmărit. Reprezenta un stil de viață degradant, medită el: permanenta vigilență te bloca într-un spațiu al fricii. Toate poveștile despre lumea conspirațiilor, populată de umbre, omiteau josnicia

esențială, caracteristică acestui univers. Nu mai aveai nici o independență; era o lume sufocantă.

Ca urmare a convocării sale de către Warfield în acea seară, îl sunase insistent pe Hammond, deoarece trebuia să se întîlnească și cu agentul britanic, la ora unu noaptea. Însuși McAuliff solicitase întrevederea, iar Hammond stabilise ora și locul. Apoi, în aceeași seară, la ora 10,20, primise telefon de la Dunstone: Să fii la intersecția dintre High Holborn și Chancery la 11.30, adică după o oră și zece minute din acel moment.

La început, Hammond era de negăsit. Telefonul său ultrasecret de la MI 5 pur și simplu nu răspundea. Alex nu avea alt număr, iar Hammond îi spusese în repetate rînduri să nu sune niciodată la birou și să-și lase numele. Nici din camera de hotel nu trebuia să-l sune pe agent. Hammond nu avea încredere în centraliste. Nici în frecvențele telefoanelor celulare.

Lui Alex nu-i rămînea decît să se ducă pe Strand, să intre în mai multe cîrciumi și farmacii și să-l sune pe Hammond de la telefoane publice, pînă cînd acesta avea să răspundă. Fără îndoială că era supravegheat – de către cineva –, așa că trebuia să se prefacă plictisit după fiecare apel eșuat. Descoperi că își țesea astfel pînza unei minciuni, în cazul în care Warfield l-ar fi întrebat ceva. Pretextul era încercarea de a o găsi pe Alison Booth spre a anula invitația la masă pentru ziua următoare. Bineînțeles că nu intenționa să contramandeze întîlnirea, dar povestea conținea suficient adevăr pentru a se susține.

Oferă întotdeauna adevăruri parțiale. Atitudine și reacție. MI 5.

În cele din urmă, la telefonul lui Hammond răspunse un bărbat, care-i spuse pe un ton indiferent că agentul avea să întîrzie la o cină.

Dumnezeule!... Carteluri mondiale, tainice înţelegeri internaţionale la cel mai înalt nivel, conspiraţii financiare şi o cină tîrzie.

Pe un ton echilibrat, opus temerilor lui McAuliff, omul îi spuse că Hammond va fi anunţat. Alex nu era mulţumit; insistă ca Hammond să stea lîngă telefon – chiar dacă trebuia să aştepte toată noaptea – pînă cînd el, Alex, avea să-l sune după întîlnirea cu Warfield.

Era ora 11.45. Rolls-Royce-ul tot nu apăruse. Privi în jur la cei cîţiva pietoni de pe High Holborn ce mergeau prin ceaţa deasă. Se întrebă care dintre ei – dacă exista vreunul – era interesat de persoana lui.

Spaţiul fricii.

Se gîndi şi la Alison. Cinaseră împreună a treia seară la rînd; ea spusese că avea de pregătit un curs, aşa că întîlnirea lor fusese scurtă. Ţinînd seama de complicaţiile ce urmară, scuza ei picase la ţanc.

Alison era o fată ciudată. Profesionalismul îi ascundea foarte bine vulnerabilitatea; nu se îndepărta niciodată de perimetrul umorului blînd care o proteja. Zîmbetul ei, ce aducea a rîs, ochii albaştri afectuoşi, mişcarea lentă, graţioasă a mîinilor ei... erau într-o oarecare măsură scutul ei de apărare.

Nu fusese nici o problemă în selectarea ei de la prima vedere... din punct de vedere profesional. Era de departe cel mai bun candidat pentru echipă. Alex se considera reputat specialist în stratificarea rocilor de pe ambele continente, totuşi se îndoia că ar fi vrut să-şi pună la încercare cunoştinţele cu cele ale fetei. Alison Gerrard Booth era cu adevărat bună.

Şi adorabilă.

Iar el voia să meargă împreună în Jamaica.

Pregătise un argument pentru Warfield, în caz că băncile de date din blestematele de computere ale lui Dunstone ar fi respins-o. Discuţia finală asupra membrilor echipei aleşi de el făcea obiectul acelei întruniri nocturne.

Dar unde *era* afurisitul de automobil negru cît o corabie?

– Scuzaţi-mă, domnule, se auzi o voce profundă, aproape guturală, în spatele lui McAuliff.

Se întoarse şi văzu un bărbat cam de vîrsta lui, într-o manta cafenie; părea să fie un docher sau un muncitor pe un şantier de construcţii.

– Da?

– Sînt pentru prima dată în Londra şi cred că m-am rătăcit.

Bărbatul arătă spre placa cu numele străzii, care abia se vedea la lumina slabă a unui felinar.

– Aici scrie Chancery Lane, care *ar trebui* să fie lîngă un loc de-i zice Hatton, unde-ar trebui să mă-ntîlnesc cu prietenii mei. Nu-l *găsesc*, domnu'.

Alex făcu un semn spre stînga.

– E mai sus, la două sau trei blocuri distanţă.

Bărbatul întinse din nou mîna, ca un nătîng, în direcţia indicată de McAuliff.

– Acolo, domnu'?

– Da, acolo.

Omul îşi scutură braţul de cîteva ori, de parcă ar fi vrut să sublinieze direcţia.

– Sînteţi sigur, domnu'? Apoi coborî glasul şi vorbi repede. Vă rog să vă reprimaţi orice reacţie, domnule McAuliff. Continuaţi, ca şi cum aţi explica. Domnul Hammond o să se întîlnească cu dumneavoastră în Soho; acolo e un club de noapte care se cheamă „Bufniţa Sfîntului Gheorghe". O să vă aştepte.

Stați la bar, vă găsește el. Nu vă faceți probleme cu timpul. Vă roagă să nu-l mai sunați. Sînteți urmărit.

McAuliff înghiți în sec, se albi și își flutură mîna – puțin cam prea ostentativ, crezu el – spre Hatton Garden. Apoi vorbi și el în șoaptă pe un ton precipitat:

– *Iisuse!* Dacă *eu* sînt urmărit, înseamnă că și *dumneata* ești!

– Luăm în calcul asemenea situații...

– Nu-mi place completarea asta! Ce-o să-i spun lui Warfield? Să mă lase în *Soho?*

– De ce nu? Și spuneți că simțiți nevoia să pierdeți o noapte. Nu aveți nici un program mîine dimineață. Americanilor le place Soho, așa că e ceva firesc. Nu sînteți un jucător înrăit, dar mai riscați niște bani din cînd în cînd.

– Dumnezeule! Urmează să-mi descrii și viața sexuală?

– Aș putea, dar n-o fac. Vocea guturală, puternică, din nord, reveni. Mulțumesc, domnu'. Sînteți tare bun, domnu'. Sper c-o să dau de prietenii mei.

Omul se îndepărtă rapid în noaptea cețoasă. McAuliff se înfioră; mîinile îi tremurau. Le vîrî în buzunare, căutîndu-și țigările. Respiră ușurat cînd simți metalul brichetei.

Mai erau cinci minute pînă la ora douăsprezece. O să mai aștepte cîteva minute după miezul nopții, apoi o să plece. Instrucțiunile spuneau „să se întoarcă la Savoy"; urma să fie stabilită altă întîlnire. Asta însemna oare că aveau să se vadă în aceeași noapte, dar mai tîrziu? La orele dimineții? Ori „să se întoarcă la Savoy" însemna pur și simplu că nu mai trebuia să stea la intersecția lui High Holborn cu Chancery Lane? Era oare liber în acea noapte?

Cuvintele fuseseră limpezi, dar lăsau loc oricărei interpretări. Dacă avea de ales, ar fi putut – după cîteva opriri pe drum – să se ducă în Soho, la Hammond. Reţeaua de supraveghere ar fi constatat faptul că Warfield nu venise la întîlnire. Opţiunile îi erau deschise.

Doamne! îşi zise Alex. *Ce se întîmplă cu mine? Cuvinte şi înţelesuri... opţiuni şi alternative. Interpretări ale... ordinelor!*

Cine dracu' îi dădea *lui* ordine?

El *nu* era un om căruia să i se comande!

Dar cînd observă că mîna îi tremura în timp ce ducea ţigara la buze, înţelese că de fapt asta era – pentru o perioadă neprecizată de timp. Timp într-un infern în care fusese privat de libertate.

Cele două limbi ale ceasului de la mînă se suprapuseră. Să-i ia dracu' pe toţi! El *o* să plece! Avea s-o sune pe Alison şi să-i spună că dorea să treacă pe la ea să bea ceva... s-o întrebe dacă îl lăsa să vină. Hammond putea să aştepte toată noaptea în Soho. Cum îi zicea barului ăluia? „Bufniţa Sfîntului Gheorghe". Al naibii de stupid nume!

Să-l ia dracu' pe Hammond!

Rolls-Royce-ul se zări prin ceaţă, venind dinspre Newgate, cu motorul duduind, o imixtiune violentă în liniştea străzii. Se apropie de trotuar în faţa lui McAuliff şi opri brusc. Şoferul se dădu jos, ocoli corabia lungă a maşinii şi-i deschise lui Alex uşa din spate.

Totul se petrecu atît de repede încît McAuliff aruncă ţigara şi se sui în automobil, derutat; nu se acomodase cu brusca schimbare de planuri. Julian Warfield stătea în colţul opus al uriaşei banchete din spate, silueta lui părînd şi mai măruntă în interiorul spaţios al vehiculului.

– Îmi pare rău că te-am lăsat să aştepţi pînă în ultima clipă, domnule McAuliff. Am fost reţinut cu treburi.

– Întotdeauna faci afaceri cu un ochi aţintit spre păstrarea secretului şi cu celălalt spre efectul de şoc? întrebă Alex, în timp ce se lăsa pe spătarul banchetei, uşurat că putea să vorbească în voie.

Warfield răspunse amuzat, cu rîsul lui bătrînesc:

– Faţă de Ross Perot, eu nu sînt decît un negustor de maşini vechi.

– Totuşi, eşti al naibii de imprevizibil.

– Vrei ceva de băut? Preston are un bar chiar acolo. Warfield arătă spre spătarul scaunului din faţă. Trage de clema aia.

– Nu, mulţumesc. Poate că o să beau ceva mai tîrziu, nu acum.

Uşor, uşor McAuliff, îşi zise el. *Pentru numele Domnului, nu fi ostentativ! Hammond poate să aştepte toată noaptea. Acum două minute chiar asta ţi-ai propus.*

Bătrînul scoase un plic din buzunarul hainei.

– O să-ţi dau imediat vestea cea bună. Nu avem obiecţii serioase faţă de nici un membru al echipei, abstracţie făcînd de cîteva chestiuni minore. Dimpotrivă, credem că ai dat dovadă de ingeniozitate în stabilirea componenţei ei...

După spusele lui Warfield, reacţia iniţială de la Dunstone faţă de prima sa listă fusese negativă. Nu din cauza siguranţei – acele chestiuni minore –, nici a calităţii. McAuliff îşi făcuse bine temele. Obiecţiile izvorau dintr-un punct de vedere teoretic. Ideea prezenţei femeilor într-o prospecţiune geologică fusese respinsă imediat, în principal din cauza diminuării forţei echipei, fără să se invoce neapărat o slăbiciune. Orice proiect care

presupunea o călătorie era realizat, prin tradiţie, de către bărbaţi; prezenţa unei femei reprezenta un factor de risc. Nu putea decît să ducă la complicaţii – oricît de multe.

– Aşadar, am tăiat două nume de pe listă, înţelegînd că, prin eliminarea lui Wells, urma să-l pierdem şi pe soţul ei, Jensen... Trei respinşi din primii cinci; ştiam că n-o să-ţi placă, dar mai tîrziu *ai fi* înţeles... Ulterior mi-am dat seama. La naiba, dumneata ai gîndit mai bine decît noi toţi!

– N-am folosit nici o strategie, Warfield. Am alcătuit cea mai bună echipă pe care am putut s-o adun.

McAuliff simţi că trebuia să strecoare această afirmaţie.

– Poate că nu în mod conştient, dar calitativ ai format un grup excelent. Includerea celor două doamne, una căsătorită, şi amîndouă foarte bune în domeniul lor, a însemnat o îmbunătăţire substanţială.

– În ce sens?

– Asta conferă – ele conferă – un aer de inocenţă expediţiei. O patină de erudiţie, de fapt; un aspect pe care l-am trecut cu vederea. O echipă entuziastă de bărbaţi şi femei – cu o subvenţie de la Societatea Regală – atît de diferită de toate expediţiile formate exclusiv din bărbaţi. Zău, e cu adevărat remarcabil.

– Nu asta a fost intenţia mea. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

– Nu e nici o dezamăgire. Rezultatul e acelaşi. Inutil să-ţi mai spun că le-am prezentat şi celorlalţi acest aspect şi toţi l-au acceptat imediat.

– Presupun că orice le-aţi fi spus, ei ar fi acceptat fără să crîcnească. Care sînt chestiunile minore?

– „Informaţii suplimentare pe care le-ai putea lua în considerare", ca să-i citez pe ei.

Bătrînul se întinse şi aprinse o veioză. Apoi scoase cîteva

pagini din pardesiu, le despături și le puse deasupra plicului. Își potrivi ochelarii pe nas și aruncă o privire paginii de deasupra.

– Soțul și soția, acești Jensen și Wells. Sînt foarte activi în cercurile politice de stînga. Marșuri pentru pace, mitinguri împotriva bombardamentelor. Treburi de genul ăsta.

– Asta n-are nici o legătură cu munca lor. Mă îndoiesc că și-ar propune să-i organizeze pe băștinași.

McAuliff vorbise în mod deliberat pe un ton plictisit. Dacă Warfield intenționase să aducă în discuție astfel de „chestiuni", voia ca magnatul să înțeleagă că el le considera irelevante.

– În Jamaica e o mare instabilitate politică; tulburări, mai exact. N-ar fi în interesul nostru ca vreunul din oamenii dumitale să fie prea receptiv la asemenea probleme.

McAuliff se întoarse și-l privi pe bătrînel – buzele subțiri făcute pungă, hîrtiile ținute între degetele subțiri și osoase sub fasciculul subțire de lumină galbenă, ce-i dădea tenului său îmbătrînit o culoare bolnăvicioasă.

– Dacă s-ar întîmpla – ceea ce mi se pare puțin probabil – ca familia Jensen să facă zarvă pe teme politice, aș renunța la ei. Pe de altă parte, atragerea unor asemenea oameni ar putea fi profitabilă pentru dumneata. Nu prea văd cum ar lucra – știind despre ce e vorba – pentru Dunstone.

– Da, zise Warfield calm. Ne-am gîndit și la asta. Tipul acela, Ferguson, a avut necazuri cu fundația Craft.

– A făcut o descoperire de importanță capitală în legătură cu fibrele de baracoa. Asta i-a speriat de moarte pe Craft și pe sponsorii lui.

– *Noi* nu avem dispute cu Craft. Nici nu ne dorim să intrăm în conflict cu ei. Faptul că tînărul ăsta lucrează cu dumneata ar putea trezi nedumeriri. Craft e apreciat în Jamaica.

– Nici unul nu se ridică la valoarea lui Ferguson, în nici un caz contracandidatul lui, iar el era cel mai bun din lotul celor rămaşi. O să-l ţin pe Ferguson departe de Craft.

– E absolut necesar. Altfel nu putem fi de acord.

Charles Whitehall, savantul-dandy negru, reprezenta, din punct de vedere psihologic, un caz patologic – conform datelor deţinute de Dunstone. În plan politic era conservator, un conservator negru, care s-ar fi putut erija în liderul reacţionarilor din Kingston dacă ar fi rămas pe insulă. Dar viitorul lui nu era în Jamaica, după cum îşi dăduse seama mai de mult. Iar faptul acesta îl dezamăgise în cel mai înalt grad. Warfield se grăbi, totuşi, să adauge că informaţiile negative erau echilibrate – dacă nu chiar depăşite – de performanţele ştiinţifice ale lui Whitehall. Interesul său faţă de prospecţiune reprezenta, în fond, un factor pozitiv; includerea lui putea înlătura orice bănuială că proiectul ar fi urmărit scopuri materiale. Şi, parcă pentru a pune capac complicaţiilor acestui om sofisticat, Whitehall mai deţinea şi centura neagră la jukato, o artă marţială mai dificilă şi mai periculoasă, derivată din judo.

– Legăturile noastre din Kingston sînt foarte impresionate de faptul că omul vi s-a alăturat. Se pare că vor să-i ofere o catedră la Universitatea Indiilor de Vest. Probabil că el o să accepte în schimbul unei remuneraţii corespunzătoare. Şi acum, să trecem la ultima persoană.

Warfield îşi scoase ochelarii, îi puse în poală peste hîrtii şi îşi frecă vîrful nasului subţire.

– Doamna Booth... doamna Alison Gerrard Booth.

Alex fierbea de indignare. Warfield îi spusese deja că nu existau obiecţii la adresa lui Alison; nu voia să audă informaţii intime, personale, scoase la iveală de oamenii fără chip de la Dunstone.

– Ce e cu ea? întrebă McAuliff, controlîndu-şi vocea. Dosarul ei vorbeşte de la sine.

– Indiscutabil. E foarte calificată... şi nerăbdătoare să părăsească Anglia.

– Mi-a explicat asta. Eu am crezut-o. Tocmai a divorţat şi presupun că situaţia nu e tocmai plăcută... din punct de vedere social.

– Asta ţi-a spus dumitale?

– Da. Eu o cred.

Warfield îşi puse din nou ochelarii şi lovi uşor pagina din faţa lui.

– Mă tem că e ceva mai mult decît atît, domnule McAuliff. Ţi-a spus cine era soţul ei? Cu ce se ocupa?

– Nu. N-am întrebat-o.

– Da... mă rog, cred că ar trebui să ştii. David Booth aparţine unei familii importante – de viconţi, mai exact – care a rămas lefteră vreme de o generaţie. El e asociat la o firmă de import-export, unde realizează nişte venituri la limita decenţei. Totuşi, domnul Booth trăieşte pe picior mare. Are cîteva case – aici şi pe continent –, conduce maşini scumpe, e membru al celor mai bune cluburi. Ciudat, nu ţi se pare?

– Aşa s-ar zice. Dar cum aţi obţinut toate aceste informaţii?

– Droguri, spuse Julian Warfield, de parcă ar fi anunţat ora exactă. David Booth face curierat în slujba cercurilor de interese franco-americane din Corsica şi Marsilia.

Cîteva clipe, cei doi tăcură. McAuliff înţelegea consecinţele şi, în cele din urmă, vorbi:

– Doamna Booth a făcut prospecţiuni în Corsica, Zair şi Turcia. Vrei să sugerezi că şi ea e implicată?

– Puţin probabil. S-ar putea chiar să nu-şi dea seama. La

urma urmei, a divorţat de individ. După părerea noastră, ea a aflat despre implicaţia soţului ei şi, din acel moment, s-a temut să mai rămînă în Anglia. Mai mult ca sigur că nu are de gînd să se întoarcă.

Urmă o altă pauză, căreia într-un tîrziu McAuliff îi puse capăt.

– Cînd ai spus că „s-a temut", presupun că te-ai referit la faptul că a fost ameninţată.

– Foarte posibil. Orice ar şti ea poate fi dăunător. Booth n-a fost prea încîntat de ideea divorţului. Nu din punct de vedere afectiv – e un muieratic –, ci probabil din motive legate de călătoriile lui.

Warfield împături din nou hîrtiile şi le puse în buzunarul pardesiului.

– Păi, zise Alex, asta e o adevărată bombă. Nu ştiu în ce măsură sînt pregătit s-o amorsez.

– Ţi-am dat această informaţie despre doamna Booth, fiindcă ne-am gîndit că ai fi aflat-o şi singur. Am vrut să te pregătim, nu să-ţi schimbăm părerea.

McAuliff se întoarse iute şi-l privi pe Warfield.

– Vrei să rămînă în echipă fiindcă ar putea... ar putea să-ţi fie de folos. Nicidecum din considerente de ordin ştiinţific.

Uşurel, McAuliff! Uşurel!

– În vremurile acestea tulburi îţi trec prin minte tot soiul de gînduri.

– Nu-mi place povestea asta!

– Nu te-ai gîndit la acest aspect. Dumneata crezi că e mult mai la adăpost în Jamaica decît la Londra. Eşti îngrijorat, nu-i aşa? Te-ai întîlnit des cu ea în ultima săptămînă.

– Nu-mi place să fiu urmărit, ripostă Alex.

– Am acționat pentru protecția dumitale, răspunse repede Warfield.

– Protecție față de ce? Pentru numele Domnului, protecție față de cine? McAuliff îl privi țintă pe bătrîn, conștient de faptul că îi displăcea profund. Se întrebă dacă Warfield avea să fie mai explicit decît Hammond în privința protecției. Sau dacă ar fi recunoscut existența unei prospecțiuni jamaicane anterioare? Cred că am dreptul să știu, adăugă el înfuriat.

– O să afli la momentul potrivit. Totuși, aș vrea să-ți arăt mai întîi hîrtiile astea. Sînt convins că vei fi satisfăcut.

Warfield luă plicul nelipit și scoase din el cîteva pagini subțiri, capsate împreună cu o foaie mai groasă de hîrtie. Erau cópii la indigo ale scrisorii sale de acceptare, semnată în Belgrave Square cu mai bine de o săptămînă în urmă. McAuliff întinse mîna și aprinse veioza din dreptul lui, luă hîrtiile de la Warfield și întoarse foile subțiri pînă cînd ajunse la pagina mai groasă. Era o copie xerox a unui transfer de depozit de la Chase Manhattan Bank din New York. Cifrele se vedeau clar: în stînga figurau sumele vărsate în contul său de către un concern elvețian; în dreapta, taxele maxime aplicate acestui venit, achitate autorităților elvețiene și Serviciului Intern de Venituri al Statelor Unite.

Suma netă era de 1 270 000 dolari. Alex ridică privirea spre Warfield.

– Primul meu onorariu trebuia să fie de douăzeci și cinci la sută din valoarea totală a contractului privind activitatea principală de prospectare. Ne-am înțeles că va fi plătit la sosirea echipei în Kingston. Anterior acestei date, dumneata erai răspunzător de cheltuielile mele, iar dacă nu ne înțelegeam, îmi reveneau cinci sute pe zi pentru timpul irosit. De ce această schimbare?

– Sîntem foarte mulţumiţi de activitatea dumitale de pregătire a expediţiei. Am vrut să-ţi demonstrăm buna noastră credinţă.

– Nu te cred...

– În afară de asta, continuă Warfield, ridicînd vocea la auzul obiecţiilor lui Alex, nu a intervenit nici o schimbare în contract.

– Ştiu ce-am semnat.

– Nu prea bine, după cum se pare. Citeşte cu atenţie înţelegerea! Acolo scrie clar că ţi se va acorda *minimum* douăzeci şi cinci la sută; *nu mai tîrziu* de sfîrşitul zilei pe care am stabilit-o pentru începerea prospecţiunii. Nu se menţionează nimic în legătură cu o sumă mai mare de douăzeci şi cinci la sută; nu există interdicţia acordării ei la o dată anterioară. Ne-am gîndit că o să te bucuri.

Bătrînul îşi împreună mîinile mici asemenea unui Gandhi Novidentul în veşminte Savile Row. McAuliff reciti scrisoarea de transfer de la Chase Manhattan.

– Din documente reiese că banii aceştia reprezintă contravaloarea serviciilor prestate pînă la data de azi. Ai fi avut ceva bătaie de cap cu recuperarea sumei dacă nu m-aş fi dus în Jamaica. Şi avînd în vedere obsesia dumitale în privinţa secretului, mă îndoiesc că ţi-ai fi dat o osteneală prea mare. Nu, domnule Warfield, aici e altceva la mijloc.

– Încrederea, domnule McAuliff. Generaţia dumitale pierde din vedere acest aspect.

Magnatul zîmbi blînd.

– Nu vreau să fiu grosolan, dar nu cred că dumneata ai avut vreodată aşa ceva. Dumneata eşti un manipulator, nu un ideolog. Repet: e altceva la mijloc.

– Foarte bine.

Warfield îşi dezlipi mîinile delicate, rămînînd în postura de Gandhi, sub lumina galbenă a veiozei.

– Am ajuns în felul acesta la protecţia despre care vorbeam şi în privinţa căreia, pe bună dreptate, ai solicitat lămuriri suplimentare. Eşti unul dintre noi, Alexander Torquin McAuliff. O componentă foarte importantă, esenţială a planurilor lui Dunstone. Ca o recunoaştere a contribuţiei dumitale, le-am recomandat directorilor noştri să te considere egalul lor. Prin urmare, onorariul care ţi-a fost acordat este suma iniţială alocată unuia de-ai noştri. După cum ai remarcat chiar dumneata, ar fi fost neobişnuit să se facă o asemenea plată în alte condiţii.

– Unde dracu' vrei să ajungi?

– În cuvinte mai dure, să nu încerci vreodată să ne renegi. Eşti un participant benevol la activitatea noastră. Dacă s-ar întîmpla vreodată – indiferent de motiv – să nu fii de acord cu Dunstone, să nu schiţezi nici o tentativă de a te despărţi de noi.

McAuliff îl fixă pe bătrînul care zîmbea.

– De ce-aş face asta? întrebă el încet.

– Fiindcă avem motive să credem că există... elemente dornice să ne frîneze dezvoltarea. Ar putea încerca să ia legătura cu dumneata; poate au şi făcut-o deja. Viitorul dumitale e alături de noi. Financiar, poate şi ideologic... cu siguranţă sub aspect legal.

Alex încetă să-l mai privească pe Warfield. Rolls-ul o luase la vest, spre New Oxford, la sud pe Charing Cross, apoi din nou la vest pe Shaftesbury. Se apropiau de luminile lui Piccadilly Circus, culorile ţipătoare zărindu-se difuz prin ceaţa groasă.

– Pe cine ai sunat atît de insistent în seara asta?

Bătrînul nu mai zîmbea. McAuliff întoarse capul de la fereastră.

– Nu văd de ce ar fi treaba dumitale, dar o sunam – nicidecum insistent – pe doamna Booth. O să luăm mîine masa împreună. Iritarea mea se datora acestei întîlniri programate în grabă și faptului că nu voiam s-o deranjez după miezul nopții. Ce credeai?

– N-ar trebui să fii atît de ostil...

– Am uitat, îl întrerupse Alex. Încerci doar să mă protejezi. De... elemente.

– Pot să fiu ceva mai exact.

Ochii lui Julian Warfield îi priviră pe ai lui Alex cu o intensitate neobișnuită.

– N-are rost să mă minți, așa că mă aștept să-mi spui adevărul. Ce înseamnă pentru dumneata cuvîntul „Halidon", domnule McAuliff?

6

Cacofonia isterică a muzicii rock îi asaltă dureros urechile. După aceea, îi fură agresați ochii, de straturi de fum gros, translucid, care-l făcură să lăcrimeze, nările reacționară și ele la mirosul dulce-înțepător de tutun amestecat cu marijuana și hașiș.

McAuliff își croi drum prin mulțimea de trupuri lipicioase, dînd la o parte brațe agitate și trăgînd blînd, însă ferm, de umerii celor prezenți, înainte de a ajunge în cele din urmă la capătul barului.

„Bufnița Sfîntului Gheorghe" ajunsese la zbuciumata sa oră de vîrf. Luminile halucinante explodau pe pereți și tavan într-un crescendo ritmic; trupurile aveau poziții concave ori convexe, legănîndu-se și zvîrcolindu-se violent.

Hammond stătea într-un separeu circular, împreună cu alte cinci persoane: doi bărbați și trei femei. Alex se opri, ascuns în spatele băutorilor și al dansatorilor, și-i privi pe comesenii lui Hammond. Era ceva amuzant de ciudat. Hammond și bărbatul din fața lui, de vîrstă mijlocie, erau îmbrăcați „corect", ca și două din cele trei femei, amîndouă trecute de patruzeci de ani. Al treilea cuplu îl formau doi tineri rockeri, înveșmîntați în haine din piele neagră, pline de fermoare. Scena avea un mesaj cît se poate de clar: părinții făceau pe placul tinerei generații, incomodă, însă curajoasă.

McAuliff își aminti cuvintele omului de pe High Holborne. *Stai la bar, o să vină el la tine.* Reuși să ajungă lîngă tejgheaua de mahon a barului și să ridice tonul pentru a-i da comanda barmanului negru, cu păr atît de scurt, încît părea chel. McAuliff se întreba cînd o să se urnească Hammond de la masă; nu voia să aștepte mult. Avea multe să-i spună agentului britanic.

– Scuză-mă, te cheamă cumva McAuliff?

Surprins de acea întrebare urlată, Alex vărsă o parte din băutură. Cel care strigase era tînărul de la masa lui Hammond. Agentul nu pierdea timp.

– Da. De ce?

– Părinții prietenei mele te-au recunoscut. Mi-au cerut să te invit acolo.

În momentele ce urmară, lui McAuliff i se păru că juca într-o piesă din cadrul altei piese. Un scurt exercițiu de actorie, cu dialoguri familiare, jucat în fața unei asistențe plictisite,

formată din alți actori, mai plini de viață. Dar elementul surpriză îl făcu pe Alex să aprecieze în mod special îndemînarea lui Hammond.

Îl cunoştea din vedere pe bărbatul de vîrstă mijlocie din fața lui Hammond. Şi pe soția lui. Îi mai întîlnise de vreo două sau trei ori, cu ocazia călătoriilor anterioare la Londra. Nu erau genul de oameni pe care-i puteai recunoaşte pe stradă – sau la „Bufnița Sfîntului Gheorghe" – dacă nu-ți aminteai împrejurările în care-i întîlniseşi.

Hammond fu prezentat cu numele său adevărat, iar McAuliff se aşeză lîngă el.

– Cum dracu' ai aranjat întîlnirea asta? întrebă Alex după cinci chinuitoare minute în care încercă să-şi amintească de unde-i cunoştea pe cei doi. Ei ştiu cine eşti?

– Să rîzi din cînd în cînd, spuse Hammond cu un zîmbet calm. Cred că sînt undeva în ierarhia guvernamentală, jonglînd cu cifre în camere prost luminate... Pregătirile astea erau absolut necesare. Warfield şi-a dublat oamenii care te supraveghează. Nu ne încîntă deloc treaba asta; poate că ne-a observat, deşi e puțin probabil.

– Te asigur că a observat ceva.

Alex îşi dezveli dinții într-un surîs, dar zîmbetul era fals.

– Am să-ți spun multe. Unde ne putem întîlni?

– Aici. Acum, fu replica britanicului. Vorbeşte din cînd în cînd şi cu ceilalți, deşi e perfect plauzibil să purtăm o conversație. O putem continua la un prînz sau la o băutură peste o zi, două.

– Nu se poate. Plec la Kingston poimîine dimineață.

Hammond se opri cu paharul la buze.

– Aşa repede? Nu ne aşteptam la asta.

– E nesemnificativ, comparativ cu altceva... Warfield ştie despre Halidon. Asta e, m-a întrebat dacă *eu* ştiu ceva.

– *Cum?*

– Domnule McAuliff, se auzi interpelarea strigată din celălalt capăt al mesei. Cunoaşteţi cu siguranţă familia Benson din Kent...

Replica picase la ţanc, îşi zise Alex. Hammond amuţise de uimire, apoi starea de şoc cedă rapid locul unei acceptări înfuriate. Conversaţia despre uitata familie Benson avea să-i ofere lui Hammond un răgaz de gîndire. Iar Alex dorea ca el să facă lucrul ăsta.

– Ce a spus *exact*? întrebă Hammond.

Halucinantele lumini rotitoare îşi proiectară formele stridente pe masă, dîndu-i agentului o înfăţişare grotescă.

– „Ce înseamnă pentru dumneata cuvîntul «Halidon»?"

– Ce i-ai răspuns?

– I-am spus că e un oraş din New Jersey.

– Poftim?

– Halidon, New Jersey. E un oraş.

– Scris altfel, presupun, şi pronunţat altfel. L-ai păcălit cu ignoranţa dumitale?

– De ce nu? Chiar sînt ignorant.

– I-ai ascuns faptul că ai auzit cuvîntul ăsta? E teribil de important!

– Da... da, aşa cred. De fapt, mă gîndeam la altceva. La alte cîteva lucruri...

– A mai pomenit de el ulterior? îl întrerupse agentul.

– Nu. M-a privit lung, dar nu l-a mai menţionat. Ce crezi că înseamnă toate astea?

Deodată, un dansator cu capul în nori, făcînd piruete, se

apleca peste masa lor, cu ochii pe jumătate deschişi şi cu gura căscată.

– Ia te uită, ăştia-s mămici şi tătici! zise el, bolborosind cuvintele cu un accent aspru de Yorkshire. Ce ziceţi de distracţia celor tineri, mămicilor?

– La naiba!

Hammond vărsase o parte din băutură.

– Sunaţi după majordom, babacilor! trimiteţi-l la bătrînu' Edinburgh. I-un prieten de-al meu, bunu' şi bătrînu' Edinburgh.

Dansatorul surescitat dispăru la fel de repede precum apăruse. Celălalt cuplu îmbrăcat corect încercă să-l consoleze pe Hammond, criticîndu-i cu asprime pe patronii de la „Bufniţa"; tinerii îşi dădură toată silinţa să aplaneze lucrurile.

– E în regulă, nu vă faceţi probleme, zise agentul amabil. M-am udat puţin, atîta tot.

Hammond îşi scoase batista şi începu să-şi şteargă fruntea. Mesenii îşi reluară conversaţiile întrerupte de incident. Britanicul se întoarse către McAuliff, cu un zîmbet resemnat ce-i dezminţea vorbele.

– Nu pot să mai stau decît un minut; dacă o să fie nevoie, vei fi contactat mîine.

– Aşadar... conflictul ăsta a fost un semnal?

– Da. Acum, ascultă-mă şi reţine ce-ţi spun. N-am timp să repet. După ce ajungi la Kingston, o să te descurci singur o vreme. Sincer vorbind, nu ne aşteptam să pleci aşa de curînd...

– Stai puţin! îl întrerupse McAuliff, vorbind încet, înfuriat. Să te ia naiba! *Dumneata* ascultă... şi reţine! Mi-ai garantat securitate deplină şi contact permanent. De aceea am acceptat...

– Nu s-a schimbat nimic, i-o reteză Hammond, zîmbind părinteşte – în contradicţie cu ostilitatea calmă dintre ei. Ai

contactele; ai memorat optsprezece-douăzeci de nume...

– În zona de nord, nu în Kingston! Trebuie să-mi spui numele din Kingston!

– O să facem tot ce se poate pînă mîine.

– Nu e de-ajuns!

– Trebuie să fie, domnule McAuliff, spuse Hammond pe un ton glacial. La Kingston, la est de Victoria Park, pe Duke Street, se află o pescărie numită Tallons. În caz de urgență – și numai atunci –, dacă ai de transmis informații, vorbește cu patronul. Are o artrită la mîna dreaptă. Însă, reține, el nu face decît să transmită veștile. Nu te poate ajuta altfel. Acum, chiar că trebuie să plec.

– Mai am de spus cîteva lucruri.

Alex puse mîna pe brațul lui Hammond.

– Va trebui să le amîni...

– Un singur lucru. Alison Booth. Știai, nu-i așa?

– Despre soțul ei?

– Da.

– Știam. Sincer vorbind, în primul moment am crezut că era omul lui Dunstone. A, referitor la nedumerirea dumitale legată de menționarea Halidonului de către Warfield: ce voia să spună? După părerea mea, nici el nu știe mai mult decît noi. Și, la rîndul său, se străduiește ca și noi să afle despre ce e vorba.

Cu iuțeala unuia mult mai tînăr, Hammond se ridică de la masă, se strecură pe lîngă McAuliff și se scuză față de ceilalți. Alex stătea acum lîngă femeia între două vîrste, despre care credea că venise cu Hammond. Nu-i reținuse numele în timpul prezentărilor, dar privind-o acum, nu mai avu nici o îndoială. I se citea în ochi îngrijorarea – chiar teama; încerca s-o ascundă, însă nu reușea. Zîmbea ezitant, forțat.

– Aşadar, dumneata eşti tînărul...

Doamna Hammond se opri şi duse paharul la buze.

– Tînăr şi nu prea, ripostă McAuliff, observînd că mîna femeii tremura, aşa cum îi tremurase şi lui cu o oră în urmă, la întîlnirea cu Warfield. E greu de conversat aici, în gălăgia asta. Şi cu luminile astea îngrozitoare.

Doamna Hammond păru să nu audă sau să ia în seamă vorbele lui. Halucinantele lumini oranj şi galben, ca şi verdele dezgustător desenau un tatuaj ciudat pe chipul ei înspăimîntat. Ce bizar, îşi zise Alex, dar nu se gîndise niciodată la Hammond ca la o persoană particulară, care să aibă o soţie sau o viaţă intimă.

Şi, în vreme ce se gîndea la aceste nebănuite realităţi, femeia îi strînse braţul şi se aplecă spre el. În vacarmul năucitor şi sub luminile orbitoare, ea îi şopti lui McAuliff la ureche:

– Pentru numele lui Dumnezeu, du-te după el!

Trupurile dansatorilor formau un zid ce se zvîrcolea cu mişcări violente. Îşi croi drum printre ei, împingînd şi dînd din coate, fără să ia în seamă obscenităţile ce i se strigau. Încercă să-l zărească pe intrusul zăpăcit care îi atrăsese atenţia lui Hammond izbindu-se de masa lor. Dispăruse fără urmă.

Apoi, la capătul ringului de dans aglomerat şi luminat de flashuri, zări mişcările aparent dezordonate ale cîtorva bărbaţi ce împingeau pe cineva spre un coridor strîmt. Era Hammond!

Se năpusti din nou asupra zidului de trupuri contorsionate, spre capătul încăperii. Un negru înalt încercă să stăvilească asaltul lui Alex.

– Hei, şefu'! Opreşte-te! Eşti cumva patron aici?

– Dă-te la o parte! La naiba! Ia mîna de pe mine!

– Cu plăcere, şefu'!

Negrul își luă mîinile de pe haina lui McAuliff, strînse pumnul și-l repezi în stomacul lui Alex. Forța loviturii și șocul surprizei îl făcură pe McAuliff să se chircească de durere.

Se îndreptă cît putu de repede și se apropie de individ clătinîndu-se pe picioare. Negrul reuși să-i răsucească încheietura mîinii, iar McAuliff căzu printre dansatorii din jur. Cînd se ridică, atacatorul dispăruse.

Urmă un moment straniu de durere intensă.

Fumul și mirosurile ce pluteau în aer îl înnebuneau; apoi înțelese. Trăgea adînc aer în piept; își pierduse răsuflarea. Cu mai puțină forță, dar la fel de hotărît, își continuă drumul printre dansatori, către coridorul îngust.

Era un culoar ce ducea spre toalete. „Puicuțe" la dreapta, „Cocoșei" la stînga. La capătul lui se afla o ușă de care atîrna un lacăt uriaș, menit probabil să le amintească clienților că pe acolo nu aveau scăpare; la „Bufnița Sfîntului Gheorghe" trebuia plătită consumația înainte de plecare.

Lacătul fusese descuiat, apoi repus în belciugele rotunde, cu brațul curbat la un centimetru de gaură. McAuliff îl sparse și deschise ușa.

Ieși într-o alee întunecată, plină de cutii de gunoi și resturi menajere. Nu se vedea, practic, nici o lumină, în afară de cerul nopții, estompat de ceață, și licărul slab al ferestrelor caselor din jur. În fața lui se afla un zid înalt de cărămidă, iar la dreapta, aleea trecea pe lîngă alte uși, oprindu-se într-o fundătură formată de unghiul ascuțit al zidului. La stînga, se zărea o deschizătură între clădirea discotecii și zidul din față; era un pasaj ce dădea în stradă. Și acolo se găseau lăzi de gunoi, ce împrăștiau o duhoare puternică.

McAuliff privi suprafața de ciment a coridorului și marginile sale înguste, luminate de lămpile de pe stradă. Străbătuse vreo

şase metri cînd văzu micile băltoace de lichid, de un roşu întunecat.

Ieşi în fugă pe stradă; lumea se rărise; Soho se apropia de ora sa fermecată. Totul se petrecea acum înăuntru: cluburi private, săli de jocuri ilegale deschise toată noaptea, încăperi discrete în care se făcea sex în toate felurile şi la orice preţ. Privi trotuarul în sus şi-n jos, încercînd să găsească o breşă în traficul uman.

Nu era nimic.

Cercetă pasajul; urmele de sînge fuseseră întinse de paşii trecătorilor, picăturile dispărînd brusc la marginea trotuarului. De bună seamă pe Hammond îl urcaseră într-un automobil.

Pe neaşteptate, McAuliff simţi lovitura unor pumni în spate. Se răsuci într-o parte, orbit de lumina unui neon, şi, datorită rapidităţii acestei mişcări, nu fu azvîrlit în stradă. În schimb, atacatorul său, un negru uriaş, sări peste bordura trotuarului în faţa unui Bentley ce venea în mare viteză. McAuliff simţi o durere ascuţită pe faţă. Bărbatul fu lovit de maşină; scoase un ţipăt pătrunzător înainte de a -şi da duhul; scrîşnetul roţilor îi confirmă lui McAuliff incredibila realitate. Bentley-ul îşi continuă cursa, zdrobindu-şi victima fără să încetinească. Ajunse la colţ şi viră brusc la stînga, urcînd pe trotuar; roţile huruiră cînd atinseră din nou pavajul, apoi automobilul se făcu nevăzut. Pietonii ţipau, bărbaţii alergau, tîrfele dispărură în dosul uşilor, peştii îşi vîrîră mîinile în buzunare, în vreme ce McAuliff stătea în faţa cadavrului mutilat, conştient de faptul că acel sfîrşit îi fusese lui destinat.

Coborî în fugă pe strada Soho, pentru a se depărta de mulţimea ce se aduna în spatele lui pe trotuar. Se vor pune întrebări, vor apărea martori... oameni care şi-ar fi amintit că el

se aflase la locul crimei – *implicat*, nu doar găsindu-se acolo, cugetă el. Nu avea nici o explicaţie şi înţelese instinctiv că nu-şi putea permite să fie identificat – nu înainte de a primi nişte răspunsuri.

Negrul mort era cel care îl agresase la „Bufniţa Sfîntului Gheorghe", nu se îndoia nici o clipă de asta: bărbatul îl surprinsese cu o lovitură atroce în stomac, pe ringul de dans, şi-i răsucise încheietura mîinii, aruncîndu-l la picioarele dansatorilor ce se învîrteau acolo. Era omul care îl împiedicase să ajungă la Hammond pe coridorul îngust ce trecea pe lîngă „Puicuţe" şi „Cocoşei" şi dădea în aleea întunecată de afară.

De ce îl oprise negrul? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, încercase să-l ucidă?

Unde era Hammond?

Trebuia să ajungă la un telefon. Trebuia să sune la numărul lui Hammond şi să vorbească cu cineva, cu oricine i-ar fi putut da nişte răspunsuri.

Deodată, Alex îşi dădu seama că trecătorii îl priveau cu atenţie. De ce? Era evident. Alerga – mă rog, mergea prea repede. Un om mergînd grăbit la acea oră pe strada ceţoasă din Soho bătea la ochi. Nu-şi putea permite aşa ceva; îşi încetini mersul său la întîmplare şi traversă fără ţintă mai multe străzi necunoscute.

Totuşi, oamenii continuau să-l privească ciudat. Despre ce *era vorba?*

Apoi înţelese. Simţea sîngele cald şiroindu-i pe obraz. Îşi aminti de durerea ascuţită din obraz atunci cînd uriaşele mîini ale negrului îl loviseră pe trotuar. Poate fusese zgîriat de un inel. Sau de o unghie… ce mai conta? Fusese rănit, iar acum sîngera. Căută în buzunarul hainei o batistă. Toată porţiunea laterală a sacoului era sfîşiată.

Iar el fusese prea surprins ca să mai observe sau să simtă haina rupîndu-i-se ori sîngele de pe faţă.

Iisuse! Ce privelişte! Un bărbat cu sacoul rupt şi cu obrajii însîngeraţi, îndepărtîndu-se în grabă de locul unde îşi pierduse viaţa un negru în Soho.

Mort? Decedat?

Nu. Ucis.

Dar pentru el, metoda avea o semnificaţie aparte: o îmbrînceală violentă în mijlocul străzii, potrivită astfel încît să întîlnească bara de protecţie grea a unui Bentley aflat în plină viteză.

La mijlocul blocului următor – care bloc? – zări o cabină telefonică. Una englezească, mai largă şi mai întunecată decît ruda ei americană. Grăbi pasul şi scoase cîteva monede din buzunar. Intră în cabină; era întuneric, prea întuneric. De ce? Luă din buzunar bricheta metalică, ţinînd-o strîns, ca pe un mîner, ca şi cum, dacă i-ar fi dat drumul, ar fi căzut într-o prăpastie. O aprinse, respiră adînc şi formă numărul la lumina flăcării.

– Ştim ce s-a întîmplat, domnule McAuliff, răspunse o voce glacială. Poţi să-mi spui exact din ce loc suni?

– Habar n-am. Am alergat… am traversat mai multe străzi.

– E foarte important să ştiu unde eşti. Cînd ai plecat de la „Bufniţă“, în ce parte ai luat-o?

– Am *alergat*, ce dracu'! Am *alergat*. Cineva a încercat să mă *ucidă!*

– În ce *parte* ai alergat, domnule McAuliff?

– Spre dreapta… vreo patru sau cinci blocuri. Apoi iarăşi la dreapta; pe urmă la stînga, cred că vreo două blocuri.

– În regulă. Acum stai liniştit. Suni dintr-o cabină telefonică.

– Da. Nu, la naiba, *sun* dintr-o cabină *telefonică!*... Da. Pentru numele Domnului, spune-mi ce se întîmplă! Aici nu există plăci cu numele străzii; sînt în mijlocul blocului.

– Te rog să te calmezi.

Englezul îl înnebunea cu calmul său imperturbabil.

– Cum sînt clădirile din afara cabinei? Dă-mi un indiciu oarecare.

Vremea era ceţoasă, dar McAuliff descrise cît putu de bine magazinele şi clădirile întunecate.

– Iisuse, asta-i tot ce pot spune. O să plec de aici. Încerc să găsesc un taxi, pe urmă vreau să-l văd pe unul dintre voi! Unde să mă duc?

– *Nu* te duci *nicăieri*, domnule McAuliff! Tonul interlocutorului deveni categoric. Rămîi acolo unde te afli. Dacă există vreo lumină în cabină, stinge-o. Am priceput unde eşti. Venim să te luăm în cîteva minute.

Alex puse receptorul în furcă. Sigur, nu exista nici un bec în cabină. Derbedeii din Soho îl furaseră. Încercă să gîndească. Nu primise nici un răspuns. Doar ordine. Alte ordine.

Era o nebunie. Ultima jumătate de oră fusese demenţială. Ce *făcea* el? De ce se afla într-o cabină telefonică întunecată, cu faţa însîngerată şi haina ruptă, tremurînd şi temîndu-se să aprindă o ţigară?

O nebunie!

Lîngă cabină se afla un bărbat care zornăia nişte monede în mînă, mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe altul, iritat. Omul îi ceruse lui McAuliff să aştepte în cabină, dar în acest caz s-ar fi putut ca individul de pe trotuar să protesteze vehement, atrăgînd atenţia celorlalţi asupra lui. Dacă ar suna pe altcineva? Dar pe cine? Pe Alison? Nu... Acum trebuia doar

să se gîndească la Alison, nu să vorbească cu ea.

Se comporta ca un copil îngrozit! Îi era frică să se mişte, să iasă din cabină şi să-l lase pe bărbatul grăbit care-şi zornăia monedele să intre acolo. Nu, nu trebuia să se poarte astfel. Învăţase lecţia asta cu mulţi ani în urmă – cu secole în urmă – în Vietnam. Dacă rămîneai nemişcat riscai să devii o ţintă. Trebuia să fii adaptabil, în limitele bunului-simţ. Mai presus de orice, era necesar să-ţi foloseşti instinctele şi să fii în permanentă alertă. Să ai abilitatea şi capacitatea de a te mişca rapid, ăsta era lucrul cel mai important.

Iisuse! Asocia furia criminală din Vietnam cu incidentul petrecut pe o stradă lăturalnică din Soho. Trasa, de fapt, o paralelă şi se chinuia să se adapteze situaţiei. Dar dura al naibii de mult!

Deschise uşa, îşi şterse faţa şi murmură nişte scuze către bărbatul ce-şi zornăia monedele în palmă. Se duse către o intrare mai retrasă, vizavi de cabină, şi începu să aştepte.

Bărbatul cu care vorbise la telefonul lui Hammond se ţinu de cuvînt. Aşteptarea nu fu lungă, iar Alex recunoscu automobilul cu care Hammond venise de cîteva ori să se întîlnească cu el. Se apropie cu viteză constantă şi opri în faţa cabinei, cu motorul pornit.

McAuliff părăsi intrarea întunecată şi se duse grăbit spre maşină. Uşa din spate se deschise, iar el urcă înăuntru.

Şi îngheţă din nou.

Pe bancheta din spate stătea bărbatul negru care trebuia să fie mort, un cadavru mutilat pe o stradă din faţa „Bufniţei Sfîntului Gheorghe"!

– Da, domnule McAuliff. Eu sînt, zise omul. Îmi cer scuze că te-am lovit, dar dumneata mi-ai ieşit în cale. Te simţi bine?

– O, Doamne!

Alex înțepenise pe marginea banchetei, în vreme ce mașina porni, accelerînd în josul străzii.

– Credeam... adică am *văzut*...

– Sîntem în drum spre Hammond. O să înțelegi mai bine atunci. Stai liniștit. Ultima oră a fost pentru dumneata foarte obositoare. Din întîmplare, în mod cu totul neașteptat.

– *Te-am văzut mort!*

Cuvintele îi scăpaseră fără voie de pe buze.

– Ai văzut un negru ucis, la fel de masiv ca și mine. Dezbărați-vă de prejudecata că toți arătăm la fel. Nu e nici adevărat, nici prea măgulitor. Apropo, numele meu e Tallon.

McAuliff făcu ochii mari.

– Nu, nu-i adevărat. Tallon e numele unei pescării de lîngă Victoria Park. În Kingston.

Negrul rîse încet.

– Foarte bine, domnule McAuliff. Te-am pus la încercare. Fumezi?

Alex luă recunoscător țigara ce i se oferi. „Tallon“ aprinse un chibrit, iar McAuliff trase adînc fumul în piept, încercînd să-și recapete stăpînirea de sine.

Își privi mîinile. Se simțea profund tulburat. Ascundea capătul aprins al țigării în căușul palmei, așa cum făcuse cu secole în urmă, ca ofițer de infanterie în junglele din Vietnam.

Merseră aproape douăzeci de minute, trecînd în viteză pe străzile londoneze ce duceau spre periferia orașului. McAuliff nu încercă să urmărească traseul privind pe fereastră; pur și simplu nu-l interesa. Era concentrat asupra hotărîrii pe care trebuia s-o ia. Într-un sens mai profund, aceasta avea legătură cu imaginea mîinilor sale – care nu mai tremurau – făcute căuș

în jurul ţigării. Pentru a o proteja de un vînt inexistent? Pentru a nu-şi trăda poziţia? Pentru a se feri de lunetiştii duşmanului?

Nu. El nu era soldat, nici nu fusese vreodată cu adevărat. Interpretase rolul ăsta fiindcă nu existase altă cale de a supravieţui. În afară de supravieţuire, nu avea nici un motiv să lupte; nici un război nu fusese unul personal şi nici n-o să fie vreodată. Cu siguranţă nu cel al lui Hammond.

– Am ajuns, domnule McAuliff, zise negrul care îşi spunea Tallon. E un loc mai degrabă pustiu, nu-i aşa?

Maşina intrase pe un drum aflat lîngă un cîmp pe care nu creştea nici un fir de iarbă. Era o întindere de pămînt nivelat, de vreo două hectare, ce părea pregătit pentru ridicarea unei construcţii. Dincolo de teren se vedea malul unui rîu; Alex presupuse că era Tamisa, aşa trebuia să fie. În depărtare se zăreau nişte clădiri mari, cubice, arătînd ca nişte depozite. Depozite de-a lungul malului unui rîu. Nu-şi dădea seama unde se aflau.

Şoferul luă o curbă strînsă la stînga, iar maşina începu să se zgîlţîie pe terenul accidentat. Prin parbriz, McAuliff văzu în lumina farurilor două vehicule, la vreo sută de metri în faţă, amîndouă berline. Maşina din dreapta avea interiorul luminat. În cîteva secunde, şoferul parcă lîngă al doilea automobil.

McAuliff coborî şi îl urmă pe „Tallon" spre berlina luminată. Ceea ce văzu îl derută, îl înfurie şi-i întări hotărîrea de a se retrage din războiul lui Hammond.

Agentul britanic stătea ţeapăn pe bancheta din spate, cu cămaşa şi pardesiul peste umeri şi cu mijlocul pieptului dezgolit acoperit de bandaje late. Avea ochii uşor întredeschişi, ceea ce însemna că fusese rănit destul de grav. Alex mai văzuse această imagine – cu sute de ani în urmă – îndeosebi după un atac la baionetă.

Hammond fusese înjunghiat.

– Te-am adus aici din două motive, McAuliff. Şi te asigur că a fost o acţiune riscantă, îi zise agentul lui Alex, care stătea lîngă uşa deschisă. Te rog să ne laşi singuri, adăugă el, uitîndu-se la negru.

– N-ar trebui să fii la spital?

– Nu. Nu e o rană serioasă.

– Ai fost înjunghiat, Hammond, îl întrerupse McAuliff. Ăsta-i un lucru destul de serios.

– Eşti melodramatic; nu e nimic grav. Sper că observi că sînt plin de viaţă.

– Eşti norocos.

– Norocul, domnule, n-are nici o legătură cu cele întîmplate! Aş vrea să-ţi intre în cap lucrul ăsta.

– În regulă. Dumneata eşti Căpitanul Minune, inamicul indestructibil al oamenilor răi.

– Sînt un veteran de cincizeci de ani, aflat în serviciul Majestăţii sale, şi n-am fost niciodată foarte bun la fotbal... soccer, pentru dumneata. Hammond gemu în timp ce se apleca în faţă. Şi e foarte posibil să nu fi fost în bandajele astea strînse dacă mi-ai fi urmat instrucţiunile şi n-ai fi făcut o scenă pe ringul de dans.

– *Cum?*

– Însă dumneata m-ai determinat să mă depărtez de acel loc. Asta în primul rînd. Din clipa în care a devenit clar că eram în pericol, acel pericol a şi fost înlăturat. În nici un moment nu mi-am primejduit viaţa.

– Fiindcă pretinzi dumneata lucrul ăsta? Cu un bandaj lat de douăzeci şi cinci de centimetri care-ţi susţine abdomenul? Nu încerca să vinzi castraveţi grădinarului.

– M-am ales cu rana asta în panica pe care ai creat-o dumneata! Eram pe cale să realizez cel mai important contact din program, cel pe care voiam să-l faci dumneata.

– Cu Halidon?

– Aşa credem noi. Din nefericire, n-avem cum să verificăm. Vino cu mine.

Hammond apucă strîns mînerul portierei şi, sprijinindu-se cu mîna dreaptă de scaunul din faţă, ieşi cu greu din maşină. Alex schiţă un gest de ajutor, deşi ştia că avea să fie refuzat. Agentul îl conduse pe McAuliff spre automobilul din faţă, scoţînd, în timp ce se apropiau, o lanternă din buzunarul pardesiului. În umbră se zăreau cîţiva oameni, cărora li se ordonă să se îndepărteze.

În maşină se aflau două trupuri neînsufleţite: unul răsturnat peste volan, celălalt prăbuşit pe bancheta din spate. Hammond îndreptă fasciculul lanternei spre cele două cadavre. Amîndoi erau bărbaţi, negri, de vreo treizeci şi cinci de ani, îmbrăcaţi în costume ieftine. McAuliff nu mai înţelegea nimic: nu existau semne de violenţă, nici geamuri sparte, nici sînge. Interiorul maşinii era curat, chiar paşnic. Cei doi morţi puteau să fi fost nişte funcţionari tineri care se odihneau într-o parcare, la jumătatea unei lungi călătorii de afaceri. Nedumerirea lui Alex se spulberă la următorul cuvînt al lui Hammond.

– Cianură.

– De ce?

– Evident, nişte fanatici. Au preferat să moară decît să dezvăluie nişte informaţii... împotriva voinţei lor, desigur. Ne-au înţeles greşit. Totul a început în momentul cînd ai încercat atît de făţiş să ieşi după mine de la „Bufniţa Sfîntului Gheorghe". Asta i-a alarmat prima dată; cînd m-au lovit... aici.

Hammond arătă cu mîna spre bandaje. McAuliff nu încercă să-şi ascundă furia.

– M-am cam săturat de afurisitele dumitale de ipoteze caustice!

– Ţi-am spus că a fost riscant să te aduc aici...

– Nu-mi mai *spune* poveşti!

– Nu uita că, fără noi, speranţa dumitale de viaţă ar fi de patru luni – în cel mai fericit caz.

– Conform versiunii dumitale.

Dar versiunea agentului avea mai multă consistenţă decît putea să priceapă McAuliff în acel moment. Alex întoarse spatele neplăcutei priveliști. Fără un motiv anume, rupse bucata de stofă sfîşiată din haină şi se sprijini de capota maşinii.

– Dacă tot mă faci răspunzător de atîtea rele, spune-mi ce s-a întîmplat în seara asta.

Englezul se conformă. Cu cîteva zile în urmă, agenţii MI 5 depistaseră o a doua „forţă" implicată în mişcările lui Dunstone. Trei, poate patru subiecţi neidentificaţi ce apăreau mereu. Toţi erau negri. Li s-au făcut fotografii, li s-au reconstituit amprentele luate din restaurante sau de pe obiecte aruncate – pachete de ţigări, ziare şi altele – şi toate datele intraseră în computerele de la New Scotland Yard şi Serviciul de Emigrări. Nu fuseseră înregistraţi nicăieri; subiecţii erau „negativi" în relaţie cu firma Dunstone. Evident... apoi treaba se limpezise în cursul serii, cînd unul dintre subiecţi omorîse un om de la Dunstone, care-l urmărea.

– Am ştiut atunci, zise Hammond, că ne orientasem corect; ţinta era clară. Rămînea să stabilim contactul efectiv, pentru a ne înţelege. Am cochetat chiar cu ideea de a aranja cît mai repede o întîlnire între dumneata şi aceşti oameni, poate în

dimineaţa asta. Să hotărăşti atîtea lucruri într-un răstimp atît de scurt...

Avu loc un prudent contact preliminar cu subiecţii: „atît de nevinovaţi şi plini de speranţe, încît aproape că le-am oferit ce mai rămăsese din Imperiu. Sigur, îi îngrijora eventualitatea unei capcane".

Fusese fixată o întîlnire la „Bufniţa Sfîntului Gheorghe". Să-l aducă pe american în Soho, la club, iar dacă decizia se dovedea greşită, McAuliff putea fi reţinut, o dată aflat înăuntru. În caz contrar, împrejurările ar fi fost optime – toate părţile prezente.

– Dar oamenii lui Warfield? întrebă Alex. Ai spus că şi-a dublat efectivul oamenilor care mă supraveghează.

– Te-am minţit. Voiam să rămîi acolo unde te aflai. Warfield are un singur om care te urmăreşte. L-am făcut să-ţi piardă urma. Cei de la Dunstone au grijile lor: unul dintre oamenii lor a fost ucis. Nu puteai fi făcut răspunzător pentru asta.

Evenimentele serii se derulau aşa cum anticipase Hammond: fără incidente. Agentul făcuse aranjamentele pentru masă – „îi cunoaştem aproape pe toţi cei cu care te întîlneai la Londra, amice" – şi aşteptase momentul prielnic.

Apoi, într-o succesiune rapidă, toate datele problemei se modificaseră. Mai întîi fusese anunţul făcut de Alex privind plecarea peste două zile a echipei de prospectare – MI 5, în vreme ce corespondentul său peste hotare, MI 6, nu era pregătit la Kingston. Apoi veni informaţia că Warfield rostise numele „Halidon", ceea ce, desigur, nu constituia o surpriză. Firma Dunstone trebuie să-i fi căutat înfuriată pe ucigaşii primei echipe de prospectare. Însă MI 5 nu bănuia că Dunstone ajunsese atît de departe. Următoarea breşă fusese agentul zăpăcit care se

lovise de masă şi rostise cuvîntul „Edinburgh" de două ori.

– La fiecare douăzeci şi patru de ore folosim cîte un cuvînt neobişnuit, care are o singură semnificaţie: „renunţă, pericol maxim". Dacă este repetat, aceasta înseamnă pur şi simplu că acoperirea noastră a căzut. Sau a fost înţeleasă greşit. Atunci trebuie pregătite armele.

În acel moment, Hammond înţelesese grava eroare ce fusese comisă. Agenţii săi îi îndepărtaseră pe oamenii lui Warfield, dar nu şi pe unul dintre negri. McAuliff fusese observat în compania lui Warfield la miezul nopţii, pentru o bună bucată de timp. La cîteva minute după ce Alex intrase la „Bufniţa", urmăritorul său negru apăruse şi el, alarmat de faptul că prietenii lui fuseseră prinşi într-o capcană.

Confruntarea începuse în nebunia halucinantă de la „Bufniţa Sfîntului Gheorghe". Hammond încercase să evite deznodămîntul fatal. Încălcase regulile. Nu era încă ora 2.30, dar, întrucît Alexander McAuliff fusese văzut cu el, nu-şi mai putea permite să aştepte. Încercase să stabilească o formă de legătură, să explice, să aplaneze izbucnirea de mînie.

Aproape că reuşise, cînd unul dintre negri – mortul prăbuşit peste volan – îl văzuse pe McAuliff sărind de la masă şi aruncîndu-se în mulţime, împingînd oamenii din calea lui şi căutîndu-l înnebunit pe Hammond.

Priveliştea aceasta stîrnise panică, Hammond fusese înjunghiat, folosit ca scut şi împins pe uşa din spate spre alee de către doi dintre subiecţi, în vreme ce al treilea alergase în faţa clubului pentru a alerta maşina care trebuia să-i ia de acolo.

– Ceea ce s-a întîmplat în următoarele cîteva minute a fost în egală măsură un chin şi o alinare, zise Hammond. Oamenii mei nu m-ar fi lăsat singur în faţa primejdiei, aşa că, în clipa

cînd am ieşit pe trotuar cu răpitorii mei, aceştia au fost reţinuţi. I-am urcat în maşina asta şi am plecat, sperînd să restabilim buna înţelegere. Dar i-am permis, intenţionat, celui de-al treilea om să dispară – o dovadă de bună-credinţă din partea noastră.

Apoi agenţii MI 5 plecaseră spre cîmpul pustiu. Fusese chemat un doctor, pentru a-l îngriji pe Hammond. Iar celor doi subiecţi – cu armele şi cheile maşinii confiscate – li se dăduse posibilitatea să se consulte între ei, în speranţa că aveau să-şi clarifice îndoielile în timp ce Hammond era bandajat.

– Au făcut o ultimă încercare să fugă, însă nu aveau cheile maşinii. Aşa că şi-au luat fiolele sau tabletele mortale şi, o dată cu ele, şi vieţile. Pînă la urmă, n-au avut încredere în noi.

McAuliff tăcu preţ de cîteva clipe. Hammond nu întrerupse tăcerea.

– Iar „dovada dumitale de bună-credinţă" a încercat să mă ucidă.

– Aşa se pare. A mai rămas un singur bărbat în Anglia pe care trebuie să-l găsim: şoferul. Înţelegi că nu putem fi făcuţi răspunzători; ai nesocotit instrucţiunile noastre…

– O să ajungem şi la asta, îl întrerupse McAuliff. Spuneai că m-ai adus aici din două motive. L-am înţeles pe primul: oamenii dumitale acţionează rapid şi garantează protecţia… dacă instrucţiunile nu sînt „nesocotite". Alex imită pronunţia lui Hammond. Care e cel de-al doilea motiv?

Agentul veni direct în faţa lui McAuliff, şi în lumina slabă, Alex observă intensitatea privirii lui.

– O să-ţi spun că nu mai ai de ales şi că trebuie să continui colaborarea cu noi. S-au întîmplat prea multe. Eşti prea implicat.

– Asta zicea şi Warfield.

– Are dreptate.

– Şi dacă refuz? Dacă, pur şi simplu, îmi fac bagajul şi plec?

– Ai deveni suspect şi irecuperabil. Ai fi hăituit pînă-n pînzele albe. Crede-mă pe cuvînt, am mai văzut situaţii din astea.

– Grozavă afirmaţie pentru un – cum îi zice – analist financiar?

– Titluri, domnule McAuliff. Complet lipsite de importanţă.

– Nu şi pentru soţia dumitale.

– Te rog să... Hammond trase adînc aer în piept. Cînd începu să vorbească, nu puse o întrebare. Făcu o afirmaţie calmă, îndurerată. Ea te-a trimis după mine.

– Da.

Fu rîndul lui Hammond să tacă. Şi al lui Alex să nu-l tulbure. În tot acest răstimp, McAuliff privi cum se chinuie agentul de cincizeci de ani să-şi vină în fire.

– Oricum, rămîne faptul că ai nesocotit instrucţiunile.

– Trebuie să fie o plăcere să trăiască cineva cu dumneata.

– M-am obişnuit cu asta, răspunse Hammond cu răceală. În următoarele cîteva luni, asocierea noastră o să fie foarte strînsă. Şi va trebui să faci exact ce-ţi spun. Altfel, vei fi un om mort.

PARTEA A DOUA

KINGSTON

7

Soarele roşu-arămiu părea o gaură arsă în tapiseria de un albastru neuniform a cerului de seară. Norii joşi erau tiviţi cu galben; deasupra se contura neantul vineţiu. Noaptea blîndă a Caraibelor urma să se lase curînd peste acea parte a lumii. La aterizarea avionului la Port Royal, avea să fie întuneric.

McAuliff privea orizontul prin geamul fumuriu al hubloului. În fotoliul de lîngă el, dormea Alison Booth.

Familia Jensen se afla de partea cealaltă a avionului, iar Alex îşi zise că, pentru un cuplu ale cărui convingeri politice erau de centru-stînga, se acomodaseră cu o remarcabilă uşurinţă la facilităţile oferite de clasa întîi. Comandaseră cel mai bun vin, pateu de gîscă, raţă cu portocale şi salată Malakof, de parcă numai asta ar fi mîncat de ani de zile. Alex se întrebă dacă nu cumva Warfield se înşela. Toate cunoştinţele sale cu vederi de stînga, în afara fostului bloc sovietic, erau lipsiţi de umor; nu însă şi familia Jensen.

James Ferguson stătea singur pe un fotoliu din faţă. La începutul călătoriei, Charles Whitehall se aşezase lîngă el, apoi se dusese în holul cel mare, găsise o cunoştinţă din Savanna-la-Mar şi rămăsese acolo. Ferguson pusese pe fotoliul neocupat o sacoşă din piele ce conţinea echipament fotografic. Schimba

frecvent filtrele obiectivului, fotografiind cerul prin hublou.

McAuliff și Alison se așezară și ei la masa ocupată de Charles Whitehall și prietenul său și comandară cîte un pahar de băutură. Amicul savantului negru era alb, bogat și bea zdravăn. Mai moștenise și cîteva vechi proprietăți din sud-estul Jamaicăi, iar lui Alex i se păru ciudat că Whitehall pierdea atîta vreme cu el. Nu-i făcea nici o plăcere să-l vadă pe Whitehall cum răspundea cu promptitudine observațiilor banale și deloc amuzante ale prietenului său alcoolic.

Alison atinsese brațul lui McAuliff după al doilea pahar. Era un semnal de întoarcere la fotoliile lor; amîndurora le fusese de-ajuns.

Și Alison?

În timpul ultimelor zile petrecute la Londra, avusese atîtea lucruri de făcut, încît nu reușise să se întîlnească cu ea de cîte ori ar fi vrut. Fusese ocupat pînă peste cap cu probleme organizatorice: să cumpere și să închirieze echipamente, să obțină vize pe pașapoarte, să afle cîte vaccinuri trebuiau făcute (nu fusese necesar nici unul), să deschidă conturi bancare la Montego, Kingston și Ocho Rios și să calculeze cheltuielile suplimentare pentru o prospecțiune geologică de lungă durată. Dunstone nu se implicase direct, dar îl ajutase considerabil din umbră. Oamenii companiei îi spuseseră exact unde să se ducă și cu cine să vorbească; ițele încurcate ale birocrației – guvernamentale și comerciale – fuseseră descîlcite.

Într-o seară convocase toată echipa – cu excepția lui Sam Tucker, care avea să li se alăture la Kingston. Cinaseră la Simpsons. Fusese destul de plăcut; toți erau profesioniști. Fiecare îi studiase pe ceilalți și făcuse comentarii elogioase la adresa activității științifice desfășurate de aceștia. Whitehall

primise cele mai multe laude – aşa cum se şi cuvenea. Era o adevărată celebritate, dacă se putea spune aşa. Ruth Jensen şi Alison păreau să se înţeleagă bine, lucru pe care McAuliff îl prevăzuse. Soţul lui Ruth, Peter, adoptase o atitudine părintească faţă de Ferguson, manifestînd îngăduinţă faţă de neîncetatele ironii ale tînărului. Charles Whitehall fusese cel mai manierat, uşor distant şi foarte decent, cu un spirit erudit nuanţat şi o modestie netrucată.

Dar Alison? Nu contramandase întîlnirea cu ea după nebunia de la „Bufniţa Sfîntului Gheorghe" şi tot ce-a urmat pe cîmpul pustiu de la periferia Londrei. Îi inspira sentimente contradictorii. Îl irita faptul că ea nu-i vorbise despre activităţile dubioase ale fostului ei soţ. Dar nici nu accepta vaga temere a lui Hammond că s-ar putea să fie omul lui Warfield. N-avea sens. Ea nu era decît o persoană independentă – ca şi el. Postura de emisar tăcut al lui Warfield i-ar fi afectat independenţa. Alison nu putea face una ca asta fără să se dea de gol.

Încercă, totuşi, s-o determine să vorbească despre soţul ei. Ea îi răspundea cu clişee amuzant „civilizate", cum ar fi „să nu mai răscolim cenuşa", iar el nu insista. Nu voia, în acel stadiu al relaţiei lor, să discute despre David Booth cu el.

Nu era relevant.

– Doamnelor şi domnilor, se auzi o voce masculină, gravă, în difuzoarele avionului. Sînt căpitanul Thomas. Ne apropiem de coasta nord-estică a Jamaicăi; în cîteva minute vom survola Port Antonio şi vom coborî spre aeroportul Palisados din Port Royal. Rugăm toţi pasagerii să-şi ocupe locurile în fotolii. E posibil să apară o mică turbulenţă deasupra lui Blue Mountains. Vom ateriza la opt şi douăzeci, ora locală. La Kingston, temperatura este de 17 grade, iar vizibilitatea e bună...

După ce vocea calmă, puternică tăcu, McAuliff se gîndi la Hammond. Dacă agentul britanic ar fi vorbit la un difuzor, glasul i-ar fi semănat mult cu acela al căpitanului Thomas, își spuse Alex.

Hammond.

McAuliff nu pusese capăt dezacordului lor temporar – cum îl caracterizase Hammond – într-un mod prea plăcut. Respinsese decizia severă a agentului ca Alex să procedeze așa cum îl instruia Hammond invocînd un argument neserios: urma să primească un milion de dolari de la Dunstone Limited și avea de gînd să-l obțină. De la Dunstone sau din altă parte.

Hammond explodase. La ce-i foloseau două milioane de dolari unui geolog mort? Alex trebuia să se revanșeze într-un fel pentru avertismentele și protecția pe care le primea. Dar, în cele din urmă, Hammond recunoscuse că se simțea nevoia de altceva pentru motivarea colaborării lui Alexander. Supraviețuirea era ceva prea abstract, iar reversul ei nu se putea proba.

În acea dimineață, McAuliff primi la hotel un formular de acord adus de către un comisionar angajat temporar; Alex îl recunoscuse pe bărbatul cu manta cafenie de pe strada High Holborn. Acordul stipula clauza rambursării, în eventualitatea „pierderii onorariului“, a sumei *fixe* de un milion de dolari. Dacă rămînea – iar el spera din tot sufletul să fie așa – urma să primească banii. Expediase documentul la New York.

Hammond.

Se întrebă care era explicația; ce clarificări putea aduce o soție a cărei voce șoptită ascundea atîta teamă? Se gîndi la viața personală a lui Hammond, deși pricepea instinctiv că, indiferent de natura întrebării pe care i-ar fi pus-o, n-ar fi primit niciodată răspuns.

Aşa era Hammond. Poate că toţi oamenii care lucrau în aceeaşi branşă aveau ceva în comun. Oameni din umbră; soţiile lor – trăind în nesfîrşite tuneluri de frică. Spaţii ale fricii.

Pe urmă mai era şi...

Halidon.

Ce însemna oare? Ce era?

Era o organizaţie a negrilor?

Poate da, poate nu, spusese Hammond. Cel puţin, nu numai asta. Avea prea multe surse de informaţii, prea mare influenţă în sectoare puternice. Se vehiculau prea mulţi bani.

Cuvîntul acela ieşise la iveală în împrejurări ciudate, de-a dreptul oribile. Agentul britanic ce făcuse parte din echipa anterioară de prospectare fusese unul din cei doi bărbaţi morţi într-un incendiu izbucnit într-o tabără de pe malul rîului Martha Brae, în adîncul regiunii Cock Pit.

Existau dovezi în sensul că cei doi membri morţi ai echipei încercaseră să scoată echipamentul din foc, se asfixiaseră cu fumul şi arseseră în infernul de bambus.

Dar mai era ceva; ceva atît de cumplit, încît pînă şi Hammond avusese o ezitare înainte de a-i povesti ce se întîmplase.

Cei doi bărbaţi fuseseră legaţi de crengi de bambus, pe trunchiuri separate, fiecare aflat lîngă echipamentul de prospecţiune. Oamenii arseseră de vii, pentru simplul motiv că nici unul nu putuse fugi de acolo. Dar agentul lăsase un mesaj, un singur cuvînt zgîriat pe carcasa metalică a unui geoscop.

Halidon.

Examinarea microscopică aruncase o ultimă lumină asupra poveştii de groază: se găsiseră particule de smalţ dentar uman. Agentul zgîriase literele cu dinţii lui sparţi.

. Halidon... răsărit sfînt.

Definiție necunoscută. Un cuvînt? Un nume? Un om? Un sunet de trei măsuri?

Ce însemna?

– E minunat, nu-i așa? zise Alison, privind dincolo de el, pe geam.

– Te-ai trezit?

– Cineva a deschis un aparat de radio și un bărbat vorbea... tot timpul. Zîmbi și își întinse picioarele lungi. Apoi căscă, iar sînii i se ridicară sub mătasea albă a bluzei. McAuliff o privea. Iar ea, simțindu-i privirea, zîmbi din nou – amuzată, nu provocator. Relevanța, doctor McAuliff. Îți amintești?

– Cuvîntul ăsta o să-ți producă necazuri, doamnă Booth.

– N-o să-l mai pronunț. Și cînd te gîndești că nu l-am prea folosit înainte de a te cunoaște.

– Îmi place legătura; să nu încetezi să-l rostești.

Ea rîse și își luă agenda de pe brațul fotoliului.

Urmă o serie de mișcări de ridicare și coborîre, în timp ce avionul intra în zona de turbulență aeriană. O depășiră curînd, însă, pe cînd o traversau, geanta deschisă a lui Alison ateriză în poala lui Alex. Un ruj de buze, pudră, chibrituri și un tub scurt, gros căzură și se împrăștiară între picioarele lui McAuliff. Urmă un moment de ezitare. O agendă deschisă oferea un avantaj nemeritat unui privitor străin, fiind oarecum o extensie neprotejată a intimității cuiva. Iar Alison nu era genul de om care să se aplece repede între picioarele unui bărbat pentru a-și strînge lucrurile.

– N-a căzut nimic pe podea, spuse încurcat Alex, întinzîndu-i lui Alison geanta. Uite.

Luă rujul și pudra cu mîna stîngă, iar cu dreapta apucă

tubul gros care, la prima vedere, părea să aibă o semnificaţie specială. Totuşi, cînd îi căzură ochii pe învelitoare, semnificaţia deveni alta. Tubul era o armă, un spray. Pe suprafaţa cilindrului fuseseră imprimate cuvintele:

CONŢINE GAZ 312
NUMAI PENTRU UZUL ARMATEI ŞI/SAU AL POLIŢIEI
NUMĂRUL AUTORIZAŢIEI 4316
ÎNREGISTRAT: 1-6

Numărul autorizaţiei şi data fuseseră scrise de mînă, cu cerneală. Oficialităţile britanice autorizaseră folosirea sprayului cu gaz în urmă cu o lună.

Alison luă tubul din mîna lui.

– Mulţumesc, fu tot ce spuse.

– Ai de gînd să deturnezi avionul? Obiectul ăsta pare să producă efecte letale.

– Fetele de la Londra au problemele lor... femeile din ziua de azi. Au fost nişte incidente în blocul unde locuiesc. Poţi să-mi dai o ţigară? Mă simt puţin derutată.

– Sigur.

McAuliff vîrî mîna în buzunarul cămăşii şi luă pachetul de ţigări, scoţînd una pentru ea. I-o aprinse, apoi vorbi încet, foarte blînd.

– De ce mă minţi, Alison?

– Nu te mint. Cred că nu-i frumos din partea dumitale să gîndeşti aşa.

– Ah, încetează.

Zîmbi, încercînd să diminueze gravitatea întrebării sale.

– Poliţia, mai ales cea londoneză, nu furnizează sprayuri

cu gaz pentru a pune capăt „incidentelor". Iar tu nu arăţi ca un colonel din personalul auxiliar feminin al armatei.

În timp ce vorbea, Alex avu brusc senzaţia că poate greşea. Nu cumva Alison Booth era emisarul lui Hammond? Nu al lui Warfield, ci al serviciilor britanice de informaţii?

– Se fac excepţii. Serios, Alex.

Îl privi în ochi; nu minţea.

– Pot să risc o presupunere? Un motiv?

– Cum vrei.

– David Booth?

Ea privi în zare, trăgînd adînc din ţigară.

– Ai aflat despre el. Din cauza asta mi-ai pus atîtea întrebări aseară.

– Da. Credeai că n-aş fi aflat?

– Nu-mi păsa... nu, nu-i adevărat; cred că voiam să afli, dacă asta mă ajuta să obţin slujba. Dar nu-ţi puteam spune eu.

– De ce nu?

– O, Doamne, Alex! Chiar tu ai spus; aveai nevoie de cei mai buni specialişti, nu de oameni cu probleme personale. După toate probabilităţile, m-ai fi şters imediat de pe listă.

Zîmbetul îi dispăruse. Pe chip i se citea doar îngrijorarea.

– Acest Booth trebuie să fie un tip dat naibii.

– E un om foarte bolnav, foarte vicios. Dar îl pot ţine în frîu pe David. Întotdeauna am reuşit. E de o laşitate extraordinară.

– Aproape toţi oamenii vicioşi sînt aşa.

– Nu ştiu dacă se poate generaliza. Dar nu e vorba despre David. Ci de omul pentru care a lucrat.

– Cine?

– Un francez. Un marchiz. Numele lui e Chatellerault.

*

Echipa luă taxiuri separate spre Kingston. Alison rămase în urmă cu McAuliff, care se ocupă de echipament cu ajutorul celor din Ministerul jamaican al Educației. Alex încerca, față de jamaicani, același vag resentiment pe care-l avusese față de oamenii de știință de la Londra; numai că acum era vorba și de culoarea pielii. Nu existau și acolo geologi negri? păreau să gîndească localnicii.

Această impresie îi fu întărită de vameșii îmbrăcați în uniforme kaki. Ei insistară să examineze fiecare balot, fiecare cutie, de parcă ar fi conținut cele mai periculoase mărfuri de contrabandă imaginabile. Hotărîseră să aplice cu minuțiozitate legea, în vreme ce McAuliff stătea neputincios lîngă ei.

O oră și jumătate mai tîrziu, întregul echipament fusese verificat și marcat, înainte de a fi transportat la Aerodromul Boscobel din Ocho Rios. Nervii lui McAuliff erau atît de încordați, încît scrîșnea din dinți și transpira abundent. O prinse de braț pe Alison și se îndepărtară spre terminal.

– Pentru numele Domnului, Alex, îmi rupi cotul! zise Alison cu răsuflarea tăiată, încercînd să-și stăpînească rîsul.

– Scuze... îmi cer *scuze*. Blestemații ăștia își închipuie că sînt stăpînii lumii! *Ticăloșii!*

– E insula *lor*...

– Nu sînt dispus să ascult predici anticolonialiste, o întrerupse el. Mai curînd aș bea ceva. Hai să ne oprim la bar.

– Și bagajele noastre?

– Iisuse! Am uitat. Pe-aici, dacă-mi amintesc bine, spuse Alex, arătînd spre o ușă din dreapta.

– Da, răspunse Alison. Nu „Sosiri". Cunosc altă semnificație a termenului.

– Să fii calmă. Primul meu ordin în calitate de șef al tău e

să nu scoţi o vorbă înainte de a ne recupera bagajele. În tot acest timp eu o să ţin un pahar cu băutură în mînă.

Dar, împrejurările impuseră revocarea ordinului lui McAuliff. Bagajele lor nu se vedeau nicăieri. Şi se părea că nimeni nu ştia unde puteau fi; tot calabalîcul pasagerilor de la cursa 640 fusese ridicat. Cu o oră în urmă.

– *Noi* am fost în acel avion. N-am preluat bagajele. Aşa că trebuie să fie o neînţelegere, îi zise tăios Alex funcţionarului responsabil cu bagajele.

– Păi, uită-te, şefu', răspunse jamaicanul, iritat de insinuarea americanului privind incompetenţa lui. Toate valizele luate – nimic rămas. Cursa şase patruzeci a fost *aici*, şefu'! Nu în alt loc.

– Vreau să vorbesc cu reprezentantul companiei British Air. Unde e?

– Cine?

– Şeful tău, fir-ar să fie!

– Eu şefu'! replică înfuriat negrul.

Alex se stăpînea cu greu.

– Ascultă, s-a făcut o încurcătură. Compania aeriană e răspunzătoare, asta vreau să zic.

– Eu nu cred, şefu', spuse funcţionarul bătînd în retragere şi întorcîndu-se către un telefon. Sun la British Air.

– Chiar te rog. McAuliff îi şopti lui Alison: Probabil că bagajele noastre sînt în drum spre Buenos Aires.

Aşteptară pînă cînd omul termină scurta conversaţie telefonică.

– Uite, şefu'. Funcţionarul îi întinse telefonul lui Alex. Vorbeşte, te rog.

– Alo.

– Doctor McAuliff? zise o voce de britanic.

– Da, McAuliff.

– N-am făcut decît să urmăm instrucțiunile din nota dumneavoastră, domnule.

– Ce notă?

– Cea adresată serviciului pentru clasa întîi. Șoferul ne-a adus-o. Taxiul. Bagajele dumneavoastră și ale doamnei Booth au fost duse la Courtleigh Manor. Așa ați cerut, nu-i așa, domnule?

Vocea rostea cuvintele răspicat, de parcă vorbitorul s-ar fi adresat cuiva care băuse prea mult și nu mai era în stare să priceapă.

– Înțeleg. Da, e-n regulă, zise Alex calm.

Închise telefonul și se întoarse spre Alison.

– Bagajele noastre au fost duse la hotel.

– Zău? Ce bine!

– Nu, nu cred că-i bine, răspunse McAuliff. Hai să căutăm barul ăla.

Se așezară la o masă dintr-un colț al sălii de așteptare a aeroportului. Un chelner în jachetă roșie le aduse băuturile, murmurînd un cîntec popular jamaican. Alex se întrebă dacă departamentul turistic al insulei îi instruise pe toți cei care-i serveau pe străini să fredoneze cîntece și să se miște în ritmul lor. Își luă paharul și aproape că-l dădu pe gît. Observă că Alison, care nu se dădea în vînt după băutură, părea la fel de nerăbdătoare să bea ceva.

Luînd în calcul toate elementele – toate –, era posibil ca bagajul lui să fi fost furat. Nu al ei. Dar în notă erau precizate valizele lui și ale doamnei Booth.

– Mai ai și alte piese de artilerie la tine? întrebă iute Alex. Cum e sprayul ăla?

– Nu. De altfel, detectoarele de metal ar fi declanşat alarma. Iar pe ăsta l-am declarat la vamă.

Alison arătă spre geanta ei.

– Da, sigur, murmură el.

– Constat că eşti de un calm remarcabil. Credeam că o să telefonezi la hotel, să vezi dacă au ajuns bagajele... a, nu pentru mine. Eu nu călătoresc cu bijuteriile Coroanei.

– O, Doamne, scuză-mă, Alison.

Îşi trase fotoliul şi dădu să se ridice.

– O să sun chiar acum.

– Nu, te rog.

Ea se întinse şi îşi puse mîna peste a lui.

– Mă gîndesc că toate acţiunile tale izvorăsc dintr-un motiv anume. Nu vrei să pari supărat. Cred că ai dreptate. Dacă bagajele s-au pierdut, pot înlocui tot ce aveam acolo chiar în dimineaţa asta.

– Eşti foarte înţelegătoare. Mulţumesc.

Ea îşi retrase mîna şi bău din nou. El îşi schimbă poziţia în fotoliu, îndreptîndu-şi privirea spre interiorul holului. Începu să-i examineze discret pe cei aflaţi la celelalte mese.

Holul hotelului era pe jumătate ocupat. Din locul unde se afla, în colţul de vest al încăperii, Alex putea vedea aproape fiecare masă. Le examină cu atenţie, întrebîndu-se, aşa cum se întrebase cu două nopţi în urmă, pe High Holborn, cine putea fi interesat de persoana *lui*.

La intrarea slab luminată se observă o mişcare. McAuliff se uită într-acolo şi văzu în cadrul uşii silueta unui bărbat solid, îmbrăcat cu o cămaşă albă, fără haină. Vorbea cu o stewardesă, dînd uşor din cap în semn de refuz, în timp ce privea înăuntru. Deodată, Alex clipi şi se uită mai atent la bărbat.

Îl cunoştea.

Îl întîlnise ultima dată în Australia, pe Kimberly Plateau. I se spusese că omul se retrăsese în Jamaica.

Robert Hanley – un pilot.

Hanley stătea la intrarea în hol, căutînd pe cineva. Iar Alex înţelese instinctiv că era vorba despre el.

– Scuză-mă, îi spuse el lui Alison. E acolo un tip pe care-l cunosc. Dacă nu mă înşel, cred că pe mine mă caută.

În timp ce-şi croia drum printre mesele şi umbrele din încăpere, McAuliff îşi zise că era oarecum normal ca Robert Hanley, dintre toţi oamenii din Caraibe, să fie implicat în acea afacere. Hanley, omul deschis, care avea de-a face cu o lume tainică fiindcă era, mai presus de orice, un om de încredere. Un om vesel, însă şi dur în acelaşi timp, un profesionist a cărui experienţă era mult mai vastă în raport cu misiunea ce-i fusese încredinţată. Cineva care supravieţuise în mod miraculos şase decenii, deşi, după toate semnele, de-abia ar fi putut trăi patru. Totuşi, Robert Hanley nu părea mai vîrstnic de patruzeci şi cinci de ani. Nici măcar părul tuns scurt, blond-roşcat nu-i albise.

– Robert!

– Alexander!

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile şi se bătură pe umeri.

– I-am spus doamnei care mă însoţeşte că probabil pe mine mă cauţi. Sincer vorbind, sper să mă fi înşelat.

– Ar fi fost bine, prietene.

– De asta mă temeam. Despre ce e vorba? Hai înăuntru.

– Imediat. Să-ţi dau mai întîi vestea. N-aş vrea ca doamna să te ia la întrebări.

Hanley îl duse pe Alex dincolo de uşă; se opri lîngă un zid.

– E vorba despre Sam Tucker.

– *Sam?* Unde e?

– Asta-i problema, prietene. Nu ştiu. Sam a venit cu avionul la Mo'Bay acum trei zile şi m-a sunat la Port Antonio; băieţii din Los Angeles i-au spus că o să fiu acolo. Eu mi-am luat zborul spre el, fireşte, şi întîlnirea a fost nemaipomenită. N-o să intru în amănunte. În dimineaţa următoare, Sam a coborît în holul hotelului să-şi ia un ziar, cred. De atunci nu s-a mai întors.

8

Peste o oră, Robert Hanley trebuia să se întoarcă la Port Antonio cu avionul. Se înţelesese cu McAuliff să nu-i vorbească lui Alison despre Sam Tucker. Hanley promisese să-l caute în continuare pe Sam; el şi cu Alex urmau să păstreze legătura.

Cei trei luară un taxi de la Port Royal spre Kingston, la Courtleigh Manor. Hanley rămase în maşină şi se duse la micul aerodrom Tinson Pen, unde îşi ţinea avionul.

La recepţia hotelului, Alex întrebă nonşalant, dar nu şi nepăsător:

– Bagajele noastre au sosit?

– Sigur că da, domnule McAuliff, răspunse funcţionarul, ştampilînd formularele de înregistrare şi făcînd semn unui hamal. Cu cîteva minute în urmă. Le-am dus în camerele dumneavoastră, care sînt alăturate.

– Cîtă atenție, zise Alex încet, întrebîndu-se dacă Alison îl auzise pe omul de la recepție.

Funcționarul nu vorbise tare, iar Alison se afla în celălalt capăt al biroului, și răsfoia broșurile turistice. Apoi se uită la McAuliff; auzise. Pe chip avea o expresie neutră.

Cinci minute mai tîrziu, ea deschise ușa dintre cele două camere, iar Alex înțelese că nu mai avea rost să facă speculații.

– Am făcut așa cum mi-ați ordonat, domnule șef, zise Alison, intrînd. N-am atins...

McAuliff ridică repede mîna, făcîndu-i semn să tacă.

– Patul, comoara mea! Ești o minune, iubire!

Chipul lui Alison avea o expresie deconcertată. Fu un moment stînjenitor, pentru care el nu era pregătit; nu se așteptase ca ea să vină din proprie inițiativă în camera lui. Totuși, n-avea rost să rămînă nemișcat, cu un aer stupid.

Vîrî mîna în buzunarul hainei și scoase un mic instrument metalic, de dimensiunile unui pachet de țigări. Era unul dintre cele cîteva obiecte pe care i le dăduse Hammond. (Tot el vorbise cu cei de la British Airways la Londra, pentru a-l scuti de necesitatea de a declara obiectele metalice aflate asupra sa.)

Micuța cutie metalică reprezenta un aparat electronic de analiză, ce funcționa cu o baterie miniaturizată de mare voltaj. În ciuda simplității modului de utilizare, avea un mecanism complex, iar Hammond pretindea că era folosit frecvent în ultimul timp. Detecta prezența dispozitivelor electronice de ascultare, aflate în interiorul unei suprafețe de vreo șapte metri pătrați. Alex intenționase să pună în funcțiune aparatul imediat după intrarea în cameră. În schimb, deschisese distrat ușile de la micul balcon și aruncase o privire spre Blue Mountains, a căror siluetă întunecată se profila maiestuos pe fundalul nopții senine din Kingston.

Alison Booth privi atentă aparatul, apoi pe McAuliff. Teama

şi furia i se citeau în privire, dar avu prezenţa de spirit să nu spună nimic.

Aşa cum fusese învăţat, Alex porni instrumentul şi începu să descrie în aer semicercuri laterale şi verticale, pornind din cel mai îndepărtat colţ al camerei. La fel trebuia să procedeze şi în celelalte trei colţuri. Se simţea stînjenit, aproape ridicol, în timp ce-şi flutura încet braţul prin aer, de parcă ar fi acordat cine ştie ce binecuvîntare ocultă.

Apoi, dintr-o dată, stinghereala îi dispăru. Simţi în schimb o durere deasupra stomacului, ca o împunsătură ascuţită, iar respiraţia i se opri şi ochii i se aţintiră asupra acului subţire de pe ecranul aparatului. Îl mai văzuse deseori mişcîndu-se, în timpul exerciţiilor făcute cu Hammond; fusese curios, chiar fascinat de mişcările sale tremurate, ezitante. Acum însă era înfricoşat.

Nu se mai afla la o şedinţă de antrenament într-o cameră izolată şi sigură, cu Hammond explicîndu-i răbdător şi meticulos importanţa zonelor de suprapunere. Acum se confrunta cu realitatea; niciodată nu crezuse că aşa ceva chiar *avea* să i se întîmple. Pînă acum, totul fusese cumva improbabil.

Totuşi, în acel moment, sub ochii lui, acul subţire oscila cu minusculă violenţă. Senzorii fini semnalau prezenţa unui intrus.

Undeva, în imediata sa apropiere se afla un obiect străin, cu funcţia de a transmite tot ce se vorbea în acea cameră.

Îi făcu semn lui Alison; ea se apropie cu prudenţă. El gesticulă şi îşi dădu seama că mimica lui părea cea a unui participant lipsit de imaginaţie la un concurs de ghicitori. Arătă spre aparat, apoi spre buzele lui. Cînd ea vorbi, se simţi ca un idiot.

– Mi-ai promis că ieşim să bem ceva în grădina aia grozavă

de la parter. Putem amîna celelalte treburi... iubire.

Rostise cuvintele calm, cu simplitate. Totul sunase foarte credibil.

– Ai dreptate, răspunse el, simţind că n-are vocaţie de actor. Numai să fac un duş.

Se duse repede la baie şi dădu drumul apei să curgă în cadă. Împinse uşa pînă cînd rămase întredeschisă; zgomotul apei nu era foarte puternic. Se întoarse în locul unde stătuse şi continuă să manevreze aparatul, reducînd amploarea semicercurilor în funcţie de mişcarea acului şi încercînd să localizeze obiectul, aşa cum îl învăţase Hammond.

Singura surpriză o constitui faptul că luminiţa roşie a aparatului îl îndrumă exact deasupra valizei sale, aflată lîngă perete, printre celelalte bagaje.

Luminiţa roşie indica prezenţa obiectului la treizeci de centimetri de instrument.

Îi dădu aparatul lui Alison şi deschise cu prudenţă valiza. Scoase lucrurile din ea – cămăşi, ciorapi şi lenjerie – şi le puse – de fapt, le aruncă – pe pat. Cînd valiza fu mai mult goală decît plină, trase de banda elastică şi îşi trecu degetele peste interiorul husei din piele.

McAuliff ştia ce să caute; Hammond îi arătase zeci de microfoane, cu diverse forme şi dimensiuni.

Îl găsi.

Era prins de căptuşeala exterioară: o mică protuberanţă de mărimea unui buton acoperit cu piele. Îl lăsă acolo, aşa cum îl învăţase Hammond, şi continuă să examineze restul valizei, în căutarea celui de-al doilea microfon.

Îl găsi şi pe acela. Pe partea opusă.

Luă aparatul de la Alison, se depărtă de bagaje şi începu să descrie rapid „semicercuri" prin restul încăperii. Aşa cum îi

spusese Hammond că s-ar putea întîmpla, acul instrumentului nu se mai mişcă. Deoarece, dacă un transmiţător era fixat pe un obiect portabil, faptul demonstra că acela era singurul dispozitiv în funcţiune.

Restul camerei era curat. Hammond folosise cuvîntul „steril".

McAuliff se duse în baie; nici acolo nu era nimic. Închise robinetele şi strigă spre Alison:

– Ai despachetat?

De ce dracu' spusese asta? Dintre toate stupizeniile...

– Sînt deprinsă cu expediţiile de prospectare, veni răspunsul relaxat. Toate hainele mele sînt din materiale sintetice. Dar aş vrea să văd grădina aia grozavă. Grăbeşte-te.

Împinse uşa de la baie şi o văzu închizînd balconul şi trăgînd draperiile peste geamul înalt pînă la tavan. Alison Booth făcea exact ce trebuia, îşi zise el. Hammond îi repetase deseori indicaţia: *După ce găseşti un microfon, verifică zona din jur; gîndeşte-te că s-ar putea să existe şi o supraveghere vizuală.*

Ieşi din baie; ea îl privi... Nu, se gîndi el, de fapt, îl fixa cu privirea.

– Bun, spuse ea. Ai terminat. Am impresia că nu ţi-ai ras toată barba, dar arăţi acceptabil. Hai să mergem... iubire.

După ce ieşiră pe coridor, Alison îi luă braţul şi se îndreptară spre lift. El încercă să vorbească de cîteva ori, însă de fiecare dată ea îl întrerupse.

– Aşteaptă pînă ajungem jos, îi spuse ea în şoaptă.

În grădină, după ce se aşezară, Alison ceru să fie mutaţi la altă masă, aflată în capătul opus. Una care, observă Alex, nu avea plante sau palmieri în apropiere. Nu se aflau acolo mai mult de zece cupluri, nici un bărbat singur şi nici o femeie

neînsoţită. McAuliff avu senzaţia că Alison examinase cu atenţie fiecare pereche.

Sosiră băuturile; chelnerul plecă, iar Alison Booth începu să vorbească:

– Cred că e momentul să stăm de vorbă... despre lucruri pe care nu le-am discutat.

Alex îi oferi o ţigară. Ea refuză, dar el îşi aprinse una. Cîştiga astfel cîteva secunde înainte de a răspunde, amîndoi fiind conştienţi de lucrul ăsta.

– Scuză-mă pentru ce-ai văzut în cameră. N-aş vrea să dai prea mare importanţă celor întîmplate.

– Ar fi amuzant, iubitule, numai că *tu* erai aproape isterizat.

– Ce drăguţ!

– Ce anume?

– Ai spus „iubitule".

– Te rog. Putem să rămînem în plan profesional?

– Dumnezeule! Tu poţi?

– Eu sînt geolog. Tu ce eşti?

McAuliff o ignoră.

– Ai spus că eram... tulburat sus. Ai dreptate. Dar m-a surprins calmul tău. Ai făcut exact ce trebuia, în vreme ce eu scotoceam prin cameră.

– De acord. Scotoceai... Alex, ţi s-a cerut cumva să mă angajezi pentru expediţia asta?

– Nu. Mi s-a spus să mă gîndesc de două sau trei ori înainte de a te accepta.

– Putea să fie vorba despre un complot. Îmi doream cu disperare această slujbă; aş fi fost în stare să mă culc cu tine pentru a o obţine.

– Nu s-au făcut presiuni asupra mea în ceea ce te priveşte.

Am fost doar avertizat. Şi asta din cauza preocupărilor colaterale ale fostului tău soţ, ceea ce ar explica provenienţa banilor pe care-i are. Spun „bani", fiindcă probabil nu pot fi consideraţi venituri.

– Explică provenienţa tuturor banilor lui, care nu sînt declaraţi drept venit. Şi nu cred în ruptul capului că Facultatea de Geofizică a Universităţii din Londra putea să aibă acces la asemenea informaţii. Cu atît mai puţin Societatea Regală.

– Te înşeli. O mare parte din banii destinaţi acestei prospecţiuni constituie o subvenţie guvernamentală, acordată prin intermediul Societăţii şi al Universităţii. Iar cînd guvernul cheltuieşte nişte bani, se interesează de oameni şi de statele de plată.

McAuliff fu plăcut surprins de propriul răspuns. Vorbise aşa cum îl instruise Hammond, dînd o replică spontană şi logică. *Oferă întotdeauna adevăruri parţiale, cu aparenţă firească*... Acestea fuseseră cuvintele lui Hammond.

– Să trecem peste această apreciere discutabilă, tipică pentru mentalitatea americană, zise Alison, căutîndu-şi ţigările. Cred că o să-mi dai o explicaţie în privinţa celor întîmplate sus.

Sosise momentul, se gîndi Alex, întrebîndu-se dacă avea să se descurce după cum îi spusese Hammond: *Să reduci orice explicaţie la doar cîteva cuvinte, pline de bun-simţ şi simplitate, şi să nu divaghezi.* Îi aprinse ţigara şi vorbi pe un ton nepăsător:

– Există o sumedenie de tertipuri politice în Kingston, în marea lor majoritate mărunte, dar şi mai dure. Implicaţiile acestei prospecţiuni sînt foarte controversate. Resentimente legate de origine, gelozii, genul ăsta de lucruri. Ai văzut ce s-a întîmplat la vamă. Există oameni în stare să ucidă pentru a ne discredita.

Mi s-a dat afurisitul ăla de aparat pentru a-l folosi în cazul în care aş fi considerat că se întîmplă ceva neobişnuit. Aşa am crezut şi am avut dreptate.

Alex bău ce mai rămăsese în pahar şi urmări reacţia femeii. Îşi dăduse toată silinţa să pară sincer.

– Adică, în legătură cu bagajele noastre, spuse Alison.

– Da. Nota aia n-avea nici o noimă, iar funcţionarul de la recepţie a spus că valizele noastre ajunseseră cu puţin înainte de a veni noi. Dar fuseseră luate de la aeroport cu aproape două ore mai devreme.

– Înţeleg. Şi o prospecţiune geologică poate provoca asemenea acte necugetate? Asta-i greu de admis, Alex.

– Nu şi dacă examinezi mai atent situaţia. De ce se fac prospecţiuni? Care e, în general, justificarea lor? Oare nu aceea că cineva – nişte oameni – intenţionează să construiască ceva?

– Nu şi cei care ne plătesc. Cercetarea e întinsă pe o arie mult prea mare. Aş spune că e o treabă *evident* ştiinţifică. Orice altceva ar fi... Alison se opri, uitîndu-se în ochii lui McAuliff. Doamne Sfinte! Dacă *e vorba* despre altceva, e pur şi simplu de necrezut!

– Poate că sînt unii care cred. Şi dacă e aşa, ce presupui că ar face? Alex îi făcu semn chelnerului, ridicînd două degete pentru a comanda alt rînd de băutură. Alison Booth rămăsese cu gura căscată de uimire.

– Milioane, şi milioane, şi *milioane*, zise ea încet. Ar cumpăra tot ce se vede în jur!

– Numai dacă ar fi convinşi că au avut dreptate.

Alison îl obligă s-o privească. La început, cînd el refuză, uitîndu-se la chelnerul care-şi pierdea timpul, ea îşi puse mîna peste a lui, pentru a-i capta atenţia.

– Şi *au* dreptate, nu-i aşa, Alex?

– Nu dispun de nici o dovadă în sensul ăsta. Eu am un contract cu Universitatea din Londra, contrasemnat de Societatea Regală şi de ministerul jamaican. Ce fac ei cu rezultatele e treaba lor. N-avea rost să formuleze o dezminţire seacă. La urma urmei, el era un prospector profesionist, nu un clarvăzător.

– Nu te cred. Ai fost informat.

– Nu am fost informat. Mi s-a cerut să fiu atent, atîta tot.

– Acele... mici instrumente nu le sînt date unor oameni avertizaţi doar să fie atenţi.

– Aşa mi-am zis şi eu. Dar ştii ceva? Amîndoi greşim, Alison. Instrumentele astea se folosesc frecvent în ziua de azi. Mai ales dacă lucrezi în străinătate. Nu-i un comentariu prea plăcut despre încredere, nu-i aşa?

Chelnerul le aduse băuturile. Fredona şi se mişca în ritmul melodiei. Alison continuă să-l fixeze pe McAuliff. Deşi nu era sigur, simţea că ea îl credea. După plecarea chelnerului, fata se aplecă peste masă, nerăbdătoare să vorbească.

– Şi ce trebuie să faci acum, după ce ai găsit chestiile alea cumplite?

– Nimic. O să raportez mîine dimineaţă la minister, atît şi nimic mai mult.

– Vrei să spui că n-o să le scoţi de acolo ca să le calci în picioare sau ceva de genul ăsta? Le laşi pur şi simplu unde le-ai găsit?

Nu era o perspectivă plăcută, îşi zise Alex, dar Hammond îi spusese clar: dacă găsea un microfon, să nu se atingă de el şi să-l folosească. Putea fi de nepreţuit. Înainte de a îndepărta un asemenea dispozitiv, trebuia să raporteze şi să aştepte instrucţiuni. La o pescărie numită Tallon's, lîngă Victoria Park,

– Ei mă plătesc... ne plătesc. Probabil că vor face o investigaţie discretă. Ce mai contează? Eu nu am nici un secret.

– Şi nici *n-o să* ai, zise Alison încet, însă răspicat, retrăgîndu-şi mîna dintr-a lui.

McAuliff înţelese deodată absurditatea poziţiei sale. Era în acelaşi timp ridicol şi sublim, amuzant şi agasant.

– Pot să mă răzgîndesc şi să sun pe cineva? întrebă el.

Alison începu încet – foarte încet – să schiţeze adorabilul său zîmbet.

– Nu. Am fost nedreaptă... Şi *chiar* te cred. N-am mai cunoscut niciodată un bărbat atît de nepăsător. Eşti fie cu desăvîrşire inocent, fie formidabil de ascuns. Ultima variantă mi se pare mai puţin plauzibilă; erai mult prea nervos în cameră.

Îşi puse din nou palma peste mîna lui liberă. Cu cealaltă, Alex dădu pe gît al doilea pahar.

– Pot să întreb de ce n-ai fost la fel de nervoasă?

– Da. E timpul să-ţi spun. Îţi datorez asta... Eu nu mă mai întorc în Anglia, Alex. Mulţi ani de-acum încolo, dacă nu cumva niciodată. Nu pot. Am colaborat timp de cîteva luni cu Interpolul. Am cunoscut aceste mici chestii oribile. Aşa le ziceam noi. Chestii.

McAuliff simţi din nou durerea ascuţită din stomac. Era teamă, chiar mai mult decît teamă. Hammond spusese că Serviciul Britanic de Informaţii bănuia că Alison n-avea să se întoarcă în Anglia. Julian Warfield sugerase că ea ar putea fi de folos din motive abstracte, fără nici o legătură cu contribuţia ei la prospecţiune.

Nu ştia sigur cum – sau de ce –, dar intuia că Alison era folosită.

Aşa cum se întîmpla şi cu el.

– Cum s-a întîmplat *asta?* întrebă el mimînd surpriza.

Alison descrise în linii mari felul în care fusese implicată. Căsnicia ei se alterase înainte de prima aniversare. Pe scurt, Alison Booth ajunsese curînd la concluzia că soţul ei o curtase şi se însurase cu ea din motive strîns legate de călătoriile ei profesionale.

– ... era ca şi cum i se ordonase să mă ia, să mă folosească, să mă consume...

Tensiunea apăru curînd după căsătorie: Booth era neobişnuit de interesat de prospecţiunile ei. Şi, aparent din senin, îi soseau oferte de prospecţiuni de la firme puţin cunoscute, care plăteau însă bine, pentru operaţiuni ce se remarcau prin exotism.

– ... printre altele, desigur, în Zair, Turcia, Corsica. Mi se alătura de fiecare dată. Zile, uneori săptămîni la rînd...

Prima confruntare cu David Booth avusese loc în Corsica. Prospecţiunea se desfăşura în largul coastelor, în zona Capo Senetose. David sosise pe la mijlocul perioadei, pentru a rămîne ca de obicei două sau trei săptămîni, şi în tot acest răstimp primise o serie de telefoane ciudate şi se dusese la nişte întîlniri, care se pare că-l tulburaseră peste măsură. La Ajaccia soseau bărbaţi în avioane mici şi rapide; alţii veneau pe mare cu traulere sau mici vase oceanice. David dispărea ceasuri întregi, apoi zile la rînd. Aria unde îşi desfăşura activitatea Alison nu-i permitea să se întoarcă la hotelul de pe ţărm decît seara tîrziu; soţul ei nu-şi putea ascunde mişcările, nici faptul că prezenţa lui în Corsica nu se datora devotamentului său faţă de ea.

Ea îi pretinse o explicaţie, enumerîndu-i ceea ce nu putea fi negat şi etichetînd brutal justificările lui David drept ceea ce erau: minciuni grosolane. El se pierduse, plînsese, se apărase şi, în cele din urmă, îi spusese adevărul.

Pentru a-şi menţine un standard de viaţă pe care era incapabil să-l asigure din afaceri oneste, David Booth intrase în traficul internaţional de droguri. Iniţial, fusese curier. Asocierea sa la o mică firmă de import-export era ideală pentru treaba asta. Firma nu avea o identitate reală; desfăşura o activitate greu de definit, furnizînd marfă unei clientele ce aparţinea mai curînd elitei sociale decît celei comerciale, respectiv obiecte de artă decorativă. Putea să călătorească mult fără să ridice semne de întrebare autorităţilor. Intrarea lui în lumea *contrabandiştilor* fusese banală: datorii la jocuri de noroc, combinate cu alcool în exces şi legături jenante cu femei. Pe de o parte, n-avea de ales; pe de alta, era bine plătit şi nu-şi făcea probleme de conştiinţă.

Dar Alison îşi făcea. Prospecţiunile erau perfect legale, dovedind abilitatea şefilor lui David de a depista colaboratori care nu trezeau suspiciuni. Lui David i se dăduseră numele unor firme ce făceau prospecţiuni în anumite zone din bazinul mediteranean şi i se spusese să le contacteze pentru a le oferi serviciile respectabilei sale soţii, precizînd că el avea să contribuie discret la salariul ei dacă era angajată. Un soţ bogat şi devotat, interesat doar să facă fericită o soţie pasionată de meseria ei. Ofertele erau întotdeauna acceptate. Şi, găsindu-i lui Alison asemenea „ocazii", călătoriile lui căpătau o dublă justificare. Activităţile sale de curierat se extinseseră dincolo de orizontul îngust al afacerilor sale.

Alison îl ameninţase că renunţă la slujba ei din Corsica. David făcuse o criză de isterie. Insistase asupra faptului că avea să fie ucis, şi Alison o dată cu el. Îi descrisese o organizaţie coruptă atît de puternică şi ramificată, încît Alison, temîndu-se pentru vieţile lor, o lăsase mai moale. Fusese de acord să-şi termine treaba în Corsica, dar spusese clar că mariajul lor era

încheiat. Nimic nu avea să modifice *acea* hotărîre.

Așa credea la vremea aceea.

Într-o după-amiază tîrzie, aflîndu-se pe teren – de fapt, în largul mării, la cîteva sute de metri de țărm –, Alison lua mostre din forajele efectuate pe fundul mării. În cabina mică a vasului se găseau doi bărbați. Erau agenți ai Interpolului. Îl urmăreau pe soțul ei de cîteva luni. Interpolul adunase o cantitate impresionantă de dovezi. Se afla acum spre finalul investigației.

– Inutil să mai spun că se pregătiseră pentru sosirea lui. Camera mea era la fel de sigură cum ar fi trebuit să fie a ta în seara asta...

Agenții prezentaseră o situație cît se poate de clară. Dacă soțul ei îi descrisese o puternică rețea de corupție, oamenii Interpolului îi vorbiseră despre o altă lume – de durere, suferință și oribilă, inutilă moarte.

– Ah, erau experți, zise Alison, cu ochii încărcați de amintiri și cu un zîmbet trist de compasiune. Au adus zeci de fotografii. Copii în agonie, tineri, fete distruse. N-o să uit niciodată fețele alea. Așa cum, de fapt, voiau și ei...

Rugămintea lor era metoda clasică de recrutare: doamna David Booth se afla într-o postură unică. Putea să facă atît de multe, să ofere *atît* de mult. Iar dacă ea ar fi plecat așa cum îl amenințase pe soțul ei – brusc, fără explicații – se punea întrebarea dacă avea dreptul să procedeze astfel.

Doamne, își zise McAuliff ascultînd-o, *cum se mai schimbă lucrurile... Oamenii de la Interpol puteau să fi fost în locul lui Hammond, vorbind într-o cameră de la Hotelul Savoy.*

Stabiliseră o înțelegere și creaseră un program, eșalonat pe o perioadă rezonabilă de timp pentru „deteriorarea" căsniciei lor. Ea îi spusese lui Booth, care respirase ușurat, că o să încerce

să salveze relaţia lor, cu condiţia ca el să nu-i mai vorbească niciodată despre activităţile sale.

Timp de o jumătate de an, Alison Gerrard Booth raportase mişcările soţului ei, identificase fotografii, plantase zeci de microfoane în camere de hotel, automobile şi în propriul lor apartament. Procedase astfel cu convingerea că David Booth – indiferent de învinuirile care i s-ar fi adus – avea să fie protejat de agresiuni fizice. Graţie marii abilităţi a Interpolului.

Nu se oferiseră nici un fel de garanţii.

– Cînd s-a sfîrşit întreaga poveste? întrebă Alex.

Alison privi în zare, spre panorama întunecată, înfricoşătoare, oferită de Blue Mountains, ce se înălţau în beznă la cîţiva kilometri spre nord.

– Cînd am ascultat o înregistrare care m-a afectat foarte tare; m-a îndurerat cu atît mai mult cu cît eu am făcut-o posibilă.

Într-o dimineaţă, după un curs la universitate, un om al Interpolului sosise la biroul ei de la Facultatea de Geologie. Avea în servietă un casetofon şi o casetă cu înregistrarea unei conversaţii dintre soţul ei şi o legătură a marchizului de Chatellerault, bărbatul considerat a fi şeful operaţiunilor cu droguri. Alison ascultase vocea unui om distins, care descria, beat fiind, prăbuşirea căsniciei lui cu o femeie pe care o iubea foarte mult. Îl auzise strigînd şi plîngînd, învinuindu-se că nu fusese omul potrivit pentru ea. Vorbise despre refuzul pe care-l întîmpinase la rugămintea sa de a face dragoste, despre felul cum ea îl respingea. Iar la sfîrşit, spusese clar că detestă faptul că o folosise; că, dacă ea ar fi aflat, el s-ar fi sinucis. Se străduise din răsputeri să n-o implice în vreuna din operaţiunile lui Chatellerault. Şi reuşise de minune.

– Interpolul a tras o concluzie la fel de dureroasă ca şi

înregistrarea. David aflase cumva de activitatea mea. Trimitea un mesaj. Era timpul să mă retrag.

În patruzeci şi opt de ore, fusese perfectat divorţul, în îndepărtatul Haiti. Alison Booth era liberă.

Dar, desigur, departe de a fi liberă.

– În mai puţin de un an, se va ajunge la Chatellerault, la David... la ei toţi. Şi undeva, cineva le va pune pe toate cap la cap şi va ajunge la o concluzie: soţia lui Booth...

Alison luă paharul, bău şi încercă să zîmbească.

– Asta-i tot? întrebă Alex, nefiind sigur dacă relatarea ei se încheiase.

– Asta-i tot, doctore McAuliff. Acum spune-mi sincer, m-ai fi angajat dacă ai fi ştiut?

– Nu, nu te-aş fi angajat. Mă întreb de ce n-am ştiut.

– Nu e genul de informaţie pe care s-o deţină universitatea, Serviciul de Emigrări sau oricine altcineva.

McAuliff încercă să-şi ascundă spaima subită ce-l cuprinsese.

– Ai auzit de slujba asta de la cei din universitate, nu-i aşa?

Femeia rîse şi îşi înălţă frumoasele sprîncene în semn de protest.

– O, Doamne, ăsta-i subiectul preferat!... Nu, recunosc că am fost ceva mai iute; mi-a luat ceva timp să întocmesc lista aia de lucrări pentru tine.

– Cum ai aflat?

– De la Interpol. Căutam o ocazie de luni de zile. M-au sunat cu zece sau douăsprezece zile înainte de interviu.

McAuliff nu trebuia să se lanseze în calcule rapide. Zece

sau douăsprezece zile înainte de interviu însemna, aproximativ, data la care se întîlnise cu Julian Warfield în Belgrave Square; şi mai tîrziu cu un om pe nume Hammond, de la Serviciul Britanic de Informaţii.

McAuliff simţi din nou durerea înţepătoare din stomac. Numai că acum era mai ascuţită, mai puternică. Dar nu se putea concentra asupra ei. Atenţia îi fu atrasă de un om care străbătea aleile umbrite ale grădinii. Mergea şovăielnic spre masa lor. E beat, îşi zise Alex.

– Ei, Doamne, *aici* eraţi! Ne tot întrebam unde naiba v-aţi dus! Sîntem cu toţii în barul dinăuntru. Whitehall dă un concert formidabil la pian! Un afurisit de Noël Coward negru! A, să nu uit, cred că bagajele voastre au ajuns aici. Am văzut că aveaţi probleme, aşa că am scris o notă pentru ticăloşii ăia să vi le trimită încoace. Dacă au putut să descifreze scrisul meu deformat din cauza băuturii.

Tînărul James Ferguson se prăbuşi pe un scaun liber şi-i adresă un zîmbet de alcoolic lui Alison. Apoi se întoarse şi-l privi pe McAuliff, dar zîmbetul îi dispăru de pe buze cînd văzu ochii lui Alex aţintiţi asupra lui.

– Ai fost foarte amabil, zise calm McAuliff.

În clipa următoare, Alexander văzu ceva în ochii lui Ferguson. Atenţia concentrată din fundul ochilor aparent sticloşi.

James Ferguson nu era nici pe departe atît de beat pe cît voia să lase impresia.

9

Își propuseră să nu doarmă toată noaptea. Era replica lor tacită dată prezenței acelor „oribile chestii mici". Se alăturară celorlalți în bar și, asemenea unui brav căpitan, McAuliff îl abordă pe șeful de sală; înțeleseră cu toții că întreaga consumație avea să fie plătită de directorul lor.

Charles Whitehall se dovedi a fi exact așa cum spusese Ferguson. Avea un talent de muzician profesionist; cîntecele lui argotice – pline de simțire jamaicană – erau amuzante, delicate, uneori glaciale și, alteori, foarte ritmate. Vocea lui avea forța și limpezimea unui cîntăreț de balade din Kingston; doar ochii i rămîneau pierduți în zare. Capta atenția și-i distra pe ceilalți, dar el nu-i băga în seamă și nu era amuzat, își zise Alex. El interpreta.

În cele din urmă, după aproape două ore, se sătură de cîntat, primi aclamațiile asistenței pe jumătate amețite și se îndreptă spre masă. După strîngeri de mînă, aplauze și îmbrățișări cu Ferguson, familia Jensen, Alison Booth și Alex, se așeză pe un scaun lîngă Alex. Acolo stătuse Ferguson – invitat de Alex –, dar tînărul botanist fu bucuros să plece, nesigur pe picioare.

– A fost formidabil! zise Alison, întinzîndu-se peste McAuliff ca să-i strîngă mîna lui Whitehall.

Alex urmări reacția jamaicanului; mîna neagră de caraibean

– cu unghii îngrijite și inel de aur strălucitor – strînse delicat degetele lui Alison, ca o femeie. Apoi, pe neașteptate, Whitehall îi ridică încheietura și-i sărută mîna.

Un chelner aduse o sticlă de vin alb, pentru a fi examinată de Whitehall. El citi eticheta în lumina slabă din bar, ridică privirea spre ospătarul zîmbitor și dădu aprobator din cap. Apoi se întoarse către McAuliff; Alison sporovăia cu Ruth Jensen peste masă.

– Aș vrea să vorbesc cu dumneata între patru ochi, spuse într-o doară jamaicanul. Vino în camera mea, să zicem peste douăzeci de minute după ce plec.

– Singur?

– Singur.

– Nu putem aștepta pînă mîine dimineață?

Whitehall își ridică ochii întunecați spre McAuliff și răspunse încet, dar tăios:

– Nu, nu putem.

James Ferguson se ridică dintr-o dată, clătinîndu-se, de pe scaunul din capătul mesei și înălță paharul în cinstea lui Whitehall. Se bălăbănea, așa că înșfăcă marginea mesei cu mîna liberă; părea întruchiparea unui tînăr foarte beat.

– Pentru Charles Întîiul din Kingston! Afurisitul de Sir Noël negru! Ești pur și simplu fantastic, Charles!

Brusc, se așternu liniștea, pînă cînd ecoul cuvîntului „negru" se stinse. Chelnerul umplu repede paharul lui Whitehall; nu era timp pentru degustări.

– Mulțumesc, zise Whitehall politicos. Consider că mi-ai făcut un compliment, desigur... glumețule.

– *Glumețule!* strigă Ferguson încîntat. Îmi place! De-acum înainte să-mi spui *glumețule!* Și-acum aș vrea să...

Vorbele lui Ferguson fură întrerupte de o grimasă de durere ce se aşternu pe chipul său palid. Brusc, deveni foarte clar că puterea lui de asimilare a alcoolului ajunsese la capăt. Lăsă şovăitor paharul pe masă, se clătină pe spate şi, cu o mişcare lentă, se prăbuşi pe podea.

Toţi mesenii se ridicară în picioare. Chelnerul puse repede sticla jos şi porni spre Ferguson; fu urmat de Peter Jensen, care era cel mai aproape.

– O, Doamne, zise Jensen îngenunchind. Cred că bietului om o să i se facă rău. Ruth, vino să mă ajuţi... Hei, chelner! Dă-mi o mînă de ajutor!

Soţii Jensen, ajutaţi de doi chelneri, îl ridicară pe tînărul botanist în şezut, îi desfăcură cravata şi încercară să-l readucă în simţiri. Charles Whitehall, stînd lîngă McAuliff, luă două şervete şi le aruncă peste masă, spre cei care îi acordau îngrijiri. Alex urmări reacţiile jamaicanului; nu era ceva plăcut. Ferguson îşi legăna capul dintr-o parte în alta şi gemea din cauza suferinţei.

– Cred că e momentul să plec, spuse Whitehall. Deci, peste douăzeci de minute?

McAuliff încuviinţă.

– Sau cam aşa ceva.

Jamaicanul se întoarse către Alison, îi luă delicat mîna, i-o sărută şi zîmbi.

– Noapte bună, draga mea.

Uşor iritat, Alex îi ocoli pe cei doi şi se duse către soţii Jensen, care, cu ajutorul chelnerilor, îl ridicau pe Ferguson în picioare.

– O să-l ducem în camera lui, zise Ruth. L-am avertizat în privinţa romului; nu merge cu whisky. Sînt convinsă că nu m-a ascultat.

Zîmbi şi dădu din cap.

McAuliff nu-şi dezlipea ochii de pe chipul lui Ferguson. Se întreba dacă avea să mai vadă ceea ce observase mai devreme. Ceea ce urmărea de mai bine de o oră.

Apoi văzu. Sau crezu că vede.

În timp ce braţele îi fură aşezate pe umerii unui chelner şi ai lui Jensen, Ferguson deschise ochii. Nişte ochi ce păreau să plutească în orbitele lor. Dar pentru o fracţiune de secundă, priviră fix, concentraţi, fără să sticlească. Ferguson făcea ceva foarte firesc pentru cineva care mergea printr-o încăpere slab luminată. Privea drumul pentru a evita obstacolele.

Iar în acea clipă era perfect treaz.

De ce juca James Ferguson un rol atît de penibil? McAuliff trebuia să vorbească cu tînărul a doua zi dimineaţă. Despre cîteva lucruri, inclusiv despre o notă „mîzgălită la beţie", în urma căreia o valiză declanşase mişcarea acului unui detector electronic.

– Bietul băiat! O să se simtă îngrozitor mîine dimineaţă.

Alison venise lîngă Alex. Îi priviră amîndoi pe soţii Jensen scoţîndu-l pe uşă pe Ferguson.

– Sper să fie doar un biet băiat care a luat-o razna în seara asta şi că beţia n-o să devină un nărav.

– Haide, Alex, fii mai tolerant! E un tînăr foarte simpatic, care a băut cîteva pahare în plus.

Alison se întoarse şi privi masa pustie.

– Se pare că petrecerea s-a terminat, nu-i aşa?

– Parcă stabilisem s-o continuăm.

– Eu obosesc repede, iubitule; nu mai sînt aşa de hotărîtă. Dar convenisem să verificăm bagajul meu cu mica ta cutie magică. Ce zici?

– De acord.

McAuliff făcu semn chelnerului.

Ajunseră pe coridorul de la etajul lor; apropiindu-se de uşa ei, McAuliff luă cheia de la Alison.

– Trebuie să mă întîlnesc cu Whitehall peste cîteva minute.

– Da? Cum aşa? E foarte tîrziu.

– Mi-a spus că vrea să vorbească cu mine. Între patru ochi. Habar n-am de ce. Termin repede.

Vîrî cheia în broască, deschise uşa, apoi o opri instinctiv pe Alison în prag pînă cînd aprinse lumina şi privi înăuntru. Camera era pustie, uşa spre dormitorul lui rămăsese deschisă, aşa cum o lăsaseră cu cîteva ceasuri în urmă.

– Eşti impresionant, şopti Alison, rezemîndu-şi bărbia pe braţul întins ce o împiedica să intre.

– Cum?

El îşi retrase braţul şi se duse către uşa dintre dormitoare. Lumina din camera lui era aprinsă – aşa cum o lăsase. Închise uşa încet, scoase aparatul din haină şi se îndreptă spre pat, unde erau puse cele două valize ale lui Alison. Ţinu instrumentul deasupra lor; acul nu se mişcă. Străbătu în viteză întreaga cameră, binecuvîntînd-o lateral şi vertical din toate colţurile. Încăperea era „curată".

– Ce-ai spus? întrebă el încet.

– Eşti protector. E o senzaţie plăcută.

– De ce era stinsă lumina în camera asta şi la mine nu?

Nu auzise răspunsul ei.

– Fiindcă am stins-o eu. Am venit aici, mi-am luat agenda, m-am rujat şi m-am întors la tine în cameră. Lîngă uşă e un întrerupător.

– Nu-mi amintesc.

– Erai surescitat. Presupun însă că nu camera mea e în centrul atenției, ci a ta.

Alison intră și închise ușa dinspre coridor.

– Așa e, dar vorbește mai încet. Chestiile astea blestemate pot asculta și prin uși sau prin pereți?

– Nu, nu cred.

Îl privi cum îi lua valizele de pe pat și traversa camera cu ele. Se opri lîngă dulap, căutînd o poliță pentru bagaje. Nu era nici o banchetă.

– Nu crezi că exagerezi?

– Poftim?

– Ce faci cu bagajul meu? N-am despachetat încă.

– Ah.

McAuliff simți că roșește. Se simți ca un idiot.

– Scuză-mă. Ai fi putut spune că sînt exagerat de ordonat.

– Sau doar exagerat.

El duse valizele înapoi spre pat și se întoarse s-o privească, cu bagajele în mînă. Era cumplit de obosit.

– A fost o zi grea... spuse Alex. Faptul că nu s-a încheiat încă mă descurajează teribil; mai trebuie să merg la Whitehall... Iar în camera alăturată, dacă sforăi sau vorbesc în somn, ori mă duc la baie și las ușa deschisă, totul se înregistrează undeva pe bandă. Nu pot spune că mă deranjează, dar nici nu mă face să mă simt la largul meu. Și ar mai fi ceva de zis, dacă tot bat cîmpii. Ești o fată minunată, adorabilă și ai dreptate, sînt exagerat... de exemplu, în clipa asta simt dorința nestăpînită să te strîng în brațe, să te sărut și să-ți simt brațele în jurul meu, și... ești atît de atrăgătoare... și ai un zîmbet minunat... și nu-mi doresc decît să te strîng în brațe și să uit de altceva... Acum am terminat de bătut cîmpii, iar tu poți să-mi spui să mă duc la dracu', fiindcă nu sînt relevant.

Alison Booth rămase tăcută, privindu-l pe McAuliff cîteva momente care lui i se părură o veşnicie. Apoi se îndepărtă încet, cu grijă de el.

– Ai idee cît de stupid arăţi cu valizele alea în mînă? şopti ea, aplecîndu-se şi sărutîndu-l pe buze.

El dădu drumul bagajelor; la auzul zgomotului pe care-l făcură cînd se izbiră de podea, amîndoi zîmbiră. Alex o trase spre el, şi în timp ce o săruta – buzele lor căutîndu-se, strivindu-se, deschizîndu-se – îşi dădu seama că Alison tremura, strîngîndu-l cu o forţă care însemna mai mult decît dorinţa de a fi posedată. Totuşi, nu era teamă; nu era nici ezitare, nici retragere, ci doar nelinişte.

O lăsă încet pe pat; ea îşi descheie bluza de mătase şi îi puse mîinile pe sîni. El o mîngîia, iar ea închise ochii şi şopti:

– A trecut atît de mult timp, Alex. Crezi că Whitehall poate să mai aştepte puţin? Fiindcă mie îmi este imposibil...

Zăceau unul lîngă altul, dezbrăcaţi, sub aşternuturile moi. Ea se ridică într-un cot şi-l privi, cu părul căzîndu-i peste faţă. Îşi trecu degetele peste conturul buzelor lui, apoi limba, sărutîndu-l.

– N-am nici un pic de ruşine, zise ea rîzînd încet. Vreau să fac dragoste cu tine toată noaptea. Şi cea mai mare parte a zilei... Sînt înfierbîntată, m-am simţit extraordinar şi vreau să rămîn aici.

El întinse mîna şi îşi trecu degetele prin părul ei.

– O să pierdem foarte puţin timp cu mîncatul şi dormitul.

Se auzi ţîrîitul slab al unui telefon. Venea dinspre uşa dintre dormitoare. Din camera lui.

– Ai întîrziat la întîlnirea cu Charles Whitehall, spuse Alison. Ar fi bine să răspunzi.

– Afurisitul nostru de sir Noël.

Coborî din pat, se duse repede spre uşă, o deschise şi intră în cameră. Ridicînd receptorul, aruncă o privire spre draperiile trase de la uşile balconului; îi mulţumi în gînd lui Alison pentru prevederea ei.

– A fost vorba de douăzeci de minute, domnule McAuliff. A trecut aproape o oră.

Whitehall era de-a dreptul furios.

– Îmi pare rău, dar am spus „cam aşa ceva". Pentru mine, o oră înseamnă „cam aşa ceva". Mai ales cînd cineva îmi dă ordine la ora asta din noapte, fără să fie rănit.

– Hai să nu ne certăm. Poţi să vii mai repede?

– Da.

– Cînd?

– Peste douăzeci de minute.

Alex trînti receptorul mai tare decît era nevoie şi se uită la valiza lui. Oricine l-ar fi ascultat la capătul celălalt al liniei, aflase că urma să iasă din cameră şi să se întîlnească cu cineva care încercase să-i dea ordine la ora trei dimineaţa. Avea să se gîndească mai tîrziu la asta.

– Ai idee cît de frumos eşti? Din cap pînă în picioare, zise Alison cînd el se întoarse în camera ei.

– Ai dreptate, n-ai pic de ruşine.

– De ce ţi-ai lăsat ciorapii în picioare? Ai un aer ciudat.

Ea se ridică în capul oaselor, cu cearşaful tras peste sîni, şi se întinse după ţigările de pe noptieră.

– Aprinde-mi şi mie una, te rog. Trebuie să mă îmbrac.

McAuliff îşi căută pe lîngă pat hainele pe care le aruncase înfrigurat cu o jumătate de oră în urmă.

– Era supărat?

Îi întinse o ţigară, în timp ce el îşi punea pantalonii şi pescui cămaşa de pe podea.

– Foarte supărat. E un arogant nenorocit.

– Cred că Charles Whitehall vrea să plătească o poliţă sau cam aşa ceva, spuse Alison, privindu-l absentă. E furios.

– Poate că e vorba despre recunoaşterea propriei valori. N-a obţinut-o la nivelul pe care crede el că îl merită.

– Aşa s-ar explica şi faptul că a refuzat complimentele.

– Ce anume? întrebă el.

– Micul lui spectacol de la bar a fost teribil de elaborat. Nu fusese pregătit pentru un club de noapte. Era creat pentru Covent Garden. Sau pentru sala cea mare a Naţiunilor Unite.

Bătu încet la uşa lui Whitehall, iar cînd aceasta se deschise, jamaicanul apăru într-un halat japonez brodat. Pe sub veşmîntul înflorat, purta pantaloni reiaţi, iar în picioare avea papuci de catifea.

– Intră, te rog. De data asta, ai ajuns mai devreme. Nu s-au scurs nici cincisprezece minute.

– Eşti obsedat de timp. E trecut de ora trei dimineaţa; prefer să nu mă uit la ceas. Alex închise uşa. Sper că ai să-mi spui ceva important. Fiindcă altfel o să mă înfurii al naibii de tare.

Whitehall se duse către birou, luă de acolo o foaie de hîrtie împăturită şi-i arătă un fotoliu lui McAuliff.

– Ia loc, te rog. Şi eu mă simt epuizat, dar trebuie să stăm de vorbă.

Alex se aşeză în fotoliu.

– Dă-i drumul.

– Cred că e momentul să stabilim o înţelegere. Nu va afecta în nici un fel contribuţia mea la această prospecţiune:

– Mă bucur să aud lucrul ăsta. Nu te-am angajat să distrezi lumea de la bar.

– A fost o digresiune, zise Whitehall cu răceală. Nu mă critica; sînt foarte talentat.

– Mi-am dat seama. Ce noutăţi mai ai?

Savantul lovi uşor hîrtia din mîna lui.

– Din cînd în cînd va trebui să lipsesc. Nu mai mult de o zi sau două. Fireşte, o să te înştiinţez dinainte, iar dacă se vor ivi probleme, îmi voi reface programul – în măsura în care va fi *posibil*.

– *Ce* o să faci? McAuliff se îndreptă în fotoliu. Cînd va fi... posibil... o să-ţi aranjezi programul după *al meu?* Ce drăguţ! Sper că prospecţiunea asta n-o să fie o povară pentru dumneata.

Whitehall rîse decontractat.

– Deloc. Chiar asta căutam. Şi o să vezi că o să fii foarte mulţumit... deşi nu ştiu dacă ar trebui să mă preocupe treaba asta. Vezi dumneata, eu nu pot accepta motivele oficiale ale acestei prospecţiuni. Şi presupun că mai sînt vreo doi oameni care, dacă ar fi sinceri, mi-ar împărtăşi îndoielile.

– Vrei să spui că te-am angajat invocînd un fals pretext?

– Încetează, replică savantul negru, cu ochii îngustaţi de furie. Alexander McAuliff, omul de încredere al companiilor de prospecţiuni, a cărui activitate îl poartă prin toată lumea... în schimbul unor onorarii substanţiale, se hotărăşte dintr-o dată să devină *caritabil* din raţiuni ştiinţifice? Să piardă patru sau şase luni de activitate profitabilă pentru a conduce *o prospecţiune ştiinţifică?*

Whitehall rîse ca un şacal iritat, se duse repede spre draperiile de la uşa balconului şi le dădu puţin într-o parte. Răsuci ivărul geamului, pe care-l întredeschise; briza nopţii umflă draperia.

– Nu cunoşti clauzele contractului meu, spuse Alex pe un ton neutru.

– Ştiu pentru ce plătesc universităţile, societăţile regale şi ministerele educaţiei. Nu e domeniul dumitale, McAuliff.

Jamaicanul se întoarse la pat şi se aşeză pe marginea lui. Ridică hîrtia împăturită în dreptul bărbiei şi-l fixă pe Alex. McAuliff ezită, apoi spuse încet:

– Am impresia că, într-un fel, descrii propria dumitale situaţie. Unii oameni din Londra nu credeau că o să accepţi slujba asta. Era vorba de o sumă infimă în raport cu veniturile dumitale.

– Exact. Poziţiile noastre sînt asemănătoare. Evident, din motive foarte diferite... Din anumite considerente mă voi duce în această dimineaţă la Savanna-la-Mar.

– La prietenul dumitale din avion?

– O persoană plicticoasă. Doar un mesager. Whitehall ridică foaia împăturită de hîrtie. Omul mi-a trimis o invitaţie. Te-ar interesa s-o citeşti?

– Nu mi-ai oferi-o dacă n-ar fi importantă.

– Nu-mi dau seama. Poate că-mi spui *dumneata*.

Alex luă hîrtia ce-i fusese întinsă şi o despături. Purta antetul hotelului Georges V din Paris. Scrisul de mînă era aplecat, cu trăsături rapide şi cuvinte mîzgălite în viteză.

Dragă Whitehall,

Iartă-mă pentru graba cu care îţi scriu acest bilet, dar tocmai am aflat că sîntem amîndoi în drum spre Jamaica. Eu, pentru o binevenită odihnă, iar dumneata – din cîte înţeleg – pentru efectuarea altor cercetări de valoare.

Mi-ar face plăcere să te întîlnesc. Prietenul nostru comun îți va oferi amănuntele. Eu voi sta la Savanna-la-Mar, deși incognito. Omul nostru o să-ți dea toate explicațiile.

Cred că o întîlnire cît mai grabnică ar fi benefică pentru amîndoi. Admir de multă vreme trecutele (?) dumitale activități de pe insulă. Îți cer doar ca întîlnirea noastră și prezența mea pe insulă să rămînă confidențiale. Deoarece îți admir strădaniile, știu că vei înțelege.

Chatellerault

Chatellerault...?

Marchizul de Chatellerault.

„Patronul" lui David Booth. Bărbatul din spatele rețelei de traficanți de droguri, ce se întindea în cea mai mare parte a Europei și în bazinul mediteranean. Omul de care Alison se temea atît de tare, încît purta cu ea tot timpul un spray cu gaz ce arăta ca o armă mortală!

McAuliff își dădu seama că Whitehall îl observa. Se strădui să rămînă nemișcat, afișînd doar un aer indiferent.

– Cine-i ăsta? întrebă cu blîndețe McAuliff. Cine-i acest Chatel... Chatellerault?

– Nu știi?

– Ah, pentru *numele* Domnului, Whitehall, zise Alex exasperat. Termină cu jocul ăsta stupid. N-am auzit niciodată de el.

– Dar ar fi fost posibil să auzi. Savantul îl fixă din nou cu privirea pe McAuliff. Credeam că legătura e evidentă.

– Ce legătură?

– Cu oricare dintre motivele *dumitale* de a te afla în Jamaica. Chatellerault e, printre altele, un bancher cu resurse

considerabile. Ciudată coincidenţă, nu ţi se pare?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

McAuliff aruncă o privire asupra biletului trimis de Chatellerault.

– Ce înţelege el prin „trecutele – semnul întrebării – dumitale activităţi de pe insulă"?

Whitehall făcu o pauză înainte de a răspunde. Cînd vorbi, arboră un calm ce accentua importanţa cuvintelor lui.

– Acum cincisprezece ani, mi-am părăsit ţara fiindcă gruparea politică pentru care lucram... cu dăruire şi în secret... a fost obligată să treacă în ilegalitate. De fapt, să-şi continue activitatea în ilegalitate. Timp de un deceniu am hibernat – în aparenţă. Dar numai în aparenţă. Acum m-am reîntors. Cei din Kingston nu ştiu nimic. De aceea e nevoie de discreţie. În pofida unor riscuri considerabile, am nesocotit această discreţie, ca o dovadă de bună-credinţă. Faţă de dumneata... desigur. De ce te afli aici, McAuliff? Poate că, dacă îmi spui, voi înţelege de ce un om de talia lui Chatellerault doreşte să vorbească cu mine.

Alex se sculă din fotoliu şi se duse fără grabă spre uşile balconului. Făcea mişcare, pentru că asta îl ajuta să se concentreze. Mintea îi lucra intens, unele gînduri avertizîndu-l că Alison era în pericol... altele împotrivindu-se neconvingător acestei idei.

Trecu în spatele fotoliului aflat în faţa patului lui Whitehall şi-i apucă strîns spătarul.

– În regulă, o să fac un tîrg cu dumneata. O să-ţi dezvălui motivul pentru care mă aflu aici, dacă şi dumneata o să mă lămureşti asupra... activităţilor dumitale.

– O să-ţi spun strictul necesar, răspunse Charles, privindu-l cu sinceritate. Va fi suficient, vei vedea. Nu pot să-ţi spun tot. N-ar fi bine pentru dumneata.

– Nu sînt sigur că-mi convine condiţia asta.

– *Te rog*. Ai încredere în mine.

Fără îndoială, omul nu înţelegea, îşi spuse Alex.

– Bine... eu cunosc coasta de nord; am căutat acolo bauxită pentru Kaiser. Sînt considerat un bun profesionist – am alcătuit nişte echipe bune şi mi-am cîştigat o reputaţie...

– Da, da. Treci la subiect, te rog.

– În momentul în care am acceptat conducerea acestei prospecţiuni, guvernul jamaican mi-a garantat dreptul la douăzeci de procente din profitul oricăror investiţii în industrie pe următorii şase ani. Asta ar putea însemna milioane de dolari. E simplu ca bună ziua.

Whitehall rămase nemişcat, cu mîinile împreunate sub bărbie – un băieţaş elegant, aflat în pielea unui bărbat gînditor.

– Da, e plauzibil, zise el în cele din urmă. La Kingston, totul e de vînzare. Aşa s-ar putea explica interesul lui Chatellerault.

Alex rămase în spatele fotoliului.

– Aşadar, ăsta-i motivul pentru care mă aflu aici. Al dumitale care e?

– Ai făcut bine că mi-ai vorbit despre acest aranjament. Sper din toată inima să se realizeze. Meriţi asta din plin.

– Ce dracu' înseamnă asta?

– Înseamnă că mă aflu aici în calitate de om politic. Doar în privinţa problemelor din Jamaica. Trebuie să respecţi această condiţie... şi discreţia mea. La o adică, aş nega orice, iar dumneata te-ai compromite implicîndu-te în problemele jamaicane. Pînă la urmă, tot noi vom deţine controlul la Kingston.

– O, Iisuse! Începe vreo afurisită de revoluţie!

– De un gen deosebit, domnule McAuliff. Vorbind pe şleau, eu sînt fascist. Fascismul e singura speranţă pentru insula mea.

10

McAuliff deschise ochii, ridică mîna de sub pătură şi văzu că era ora 10.25. Avusese de gînd să se scoale la 8.30, cel tîrziu la 9.

Trebuia să se întîlnească cu un om. Un bărbat cu artrită, la o pescărie numită Tallon's. Se uită la Alison. Dormea ghemuită ceva mai departe de el, cu părul împrăştiat pe cearşaf şi faţa îngropată în pernă. Fusese formidabilă, îşi zise el. Nu, *amîndoi* fuseseră formidabili. Ea fusese... ce cuvînt folosise? Înfierbîntată. Spusese: „Sînt înfierbîntată şi mă simt extraordinar..." Aceeaşi impresie avusese şi el.

Formidabilă. Şi afectuoasă, plină de înţelesuri.

Totuşi, gîndurile îl năpădiră din nou.

Un nume care nu însemnase nimic pentru el în ziua precedentă devenise dintr-o dată o forţă redutabilă, prezentată separat de către doi oameni care fuseseră nişte străini pentru el cu o săptămînă în urmă.

Chatellerault. Marchizul de Chatellerault.

Aflat acum în Savanna-la-Mar, pe coasta sud-vestică a Jamaicăi.

Charles Whitehall avea să-l vadă în scurt timp, dacă nu cumva se şi întîlniseră deja. Fascistul negru şi bancherul francez. Suna ca un act de vodevil.

Dar Alison Booth purta în geantă un spray cu efect mortal, în eventualitatea că s-ar fi întîlnit vreodată cu el. Sau cu cei care lucrau pentru el.

Care era legătura? Cu siguranţă trebuia să existe una. Se întinse, avînd grijă să n-o trezească. Deşi i-ar fi plăcut s-o ia în braţe, să-i mîngîie trupul şi să facă dragoste cu ea de dimineaţă.

Nu putea. Avea prea multe treburi. Prea multe lucruri la care să se gîndească.

Se întrebă care urmau să fie instrucţiunile. Şi cît avea să dureze pînă să le primească. Şi ce hram purta omul cu artrită de la pescăria Tallon's. Şi, la fel de important, unde Dumnezeu se afla Sam Tucker? Trebuia să ajungă la Kingston pînă a doua zi. Nu-i stătea în fire lui Sam să dispară fără o vorbă; şi totuşi, fuseseră nişte vremuri...

Cînd o să primească dispoziţia de a zbura în regiunea nordică şi să înceapă munca de prospectare?

N-avea să afle răspunsurile fixînd tavanul din patul lui Alison Booth. Şi nici nu voia să dea vreun telefon din camera lui.

Zîmbi, gîndindu-se la „micile chestii oribile" din servieta sa. Existau oare omuleţi pe măsură aplecaţi asupra aparatelor în camere întunecoase, aşteptînd nişte sunete care nu se mai auzeau? Se simţi oarecum consolat de această imagine.

– Îţi aud gîndurile.

Vocea lui Aliosn era înăbuşită de pernă.

– Nu ţi se pare remarcabil?

– E înfricoşător. Ea se rostogoli cu ochii închişi, zîmbi şi îl

căută pe sub pătură. Şi cînd te întinzi eşti foarte senzual.

Îi mîngîie abdomenul plat, apoi coapsele, iar McAuliff înţelese că răspunsurile mai aveau de aşteptat.

Taxiul îl lăsă la Victoria's South Parade. Denumirea arterei sugera semnificaţia ce-i fusese atribuită în secolul al nouăsprezecelea. Gloata care se perinda prin faţa intrării în parc părea o mulţime de păuni viu coloraţi, păşind ţanţoş, apoi grăbind pasul, numai pentru a se opri ca să caşte gura.

McAuliff intră în parc, străduindu-se să treacă drept un turist ce se plimbă agale. Din cînd în cînd, simţea priviri ostile aţintite asupra sa în timp ce îşi croia drum spre centrul parcului, mergînd pe aleea pietruită. Întîmplarea a făcut să nu zărească nici un alt alb prin preajmă; nu se aşteptase la asta. Avea senzaţia că era un obiect ce putea fi tolerat, dar care trebuia supravegheat. Nu inspira deloc încredere.

Se simţea ca un intrus de o culoare ciudată, care invadase centrul acestui loc de joacă al omului alb. Îi veni să rîdă cînd văzu o tînără mamă jamaicană trăgîndu-şi copilul zîmbitor pe partea opusă a aleii cînd îl zări apropiindu-se. Ţîncul fusese în mod evident fascinat de silueta înaltă, cu piele rozalie; mama, calmă şi plină de demnitate, ştia mai bine cum trebuia să se comporte.

Văzu semnul alb, dreptunghiular, cu litere cafenii: QUEEN STREET, LA EST. Săgeata arăta spre dreapta, către o alee mai îngustă. O luă într-acolo.

Îşi aminti cuvintele lui Hammond: *Nu te grăbi. Niciodată, dacă se poate. În nici un caz atunci cînd urmează să stabileşti un contact. Nimic nu e mai bătător la ochi – cu excepţia unei femei – decît un bărbat grăbit într-o mulţime liniştită,*

sau un bărbat, care se opreşte la fiecare doi metri pentru a-şi aprinde aceeaşi ţigară, ca să-i poată privi cu atenţie pe cei din jur. Acţionează firesc, în funcţie de zi, de vreme, de împrejurări.

Era o dimineaţă... o amiază caldă. Soarele jamaican dogorea, însă dinspre port, aflat cam la un kilometru distanţă, adia vîntul. Ar fi fost foarte normal pentru un turist să se aşeze pe o bancă şi să se bucure de soare şi de briză; să-şi descheie gulerul cămăşii, eventual să-şi dea haina jos. Să privească în jur curios ca orice turist.

La stînga se afla o bancă; o pereche tocmai se ridicase. Acum era liberă. Îşi dădu haina jos, trase de nodul cravatei şi se aşeză. Îşi întinse picioarele şi se comportă aşa cum i se părea normal.

Dar nu era normal. Pentru cel mai evident dintre motive: părea prea liber, prea relaxat în acest loc de destindere al omului alb. Simţi asta imediat. Stînjeneala îi fu accentuată de un bătrîn în cîrje care trecu pe acolo şi avu o clipă de ezitare cînd ajunse în dreptul lui. Este puţin băut, îşi zise Alex; avea fruntea uşor transpirată şi mersul puţin cam nesigur. Exprima un amestec de surpriză şi dezaprobare.

McAuliff se sculă de pe bancă şi îşi puse haina pe braţ. Îi zîmbi absent bătrînului şi dădu s-o pornească pe alee, cînd zări un alt bărbat alb în Victoria Park. Cel puţin, singurul pe care-l vedea el. Se afla departe, în diagonală faţă de el, pe aleea ce mergea de la nord la sud, la aproximativ o sută cincizeci de metri distanţă.

Un tînăr cu un mers greoi şi o claie de păr negru nepieptănat. Şi se întorsese. Alex n-avea nici un dubiu. Îl urmărea.

Era James Ferguson. Tînărul care reuşise a doua

performanţă a serii la Courtleigh Manor în noaptea trecută. Beţivul care avusese prezenţa de spirit să ţină ochii întredeschişi pentru a evita obstacolele într-o cameră slab luminată.

McAuliff porni repede pe alee, apoi o luă prin iarbă spre trunchiul unui palmier înalt. Acum se afla la aproape două sute de metri de Ferguson. Se ascunse după copac şi aruncă o privire. Era conştient că jamaicanii aşezaţi pe pajişte se uitau la el; dezaprobator, desigur.

Aşa cum se aştepta, Ferguson fu alarmat că pierduse din ochi obiectivul ce trebuia supravegheat. (Ciudat, îşi zise Alex. Acum se putea gîndi la cuvîntul „supraveghere". Nu credea că-l folosise de zece ori pînă în urmă cu trei săptămîni.) Tînărul botanist începu să meargă repede printre plimbăreţii cu piele cafenie. Hammond avea dreptate, se gîndi McAuliff. Un bărbat grăbit într-o mulţime liniştită bătea la ochi.

Ferguson ajunse la intersecţia cu Queen Street şi se opri. Acum se afla la mai puţin de patruzeci de metri de Alex; ezită, neştiind dacă era mai bine să se retragă spre South Parade sau să meargă înainte.

McAuliff se lipi de trunchiul palmierului. Ferguson o luă înainte, cît putu de repede. Agitaţia mulţimii de pe Queen Street East era un adăpost. Parcul devenise nesigur.

Dacă aceste concluzii erau corecte – şi expresia agitată de pe chipul lui Ferguson părea să le confirme –, McAuliff mai aflase ceva despre acest tînăr ciudat: el făcea ceea ce făcea sub constrîngere şi cu foarte puţină experienţă. *Fii atent la lucrurile mărunte*, îi spusese Hammond. *Se află acolo; vei învăţa să le observi. Semne care îţi spun că e vorba fie de o forţă serioasă, fie de o reală slăbiciune.*

Ferguson ajunse la poarta East Parade vizibil uşurat. Se

opri şi privi cu atenţie în toate direcţiile. Zona nesigură se afla în spatele lui. Se uită la ceas, aşteptînd ca poliţistul să permită trecerea pietonilor. Se auzi fluierul, automobilele se opriră cu un scrîşnet de frîne, iar Ferguson îşi continuă drumul pe Queen Street. Ascunzîndu-se în mulţime, Alex porni după el. Tînărul părea acum mai relaxat. Nu mai mergea atît de agitat şi nu-i mai fulgera cu privirea pe cei din jur. De parcă, pierzîndu-şi duşmanul, era mai preocupat de explicaţiile pe care urma să le dea decît de restabilirea contactului.

Dar McAuliff voia ca legătura să fie restabilită. Era un moment propice să-i pună tînărului Ferguson întrebările la care aştepta răspuns.

Alex traversă strada, evitînd traficul, şi sări pe trotuar din faţa unui taxi. Îşi croi drum prin puhoiul de trecători, spre capătul opus al drumului.

Între Mark Lane şi Duke Street se afla o stradă laterală. Ferguson ezită, privi în jur şi optă pentru această variantă. Se întoarse brusc şi o luă pe acolo.

McAuliff cunoştea acea stradă. Dădea spre zona liberă a portului şi era înţesată de baruri. Fusese acolo cu Sam Tucker într-o după-amiază tîrzie, după o întîlnire la Sheraton cu cei de la Kaiser. Îşi amintea şi că o alee în diagonală intersecta strada dinspre Duke Street. Amănuntul îi venise în minte fiindcă Sam crezuse că în acel pasaj întunecat şi umed putea găsi cîrciumi cu specific local, dar descoperiseră că acesta era folosit doar pentru aprovizionarea celorlalte baruri. Sam fusese dezamăgit; se dădea în vînt după cîrciumile dosnice cu specific local.

Alex o luă la fugă. Nesocotea astfel avertismentul lui Hammond de a nu atrage atenţia. Omul cu artrită putea să aştepte. Acum era momentul să pună mîna pe James Ferguson.

Traversă din nou Queen Street, fără să ia în seamă dezordinea pe care o provoca în trafic, nici fluierul înfuriat al polițistului jamaican. Alergă spre blocul din josul străzii; acolo se afla aleea în diagonală. Părea chiar mai strîmtă decît își amintea. Pătrunse în pasaj, împingîndu-i pe trecători, murmurînd scuze și încercînd să evite privirile severe ale celor ce veneau din direcție opusă – provocări tăcute, copii jucîndu-se de-a hoții și vardiștii. Ajunse la capătul pasajului și se opri. Se lipi cu spatele de zid și privi în susul străzii laterale. Calculase bine timpul.

James Ferguson, cu o expresie de copoi pe chip, era la doar zece metri mai încolo. Apoi la cinci. Și atunci McAuliff ieși din pasaj drept în fața lui.

Fața tînărului se făcu albă ca varul. Alex îl împinse la perete; pietonii treceau în ambele direcții, unii dintre ei privindu-i acuzator.

Zîmbetul lui Ferguson era fals și vocea încordată.

– Ei, salut, Alex... doctor McAuliff. Ai ieșit la cumpărături? Ăsta-i locul potrivit.

– *Am făcut* eu cumpărături, glumețule? Tu ar trebui să știi, nu-i așa?

– Nu știu ce... Eu n-am...

– Poate că ești tot beat, îl întrerupse Alex. Ți-ai băut mințile aseară.

– M-am făcut de rîs rău de tot. Te rog să primești scuzele mele.

– Nu e nevoie. Ai fost la limita decenței. Și foarte convingător.

– Zău, Alex, exagerezi puțin. Ferguson se dădu înapoi. O jamaicană, cu coșul ținut pe cap, trecu în grabă. Am spus că-mi pare rău. Sînt sigur că și tu ai întrecut uneori măsura.

– Foarte des. De fapt, chiar şi aseară eram mult mai beat decît tine.

– Nu ştiu ce vrei să insinuezi, prietene, şi, sincer vorbind, mă doare prea tare capul ca să mai pot dezlega enigme. Încă o dată, te rog să mă scuzi.

– Pentru nişte păcate imaginare, glumeţule. Hai să găsim unele adevărate. Fiindcă am să-ţi pun nişte întrebări.

Ferguson îşi scoase stîngaci pălăria de pe cap şi dădu la o parte claia de păr de pe frunte.

– De ce complici lucrurile? Am de făcut nişte cumpărături.

Tînărul încercă să-l ocolească pe McAuliff. Acesta îi înşfăcă braţul şi-l împinse din nou la perete.

– Economiseşte-ţi banii. O să faci tîrguieli la Londra.

– *Nu!* Ferguson înţepeni; ridurile din jurul ochilor se accentuară. Nu, *te rog*, şopti el.

– Atunci să începem cu valizele.

McAuliff îi lăsă braţul, aţintindu-l cu privirea.

– Ţi-am *spus*, scînci tînărul. Aveai probleme. Am încercat să te ajut.

– Bineînţeles că aveam probleme! Şi nu numai la vamă. Unde au ajuns bagajele mele? Ale noastre? Cine le-a luat?

– Nu ştiu. *Jur* că nu ştiu!

– Cine ţi-a cerut să scrii nota aia?

– *Nimeni* nu mi-a cerut! Dumnezeule, eşti *nebun!*

– De ce ai jucat scena aceea aseară?

– Ce scenă?

– Nu erai beat... erai treaz.

– O, Iisuse Atotputernic, aş vrea să ai mahmureala mea. Zău...

– Nu e bine, glumeţule. Să mai încercăm o dată. Cine ţi-a cerut să scrii nota aia?

– Nu mă *asculţi*...

– Te ascult. De ce mă urmăreşti? Cine ţi-a spus să mă urmăreşti în dimineaţa asta?

– Doamne, nu eşti sănătos!

– Doamne, *eşti concediat!*

– Nu!... Nu poţi face asta. Te rog.

Vocea lui Ferguson era din nou înspăimîntată – o şoaptă.

– Ce-ai spus? McAuliff îşi sprijini mîna dreaptă de perete, deasupra umărului ascuţit al lui Ferguson. Apoi se aplecă spre ciudatul tînăr. Aş vrea să mai aud o dată. Ce nu pot să fac?

– Te rog... nu mă trimite înapoi. Te implor. Ferguson respira pe gură; pe buzele subţiri îi apăruseră picături de salivă. Nu acum.

– Să te trimit înapoi? Puţin îmi pasă unde te duci! Nu sînt paznicul tău, băieţaş.

Alex îşi luă mîna de pe zid şi îşi smulse haina de pe braţul stîng.

– Ai dreptul la un bilet de avion pentru întoarcere. O să ţi-l semnez în după-amiaza asta şi o să-ţi mai plătesc o noapte la Courtleigh. După asta, te descurci singur. Du-te unde dracu' vrei. Dar nu cu mine; nu cu echipa de prospecţiune.

McAuliff se întoarse şi se îndepărtă brusc. O luă pe aleea îngustă şi se amestecă printre trecătorii grăbiţi. Ştia că Ferguson, uluit, avea să-l urmeze. Nu trecu mult pînă cînd îi auzi vocea tînguitoare. Alex nu se opri şi nici nu privi în urmă.

– McAuliff! Domnule McAuliff! *Te rog!*

Accentul englezesc răsună între zidurile apropiate de cărămidă, creînd un contrapunct distonant cu tonul conversaţiilor vioaie ale jamaicanilor.

– Te rog, *aşteaptă*... Iartă-mă, iartă-mă, te rog. Îmi pare rău, lasă-mă să trec, te rog...

– Ce faci, dom'le? Nu mă împinge.

Apostrofarea verbală nu-l opri pe Ferguson; dimpotrivă, înghiontelile se îndesiră. Alex continua să meargă, simţindu-l pe tînăr cum bloca pasajul. Situaţia era de un comic straniu: un alb urmărindu-l pe alt alb într-un pasaj aglomerat şi întunecat, destinat – din precauţie – exclusiv localnicilor. McAuliff era la cîţiva paşi de ieşirea spre Duke Street cînd simţi mîna lui Ferguson prinzîndu-i braţul.

– *Te rog*. Trebuie să vorbim... nu aici.

– Dar unde?

Ieşiră în stradă. În faţa lor văzură o căruţă lungă, trasă de un cal, plină cu fructe şi legume. Proprietarul, cu un sombrero pe cap, se certa cu clienţii lîngă un cîntar străvechi; cîţiva copii zdrenţăroşi furau banane din spatele căruţei. Ferguson ţinea strîns braţul lui McAuliff.

– Du-te la Devon House. E o...

– Ştiu.

– Afară e un restaurant.

– Cînd?

– Peste cincisprezece minute.

Taxiul intră pe aleea lungă de la Devon House, un exemplu remarcabil de arhitectură georgiană, datînd dintr-o epocă a supremaţiei engleze şi a banilor europeni. În faţa coloanelor imaculate se găseau grădini circulare; alei cu dale curate şerpuiau în jurul unei fîntîni imense. În micul restaurant în aer liber, situat lîngă o aripă a clădirii, mesele erau ascunse de înalte garduri vii, iar clienţii nu se vedeau din faţă. McAuliff numără doar şase mese. Un restaurant cu adevărat mic; ar fi fost imposibil să urmăreşti pe cineva fără să fii observat. Poate că Ferguson nu era atît de nepriceput pe cît părea.

– Hei, salut, prietene!

Alex se întoarse. Ferguson strigase de pe aleea centrală, care ducea la fîntînă; acum avea cu el aparatul fotografic, cutiile și instrumentele de măsură aferente.

– Bună, zise McAuliff, întrebîndu-se ce rol avea de gînd să joace tînărul acum.

– Am făcut niște fotografii grozave. Să știi că locul ăsta e încărcat de istorie.

Ferguson se apropie de el și-i făcu o poză lui Alex.

– Asta-i ridicol, răspunse calm McAuliff. Pe cine dracu' încerci să prostești?

– Știu foarte bine ce fac. Te rog să fii cooperant. Apoi Ferguson continuă să-și joace rolul, ridicînd vocea și aparatul fotografic în același timp. Știai că pe locul acestei vechi alei s-a aflat inițial curtea? Duce spre partea din spate a casei, unde erau cazați soldații, în niște dormitoare din cărămidă.

– Mi se pare fascinant.

– E trecut de unsprezece, bătrîne, zise Ferguson tare, plin de entuziasm. Ce-ai zice de o halbă? Sau un rom? Eventual cu o gustare.

Pe terasa restaurantului se mai aflau doar două cupluri. Pălăriile de pai și pantalonii bufanți ai bărbaților se potriveau cu ochelarii de soare cu strasuri ai femeilor; erau turiști, deloc impresionați de Devon House. În curînd aveau să vorbească unii cu alții, făcîndu-și planuri să se întoarcă la barul vasului de croazieră sau măcar în zona liberă a portului. Nu păreau interesați de Ferguson ori de Alex, iar asta era tot ce conta.

Un chelner plictisit, îmbrăcat cu o jachetă albă, murdară, aduse romul jamaican. Nu fredona vreo melodie, nici nu se mișca

ritmic, observă Alex. Restaurantul de la Devon House părea un loc inactiv. Kingston nu era Montego Bay.

– O să-ți spun exact ce s-a întîmplat, spuse brusc Ferguson, foarte nervos; vocea lui devenise iarăși o șoaptă alarmată. Și asta-i tot ce știu. Am lucrat pentru Fundația Craft, cunoșteai lucrul ăsta, nu-i așa?

– Evident, răspunse McAuliff. Chiar ți-am pus în vedere să nu iei legătura cu Craft. Ai fost de acord.

– N-aveam de ales. Cînd am coborît din avion, dumneata și cu Alison ați rămas în urmă; Whitehall și soții Jensen s-au dus înainte, să-și ridice bagajele. Eu fotografiam în infraroșu aeroportul... eram în zona intermediară, s-ar putea spune. M-am dus către poarta de sosire, și prima persoană pe care am văzut-o a fost însuși Craft; fiul, desigur, nu bătrînul. El conduce acum fundația. Am încercat să-l evit. Aveam toate motivele; la urma urmelor, el m-a concediat. Dar n-am reușit. Și m-a uimit faptul că era plin de efuziune. Și-a cerut scuze; mi-a spus că făcusem o treabă remarcabilă și că venise personal la aeroport să mă întîlnească după ce aflase că făceam parte din echipa de prospectare.

Ferguson luă o gură de rom și își aruncă ochii în jurul terasei. Părea că se blocase, de parcă n-ar fi știut cum să continue.

– Spune mai departe, îl îndemnă Alex. Pînă acum mi-ai vorbit doar despre o întîlnire neașteptată.

– *Trebuie să înțelegi.* A fost atît de ciudat – așa cum ziceai, neașteptat. Și în vreme ce el vorbea, se apropie de mine un tip în uniformă și mă întreabă dacă sînt Ferguson. Eu spun că da, iar el îmi zice că dumneata o să întîrzii, că ești ocupat; că *dumneata* vrei să-ți trimit bagajele la hotel. Trebuia să scriu o

notă în sensul ăsta, pentru ca British Air să le poată expedia. Craft s-a oferit, desigur, să mă ajute. Părea o treabă măruntă, perfect plauzibilă. Am scris nota şi individul a zis că o să se ocupe el de bagaje. Craft i-a dat un bacşiş. Generos, presupun.

– Ce fel de uniformă purta?

– Nu ştiu. Nu mi-am dat seama. Cînd eşti în străinătate, toate uniformele ţi se par la fel.

– Continuă.

– Craft m-a invitat să bem ceva. I-am spus că nu puteam. Dar el insista şi eu nu voiam să fac o scenă; în plus, şi dumneata întîrziai. Acum *înţelegi* de ce am acceptat, nu-i aşa?

– Continuă.

– Am mers în sala de sus... cea cu vedere spre pistele de aterizare. Îi zice cumva...

– Observaţie.

– Cum?

– Se numeşte Sala de observaţie. Te rog să continui.

– Da. Ei bine, situaţia devenise îngrijorătoare. I-am spus că era vorba despre valizele mele, ale lui Whitehall şi ale soţilor Jensen. Şi ale dumitale, desigur. Nu voiam să te întrebi unde mă aflu... mai ales în împrejurările acelea.

Ferguson mai luă o înghiţitură; McAuliff se stăpîni şi-i spuse direct:

– Cred că ar fi bine să treci la subiect, glumeţule.

– Sper că porecla asta n-o să se lipească de mine. A fost o seară cumplită.

– O să fie o după-amiază şi mai cumplită, dacă nu continui.

– Da... Craft mi-a spus că dumneata urma să mai întîrzii la vamă o oră, iar tipul în uniformă avea să le spună celorlalţi că făceam poze; între timp eu mă duceam la Courtleigh. Era o

treabă ciudată. Apoi a schimbat complet subiectul. A început să vorbească despre Fundație. Spunea că erau pe punctul să facă un important pas înainte în legătură cu fibrele de baracoa; că în mare parte acest progres se datora muncii mele. Și că, din considerente juridice, dar și morale, voiau să mă întorc la Craft. De fapt, mi se oferea un procentaj din afacere. Îți dai seama ce ar putea însemna asta?

– Dinspre partea mea n-ai decît să te duci la ei chiar astăzi.

– Milioane! continuă Ferguson, neluînd în seamă întreruperea lui Alex. Pur și simplu, *milioane*... în timp, firește. N-am avut niciodată bani. Am fost lefter mai tot timpul. A trebuit să împrumut bani pentru echipamentul fotografic, știai asta?

– Nu m-au interesat niciodată chestiile astea. Dar s-a terminat. Acum lucrezi pentru Craft.

– *Nu*. Nu încă. Asta-i problema. După prospecțiune. *Trebuie* să rămîn cu echipa de prospectare – cu *dumneata*.

Ferguson își termină romul și-l căută din ochi pe chelner.

– Doar să rămîi cu echipa? Cu mine? Cred că ai omis ceva.

– Da. Așa e.

Tînărul se aplecă peste masă; evita privirea lui McAuliff.

– Craft spunea că e ceva inofensiv. Vor să știe doar cine sînt oamenii din guvern cu care tratezi... ceea ce înseamnă majoritatea oamenilor cu care ai de-a face, deoarece aproape toți sînt *în* guvern. Trebuie să țin un jurnal. Asta-i tot; doar un jurnal zilnic. Ferguson ridică privirea spre Alex, cu ochi rugători. Înțelegi, nu-i așa? Nu e nici un pericol.

McAuliff îi susținu privirea tînărului.

– Din cauza asta m-ai urmărit azi-dimineață?

– Da. Însă nu intenţionam să procedez aşa. Craft a sugerat că aş putea afla multe doar... urmîndu-te supus, întrebîndu-te dacă îmi permiteai să te însoţesc atunci cînd te duceai să rezolvi anumite probleme legate de prospecţiune. El zicea că oricum eu sînt supărător de curios şi vorbesc mult; ar fi fost ceva firesc.

– Două bile pentru Craft.

– Cum?

– O veche expresie americană. Cu toate astea, m-ai urmărit.

– Nu asta a fost intenţia mea. Te-am sunat în camera dumitale. De mai multe ori. Nu mi-a răspuns nimeni. Apoi am sunat-o pe Alison... îmi cer scuze. Cred că era supărată.

– Ce-a spus?

– Presupunea că plecaseşi din cameră cu cîteva minute în urmă. Am alergat în holul hotelului. Apoi afară. Luaseşi un taxi. Abia *atunci* am plecat în urmărirea dumitale, cu altă maşină.

McAuliff îşi puse paharul jos.

– De ce n-ai venit direct la mine în Victoria Park? Te-am văzut şi atunci te-ai întors.

– Eram încurcat... şi speriat. În loc să-ţi propun să te însoţesc, făceam altceva, chiar te urmăream.

– De ce te-ai prefăcut că erai beat aseară?

Ferguson trase adînc aer în piept, nervos.

– Fiindcă atunci cînd am ajuns la hotel, am întrebat dacă sosise bagajul dumitale. Nu venise. M-am speriat... Înţelegi, înainte de a mă despărţi de el, Craft mi-a vorbit despre valizele dumitale...

– Despre microfoane? îl întrerupse Alex înfuriat.

– Despre ce? Deodată, James înţelese. Nu. *Nu!* Îţi jur, nimic de genul ăsta. O, Doamne, ce *îngrozitor!* Ferguson făcu o pauză, cu un aer gînditor. Totuşi, se leagă, desigur...

Nimeni nu putea premedita nişte reacţii atît de

contradictorii, își zise Alex. N-avea rost să sară în sus.

– Cum e cu valizele?

– Ce... a, da, Craft. La sfîrșitul conversației, a zis că bagajul dumitale urma să fie verificat – *verificat*, asta-i tot ce-a spus. A sugerat că, dacă întreba cineva, eu să spun că fusese inițiativa mea să scriu nota; să susțin că dumneata avuseseși probleme. Dar nu trebuia să-mi fac griji, bagajele dumitale aveau să ajungă la hotel. Însă nu erau *acolo*, înțelegi?

McAuliff nu înțelegea. Oftă plictisit.

– Iar dumneata ai fi pretins că ai fost înșelat?

– Firește... Am înțeles că aveai să afli despre notă; m-ai fi întrebat de ea, cu siguranță, și ai fi fost teribil de înfuriat dacă s-ar fi pierdut bagajele; ai fi dat vina pe mine... Probabil că nu ți-ai fi pus mintea cu un tip beat care a încercat să-ți facă un serviciu. Așa m-am gîndit eu, zău.

– Ai o imaginație foarte bogată, glumețule. Aș spune chiar întortocheată.

– Poate. Dar dumneata nu te-ai înfuriat, nu-i așa? Nimic nu s-a schimbat. Asta-i ironia: nimic nu s-a schimbat.

– Cum adică, nimic nu s-a schimbat?

Ferguson zîmbi nervos.

– Păi... te urmez supus.

– Eu cred că s-a schimbat ceva foarte important. Mi-ai vorbit despre Craft.

– Da. Aș fi făcut-o oricum; azi-dimineață intenționam să-ți spun totul. Craft nu trebuie să știe; n-are cum să afle. Eu doar te voi urma. O să-ți cedez o parte din banii pe care-i voi primi. Îți promit. Îți dau și în scris, dacă vrei. N-am avut niciodată bani. E pur și simplu o ocazie minunată. Înțelegi, nu-i așa?

11

Îl lăsă pe Ferguson la Devon House şi luă un taxi spre oraşul vechi. Nu-i păsa de eventualii urmăritori. Era momentul să se gîndească la problemele lui, nu să-şi facă griji din cauza supravegherii. Nu avea o ţintă precisă.

Acceptase – condiţionat – să colaboreze cu Ferguson. Condiţia era să acţioneze pe două planuri: pe de-o parte, botanistul îşi ţinea jurnalul – pentru care urma să primească nume verificate –, iar pe de altă parte, McAuliff avea să fie informat în legătură cu întrebările pe care le punea Craft.

Ridică privirea către plăcuţele indicatoare; se afla la intersecţia străzilor Tower şi Matthew, la cîteva blocuri distanţă de port. Pe un stîlp de pe trotuar se afla un telefon public. Spera că funcţionează. Într-adevăr, mergea.

– A sosit cumva un anume domn Sam Tucker? îl întrebă el pe funcţionarul de la celălalt capăt al firului.

– Nu, domnule McAuliff. De fapt, am verificat lista de rezervări cu cîteva minute în urmă. Controlul se face la ora trei.

– Păstraţi camera. E plătită.

– Mă tem că nu e, domnule. Nouă ni s-a spus doar că dumneavoastră răspundeţi de problemă; încercăm să vă ajutăm.

– Sînteţi foarte amabili. Totuşi, păstraţi-o. Există mesaje pentru mine?

– Numai o clipă, domnule. Mi se pare că sînt.

Tăcerea care urmă îi dădu timp lui Alex să se gîndească la Sam. Unde dracu' era? McAuliff nu fusese atît de alarmat ca Robert Hanley de dispariţia lui Tucker. Printre excentricităţile lui Sam se numărau şi călătoriile neaşteptate, întreprinse sub impulsul momentului în diferite zone. În Australia, Tucker stătuse patru săptămîni la rînd într-o comunitate îndepărtată de aborigeni, mergînd zilnic vreo patruzeci de kilometri cu un Land Rover pînă în Kimberley, la locul prospecţiunii. Bătrînul Tuck era întotdeauna fascinat de neobişnuit – asociat, de regulă, cu obiceiurile şi stilul de viaţă al locuitorilor ţării în care se afla. Dar acum, el se găsea în apropiere de Kingston.

– Scuze pentru întîrziere, spuse jamaicanul, tonul vioi al vocii dezminţind sinceritatea afirmaţiei sale. Sînt cîteva mesaje. Le-am pus în ordinea transmiterii lor.

– Mulţumesc. Care sînt...

– Toate sînt urgente, domnule, îl întrerupse funcţionarul. La unsprezece şi cincisprezece a sosit primul; de la Ministerul Educaţiei. Să luaţi legătura cu domnul Latham cît mai curînd posibil. Următorul, la ora unsprezece şi douăzeci, e de la un domn Piersall, de la Sheraton. Camera cincizeci şi unu. Apoi un domn Hanley a sunat de la Montego Bay, la douăsprezece şi şase minute; a insistat că e foarte important să vă găsească. Numărul lui de telefon e...

– Aşteaptă puţin, zise Alex, scoţînd un pix şi un carneţel din buzunar. Scrise numele Latham, Piersall, Hanley. Continuă.

– Centrala Montego, optzeci-doi-doi-şapte. Pînă la ora

cinci. Domnul Hanley a spus să-l sunați la Port Antonio după ora șase treizeci.

– Ai numărul de acolo?

– Nu, domnule. Doamna Booth a lăsat vorbă la ora unu și treizeci și cinci că se va întoarce în cameră la două și jumătate. A spus să o sunați dacă telefonați din oraș. Asta-i tot, domnule McAuliff.

– În regulă. Mulțumesc. Aș vrea să verific dacă am notat corect.

Alex repetă numele și esența mesajelor, apoi ceru numărul de telefon de la Sheraton. Nu-și dădea seama cine putea fi domnul Piersall. Revăzu în minte cele douăsprezece nume de contact pe care i le dăduse Hammond; nici unul nu era Piersall.

– Asta-i tot, domnule?

– Da. Fă-mi, te rog, legătura cu doamna Booth.

Telefonul lui Alison sună de cîteva ori înainte ca ea să răspundă.

– Eram sub duș, zise ea cu răsuflarea tăiată. Speram să fii aici.

– Ești înfășurată cu un prosop?

– Da. De fapt, l-am lăsat pe clanța ușii deschise, dacă vrei să știi. Ca să pot auzi telefonul.

– Dacă aș fi acolo, l-aș scoate. Prosopul, nu telefonul.

Alison rîse, iar McAuliff își imagină chipul ei frumos în lumina soarelui de amiază de pe Tower Street.

– Ai dreptate, ești înfierbîntată. Dar lăsaseși vorbă că e ceva urgent. Ce s-a întîmplat?

Se auzi un declic în interiorul cutiei telefonice; timpul plătit era pe sfîrșite. Alison auzise și ea.

– Unde ești? Te sun eu, zise ea repede.

Numărul fusese șters cu răutate de pe cadranul aparatului.

– N-am cum să-ți spun. Cît e de urgent? Mai am de dat un telefon.

– Nu-i așa de urgent. Numai să nu stai de vorbă cu un om pe nume Piersall pînă cînd nu discutăm noi. Pa, iubitule.

McAuliff fu tentat să o sune din nou pe Alison; cine era Piersall? Dar mai întîi trebuia să-l găsească pe Hanley în Montego. O să sune cu taxă inversă; nu mai avea destule monede.

Dură aproape cinci minute pînă cînd sună telefonul lui Hanley și încă trei pînă ce Hanley o convinse pe operatoarea hotelului ieftin unde stătea că el urma să plătească convorbirea.

– Îmi pare rău, Robert, spuse Alex. Sînt la un telefon public din Kingston.

– E-n regulă, prietene. Ai auzit ceva despre Tucker?

Era o anume insistență în graba cu care Hanley pusese întrebarea.

– Nu. N-a ajuns la hotel. Mă gîndeam că poate știi tu ceva.

– Știu, într-adevăr, dar nu-mi place deloc ce-am auzit. M-am întors la Mo'Bay acum vreo două ore, iar nenorociții ăștia de la hotel mi-au spus că doi negri au luat lucrurile lui Sam, i-au plătit cazarea și au dispărut fără o vorbă.

– Cum e posibil așa ceva?

– Aici nu e Hilton, prietene. Cu bani poți face orice.

– Și *tu* unde ești?

– La naiba, am luat aceeași cameră pentru după-amiaza asta. Dacă Sam încearcă să ia legătura cu mine, probabil că o să mă caute aici. Între timp, am pus cîțiva prieteni să se intereseze de el în oraș. Tot nu vrei să anunțăm poliția?

McAuliff ezită. Fusese de acord cu dispoziția lui

Hammond de a nu se adresa poliției jamaicane înainte de a lua legătura cu unul dintre contacte pentru a primi instrucțiuni.

– Nu încă, Rob.

– E vorba despre un vechi prieten!

– Încă n-a expirat termenul la care trebuie să apară, Robert. N-am motive întemeiate să raportez dispariția lui. Și, cunoscîndu-l pe vechiul nostru prieten, n-aș vrea să-l pun într-o situație penibilă.

– Aș face un mare tărăboi din cauza celor doi străini care i-au luat lucrurile!

Hanley era furios, dar McAuliff nu-l putea învinovăți pentru asta.

– Nu știm cu precizie dacă sînt într-adevăr străini. Îl cunoști pe Tuck, angajează servitori de parcă ar fi în suita lui Eric cel Roșu. Mai ales dacă are bani și poate să-i cheltuiască prin zone îndepărtate. Amintește-ți de Kimberley, Rob. Fusese o afirmație. Și-a cheltuit salariul pe două luni pentru a pune bazele unei comunități agricole, ce naiba.

Hanley chicoti.

– Așa e, prietene, îmi amintesc. Voia să se lanseze în niște afaceri cu vin împreună cu ticăloșii ăia păroși. E omul organizațiilor umanitare cu o praștie în mînă... În regulă, Alex. Așteptăm pînă mîine. Eu trebuie să mă întorc la Port Antonio. Te sun mîine dimineață.

– Dacă nu apare pînă atunci, o să anunț poliția, iar tu poți să-ți activezi rețeaua subterană – pe care sînt sigur că ți-ai format-o pînă acum.

– Ai perfectă dreptate. Noi, veșnicii călători, trebuie să ne protejăm. Și să fim strîns uniți.

Soarele orbitor de pe murdara stradă caraibeană și

duhoarea din cabina telefonică îl convinseră pe McAuliff să se întoarcă la Courtleigh Manor. Mai tîrziu, poate la începutul serii, avea să găsească pescăria numită Tallon's și pe artriticul ei proprietar.

O porni pe Matthew Lane spre nord și luă un taxi de pe Barry Street; o mașină dărăpănată, de o marcă incertă, cu siguranță nu din acel deceniu, nici din cel anterior. Urcîndu-se în ea, mirosul de vanilie îi invadă nările. Vanilia și romul, aromele Jamaicăi: plăcute seara, insuportabile ziua, în căldura teribilului soare ecuatorial.

În vreme ce taxiul ieșea din vechiul oraș – cel din fața portului –, unde ruinele lăsate de om și abundenta floră tropicală se luptau să coexiste, Alex privea neplăcut surprins clădirile apărute peste noapte în Noul Kingston. Era ceva obscen în alăturarea acestor construcții elegante din piatră și sticlă fumurie de grămezile de cocioabe murdare, acoperite cu tablă ondulată – casele copiilor sfrijiți, care se jucau fără chef cu cîini slăbănogi, și ale tinerelor însărcinate, prematur îmbătrînite, ce agățau haine zdrențuite pe frînghii găsite în zona portului și cărora li se citea în ochi tristețea de a fi nevoite să înfrunte o nouă zi din mizera lor viață. Iar noile clădiri impunătoare se aflau la mai puțin de două sute de metri de locuințe și mai jalnice: bărci putrezite, infestate de șobolani, adăpostindu-i pe cei ce atinseseră ultimul prag al demnității umane. La două sute de metri.

McAuliff înțelese dintr-o dată ce erau acele clădiri: bănci. Trei, patru, cinci... șase bănci. Așezate una lîngă alta sau față în față, la o aruncătură de băț.

Bănci.

Elegante, stupide, cu geamuri fumurii.

La două sute de metri.

După opt minute, străvechiul automobil intră pe aleea străjuită de palmieri de la Courtleigh Manor. La zece metri de poartă, şoferul opri brusc, cu o smucitură. Alex, care se aplecase să-şi scoată portmoneul, se lovi de scaunul din faţă, iar şoferul îşi ceru imediat scuze. Apoi, McAuliff văzu ce făcea jamaicanul. Scotea un cuţit lung de vreo şaptezeci şi cinci de centimetri dintr-o bucată de postav uzată, pe care o puse sub scaun. Şoferul rînji.

– Fac o cursă în oraşu' vechi, domnu'. La cocioabe. Am tot timpul asupra mea cuţitu' ăsta.

– Ai nevoie de el?

– Da, domnu'! Mai bine i-ar împuşca pă indivizii ăia murdari. Nu-s buni de nimic, domnu'. Să-i trimită cu bărcile înapoi în Africa. P-ormă să scufunde bărcile; da, domnu'.

– E o soluţie grozavă.

Maşina opri lîngă trotuar, iar McAuliff coborî. Şoferul zîmbi slugarnic, rostind un preţ exagerat. Alex îi întinse exact suma cerută.

– Sînt sigur că ai inclus şi bacşişul, zise el, aruncîndu-i bancnotele pe fereastră.

La recepţie, Alex luă mesajele pe care le primise; mai sosise unul. Domnul Latham, de la Ministerul Educaţiei, sunase din nou.

Îmbrăcată în costumul de baie, Alison stătea la soare în balcon. McAuliff intră în camera ei pe uşa dintre cele două dormitoare. Ea se întoarse spre el, iar Alex îi luă mîna.

– Îţi dai seama cît de răpitoare eşti, frumoasă doamnă?

– Mulţumesc, frumosule domn.

El îşi retrase încet mîna.

– Vorbeşte-mi despre Piersall, zise el.

– E la Sheraton.

– Ştiu. La camera cincizeci şi unu.

– Ai vorbit cu el.

Alison era evident îngrijorată.

– Nu. Mi-a lăsat vorbă. Să-l sun la camera cincizeci şi unu. Foarte urgent.

– S-ar putea să fie acolo acum; nu ajunsese cînd ai sunat tu.

– Da? Am primit mesajul chiar înainte de a vorbi cu tine.

– Atunci trebuie să fi coborît în hol. O fi vorbit de la un telefon public. După cîteva minute.

– De ce?

– Fiindcă a fost aici. Am avut o discuţie cu el.

– Povesteşte-mi.

Ea îi relată.

Alison terminase de pus în ordine notele pregătite pentru cercetarea de pe coasta de nord şi voia să facă un duş, cînd auzise nişte bătăi rapide în uşa lui Alex. Crezînd că era cineva din echipa lor, Alison deschisese uşa ei şi privise pe coridor. Bărbatul înalt, zvelt, îmbrăcat într-un costum alb, păruse surprins de apariţia ei. Fusese un moment jenant pentru amîndoi. Alison îi spusese că auzise bătăile în uşă şi că ştia că McAuliff era plecat; domnul dorea să lase un mesaj?

– Părea foarte nervos. Îngăimase ceva, apoi zisese că încerca să dea de tine încă de la ora unsprezece. M-a întrebat dacă putea avea încredere în mine. Dacă aş vorbi numai cu tine. Era extrem de tulburat. L-am invitat în camera mea, dar m-a refuzat, spunînd că era în criză de timp. Pe urmă i-a scăpat ceva. A zis că avea veşti de la cineva pe nume Sam Tucker.

Ăsta nu-i americanul care trebuia să vină în echipa noastră?

Alex nu-şi ascunse panica. Din poziţia aplecată în care stătea, îşi îndreptă brusc spatele.

– Ce-i cu Tucker?

– A zis doar că avea veşti *de la* el sau *despre* el. Nu a fost prea clar.

– De ce nu mi-ai spus asta la telefon?

– Mi-a cerut el să n-o fac. Zicea să-ţi spun cînd o să te văd, nu la telefon. A presupus că o să te înfurii, dar te ruga să iei legătura cu el înainte de a te duce la altcineva. Apoi a plecat. Alex, despre ce dracu' vorbea omul ăla?

McAuliff nu răspunse; se îndreptă spre telefon. Ridică receptorul, privi uşa dintre dormitoare, apoi închise repede telefonul. Se duse în grabă spre uşa deschisă, o închise, apoi veni la aparat. Formă numărul de la Sheraton şi aşteptă.

– Cu domnul Piersall, vă rog, la camera cincizeci şi unu.

Pauza care urmă îl înfurie pe McAuliff. Fu întreruptă de tonul blînd al unei voci joase de englez, care-i ceru mai întîi să se prezinte, apoi îl întrebă dacă era un prieten sau, poate, o rudă a doctorului Piersall. După ce auzi răspunsurile lui Alex, vocea onctuoasă continuă, iar în acest timp McAuliff îşi aminti de o noapte friguroasă pe o stradă din Soho, în faţa „Bufniţei Sfîntului Gheorghe". Şi de strălucirea becului cu neon care-i salvase viaţa şi-l condamnase la moarte pe prezumtivul lui asasin.

Doctorul Piersall avusese un tragic accident. Fusese izbit de un automobil ce venea în viteză pe o stradă din Kingston.

Murise.

12

Walter Piersall era american, doctor în antropologie, specialist în zona Caraibelor, autor al unui studiu fundamental despre primii locuitori cunoscuţi ai Jamaicăi, indienii arawak şi proprietarul unei case numite High Hill, lîngă Carrick Foyle, în districtul Trelawny.

Acestea reprezentau în esenţă informaţiile furnizate de către domnul Latham, de la Ministerul Educaţiei.

– E o adevărată tragedie, domnule McAuliff. A fost un om onorabil, un savant. Pentru Jamaica e o pierdere grea.

– *O pierdere!* Cineva l-a ucis, domnule Latham.

– Din cîte înţeleg, există foarte puţine date: maşina a dispărut în viteză, descrierile sînt contradictorii.

– S-a întîmplat în plină zi, domnule Latham.

Latham făcu o pauză.

– Ştiu, domnule McAuliff. Ce pot spune? Sînteţi american; el era american. Eu sînt jamaican, iar grozăvia s-a petrecut pe o stradă din Kingston. Sînt profund mîhnit, din mai multe motive. Deşi nu l-am cunoscut personal.

Sinceritatea lui Latham era exagerată. Alex coborî vocea.

– Ai spus „grozăvie". Insinuezi că a fost mai mult decît un accident?

– Nu. Nu s-a comis nici un jaf sau vreo agresiune împotriva

omului. A fost un accident. Provocat, fără îndoială, de consumul de rom şi de inactivitate. Astea se găsesc din belşug în Kingston, domnule McAuliff. Oamenii... sau copiii care au comis crima asta au fugit cu siguranţă pe dealuri. După ce se vor trezi din beţie, îi va cuprinde frica; se vor ascunde. Poliţia din Kingston nu e deloc blîndă.

– Înţeleg. McAuliff era tentat să rostească numele lui Sam Tucker, dar se abţinu. Îi zise lui Latham doar că Piersall îi lăsase un mesaj. Deocamdată nu trebuia să-i spună mai mult. Păi, dacă pot face ceva...

– Piersall era văduv, trăia singur la Carrick Foyle. Poliţia spunea că voia să ia legătura cu un frate din Cambridge, Massachusetts... Ştii cumva de ce te-a căutat?

– Habar n-am.

– O bună parte din prospecţiune se va desfăşura în districtul Trelawny. Poate că el auzise şi voia să-ţi ofere ospitalitatea sa.

– Poate... Domnule Latham, e logic ca el să fi aflat despre prospecţiune?

Alex ascultă cu atenţie răspunsul lui Latham. Din nou, Hammond: *Învaţă să observi lucrurile mărunte.*

– Logic? Ce e logic în Jamaica, domnule McAuliff? Nu prea s-a păstrat secretul legat de faptul că ministerul nostru – cu delicatul ajutor al fostei ţări tutelare – a iniţiat o tardivă evaluare ştiinţifică. Un secret prost păstrat încetează să mai fie un secret. Poate că nu e logic ca doctorul Piersall să fi ştiut, însă e cu siguranţă posibil.

Fără ezitări, fără răspunsuri pripite, fără cuvinte învăţate pe de rost.

– Atunci, poate că din cauza asta m-a sunat. Îmi pare rău.

– Regret nespus.

Latham făcu din nou o pauză, însă fără vreo intenţie anume.

– Deşi poate părea nepotrivit, domnule McAuliff, aş vrea ca discuţia asta să rămînă între noi.

– Desigur. Te ascult.

– Toate avizele pentru prospecţiune au sosit la sfîrşitul acestei dimineţi... în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. De obicei durează aproape o săptămînă.

Procedura era neobişnuită, însă Alex începuse să se deprindă cu asemenea situaţii. Cînd era vorba de Dunstone Limited, barierele fireşti cădeau cu o uşurinţă suspectă. Peste tot se găseau mesageri nevăzuţi, îndeplinind ordinele lui Julian Warfield.

Latham spunea că ministerul anticipase mari dificultăţi atunci cînd echipa de prospectare avea să intre în zona Cock Pit – kilometri întregi de teritoriu nelocuit, o adevărată junglă. Era nevoie de însoţitori, de ghizi care să cunoască bine regiunea aceea nesigură. Şi trebuiau stabilite nişte înţelegeri cu descendenţii recunoscuţi ai marunilor, cei care, în baza unui tratat din 1739, controlau cea mai mare parte a teritoriului. Oameni aroganţi, războinici, aduşi pe insulă ca sclavi, marunii cunoşteau jungla mult mai bine decît stăpînii lor albi. Suveranul britanic George I le oferise marunilor independenţa, printr-un tratat care le garanta stăpînirea eternă a regiunii Cock Pit. Era o decizie mai înţeleaptă decît continuarea vărsărilor de sînge. În plus, teritoriul acela se considerase nepotrivit pentru a fi locuit de colonişti.

Timp de peste 235 de ani, acest tratat fusese adesea ridiculizat, dar niciodată violat, spunea Latham. Permisiunea formală era şi în prezent solicitată de Kingston „Colonelului marunilor" pentru toţi cei care voiau să pătrundă pe pămînturile lor. Nici ministerul său nu făcuse excepţie.

Dar ministerul era în realitate Dunstone Limited, își zise McAuliff. Așa că accesul în zonă era garantat, iar permisele fuseseră obținute cu promptitudine.

– Echipamentul expediției a fost trimis cu avionul la Boscobel, spuse Latham. De acolo, camioanele îl vor transporta în locul unde urmează să înceapă prospecțiunea.

– În cazul ăsta o să plec mîine după-amiază sau, cel mai tîrziu, poimîine dimineață. O să angajez oameni la Ocho Rios; ceilalți pot să vină ulterior. Am nevoie de maximum două zile.

– Ghizii dumitale – noi le spunem „curieri" – vor fi disponibili peste două săptămîni. Sper că o să te descurci și fără ei pînă atunci. Am înțeles că la început o să lucrezi pe țărm.

– Două săptămîni e bine... aș vrea să fac o selecție a curierilor, dacă nu te superi.

– Nu prea ai ce să selectezi, domnule McAuliff. Nu-i o treabă care să atragă prea mulți tineri; rîndurile lor se răresc simțitor. Dar o să fac ce pot.

– Mulțumesc. E posibil să am traseele aprobate pînă mîine dimineață?

– Le vei primi la hotel pe la ora zece. La revedere, domnule McAuliff. Și încă o dată, sincerele mele regrete pentru doctorul Piersall.

– Nici eu nu l-am cunoscut, domnule Latham, zise Alex. La revedere.

Nu-l întîlnise niciodată pe Piersall, își spuse McAuliff, dar auzise de Carrick Foyle, satul unde locuise savantul. Nu-și amintea de unde, însă numele îi era cunoscut.

Alex închise telefonul și o privi pe Alison, care se afla în balcon. Îl urmărise, ascultase și nu-și putea ascunde teama. Un bărbat zvelt, nervos, într-un costum alb, îi spusese – cu mai

puţin de două ore în urmă – că avea nişte informaţii confidenţiale, iar acum omul acela murise.

Soarele portocaliu al după-amiezei tîrzii arunca săgeţi de lumină spre umbrele întunecate ce învăluiau balconul miniatural. În spatele lui se zărea verdele închis al palmierilor înalţi, iar dincolo de ei se înălţa copleşitor lanţul muntos. Alison Booth părea un personaj dintr-un tablou în clarobscur, pictat în culori tropicale.

– Spunea că a fost un accident. Alex se îndreptă încet spre uşile balconului. Toată lumea e tulburată. Piersall era stimat pe insulă. Se pare că sînt mulţi şoferi beţi în Kingston.

– Iar tu nu l-ai crezut nici o clipă.

– N-am spus asta.

Îşi aprinse o ţigară; nu voia să se uite la ea.

– Nici nu trebuie. N-ai scos o vorbă nici despre prietenul tău, Tucker. De ce?

– Din bun-simţ. Vreau să vorbesc cu poliţia, nu cu un director de la un minister. El nu face decît să se bîlbîie şi să creeze confuzie. Atunci să mergem la poliţie. Alison se ridică din şezlong. Mă duc să mă îmbrac.

– *Nu!* McAuliff îşi dădu seama că tonul lui fusese prea categoric. Adică o să mă duc eu. Nu vreau să te implic şi pe tine.

– Eu am vorbit cu omul. Nu tu.

– O să le spun eu asta.

– De ce să afle prin intermediari?

– Fiindcă aşa zic eu. Alex se întoarse, căutînd o scrumieră. Nu era convingător şi îşi dădea seama de lucrul ăsta. Ascultă-mă Alison. Se întoarse către ea. Am primit permisele. Mîine mă

duc la Ocho Rios, să angajez şoferi şi cărăuşi; voi o să veniţi peste două zile. În absenţa mea, nu vreau ca tu – sau oricare alt membru al echipei – să aveţi de-a face cu poliţia ori cu altcineva. Treaba noastră aici e să facem prospecţiuni. Asta-i răspunderea mea. Nu vreau să depăşim termenele.

Ea trecu peste pragul uşii de la balcon, ieşind din fundalul colorat, şi se opri în faţa lui.

– Eşti un mincinos îngrozitor, Alex. Îngrozitor în sensul că nu te pricepi deloc să minţi.

– Acum mă duc la poliţie. Pe urmă, dacă nu se face prea tîrziu, o să trec pe la minister să vorbesc cu Latham. Am fost cam aspru cu el.

– Mi s-a părut că ai încheiat conversaţia pe un ton foarte politicos.

Alison era cea care observa lucrurile mărunte specificate de Hammond, îşi zise McAuliff. Se pricepea la asta mai bine decît el.

– M-ai auzit doar pe mine... Nu şi pe el... Dacă nu mă întorc pînă la şapte, ai putea să-i suni pe soţii Jensen şi să cinezi cu ei. O să vin şi eu cît pot de repede.

– Soţii Jensen nu sînt aici.

– Cum?

– Calmează-te. I-am sunat ca să-i invit la prînz. Au lăsat vorbă la recepţie că, întrucît aveau o zi liberă, s-au dus să viziteze oraşul. Port Royal, Oraşul Spaniol, Portul Vechi. Directorul hotelului le-a indicat traseul.

– Sper să se distreze.

Îi spuse şoferului că o să se plimbe vreo jumătate de oră prin oraş. Avea un răgaz de treizeci de minute pînă la întîlnirea

de pe Duke Street – o să examineze restaurantul; nu cunoştea adresa exactă – aşa că taximetristul putea să-şi pună mintea la contribuţie în tot acel răstimp.

Şoferul protestă: treizeci de minute îi trebuiau doar ca să ajungă pe Duke Street de la Courtleigh în traficul după-amiezei. McAuliff dădu din umeri şi spuse că timpul nu era o problemă.

Asta şi dorise şoferul să audă. Ieşi pe Trafalgar, o luă la sud pe Lady Musgrave şi intră pe Old Hope Road. Proslăvi virtuţile comerciale ale Noului Kingston, comparînd progresele făcute cu isprăvile maeştrilor sistematizării. Omul vorbea cu glas monoton, folosind expresii exagerate în legătură cu „milioanele americane ce curgeau întruna" şi care transformaseră tropicalul şi suprapopulatul Kingston într-o Mecca financiară a Caraibelor. Era de la sine înţeles că milioanele puteau fi şi germane, englezeşti sau franţuzeşti, în funcţie de accentul clientului din taxi.

Nu conta. McAuliff privea pe geamul din spate traficul din jur.

Era acolo.

Un Chevrolet verde, un model vechi de cîţiva ani. Rămăsese cu două sau trei maşini în spate, dar de cîte ori taxiul cotea sau depăşea alte vehicule, Chevroletul verde făcea aceleaşi manevre.

Şoferul observă şi el.

– Ai necazuri, domnu'?

N-avea nici un rost să mintă.

– Nu ştiu.

– Eu ştiu, domnu'. Maşina aia verde a fost tot timpu-n spate. Era şi-n parcarea de la Courtleigh Manor. Cu doi nemernici în ea.

McAuliff îl privi pe şofer. Ultima remarcă a jamaicanului îi aduse în minte cuvintele lui Robert Hanley de la Montego Bay. *Doi negri au luat lucrurile lui Sam.* Alex pricepea că legătura era forţată – în cel mai bun caz o coincidenţă într-o ţară populată de negri –, dar nu-i trebuia mai mult.

– Poţi să cîştigi douăzeci de dolari, prietene, îi spuse el repede şoferului, dacă o să faci două lucruri.

– Spune la mine, domnu'!

– Mai întîi, lasă maşina verde să se apropie cît să-i pot vedea numărul, pe urmă încearcă să ne pierdem de ei. Poţi să faci asta?

– Fii atent, domnu'!

Jamaicanul răsuci volanul spre dreapta; taxiul intră imediat pe banda din dreapta, evitînd în ultima clipă un autobuz ce se apropia, apoi făcu din nou la stînga, în spatele unui Volkswagen. McAuliff se aplecă pe banchetă, cu capul lipit de geamul din dreapta. Chevroletul verde repetă mişcările taxiului, lăsînd între ei două maşini.

Brusc, taximetristul acceleră din nou, depăşi Volkswagenul şi porni în viteză spre un semafor care îşi aprinsese culoarea galbenă. Răsuci maşina spre strada din stînga intersecţiei; Alex citi cuvintele scrise pe un indicator mare, în formă de scut:

TORRINGTON ROAD
INTRARE
PARCUL MEMORIAL GEORGE VI

– Am început concursul de viteză, domnu'! strigă şoferul. Nememicu' verde trebuie să oprească la stopu' de pe Snipe Street. Iese repede d-acolo. Acu' uită-te bine!

Taxiul porni în viteză pe Torrington, ieşi de două ori de pe banda stîngă pentru a depăşi trei vehicule şi intră în trombă pe poarta largă a intrării în parc. Acolo, şoferul frînă brusc, întoarse taxiul spre o alee ce părea înfundată, răsuci volanul şi viră spre ieşirea într-o stradă laterală.

– Să te uiţi bine la ei acu', domnu'! ţipă jamaicanul în timp ce reducea viteza, înscriindu-se în şirul de maşini ce ieşeau din Parcul Memorial George al VI-lea.

Chevroletul verde apăru după cîteva secunde, prins între automobilele ce intrau în parc. Atunci înţelese exact McAuliff ce făcuse şoferul. Acolo începuseră antrenamentele. Parcul Memorial George al VI-lea găzduia sportul regilor. Kingston se pregătea de cursele automobilistice.

Alex îşi notă numărul maşinii, ferindu-se să fie văzut, dar observînd că cei doi negri din Chevrolet nu-şi dăduseră seama că trecuseră la cîţiva metri de maşina pe care o urmăreau.

– Nemernicii ăia tre' să ocolească acu' tot parcu', domnu'! Ticăloşi nenorociţi!... Unde vrei să mergi, domnu'? Acu' avem timp destul. Nu ne mai găsesc.

McAuliff zîmbi. Se întrebă dacă talentele jamaicanului figurau în manualul lui Hammond.

– Ai cîştigat cinci dolari în plus. Du-mă la intersecţia lui Queen Street cu Hanover Street, te rog. N-are rost să mai pierdem vremea.

– Hei, domnu'! Te servesc cît stai în Kingston. Fac ce-mi spui. Nu pun întrebări, domnu'.

Alex privi legitimaţia murdară din plastic de la bord.

– Taxiul ăsta nu-ţi aparţine... Rodney.

– Faci tîrgu' cu mine, domnu'; eu fac tîrgu' cu patronu'.

Şoferul rînji în oglinda retrovizoare.

– O să mă mai gîndesc. Ai un număr de telefon?

Jamaicanul scoase repede o carte de vizită supradimensionată și i-o întinse lui McAuliff. Aparținea companiei de taxiuri, de genul acelora ce se găsesc la recepțiile hotelurilor. Numele lui Rodney era trecut cu un scris de copil în josul cartonului.

– Suni la companie, spui că vrei să vină Rodney. Numa' Rodney, domnu'. Eu primesc mesaju' imediat. Știu tot timpu' unde-i Rodney. Eu merg la hoteluri și la Palisados. Mă găsesc repede.

– Și dacă nu vreau să-mi las numele...

– Fără nume, domnu'! îl întrerupse jamaicanul rînjind în oglindă. Am o memorie, vai de ea. Nu vreau nume! Spui la telefon... că ești tipu' de la cursa de mașini. Zici unde te afli; eu vin să te iau, domnu'.

Rodney porni în viteză spre sud, către North Street, viră la stînga pe Duke, apoi din nou spre sud, pe lîngă Gordon House, uriașa clădire nouă a parlamentului din Kingston.

Pe trotuar, McAuliff își încheie haina, își strînse cravata, compunîndu-și figura unui om de afaceri alb nesigur în privința intrării pe care trebuia s-o folosească. Tallon's nu figura în cartea de telefon, nici în registrul de firme; Hammond îi spusese că se afla mai jos de șirul clădirilor guvernamentale, ceea ce însemna dincolo de Queen, însă nu-i dăduse amănunte.

În timp ce căuta pescăria, îi studia pe oamenii din jur, de vizavi și din automobilele care păreau să meargă mai încet decît le permitea traficul.

Preț de cîteva minute, se simți din nou într-un spațiu al fricii; se temea că forța nevăzută își ațintise ochii asupra lui.

Ajunse pe Queen Street și traversă în grabă, cu ultimii

pietoni care prinseseră culoarea verde. Pe trotuarul celălalt, se întoarse rapid să-i privească pe cei rămaşi în spate.

Soarele portocaliu coborîse la orizont, aruncînd o fîşie de lumină orbitoare dinspre Victoria Park, la cîteva sute de metri spre vest. Restul străzii se afla în întunericul delimitat net de umbrele construcţiilor de piatră şi lemn din jur. Automobilele treceau spre est şi vest, împiedicînd vizibilitatea celor de la colţul de nord. De la colţuri.

Era derutat. Se întoarse şi o luă pe lîngă clădiri.

Văzu mai întîi semnul. Era murdar, cu urme de vopsea scorojită, veche de luni de zile, poate de ani:

TALLON'S
PEŞTE DE CALITATE ŞI DELICATESE LOCALE
311 1/2 QUEEN'S ALLEY
BLOCUL 1 – DUKE ST. WEST

Se duse spre bloc. Intrarea în Queen's Alley, cu o înălţime de circa trei metri, era tăiată de un grilaj acoperit cu flori tropicale. Pasajul pavat cu bolovani nu dădea în strada alăturată, aşa cum se întîmplă la Paris, Roma şi în Greenwich Village. Deşi se afla în centrul unei zone comerciale, coridorul acela avea ceva deosebit, de parcă ar fi fost destinat numai locatarilor – care trebuiau să aibă chei – şi nu uzului public. Tot ce-i lipsea, îşi zise Alex, era o poartă.

La Paris, Roma şi în Greenwich Village, astfel de pasaje largi adăpostesc unele dintre cele mai bune restaurante din lume, cunoscute doar iniţiaţilor.

În Shenzen, Macao şi Hong Kong, asemenea locuri erau ascunzişuri unde se putea obţine orice în schimbul banilor.

În Kingston, pasajul acela adăpostea un om cu artrită care lucra pentru serviciile britanice de informații.

Queen's Alley nu avea mai mult de cincisprezece metri lungime. Pe dreapta se afla o librărie cu vitrine luminate, în care erau expuse cărți de o mare diversitate, de la tomuri științifice legate în piele pînă la literatură pornografică. Pe partea stîngă se găsea pescăria.

Își imaginase că va vedea cuve cu gheață spartă, adăpostind grămezi de pești morți, și bărbați cu halate albe și murdare, agitîndu-se în jurul cîntarelor și tocmindu-se cu clienții.

În vitrină era gheață spartă; se zăreau și cîteva grămezi de pești cu ochi sticloși. Însă îl impresionară celelalte viețăți ale oceanului, aranjate cu gust: calmari, caracatițe, rechini și crustacee.

Tallon's nu era Fulton Market.

Parcă pentru a-i confirma presupunerile, pe ușa pescăriei ieși un șofer în uniformă, cu o sacoșă din plastic în mînă, ermetic închisă.

Ușile duble erau masive, greu de deschis. Înăuntru, tejghelele luceau de curățenie; pe podele fusese presărat rumeguș alb. Oamenii de serviciu chiar asta erau: îngrijitori, nu vînzători. Purtau halate lungi croite dintr-un material scump, cu dungi albe și albastre. Cîntarele din spatele vitrinelor frigorifice cu rame cromate erau din alamă lustruită. De jur-împrejurul încăperii, pe numeroase rafturi luminate din tavan de becuri mici, se zăreau sute de cutii de conserve, cu delicatese aduse din toate colțurile lumii.

Părea aproape ireal.

În prăvălie mai existau trei clienți: o pereche și o femeie singură. Cuplul aflat în capătul îndepărtat al magazinului studia

etichetele de pe rafturi; femeia comanda ceva de pe o listă, cu o precizie exagerată, arogantă.

McAuliff se apropie de tejghea și rosti cuvintele pe care fusese instruit să le spună.

– Un prieten din Santo Domingo mi-a spus că aveți păstrăv de pe coasta de nord.

Negrul cu ten mai deschis de-abia îl privi pe Alex, însă acela fu momentul recunoașterii. Omul se aplecă, aranjă niște crustacee într-o cutie și răspunse într-o doară. Și corect:

– Avem niște păstrăv proaspăt de la Martha Brae, domnule.

– Eu prefer păstrăvul de apă sărată. Ești sigur că nu mă poți ajuta?

– Să caut, domnule.

Bărbatul puse cutia în vitrină, se întoarse și o luă pe un coridor din spatele tejghelei, un pasaj despre care Alex bănui că ducea la camerele frigorifice.

Cînd văzu un om ieșind pe o ușă laterală a coridorului, McAuliff își ținu respirația, încercînd să-și ascundă surprinderea. Era negru, slab și vîrstnic; mergea sprijinindu-se într-o cîrjă, cu brațul drept țeapăn și cu un tremur ușor al capului.

Era bărbatul din Victoria Park: bătrînul care îl fixase dezaprobator în fața băncii dinspre aleea care dădea în Queen Street. Se duse spre tejghea și vorbi cu o voce aparent mai puternică decît trupul său.

– Un domn căruia îi place păstrăvul de apă sărată, spuse el, cu un accent mai curînd britanic decît jamaican, însă nu lipsit de inflexiuni caraibeene. Ce-o să mă fac cu amatorii de păstrăv de apă dulce, care mă costă atît de mult? Vino, se apropie ora închiderii. O să alegi din ce-o să-ți ofer eu.

Un îngrijitor cu halat dungat ridică o tăblie prinsă în

balamale de lîngă tejghea. Alex îl urmă pe bătrînul artritic pe coridorul scurt, apoi printr-o uşă îngustă, într-un mic birou ce părea replica miniaturală a magazinului. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn de nuc; mobila consta într-un birou de mahon cu un fotoliu rotitor, o canapea moale din piele şi un fotoliu amplasat în faţa biroului. Lumina venea indirect, de la singura veioză din porţelan de pe birou. După ce închise uşa, Alex văzu fişetele din lemn de stejar aliniate lîngă perete. În ciuda dimensiunilor ei reduse, camera era foarte confortabilă – sălaşul izolat al unui contemplativ.

– Ia loc, domnule McAuliff, zise proprietarul pescăriei, indicîndu-i fotoliul, în timp ce şchiopăta în jurul biroului. După aceea se aşeză şi el şi îşi sprijini cîrja de perete. Te aşteptam.

– Ai fost în Victoria Park azi-dimineaţă.

– Nu m-am aşteptat să te întîlnesc atunci. Ca să fiu sincer, m-ai luat prin surprindere. Ţi-am privit fotografia minute în şir înainte de a ieşi la plimbare. În nici un caz n-aş fi făcut legătura între chipul din poză şi omul care stătea pe bancă în Victoria Park.

Bătrînul zîmbi şi ridică palmele în sus, dînd de înţeles că fusese o coincidenţă neaşteptată.

– Apropo, numele meu e Tallon. Westmore Tallon. Sîntem o veche familie jamaicană, presupun că ţi s-a spus.

– Nu, dar... pescăria dumitale pare să confirme acest lucru.

– A, da. Avem preţuri foarte mari, sîntem exclusivişti. Primim comenzi prin telefon. Clienţii noştri sînt cei mai bogaţi oameni de pe insulă. Din Savanna, Montego, Antonio şi Kingston. Avem un serviciu propriu de livrări – cu avionul, desigur... E mai convenabil.

– Aşa mă gîndeam şi eu. Avînd în vedere activităţile dumitale extraprofesionale.

– Pe care, desigur, nu trebuie să le aduci în discuţie, domnule McAuliff, răspunse repede Tallon.

– Am să-ţi spun cîteva lucruri. Aş dori să transmiţi informaţiile, iar Hammond să facă ce crede de cuviinţă.

– Pari înfuriat.

– Dintr-un singur motiv. Al naibii de înfuriat... Doamna Booth. Alison Booth. A fost manipulată de Interpol. Cred că treaba asta a transpirat. Şi-a adus o contribuţie dificilă – şi nu lipsită de risc. Poate că ar trebui s-o lăsaţi în pace.

Tallon împinse cu piciorul în podea şi răsuci fotoliul spre dreapta. Întinse apoi mîna şi o puse pe cîrjă.

– Eu sînt doar o... legătură, domnule McAuliff, dar, din cîte am înţeles, nimeni nu a exercitat presiuni asupra dumitale s-o angajezi pe doamna Booth. Ai făcut-o din proprie iniţiativă. Despre ce manipulare mai poate fi vorba?

Alex îl privi pe micul om artritic cum se juca cu mînerul cîrjei. Fu izbit de senzaţia că, într-un fel ciudat, Westmore Tallon era o combinaţie rafinată dintre Julian Warfield şi Charles Whitehall. Similitudinea unor detalii i se părea tulburătoare.

– Voi sînteţi nişte profesionişti adevăraţi, zise el, cu o anume amărăciune în glas. Daţi dovadă de o mare ingeniozitate cînd se pune problema să prezentaţi alternative.

– Ea nu se poate duce acasă, domnule McAuliff, crede-mă pe cuvînt.

– Dintr-un anume punct de vedere, s-ar putea s-o facă... Marchizul de Chatellerault e în Jamaica.

Tallon se răsuci în fotoliu pentru a-l privi pe McAuliff. Preţ de o clipă, părea că îngheţase. Îl fixă pe Alex, iar atunci

cînd clipi, o făcu de parcă ar fi respins în tăcere afirmaţia lui Alex.

– E imposibil, zise el simplu.

– Nu e doar posibil, dar cred că nici nu e vreun secret. Sau dacă e, nu e bine păstrat; şi, aşa cum spunea cineva acum o oră, ăla nu mai e secret.

– Cine ţi-a dat această informaţie?

Tallon se sprijini în cîrja pe care o apucă mai strîns.

– Charles Whitehall. Azi-dimineaţă, la ora trei. A fost invitat la Savanna-la-Mar, să se întîlnească cu Chatellerault.

– În ce împrejurări?

– Nu contează. Important e faptul că Chatellerault se află în Savanna-la-Mar. E oaspetele unei familii numite Wakefield. Sînt albi şi bogaţi.

– Îi cunoaştem, zise Tallon, notîndu-şi greu ceva cu mîna bolnavă. Sînt clienţii mei. Ce mai ai să-mi spui?

– Două chestiuni. Una este extrem de importantă pentru mine şi te avertizez că nu plec de aici pînă cînd nu se rezolvă cumva.

Tallon ridică ochii de pe hîrtie.

– Faci afirmaţii nefondate. Nu ştiu ce acţiuni pot întreprinde într-o situaţie anume. Faptul că stai aici nu schimbă cu nimic lucrurile. Te rog să continui.

Alex îi descrise întîlnirea neaşteptată a lui James Ferguson cu Craft la Aeroportul Palisados şi manevra care urmase, cu amplasarea microfoanelor în bagajul său. Îi vorbi şi despre oferta bănească a lui Craft în schimbul informaţiilor despre prospecţiune.

– Nu mă surprinde. Oamenii lui Craft sînt de o curiozitate notorie, spuse Tallon, luîndu-şi anevoie notiţe. Poţi să-mi vorbeşti

despre problema pe care o consideri atît de importantă?

– Aş vrea mai întîi să recapitulez.

– Ce să recapitulezi?

Tallon puse pixul jos.

– Ceea ce ţi-am spus.

Tallon zîmbi.

– Nu e nevoie, domnule McAuliff. Notez încet, dar mintea mea e în alertă.

– Aş vrea să ne înţelegem bine... Serviciile britanice de informaţii vor Halidonul. Asta a fost scopul – unicul scop – al recrutării mele. Imediat după obţinerea Halidonului eu îmi voi încheia misiunea. Totuşi, echipa de prospecţiune va beneficia în continuare de protecţie.

– Şi?

– Eu cred că aveţi Halidonul. Înseamnă Chatellerault şi Craft.

Tallon continuă să-l privească ţintă pe McAuliff, cu o expresie total neutră.

– Asta e concluzia la care ai ajuns?

– Hammond spunea că Halidonul o să intervină. Să încerce în cele din urmă să oprească prospecţiunea. Nu e nevoie să fac o schiţă. Urmele marchizului şi ale lui Craft se potrivesc. Puneţi mîna pe ei.

– Înţeleg...

Tallon se întinse din nou după cîrjă – sceptrul lui, sabia lui fermecată.

– Aşadar, simplificînd lucrurile, geologul american a dezlegat enigma Halidonului.

Cîteva clipe, nici unul nu vorbi. McAuliff rupse tăcerea cu aceeaşi furie reţinută:

– Eşti un om foarte arogant, domnule Tallon. N-aş putea spune că-mi placi în mod special.

– Printre grijile mele nu se numără şi stima dumitale, domnule McAuliff. Jamaica e pasiunea mea – da, *pasiunea* mea, domnule. Ceea ce crezi dumneata nu mă interesează... decît în măsura în care faci afirmaţii absurde, care mi-ar putea afecta activitatea... Arthur Craft, *père et fils*, au jefuit această insulă vreme de cincizeci de ani. Ei nutresc convingerea că sînt trimişii lui Dumnezeu. Oamenii lor pot face multe în numele lui Craft; nu s-ar ascunde în spatele unui simbol. Iar Halidon *este* un simbol, domnule McAuliff... Marchizul de Chatellerault? Ai avut perfectă dreptate. Doamna Booth *a fost* manipulată – în mod strălucit, cred – ca să intre în echipa dumitale. S-a realizat o polenizare încrucişată, dacă vrei; împrejurările erau optime. Două intervenţii simple asupra unei flori, obligînd-o să se deschidă. Ea a fost pur şi simplu momeala, domnule McAuliff. Chatellerault e bănuit de mult că ar fi un asociat al lui Julian Warfield. Marchizul lucrează cu Dunstone Limited.

Tallon luă cîrja, o puse pe birou şi continuă să-l privească cu o figură inexpresivă. În cele din urmă, McAuliff zise:

– Mi-aţi ascuns informaţii; nu mi-aţi spus lucruri pe care trebuia să le ştiu. Totuşi, pretindeţi să acţionez de parcă aş fi unul de-al vostru. Nu e în regulă, Tallon.

– Exagerezi. N-are rost să complicăm o situaţie care e deja încîlcită.

– Trebuia să mi se vorbească despre Chatellerault şi nu să aflu despre el de la doamna Booth.

Tallon dădu din umeri.

– O scăpare. Putem continua?

– Da. E vorba de un om pe nume Tucker. Sam Tucker.

– Prietenul dumitale din California? Cel care face analize de sol?

– Da.

McAuliff îi spuse ce-i relatase Hanley, fără a-i pomeni numele. Sublinie asemănarea dintre cei doi negri care luaseră lucrurile lui Tucker şi cei doi jamaicani care-i urmăriseră taxiul într-un Chevrolet verde. Îi descrise pe scurt îndemînarea şoferului, dovedită pe pista de curse din parc, şi-i dădu lui Tallon numărul de înmatriculare a Chevroletului.

Patronul pescăriei se întinse după telefon şi formă un număr fără să vorbească cu Alex.

– Sînt Tallon, zise el încet în receptor. Vreau o informaţie M.V. E urgent. Numărul e KYB patru-patru-opt. Sună-mă la numărul ăsta. Puse receptorul în furcă şi se uită la McAuliff. N-o să dureze mai mult de cinci minute.

– Ai sunat la poliţie?

– Poliţia n-ar avea de unde să ştie... Am înţeles că ministerul a primit permisele echipei azi. Dunstone uşurează treaba, nu-i aşa?

– I-am spus lui Latham că mă duc mîine după-amiază la Ocho Rios. N-o s-o fac dacă nu apare Tucker. Asta vreau să ştii.

Westmore Tallon întinse din nou mîna după cîrjă, dar nu cu agresivitatea manifestată mai devreme. Devenise brusc mai gînditor, chiar mai blînd.

– Dacă prietenul dumitale a fost luat împotriva voinţei sale, asta înseamnă că e vorba de răpire. O infracţiune foarte serioasă, care, ţinînd seama de faptul că e american, ar provoca mari necazuri. E lipsit de sens, domnule McAuliff... Spui că trebuie să apară astăzi, ceea ce poate însemna pînă diseară, nu?

– Da.

– Atunci îţi sugerez să aşteptăm. Nu-mi vine să cred că părţile implicate ar putea – sau ar vrea – să comită o greşeală atît de grosolană. Dacă nu ai veşti de la domnul Tucker pînă, să zicem, diseară la ora zece, dă-mi un telefon.

Tallon scrise un număr pe o bucată de hîrtie pe care i-o dădu lui Alex.

– Te rog să memorezi numărul ăsta; hîrtia o laşi aici.

– Ce o să faci dacă Tucker nu apare?

– O să-mi folosesc relaţiile perfect legale şi o să prezint problema celor mai influente autorităţi din poliţia jamaicană. O să alertez oameni sus-puşi din guvern; chiar şi pe guvernatorul general, dacă e nevoie. St. Croix s-a săturat de crime; turismul de-abia acum s-a revigorat. Jamaica nu poate admite răpirea unui american. Eşti mulţumit?

– Da. Alex strivi ţigara în scrumieră şi în acel moment îşi aduse aminte de reacţia lui Tallon la vestea apariţiei lui Chatellerault în Savanna-la-Mar. Ai fost surprins că Chatellerault se află pe insulă. De ce?

– Acum vreo două zile era înregistrat la hotelul George V din Paris. N-a lăsat vorbă că pleacă, ceea ce înseamnă că a zburat încoace clandestin, probabil prin Mexic. Asta mă nelinişteşte. Trebuie să ai mare grijă de doamna Booth. Deţii o armă, nu-i aşa?

– Două puşti, în echipament. Un Remington cu lunetă şi o puşcă automată de calibrul 22. Altceva n-am.

Tallon stătu o clipă pe gînduri, apoi se hotărî. Scoase un inel de chei din buzunar, alese una şi deschise un sertar al biroului. Extrase un plic voluminos, îl deschise şi puse pe registru un pistol. Din plic mai căzură şi nişte cartuşe.

– Ăsta-i un Smith & Wesson cu țeavă scurtă, de calibrul 38. Toate marcajele au fost înlăturate. Nu poate fi identificat. Ia-l, te rog; e curat. Singurele amprente vor fi ale dumitale. Ai grijă.

McAuliff privi arma cîteva clipe, înainte să întindă mîna și s-o ia. S-ar fi lipsit bucuros de ea; s-o dețină ar fi însemnat cumva un angajament de a merge pînă la capăt. Însă i se puse din nou problema alternativei: absența armei ar fi putut fi o prostie, deși nu se gîndea s-o folosească pentru mai mult de o demonstrație de forță.

– În dosarul dumitale e menționată priceperea pe care o ai în mînuirea armelor de foc mici. Dar asta se întîmpla cu mult timp în urmă. Vrei să-ți refaci îndemînarea la un poligon de tir? Avem mai multe, la cîteva minute de mers cu avionul.

– Nu, mulțumesc, răspunse Alex. În Australia, nu cu mult timp în urmă, era singura mea distracție.

Telefonul sună cu un zgomot stins. Tallon ridică receptorul și spuse simplu:

– Da?

Îl ascultă în tăcere pe individul de la capătul firului. După ce termină, se uită la McAuliff.

– Chevroletul verde e înregistrat pe numele unui om mort. Mașina aparține lui Walter Piersall. Adresa: High Hill, Carrick Foyle, districtul Trelawny.

13

McAuliff mai stătu o oră la Westmore Tallon, timp în care bătrînul aristocrat jamaican îşi activă reţeaua de informatori. Avea surse peste tot în insulă.

Înainte de scurgerea acestui interval, fu descoperit un fapt important: decedatul, Walter Piersall din Carrick Foyle, districtul Trelawny, avea doi angajaţi negri care-l însoţeau tot timpul în călătorii. Similitudinea dintre cei doi bărbaţi care luaseră lucrurile lui Sam Tucker de la hotelul din Montego Bay şi cei doi jamaicani ce-l urmăriseră pe Alex în Chevroletul verde nu mai era deplasată. Şi, deoarece Piersall pomenise, în discuţia purtată cu Alison Booth, numele lui Sam, se impunea concluzia că fuseseră implicaţi aceiaşi doi oameni.

Tallon ordonă oamenilor lui să-i găsească pe angajaţii lui Piersall. Apoi avea să-l sune pe McAuliff.

Alex se întoarse la Courtleigh Manor. Se opri la recepţie să întrebe dacă primise vreun mesaj. Alison era la masă; spera să i se alăture şi el. Atît şi nimic mai mult.

Nici un semn de la Sam Tucker.

– Dacă mă caută cineva, sînt la restaurant, îi zise el recepţionerului.

Alison stătea singură la masă în mijlocul încăperii

aglomerate, înţesată de plante tropicale şi cu ferestrele zăbrelite larg deschise. În mijlocul fiecărei mese ardea cîte o lumînare în interiorul unei lămpi; erau singurele surse de lumină. Umbre tremurau pe frunzişul vişiniu, verde şi galben; se auzea un murmur de bună dispoziţie, întrerupt de rîsete delicate; manechine perfect îngrijite, perfect îmbrăcate, mişcîndu-se încet, păreau să aştepte începerea jocurilor nopţii.

Era ora manechinelor. Cînd bunele maniere, graţia studiată şi micile subtilităţi deveneau importante. Mai tîrziu avea să fie altfel; alte lucruri treceau pe primul plan... şi adesea neplăcute. Motiv pentru care James Ferguson ştiuse că aşa-zisa lui beţie de noaptea trecută fusese plauzibilă.

Şi pentru care Charles Whitehall aruncase sfidător şervetul pe podea. Ca să fie curăţată mizeria făcută de străin.

– Pari gînditor. Sau prost dispus, spuse Alison cînd Alex trase scaunul să se aşeze.

– Nu chiar.

– Ce s-a întîmplat? Ce-a spus poliţia? Aproape că mă aşteptam să fiu sunată.

McAuliff îşi repetase replica, dar, înainte să i-o dea, arătă spre ceaşca de cafea şi paharul de coniac din faţa lui Alison.

– Presupun că ai cinat.

– Da. Mi-era foame. Tu n-ai mîncat?

– Nu. Îmi ţii companie?

– Sigur. O să-i dau afară pe eunuci.

El ceru ceva de băut.

– Ai un zîmbet minunat. Parcă ai rîde.

– Nu ocoli răspunsul. Ce s-a întîmplat?

McAuliff minte destul de bine, îşi zise el. Cu siguranţă mai bine – sau cel puţin mai convingător – decît pînă atunci. Îi spuse lui Alison că stătuse aproape două ore la poliţie.

Westmore Tallon îi furnizase adresa şi chiar îi descrisese interiorul sediului central; fusese ideea jamaicanului ca el să cunoască nişte detalii. Nu se ştia niciodată cînd puteau fi de folos.

– Ei susţin teoria lui Latham. Spun că e vorba de nişte beţivi. Au insinuat şi că Piersall avea vicii ascunse. A fost accidentat într-un cartier foarte deocheat.

– Povestea asta mi se pare cusută cu aţă albă. Vor să se acopere.

Alison se încruntă, cu un aer neîncrezător.

– Se poate, răspunse Alex într-o doară, sincer. Dar nu pot face legătura dintre el şi Sam Tucker, iar asta e singura mea grijă.

– Dar *există* legătura. El mi-a spus.

– Iar *eu* le-am spus *lor*. Au trimis oameni la Carrick Foyle – acolo trăia Piersall. În Trelawny. Alţii s-au dus după lucrurile lui la Sheraton. Dacă găsesc ceva, mă sună.

McAuliff simţi că minciuna era plauzibilă. La urma urmei, nu făcea decît să distorsioneze adevărul. Westmore Tallon, şi nu poliţia, urma să întreprindă toate aceste cercetări.

– Şi eşti mulţumit cu asta? Ai de gînd să-i crezi pe cuvînt? Cu cîteva ore în urmă erai teribil de neliniştit din cauza domnului Tucker.

– Şi acum sînt, spuse Alex, punînd jos paharul şi privind-o.

Nu mai trebuia să mintă.

– Dacă nu am veşti de la Sam pînă diseară... sau mîine dimineaţă, o să mă duc la Ambasada Americană şi o să fac un scandal monstru.

– A... foarte bine. Le-ai spus despre microfoanele găsite azi-dimineaţă? Nu mi-ai zis nimic despre asta.

– Despre ce?

– Microfoanele din bagajul tău. Spuneai că vrei să le declari la poliție.

McAuliff simți din nou o anume nepotrivire; îl irita faptul că nu respecta cursul întîmplărilor. Desigur, nu-l văzuse pe Tallon mai devreme, nu primise instrucțiuni de la el, dar asta nu era o explicație.

– Trebuia să te fi ascultat aseară. Să scap de ele; să le calc în picioare, eventual.

– Există o soluție mai bună.

– Care?

– Să le pui în altă parte.

– Ca de exemplu?

– Ei, într-un loc inofensiv, dar foarte aglomerat. Asta îi ține pe oameni ocupați, iar benzile continuă să se învîrtă.

McAuliff rîse; nu era un rîs prefăcut.

– Foarte amuzant și foarte practic. Și unde ar trebui să fie?

Alison își prinse bărbia în palme – o fetiță răutăcioasă, ce punea ceva la cale.

– Ar trebui să fie în interiorul unei suprafețe de vreo sută de metri – asta-i distanța obișnuită dintre microfoane și receptor. Și într-un loc unde se desfășoară o activitate intensă ... Ia să vedem. L-am lăudat pe chelnerul-șef pentru aperitive. Sînt sigură că m-ar duce la bucătar să-mi dea rețeta.

– E perfect. Nu pleca. Mă întorc imediat.

Alison Booth, fostă colaboratoare a Interpolului, îl informă că două instrumente electronice fuseseră atașate de coșul de rufe murdare de sub masa din bucătăria hotelului. Le strecurase înăuntru – și le împinsese – împreună cu un șervet murdar, în

vreme ce bucătarul îi spunea ce ingrediente folosise pentru prepararea sosului său jamaican.

– Coşul era lung, nu adînc, îi explică ea, în timp ce McAuliff termina de mîncat. Am apăsat destul de tare; cred că adezivul le-a fixat bine.

– Eşti nemaipomenită, zise Alex cu convingere.

– Nu, doar experimentată, răspunse ea, fără prea mare haz. Ai învăţat doar o parte a jocului, dragul meu.

– Nu prea seamănă cu tenisul.

– A, dar există compensaţii. De pildă, ai idee cît de multe posibilităţi există? În acea bucătărie, în următoarele trei ore şi ceva, pînă se va descoperi totul?

– Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

– O să fie un efort nebunesc de a transcrie cuvinte şi fraze. Discuţiile din bucătărie au prescurtările lor, un limbaj propriu. Se va presupune că ţi-ai dus valiza la o destinaţie prestabilită, pentru a pleca, fireşte. O să fie o confuzie totală.

Alison zîmbi, cu un licăr răutăcios în ochi, aşa cum zîmbise şi cînd se dusese să plaseze microfoanele.

– Vrei să spui că „sos bearnez“ poate fi denumirea codificată a puştii mitralieră? Iar „şuncă, salată şi roşii“ ar însemna eventual „atacaţi plajele“?

– Cam aşa ceva. E foarte posibil, să ştii.

– Credeam că aşa ceva se întîmplă doar în filmele despre al doilea război mondial. Cu nazişti ţipînd unii la alţii şi trimiţînd diviziile de tancuri în direcţii greşite. McAuliff îşi privi ceasul. Era 9.15. Am de dat un telefon şi vreau să verific o listă de mărfuri cu Ferguson. El o să...

Se opri. Alison întinsese mîna şi o pusese pe braţul lui.

– Nu întoarce capul, îi spuse ea încet, dar cred că micile

noastre chestii au provocat o reacţie. Un bărbat tocmai a intrat grăbit pe uşa restaurantului şi caută pe cineva.

– Pe noi?

– Aş zice că pe tine, mai exact.

– Mesajele codificate din bucătărie nu i-au păcălit prea mult timp.

– Poate că nu. Pe de altă parte, e foarte posibil să te fi pierdut din vedere la un moment dat, iar acum vor să te verifice. E un hotel prea mic ca să stai toată ziua...

– Descrie-mi-l, te rog, o întrerupse McAuliff. Cît mai detaliat. Se mai uită încoace?

– Te-a văzut şi s-a oprit. Cred că-şi cere scuze de la chelnerul-şef. E alb, îmbrăcat cu pantaloni de culoare deschisă, sacou negru şi o cămaşă albă – ba nu, galbenă. Este puţin mai scund decît tine, destul de îndesat...

– Cum?

– Adică voluminos. De vîrstă medie, vreo treizeci de ani. Are părul lung, nu prea mult, dar lung. Blond închis ori castaniu deschis; e greu de apreciat la lumina asta.

– E în ordine. Acum trebuie să mă duc la telefon.

– Aşteaptă să plece; te priveşte din nou, spuse Alison, prefăcîndu-se interesată, dar abţinîndu-se să nu rîdă. Uită-te spre chelner şi fă-i semn să vină cu nota. Ca din întîmplare, dragul meu.

– Mă simt de parcă aş fi într-o şcoală de doici. Avînd cea mai drăguţă profesoară din oraş.

Alex ridică mîna, îl văzu pe chelner şi-i făcu semn să-i aducă nota de plată.

– O să te conduc în camera ta, apoi o să cobor să dau telefon.

– De ce? Foloseşte telefonul din cameră. Chestiile alea nu mai sînt acolo.

La naiba! Iar nu era pregătit. Lucrurile mărunte, întotdeauna lucrurile mărunte. Alea te dădeau de gol. Hammond îi spusese de nenumărate ori... Hammond. Hotelul Savoy. Nu suna de la hotel!

– Mi s-a spus să folosesc un telefon public. Or avea motivele lor.

– Cine?

– Ministerul, Latham... şi poliţia, desigur.

Alison îşi retrase mîna de pe braţul lui, iar chelnerul îi aduse lui Alex nota la semnat. Ea nu-l credea, nici măcar nu se prefăcea că-i dă crezare. De ce-ar fi făcut-o? Era un actor prost; se deconspirase... Dar prefera situaţia asta decît să facă afirmaţii în doi peri sau să-i dea răspunsuri stîngace lui Westmore Tallon la telefon, sub privirile lui Alison. Nu voia să se autocenzureze în timpul conversaţiei cu omul său de legătură; nu putea să fie atent şi la Alison în timp ce vorbea. N-ar fi vrut să-şi asume riscul ca ea să audă numele lui Chatellerault, sau chiar o aluzie la el.. Alison pricepea repede.

– A plecat?

– Imediat după ce-ai semnat nota. Şi-a dat seama că nu mai rămînem mult timp.

Replica ei nu fusese rostită pe un ton înfuriat, nici afectuos, doar neutru.

Ieşiră din restaurant, trecură prin arcadele înfrunzite spre hol, apoi se îndreptară către ascensoare. Nici unul nu scoase un cuvînt. Continuară să urce în tăcere, situaţie întrucîtva suportabilă datorită prezenţei celorlalţi pasageri în acel spaţiu strîmt.

El deschise uşa şi repetă măsurile de precauţie luate cu o

seară înainte – mai puțin cea cu detectorul. Acum se grăbea ; dacă o să-și amintească, avea să binecuvînteze camera cu aparatul electronic mai tîrziu. Verifică atent camera lui și închise ușa de legătură cu dormitorul ei. Se uită pe balcon și în baie. Alison stătea pe hol și-l privea.

– O să stai aici pînă mă întorc?

– Da, răspunse ea simplu.

O sărută pe buze și rămase lîngă ea mai mult decît s-ar fi așteptat Alison; era mesajul lui pentru ea.

– Ești o doamnă desăvîrșită.

– Alex. Își puse mîinile cu blîndețe pe brațele lui și ridică privirea. Cunosc simptomele. Crede-mă. Nu se uită așa de ușor... Sînt lucruri pe care nu mi le spui, iar eu n-o să te întreb. O să aștept.

– Dramatizezi situația, Alison.

– Ciudat.

– Ce ți se pare ciudat?

– Ce-ai spus. Eu i-am adresat exact aceleași cuvinte lui David. La Malaga. Era nervos, înspăimîntat. Iar eu i-am zis: David, dramatizezi situația... Acum știu că în acel moment a înțeles.

McAuliff o privi în ochi.

– Tu nu ești David, iar eu nu sînt tu. Mai direct nu pot să-ți spun asta. Acum trebuie să mă duc la telefon. Ne vedem mai tîrziu. Pune zăvorul.

O sărută din nou, ieși pe ușă, apoi o închise. Așteptă pînă cînd auzi zgomotul siguranței trase, apoi se întoarse către lift.

Ușile se închiseră; ascensorul coborî. Muzica blîndă se revărsa peste capetele oamenilor de afaceri și ale turiștilor.

McAuliff se gîndea la discuţia pe care urma s-o aibă cu Westmore Tallon şi la soarta lui Sam Tucker.

Liftul se opri la un etaj intermediar. Alex privi absent butoanele ce indicau etajele, întrebîndu-se într-o doară cum mai putea să încapă cineva în cabina ticsită. Nu fu nevoie să se mai gîndească la asta; cei doi bărbaţi care aşteptau în faţa uşii zîmbiră şi făcură semn că aveau să aştepte următoarea cursă.

Şi atunci McAuliff îl văzu. În spatele uşilor ce se închideau încet, departe pe coridor. Un bărbat solid cu sacou negru şi pantaloni de culoare deschisă. Descuiase o uşă şi se pregătea să intre în cameră; îşi dăduse jos haina ca să pună cheia în buzunar. Avea o cămaşă galbenă.

Uşa se închise.

– Scuzaţi-mă! Scuzaţi-mă, vă rog! spuse repede McAuliff, în timp ce trecea pe lîngă un bărbat în smoching şi apăsă butonul pentru etajul 2. Am uitat etajul, îmi pare foarte rău.

Ascensorul, oprit electronic de comanda bruscă, se zdruncină uşor, de parcă ar fi fost planificat pentru întreruperi neaşteptate. Uşile se deschiseră, iar Alex trecu grăbit printre pasagerii iritaţi, dar îndatoritori.

Rămase pe coridor, în faţa uşii liftului, pe care-l chemă imediat sus, apăsînd pe un buton. Apoi se răzgîndi. Unde se aflau scările? Semnul pe care scria IEŞIREA PE SCĂRI era albastru cu litere albe. I se păru ciudat; indicatoarele de ieşire aveau întotdeauna culoarea roşie. Acela se afla în capătul îndepărtat al culoarului. Porni în grabă pe mocheta groasă, zîmbind nervos unei perechi ce ieşea pe o uşă de la mijlocul coridorului. Bărbatul avea vreo cincizeci de ani şi era beat; fata, mulatră, de vreo douăzeci de ani, nu părea să fi băut nimic.

Purta haine elegante, de tîrfă de lux. Îi zîmbi lui Alex; un alt tip de mesaj. El pricepu şi-i transmise din priviri că nu era interesat, dar că-i ura noroc să se descurce cum putea cu beţivul.

Împinse bara uşii de ieşire. Se auzi un zgomot puternic; o închise cu atenţie în urma sa, bucuros că găsise clanţa pe partea opusă.

Urcă scările în vîrful picioarelor, încercînd să reducă la minimum zgomotul paşilor săi. Pe următoarea uşă de oţel văzu numărul trei roman, scris cu negru pe vopseaua bej. Apăsă uşor clanţa şi deschise încet uşa spre coridorul etajului trei.

Era pustiu. La parter începuseră jocurile nocturne; jucătorii aveau să rămînă acolo pînă cînd cîştigau, pierdeau sau îşi înecau amarul în alcool. Trebuia doar să fie atent la clienţii rătăciţi sau prea agitaţi, cum fusese fraierul de la etajul doi, manevrat cu atîta precizie de copila mulatră. Încercă să-şi amintească la ce uşă se oprise bărbatul cu cămaşa galbenă. Destul de departe de lift, dar nu la capătul culoarului. Nici lîngă scări; cam la două treimi din distanţă! Pe dreapta; îşi dezbrăcase haina cu mîna dreaptă, scoţînd la iveală cămaşa galbenă. Asta însemna că uşa nu se afla în stînga lui Alex. Inversînd poziţia, putea fi vorba de una dintre cele trei... nu, patru uşi de la stînga lui. Începînd cu a doua uşă de la scări, la o treime din distanţa faţă de lift.

Dar care dintre ele?

Tăcere. Peste tot.

Se uită la numerele de alamă de pe uşi – 218, 216, 214, 212. Chiar şi 210. Mai departe nu s-ar fi potrivit cu ce îşi amintea el.

Se opri la jumătatea drumului şi se întoarse. Poate că ştia destul. Suficient cît să-i spună lui Westmore Tallon. Aflase de la Alison că distanţa la care erau captate microfoanele

miniaturale atingea o sută de metri pînă la echipamentul de recepţie. Etajul ăla, porţiunea din hotel unde se afla era în interiorul acestei limite. În spatele uneia din acele uşi se găsea un magnetofon acţionat de un om ce stătea în faţa unui difuzor sau cu căştile pe cap.

Poate că era suficient să raporteze numerele camerelor. De ce şi-ar fi continuat căutările?

Totuşi, ştia că trebuie s-o facă. Cineva găsise de cuviinţă să se amestece în viaţa lui, într-un mod nepermis. Puţine lucruri îi stîrneau o reacţie violentă, iar unul dintre ele era violarea premeditată a intimităţii sale. Şi lăcomia. Îl înfuria şi lăcomia. Fie ea individuală, fie aparţinînd universitarilor sau companiilor.

Cineva pe nume Craft – împins de lăcomie – îşi instruise ciracii să dea buzna în viaţa personală a lui Alex.

Alexander Tarquin McAuliff era foarte furios.

Porni înapoi spre scară, pe acelaşi drum, lipit de perete, apropiindu-se de fiecare uşă, pe lîngă care trecea, oprindu-se şi rămînînd nemişcat. Asculta.

212, 214, 216, 218...

Apoi o luă de la capăt. Era vorba de răbdare. În spatele uneia dintre acele uşi se afla un bărbat cu o cămaşă galbenă. Voia să-l găsească.

Auzi ceva.

La camera 214.

Era un radio. Sau un televizor. Cineva dăduse sonorul mai tare. Nu distingea cuvintele, dar auzea replicile rapide ale unui dialog dintr-un difuzor ce hîrîia, prea solicitat ca să nu distorsioneze vocile.

Deodată, se auzi zgomotul aspru, metalic al unui zăvor.

La cîţiva centimetri de McAuliff, cineva trăsese siguranţa şi se pregătea să deschidă uşa.

Alex alergă spre scări. Nu putea evita zgomotul, ci doar să-l micşoreze în timp ce se strecura pe palierul de beton slab luminat. Se întoarse şi trase după el uşa grea de oţel; îi prinse apoi marginea cu mîna stîngă pentru a împiedica închiderea ei completă şi hîrşîitul metalic.

Privi prin crăpătura uşii. Bărbatul cu cămaşă galbenă ieşi din cameră, atent la ce se întîmpla înăuntru. Era la vreo cincisprezece metri distanţă, pe coridor unde nu se auzea decît zgomotul făcut de televizor. Părea nervos, iar înainte de a închide uşa, aruncă o privire în cameră şi zise aspru, cu accentul tărăgănat al celor din sud:

– Închide tîmpenia aia, maimuţă afurisită!

Apoi trînti uşa şi porni grăbit spre ascensor. Rămase la capătul coridorului, uitîndu-se nervos la ceas şi ştergîndu-şi pantofii de pantaloni, pînă cînd becul roşu şi un clinchet slab îi semnalară sosirea liftului. McAuliff îl urmărea din casa scării, aflată la vreo şaizeci de metri distanţă.

În clipa în care uşile liftului se închiseră, Alex ieşi pe coridor. Se opri în dreptul camerei 214 şi rămase cîteva clipe nemişcat. Era o hotărîre la care putea renunţa, ştia asta. Avea posibilitatea să plece, să-l sune pe Tallon şi să-i spună numărul camerei.

Dar nu ar fi fost satisfăcut de aşa ceva. Îi trecu prin minte o idee mai bună: să meargă la Tallon împreună cu individul care se afla în cameră. Dacă nu i-ar fi plăcut, n-avea decît să se ducă dracului. Şi el, şi Hammond. Deoarece se stabilise că microfoanele fuseseră plantate de un om pe nume Craft, care n-avea nici o legătură cu nebulosul Halidon, Arthur Craft putea să

primească o lecţie. Înţelegerea făcută de Alex cu Hammond nu prevedea suportarea unor abuzuri din partea unei terţe părţi.

Părea perfect logic să-l scoată pe Craft din joc. Omul îi înceţoşa obiectivele, îi dădea peste cap căutarea.

McAuliff aflase două lucruri concrete despre Arthur Craft: era american şi fiul lui Craft cel bătrîn. În plus, nu părea să fie o persoană simpatică. Trebuia să acţioneze.

Bătu la uşa cu numărul 214.

– Da, domnu'. Cine e, domnu'? se auzi o voce înăbuşită dinăuntru. Alex aşteptă puţin şi bătu din nou. Vocea se auzi mai aproape de uşă. Cine e, vă rog, domnu'?

– Arthur Craft, idiotule!

– Ah! Da, domnu' Craft, da!

Vocea era speriată. Clanţa se răsuci; zăvorul nu fusese tras. Uşa se deschise vreo zece centimetri cînd McAuliff îşi repezi umărul în ea, cu toată greutatea celor nouăzeci de kilograme ale sale. Uşa se izbi de jamaicanul de înălţime medie dinăuntru şi-l azvîrli în mijlocul încăperii. Alex trînti uşa cu zgomot, ecoul loviturii străbătînd tot coridorul.

Jamaicanul îşi recăpătă echilibrul, privindu-l pe agresor cu un amestec de furie şi frică în ochi. Se întoarse spre biroul din cameră; de fiecare parte a lui se aflau boxe. Între ele era un pistol.

McAuliff se repezi spre birou încercînd să apuce cu mîna stîngă arma şi vrînd să-l înhaţe pe negru cu dreapta. Mîinile li se întîlniră deasupra oţelului cald al pistolului; Alex îşi înfipse degetele în gîtul jamaicanului.

Acesta se zbătu să scape; pistolul căzu de pe tăblia biroului pe podea. McAuliff îl izbi pe jamaican cu pumnul, apoi deschise brusc mîna, îl prinse de păr şi-i trase capul în jos. În clipa

următoare, Alex își repezi genunchiul stîng în pieptul omului, apoi îl pocni în plină figură.

Auzi voci din străfundurile memoriei: *Folosește-ți genunchii! Picioarele! Înșfacă! Strînge! Lovește în ochi! Orbul nu poate lupta! Doboară-l!*

Apoi totul încetă. Vocile se stinseră. Omul căzuse la picioarele lui.

McAuliff se dădu înapoi. Era înspăimîntat; se întîmplase ceva cu el. Preț de cîteva secunde îngrozitoare, se întorsese în jungla din Vietnam. Privi în jos la jamaicanul nemișcat de pe podea. Zăcea cu capul întors, lipit de mochetă; sîngele îi șiroia dintre buzele trandafirii.

Slavă Domnului, omul respira.

Totul se întîmplase din cauza armei. Blestemata aia de *armă!* Nu se așteptase la așa ceva. La o luptă, da. Furia lui o justifica. Dar se gîndise la o bătaie – serioasă, terminată repede. L-ar fi înfruntat, ba chiar l-ar fi silit să meargă cu el pe oricine asculta benzile. Ca să-l debusoleze și să-i dea o lecție unui patron lacom.

El însă procedase greșit.

Era ceva periculos. Acționase mînat de violența supraviețuirii.

Benzile. Vocile. Vocile surescitate continuau să se audă din difuzoarele de pe birou.

Nu dialogurile de la televizor le auzise el, ci vocile din bucătăria hotelului. Bărbați strigînd, alții răspunzînd înfuriați; ordinele șefilor, lamentările subordonaților. Totul cu o frenezie, o agitație... aproape inteligibile. Trebuie să-i fi înfuriat la culme ceea ce ascultau.

Apoi Alex văzu rolele fixate pe magnetofon. Din cine știe

ce motiv, acesta se afla pe podea, în dreapta biroului. Un mic magnetofon Wollensak, ale cărui role se învîrteau de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

McAuliff înşfăcă cele două boxe şi le lovi de mai multe ori una de alta, pînă cînd lemnul se sparse şi cutiile se desfăcură. Smulse difuzoarele şi firele din ele şi le aruncă în cameră. Apoi se duse în dreapta biroului şi lovi cu călcîiul magnetofonul, zdrobindu-i numeroasele componente, pînă cînd un nor de fum ieşi din interior, iar rolele se opriră. Se aplecă şi smulse banda; putea s-o ardă, însă nu era nimic important înregistrat pe ea. Rostogoli cele două bobine pe podea, şi fîşia de bandă formă un V îngust pe covor.

Jamaicanul gemu; clipi, apoi înghiţi în sec de cîteva ori şi tuşi. Alex luă pistolul de pe podea şi îl puse la centură. Se duse la baie, dădu drumul la apa rece şi muie un prosop în chiuvetă, apoi se întoarse cu el la jamaicanul rănit care tuşea. Se lăsă în genunchi, îl ajută pe negru să stea în şezut şi-i şterse faţa. Apa se prelinse pe cămaşa şi pantalonii omului... apă amestecată cu sînge.

– Îmi pare rău, zise Alex. N-am vrut să te rănesc. N-aş fi făcut-o dacă nu te pregăteai să pui mîna pe blestematul ăla de pistol.

– *Domnu'!* Jamaicanul se întrerupse, tuşind. Eşti *nebun, domnu'!* Negrul se ţinu de piept şi gemu, încercînd să se ridice în picioare. Ai spart... tot, domnu'! spuse bărbatul rănit, uitîndu-se la echipamentul distrus.

– Sigur! Poate că domnul Craft al tău o să înţeleagă mesajul. Dacă vrea să se joace de-a spionajul industrial, să caute pe altcineva. Eu observ imediat intruşii. Haide, să mergem.

Alex îl luă pe om de braţ şi porni spre uşă.

– Nu, domnu'! strigă negrul, opunîndu-se.

– Ba *da*, domnu', zise McAuliff calm. Vii cu mine.

– Unde, domnu'?

– Să ne întîlnim cu un bătrînel care are o pescărie, atîta tot.

Alex îl împinse; jamaicanul se agăţă de el. Are coastele rupte, îşi zise McAuliff.

– Te rog, domnu'! Nu la *poliţie*, domnu'! Am pierdut tot!

Ţinîndu-se cu mîinile de piept, jamaicanul îl privea rugător.

– Ai vrut să pui mîna pe armă, domnu'! Asta-i o treabă foarte urîtă.

– Aia nu-i arma mea. Arma aia n-are gloanţe, domnu'.

– Cum?

– Uită-te, domnu'! Te rog! Am slujbă bună... Nu rănesc pe nimeni...

Alex nu-l asculta. Vîrî mîna la centură să scoată arma.

Era un pistol pentru dat startul, de genul celor folosite de arbitri la concursurile de atletism.

– Ah, Doamne Sfinte... Arthur Craft junior se juca – jocuri de copii cu jucării pentru copii. În regulă, domnu'. Spune-i atunci patronului tău ce ţi-am zis. Data viitoare o să-l tîrăsc la tribunal.

Era o prostie ce spusese, îşi zise Alex, ieşind pe coridor şi trîntind uşa în urma sa. N-avea să meargă la nici un tribunal; îi prefera pe Julian Warfield sau pe adversarul său, R.C. Hammond. Pe lîngă Dunstone Limited şi serviciile britanice de informaţii, Arthur Craft era o nulitate. O imixtiune lipsită importanţă şi – după toate probabilităţile – nimic mai mult.

Ieşi din lift şi încercă să repereze cabinele telefonice. Îşi aminti: se aflau în stînga intrării, după biroul recepţiei. Îi salută

din cap pe recepţioneri, în timp ce se gîndea la numărul de telefon al lui Westmore Tallon.

– Domnul McAuliff?

Cel care vorbise era un jamaican înalt, cu umeri laţi, puşi în evidenţă de haina strîmtă pe care o purta.

– Da.

– Vreţi să veniţi cu mine, vă rog?

Alex îl privi. Arăta îngrijit, cu pantalonii călcaţi, cămaşă albă şi cravată.

– Nu... de ce-aş veni?

– Vă rog, avem foarte puţin timp. Afară vă aşteaptă cineva. Un domn Tucker.

– Cum? Cum a...

– *Vă rog*, domnule McAuliff. Nu pot să stau aici.

Alex ieşi după jamaican pe uşile de sticlă de la intrare. Cînd ajunseră pe alee, îl văzu în parcare pe bărbatul cu cămaşă galbenă – omul lui Craft; omul se opri şi-l privi, neştiind ce să facă.

– Vă rog să vă grăbiţi, spuse jamaicanul, luînd-o la fugă. Dincolo de poartă. Maşina vă aşteaptă! Alergară pe alee şi trecură de poarta de piatră. Chevroletul verde aştepta într-o parte a drumului, cu motorul pornit. Jamaicanul deschise uşa din spate pentru Alex. Intraţi!

McAuliff se conformă.

Sam Tucker, a cărui siluetă masivă ocupa aproape toată bancheta din spate, cu claia de păr roşu reflectînd luminile de afară, îi întinse mîna.

– Mă bucur că te văd, băiete!

– Sam!

Maşina ţîşni înainte, ţintuindu-l pe Alex de banchetă. McAuliff observă că în faţă stăteau trei bărbaţi. Şoferul avea pe

cap o şapcă de base-ball; al treilea bărbat – aproape la fel de solid ca Sam Tucker – era înghesuit între şofer şi jamaicanul cu care se întîlnise în holul hotelului. Alex se întoarse spre Tucker.

– Ce *înseamnă* asta, Sam? Unde dracu' ai fost?

Însă răspunsul nu veni de la Sam Tucker. Negrul de la geam, cel care îl condusese pînă la maşină, se întoarse şi spuse calm:

– Domnul Tucker a fost cu noi, domnule McAuliff. Atîta timp cît vom putea controla evenimentele, noi sîntem legătura dumitale cu Halidonul.

14

Merseră aproape o oră. Urcînd tot timpul, după cum i se păru lui McAuliff. Drumurile întortocheate şerpuiau spre înălţimi, cotiturile erau bruşte, iar curbele ascunse de vegetaţia tropicală ce se revărsa în cascade. Existau şi porţiuni de drum nepavat, pe care automobilul le traversa cu greu.

McAuliff şi Sam Tucker vorbeau încet, ştiind că discuţia lor era auzită de cei din faţă. Însă asta nu părea să-l deranjeze pe Tucker.

Povestea lui Sam era perfect logică, avînd în vedere obiceiurile şi stilul lui de viaţă. Sam Tucker avea prieteni sau cunoştinţe neştiute de nimeni în multe părţi ale lumii. Nu fiindcă el le-ar fi ascuns în mod intenţionat identitatea, ci pentru că făceau parte din viaţa lui personală, nu din cea profesională.

Unul dintre aceşti oameni fusese Walter Piersall.

– Ţi-am pomenit de el anul trecut, Alexander, zise Tucker în întunericul din spatele maşinii. La Ocho Rios.

– Nu-mi amintesc.

– Ţi-am spus că trebuia să mă întîlnesc cu un om de ştiinţă la Carrick Foyle. Urma să petrec vreo două week-end-uri cu el.

Asta era, îşi spuse McAuliff. Numele Carrick Foyle; îl mai auzise.

– Acum îmi amintesc. Ceva în legătură cu nişte conferinţe la Institutul Kingston.

– Aşa e. Walter era un tip grozav – un antropolog cu care nu te plictiseai. I-am telegrafiat că mă întorc pe insulă.

– Ai luat legătura şi cu Hanley. El e cel care a dat alarma.

– L-am sunat pe Bob după ce am ajuns la Montego, unde voiam să mă distrez puţin. N-am avut cum să dau de el mai tîrziu. Am călătorit în viteză, iar cînd am ajuns la destinaţie, acolo nu era telefon. Mi-am închipuit că o să se înfurie.

– Era îngrijorat, nu furios. Ai dispărut fără urmă.

– Ar fi trebuit să-şi dea seama. Eu am prieteni pe insula asta, nu duşmani. Cel puţin nu o persoană cunoscută.

– Ce s-a întîmplat? Unde te-ai dus?

Tucker îi spuse.

Cînd Sam sosise la Montego Bay, găsise un mesaj de la Piersall la biroul de sosiri. Trebuia să-l sune pe antropolog la Carrick Foyle după ce se instala. Aşa făcuse, dar un servitor îi spusese că Piersall putea să mai întîrzie.

Apoi Tucker îl sunase pe vechiul lui prieten Hanley şi se îmbătaseră amîndoi, aşa cum obişnuiau de fiecare dată cînd se întîlneau.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce Hanley încă dormea,

Sam plecase de la hotel să-şi cumpere ţigări de foi.

– În locul ăla, serviciul de cameră nu e prea diversificat, băiete.

– Bănuiam asta, confirmă Alex.

– Cînd am ieşit în stradă, prietenii noştri de aici – Tucker arătă spre cei din faţă – aşteptau într-o furgonetă...

– Domnul Tucker era urmărit, îl întrerupse jamaicanul de lîngă geam. Doctor Piersall a aflat şi ne-a trimis pe noi la Mo'Bay să avem grijă de prietenul lui. Domnul Tucker se scoală devreme.

Sam rînji.

– Tu mă cunoşti. Chiar dacă sînt beat, nu pot dormi mult.

– Ştiu, spuse Alex, amintindu-şi de numeroasele camere de hotel şi tabere de prospecţiune pe care Tucker începea să le colinde în revărsatul zorilor.

– A fost o mică neînţelegere, continuă Sam. Băieţii ăştia mi-au zis că Piersall mă aştepta. Atunci mi-am zis: ce dracu', oamenii stăteau după mine toată noaptea, aşa că era normal să plec imediat cu ei. Bătrînul Hanley nu s-ar fi sculat într-o oră, două... L-aş fi sunat de la casa lui Piersall. Dar, fir-ar să fie, n-am mers la Carrick Foyle. Ne-am îndreptat spre o tabără dintr-o pădure de bambus, lîngă Martha Brae. Am avut nevoie de aproape două ore să ajungem acolo – un loc uitat de Dumnezeu, Alexander.

La sosirea în tabără, Sam fusese întîmpinat călduros de Walter Piersall. Dar, după cîteva minute, Tucker înţelesese că se întîmplase ceva cu prietenul său. Nu mai era acelaşi om pe care-l cunoscuse cu un an în urmă. Avea un soi de rîvnă, o încordare pe care nu i-o remarcase pînă atunci.

Walter Piersall era preocupat de problemele jamaicane. Echilibratul antropolog devenise un partizan înfocat al luptelor

dintre grupările sociale şi politice din Jamaica. Ajunsese peste noapte un apărător înverşunat al drepturilor băştinaşilor şi-un duşman al exploatatorilor străini.

– Am întîlnit de zeci de ori situaţii asemănătoare, Alexander, spuse Sam. Din Tasmania pînă-n Caraibe; e un fel de febră a insulei. O luare în posesie... o identificare, după toate probabilităţile. Oamenii migrează acolo datorită taxelor, climei sau naiba ştie din ce motive, apoi se proclamă protectori ai ţărilor de refugiu în care trăiesc...

În peregrinările sale de-a lungul şi de-a latul insulei, Piersall auzise tot soiul de zvonuri despre o uriaşă conspiraţie. Localizată chiar în districtul Trelawny. La început, le respinsese; se vorbea că erau implicaţi oameni a căror onestitate nu fusese niciodată pusă la îndoială. Oameni de o remarcabilă statură morală.

Sindromul conspiraţiei era o pacoste veşnic prezentă pentru orice guvern ce-şi exercita mandatul; Piersall înţelegea lucrul ăsta. Şi reprezenta consecinţa influxului de capital străin în căutare de paradisuri fiscale, a unui parlament ce iniţia mai multe programe de reformă decît putea controla şi a unei restrînse, dar bogate aristocraţii locale ce încerca să-şi ia măsuri de precauţie – corupţia devenise un *modus vivendi*.

Piersall hotărîse, o dată pentru totdeauna, să nu mai plece urechea la zvonuri. Cu patru luni în urmă, se dusese la Ministerul Teritoriilor şi depusese o cerere de cumpărare, prin intermediar, a cincizeci de kilometri pătraţi de pămînt la hotarul de nord al regiunii Cock Pit. Era, într-adevăr, un gest inofensiv. O asemenea tranzacţie ar fi însemnat ani de zile petrecuţi prin tribunale şi presupunea respectarea tratatelor istorice în vigoare pe insulă; intenţiona doar să dovedească faptul că guvernul de la Kingston

era receptiv la cererea lui. Şi că, prin urmare, nu străinii controlau ţara.

– Din acea zi, viaţa lui Piersall a devenit un infern. Sam Tucker îşi aprinse o ţigară subţire de foi; fumul aromat zbura pe geamul deschis în întunericul de afară. Era hărţuit de poliţie, tîrît prin tribunalele districtului în baza unor acuzaţii absurde; cursurile de la Institut şi Universitate i-au fost suspendate; i se interceptau convorbirile telefonice, iar conversaţiile lui erau răstălmăcite de avocaţii guvernului... În cele din urmă, zvonurile pe care încercase să le spulbere l-au omorît.

Cîteva clipe, McAuliff nu zise nimic.

– De ce era Piersall atît de nerăbdător să ia legătura cu tine? îl întrebă pe Tucker.

– În telegrama pe care i-o trimisesem, îi scriam că urma să fac o prospecţiune importantă în Trelawny. Un proiect iniţiat la Londra, cu ajutorul autorităţilor din Kingston. Nu voiam să-şi închipuie că străbăteam nouă mii de kilometri doar pentru a-l vizita; era un om ocupat, Alexander.

– Dar astă-seară ai fost în Kingston. Nu într-o tabără din Martha Brae. Doi dintre oamenii ăştia – McAuliff arătă spre cei din faţă – m-au urmărit în cursul după-amiezei. Cu această maşină.

– O să-ţi răspund eu, domnule McAuliff, spuse jamaicanul de lîngă geam, întorcîndu-se şi rezemîndu-şi cotul de spătarul scaunului. Cei de la Kingston au interceptat telegrama domnului Tuck; au făcut nişte legături, domnu'. Au crezut că domnul Tuck era amestecat în treburi necurate împreună cu domnul Piersall. Necurate pentru ei, domnu'. Au trimis oameni periculoşi la Mo'Bay. Ca să afle ce făcea Tuck...

– De unde ştii asta? interveni Alex.

Timp de o fracţiune de secundă, omul de la geam îi aruncă

o privire şoferului. În lumina slabă, întretăiată de umbrele de pe drum nu putea fi sigur, dar lui McAuliff i se păru că şoferul dăduse imperceptibil din cap.

– I-am prins pe oamenii ce veniseră la Mo'Bay după domnul Tuck. Ceea ce am aflat l-a îngrijorat foarte tare pe domnul Piersall. În asemenea măsură, încît am zburat imediat la Kingston. Ca să te găsim, domnu'... Doctor Piersall a fost omorît din cauza asta.

– Cine l-a ucis?

– Dacă i-am cunoaşte pe făptaşi, aceştia ar atîrna spînzuraţi în Victoria Park.

– Ce aţi aflat... de la oamenii din Montego?

Bărbatul care vorbea păru să se uite din nou la şofer. Răspunse după cîteva secunde.

– Oamenii ăia din Kingston credeau că doctor Piersall avea să se amestece în treburile expediţiei. Faptul că te-a căutat, domnu', le-a confirmat bănuiala. După ce l-au omorît, au respirat uşuraţi.

– Şi nu ştiţi cine a făcut-o...

– Ucigaşi plătiţi, domnu', îl întrerupse negrul.

– Asta-i o nebunie! McAuliff vorbise pentru sine, dar se uitase la Sam Tucker. Oameni care îşi omoară semenii... bărbaţi în urmărirea altor bărbaţi. E o nebunie!

– Ce e o nebunie pentru un om care vizitează pescăria lui Tallon? întrebă deodată jamaicanul.

– Cum ai... McAuliff se opri. Era tulburat, doar fusese atît de atent. De unde ştii? Te-am pierdut pe pista de curse!

Jamaicanul zîmbi şi dinţii lui reflectară lumina ce venea prin parbriz.

– Păstrăvul oceanic nu prea e preferabil celui de apă dulce, *domnu'*.

Vînzătorul de la tejghea! Nonşalantul vînzător cu halat în dungi.

– Omul de la tejghea e de-al vostru. Asta-i o treabă bună, zise încet McAuliff.

– Sîntem profesionişti. Westmore Tallon este agent britanic. Seamănă atît de mult cu englezii: înregistrează orice ajutor clandestin al persoanelor interesate. Şi e atît de stupid! Poate colegii lui de la Eton să aibă încredere în el, nu însă şi compatrioţii lui.

Jamaicanul îşi retrase braţul de pe spătar şi se întoarse cu spatele. Răspunsul fusese dat.

Sam Tucker vorbi deschis, cu un aer gînditor:

– Alexander... spune-mi ce dracu' se întîmplă. Ce-ai făcut, băiete?

McAuliff se întoarse către Sam. Masivul, vioiul şi capabilul său prieten îl ţintuia cu privirea prin întuneric, cu chipul brăzdat de scînteierea luminilor de pe drum. În ochii lui Tucker se citea deruta şi suferinţa. Şi mînia.

Ce dracu' *făcuse* el? îşi zise Alex.

– Am ajuns, domnu', spuse şoferul cu şapca de base-ball, care nu vorbise în timpul călătoriei.

McAuliff privi pe geam. Se aflau pe un deal înconjurat de coline. Totul era luminat de o lună jamaicană, situată deasupra norilor joşi de lîngă Blue Mountains. În depărtare, la vreo patru sute de metri distanţă, se vedea o construcţie semănînd cu o cabană. La una din ferestre se zărea o lumină slabă. La dreapta erau alte două... construcţii. Nu clădiri, nu case ori cabane – nimic ce putea fi definit; doar nişte siluete deformate... translucide? Da... sfori, pînze. Sau plase. Erau nişte acoperişuri ca de cort, susţinute de numeroşi stîlpi. Pe urmă, Alex înţelese:

dincolo de corturi pămîntul fusese netezit, iar pe margini, din zece în zece metri, se aflau nişte făclii stinse. Corturile erau hangare camuflate; terenul servea drept pistă de aterizare.

Se găseau pe un aerodrom din munți, nemarcat.

Chevroletul încetini, apropiindu-se de ceea ce se dovedi a fi o mică fermă. Dincolo de capătul clădirii se vedea un tractor vechi; unelte agricole – pluguri, cobilițe, furci – erau aruncate la întîmplare. În lumina lunii, ustensilele păreau nişte relicve de piatră. Nefolosite – doar nişte vestigii moarte.

Un camuflaj.

Aşa cum erau şi hangarele.

Un aerodrom care nu figura pe nici o hartă.

– Domnule McAuliff, domnule Tucker. Vă rog să veniți cu mine.

Negrul de lîngă geam deschise portiera şi ieşi afară. Sam şi Alex îl urmară. Şoferul şi al treilea jamaican rămaseră înăuntru şi, după ce pasagerii se îndepărtară de maşină, şoferul acceleră şi dispăru pe drumul desfundat.

– Unde se duc? întrebă McAuliff neliniştit.

– Să ascundă automobilul, răspunse negrul. Kingston trimite patrule aeriene de la brigada antidrog, sperînd să descopere aerodromuri ca acesta. Cu puțin noroc, observă luminile avioanelor de pe traseele narcoticelor.

– Asta-i regiunea marijuanei? Credeam că e la nord, zise Tucker.

Jamaicanul rîse.

– Marijuana, haşiş, opiu... la nord, la est, la vest. E o industrie înfloritoare, domnu'. Nu şi pentru noi. Haideți să intrăm înăuntru.

Uşa micii ferme se deschise la apropierea celor trei. În

cadrul ei stătea bărbatul cu ten deschis, pe care Alex îl văzuse prima dată într-un halat cu dungi, în spatele tejghelei de la Tallon's.

Interiorul căsuței era primitiv: scaune din lemn, o masă rotundă, masivă, în centrul singurei camere, și un pat de campanie lîngă perete. Aparatura radio sofisticată aflată pe o masă din dreapta ușii contrasta cu restul încăperii. Lumina pe care o văzuseră la fereastră venea de la o lampă cu abajur așezată în fața mașinăriei; de afară se auzea huruitul unui generator ce furniza necesarul de energie electrică.

McAuliff observă toate acestea la cîteva secunde după ce intrase în cameră. Apoi văzu încă un om, stînd în umbră în capătul opus, cu spatele la ceilalți. Silueta lui – croiala hainei, umerii, talia îngustă, pantalonii strîmți – îi era cunoscută.

Bărbatul se întoarse; lampa de pe masă îi lumină trăsăturile.

Charles Whitehall îl privi țintă pe McAuliff, apoi dădu încet din cap.

Ușa se deschise și al treilea jamaican intră împreună cu șoferul Chevroletului. Cel din urmă se duse spre masa rotundă din centrul camerei și se așeză pe un scaun. Își scoase șapca de base-ball, dînd la iveală țeasta mare, complet rasă.

– Numele meu e Moore, Barak Moore, domnule McAuliff. Ca să nu mai fii îngrijorat, o să-ți spun că femeia, Alison Booth, a fost înștiințată. I-am spus că te-ai dus la minister, la o întrunire.

– Mă îndoiesc că o să înghită povestea asta, răspunse Alex.

– Dacă vrea să verifice, i se va spune că ești cu Latham la un depozit. Nu ai de ce să-ți faci griji, domnu'.

Sam Tucker rămăsese lîngă ușă; era relaxat, însă curios. Și puternic; își ținea brațele groase încrucișate pe piept, iar

trăsăturile aspre – bronzate de soarele Californiei – îi trădau vîrsta şi-i subliniau forţa. Charles Whitehall stătea lîngă fereastra peretelui din stînga, chipul lui elegant şi trufaş exprimînd dispreţ.

Negrul cu ten deschis de la pescăria lui Tallon şi cei doi jamaicani „luptători" îşi trăseseră scaunele lîngă peretele din dreapta, departe de centrul atenţiei, dînd astfel de înţeles că Barak Moore era şeful lor.

– Vă rog, luaţi loc.

Barak Moore arătă spre scaunele din jurul mesei. Erau trei. Tucker şi McAuliff se priviră; n-avea rost să refuze. Se duseră către masă şi se aşezară. Charles Whitehall rămase lîngă fereastră. Moore ridică privirea spre el.

– Nu vrei să vii lîngă noi?

– Numai dacă o să simt nevoia să stau jos, răspunse Whitehall.

Moore zîmbi şi zise, în timp ce se uita la Whitehall:

– Domnu' Charley abia suportă să se afle în aceeaşi cameră cu mine, şi cu atît mai puţin la aceeaşi masă.

– Atunci ce caută aici? întrebă Sam Tucker.

– Nu cunoştea destinaţia înainte de aterizare. Am schimbat piloţii în Savanna-la-Mar.

– Numele lui e Charles Whitehall, îi spuse Alex lui Sam. Face parte din echipa mea. Nici eu nu ştiam că o să-l întîlnesc aici.

– Ce specialitate ai, băiete?

Tucker se lăsase pe spătarul scaunului, vorbind cu Whitehall.

– Jamaica... *băiete*.

– Nu voiam să te jignesc, fiule.

– Dar ai un ton jignitor, răspunse simplu Whitehall.

– Charley şi cu mine, continuă Barak Moore, ne aflăm la polii opuşi ai spectrului politic. În ţara voastră, se foloseşte termenul „mîrlan alb"; el mă consideră „gunoi negru". Cam din aceleaşi motive. Crede că sînt prea necioplit, prea gălăgios, prea nespălat. În ochii domnului Charley, eu sînt un revoluţionar barbar... iar el, vezi Doamne, e un rebel graţios. Moore îşi flutură mîna în faţă, cu un gest de balerin, insultător. Cauzele noastre sînt diferite, *foarte* diferite. Eu vreau ca Jamaica să fie a *întregului* popor. El o vrea doar pentru o mînă de oameni.

Whitehall rămase nemişcat în timp ce-i dădea replica.

– Eşti la fel de orb ca şi în urmă cu zece ani. Singurul lucru care s-a schimbat e numele tău, Bramwell Moore. Whitehall continuă apoi pe un ton zeflemitor. *Barak*... un nume la fel de pueril şi lipsit de sens ca şi filozofia socială pe care ai adoptat-o; seamănă cu orăcăitul unei broaşte rîioase.

Moore înghiţi în sec înainte de a răspunde.

– Aş putea să te ucid imediat, cred că ştii asta. Dar ar fi la fel de contraproductiv ca şi soluţiile pe care cauţi să le impui în ţara noastră. Avem un duşman comun, tu şi cu mine. Să profităm de asta, domnu' *fascist*.

– Vocabularul mentorilor tăi. L-ai învăţat pe de rost sau ţi-au impus să citeşti?

– *Ia ascultaţi!* îi întrerupse McAuliff înfuriat. N-aveţi decît să vă bateţi, să vă înjuraţi sau să vă ucideţi unul pe altul, că puţin îmi pasă, nu vreau decît să mă întorc la hotel! Se întoarse spre Barak Moore. Orice-ai avea de spus, isprăveşte mai repede.

– Are dreptate, domnu' Charley, zise Moore. Noi o să vorbim mai tîrziu. Voi face, cum se spune, o trecere în revistă. E un scurt rezumat, domnu'. Faptul că există planuri de dezvoltare

pentru o zonă întinsă a insulei – planuri ce exclud poporul – e deja cunoscut. Moartea doctorului Piersall confirmă acest lucru. Faptul că prospecţiunea geologică pe care o conduci are legătură cu acele planuri e o presupunere logică. De aceea, Ministerul Educaţiei şi Societatea Regală – conştient sau nu – nu dezvăluie identitatea celor care se află în spatele acestor interese financiare. Mai mult, domnul McAuliff, prezent aici, nu e străin de întreaga situaţie, deoarece ţine legătura cu serviciile britanice de informaţii prin dispreţuitul Westmore Tallon. ... Ăsta e rezumatul. Încotro ne îndreptăm? Moore îl fixă pe Alex cu ochii ca două mici cratere într-un munte uriaş din piele neagră. Avem dreptul să ne îndreptăm într-o anumită direcţie, domnule McAuliff.

– Înainte de a-l izbi de pereţi, băiete, interveni Sam Tucker, spre surprinderea lui Alex, aminteşte-ţi că nu sînt de partea ta. Nu spun că n-o să fiu, dar deocamdată aşa stau lucrurile.

– Eu credeam că ar trebui să fii la fel de interesat ca şi noi, Tucker.

Absenţa cuvîntului „domnule", îşi zise McAuliff, dovedea ostilitatea lui Moore izvorîtă din faptul că Sam folosise apelativul „băiete". Nu observase că Tucker se adresa tuturor cu acel termen.

McAuliff se uită la Tucker, apoi la Moore, şi, în cele din urmă, la Whitehall. Hammond nu-l instruise în vederea unei asemenea confruntări. Cu excepţia avertismentului de a fi cît mai firesc; să ofere adevăruri parţiale.

– Cei din Serviciul Britanic de Informaţii – şi tot ce reprezintă ei – vor să zădărnicească aceste planuri tot atît de mult ca şi voi. Dar au nevoie de informaţii. Ei cred că Halidonul le deţine. Vor să ia legătura cu Halidonul. Eu ar trebui să fac această legătură.

Alex nu ştia la ce să se aştepte în urma afirmaţiilor făcute, dar cu siguranţă nu la ceea ce urmă. Trăsăturile aspre ale lui Barak Moore, părînd groteşti sub imensa ţeastă rasă, căpătară încet-încet o expresie amuzată, apoi una de sinceră veselie; era totuşi o bucurie izvorîtă din cruzime. Gura i se deschise larg şi din ea izbucniră hohote răguşite de rîs.

Dinspre fereastră se auzi alt zgomot, alt rîs: mai ascuţit, ca de şacal. Gîtul zvelt al lui Charles Whitehall era întins spre spate, capul spre tavan, iar braţele îi erau încrucişate peste haina ajustată pe talie. Părea un preot oriental negru, amuzat de ignoranţa unui novice.

Cei trei jamaicani aşezaţi pe şirul de scaune de lîngă perete, cu dinţii sticlindu-le în umbră, zîmbeau, iar trupurile li se scuturau încet de rîs tăcut.

– Ce-i aşa de amuzant? întrebă McAuliff, iritat din cauza umilinţei la care fusese supus.

– Amuzant, domnu'? Mult mai mult decît *amuzant*. Mangusta urmează şarpele veninos, iar şarpele vrea să-şi facă prieteni? Moore izbucni din nou într-un rîs hidos. Asta nu scrie în nici o lege a naturii, domnu'!

– Ceea ce vrea să sublinieze Moore, domnule McAuliff, interveni Whitehall apropiindu-se de masă, este ridicolul în care cazi închipuindu-ţi că Halidonul ar coopera cu englezii. E de neconceput. Halidonii acestei insule i-au scos pe britanici din Jamaica. Pe scurt, MI 6 nu prezintă încredere.

– Ce *este* Halidonul?

Alex îl privea atent pe savantul negru, care rămase nemişcat, cu ochii la Barak Moore.

– E o forţă, spuse încet Whitehall.

McAuliff se uită la Moore; acesta îi susţinea privirea lui Whitehall.

– Asta nu spune prea multe, nu-i aşa?

– Nimeni din camera asta nu-ţi poate face dezvăluiri suplimentare, domnu'.

Barak Moore îşi întoarse privirea spre Alex. Charles Whitehall vorbi.

– Nu e vorba despre persoane, McAuliff. Halidonul e o instanţă nevăzută, un tribunal fără săli de judecată. Nimeni nu te minte. Această mică echipă de aici, aceşti trei oameni, trupa de elită a lui Moore, cum s-ar spune...

– Măsoară-ţi cuvintele, domnu' Charley! Noi nu le folosim! *Elită!*

Barak rosti cu dispreţ cuvîntul.

– E ceva imaterial, continuă Whitehall. Aş risca să afirm că în Jamaica nu sînt mai mult de cinci sute de oameni care să fi auzit de Halidon. Şi mai puţin de cincizeci care cunosc sigur pe vreunul dintre membrii săi. Iar aceia ar prefera să înfrunte chinurile lui Obeah decît să le dezvăluie identitatea.

– *Obeah!* Sam Tucker rosti cuvîntul pe un ton critic. Nu avea nici o înţelegere pentru satanismul şovin care umplea de teroare minţile a mii şi mii de băştinaşi – corespondentul jamaican al voodoo-ului haitian. Obeah e o tîmpenie, băiete! Cu cît mai curînd or să afle asta sătenii şi cei de pe coline, cu atît mai repede se vor elibera de frică!

– Dacă îţi închipui că este vorba numai despre sate şi coline, te înşeli amarnic, zise Whitehall. Noi, în Jamaica, nu considerăm Obeah drept o atracţie turistică. Îi acordăm prea mult respect.

Alex ridică ochii spre Whitehall.

– *Dumneata* ai respect pentru asta? *Eşti* un adept al acestui cult?

Whitehall își coborî privirea spre McAuliff, cu o expresie înțelegătoare și cu o undă de umor în ochii săi ageri.

– Da, domnule McAuliff, nutresc un profund respect pentru Obeah. I-am depistat originile sale în Mama Africa. Am văzut ce i se acordă în junglă, în savană. Respect; nu spun devoțiune sau credință.

– Înseamnă că Halidonul este o organizație. McAuliff își scoase țigările. Barak Moore întinse mîna, acceptînd una; Sam se aplecă în scaun. Alex continuă: O societate secretă care are o mare putere. De ce?... Din cauza lui Obeah?

– Parțial, domnu', răspunse Moore, aprinzîndu-și țigara cu gesturile unui om neobișnuit să fumeze prea des. E și foarte bogat. Se zvonește că are bogății mai mari decît ne-am putea imagina, domnu'.

Deodată, McAuliff înțelese ceea ce era evident. Se uită cînd la Charles Whitehall, cînd la Barak Moore.

– IisuseAtotputernic! Voi sînteți la fel de dornici să ajungeți la Halidon ca și mine! Ca și Serviciul Britanic de Informații!

– Așa e, domnu'.

Moore stinse țigara de-abia începută pe tăblia mesei.

– De ce? întrebă Alex.

–Avem de-a face cu doi uriași, domnule McAuliff, răspunse Charles Whitehall. Unul negru, celălalt alb. Halidonul trebuie să învingă.

15

Întîlnirea de la ferma izolată, situată pe o colină de lîngă Blue Mountains ţinu pînă la ora două noaptea.

Căzură de acord asupra obiectivului comun: să ia legătura cu Halidon.

Şi, întrucît ipoteza lui Barak Moore şi a lui Charles Whitehall potrivit căreia Halidonul nu ar trata direct cu Serviciul Britanic de Informaţii era plauzibilă, McAuliff acceptă să colaboreze cu cei doi negri situaţi pe poziţii opuse. Barak şi trupa lui de „elită" aveau să ofere protecţie suplimentară echipei de prospectare. Doi dintre cei trei bărbaţi ce stătuseră lîngă perete, în încăperea de la fermă, urmau să coboare la Ocho Rios şi să fie angajaţi drept cărăuşi.

Dacă jamaicanii bănuiau că el ştia mai multe decît le spusese, nu exercitau presiuni asupra lui, îşi zise Alex. Acceptaseră versiunea – spusă lui Whitehall a doua oară – potrivit căreia el considerase iniţial acea prospecţiune drept o investiţie pentru activităţi viitoare. MI 6 era o complicaţie care i se vîrîse cu de-a sila pe gît.

Jamaicanii păreau să fi înţeles că el avea propriile sale griji, fără legătură cu ale lor. Şi numai cînd o să fie sigur că acele griji nu intrau în contradicţie cu problemele lor, el avea să fie absolut sincer. Nişte împrejurări absurde îl obligaseră să

intre într-o luptă la care nu voia să ia parte, dar un lucru prevala asupra celorlalte considerații: securitatea oamenilor pe care-i adusese pe insulă.

Două chestiuni. Două milioane de dolari.

De la oricare dintre dușmani – Dunstone Limited ori Serviciul Britanic de Informații.

– Așadar, MI 5 nu ți-a spus, la Londra, cine se află în spatele acestei violări de teritoriu, zise Barak Moore – dar nu întrebător –, apoi continuă imediat: Asta le depășește pe slugile lor din Kingston.

– Dacă britanicii ajung la Halidon, or să dezvăluie tot ce știu, zise McAuliff. Sînt sigur de asta. Mi-au spus că vor să le împărtășească informațiile.

– Prin urmare, englezii presupun că Halidonul știe multe, adăugă Whitehall gînditor. Mă întreb dacă așa e.

– Au motivele lor, spuse Alex prudent. A mai existat o echipă de prospectare.

Jamaicanii auziseră de ea. Dispariția ei fusese fie dovada opoziției Halidonului, fie un act izolat de jaf și crimă al unei bande rătăcite de primitivi din Cock Pit. Nu se putea ști.

Cercuri în interiorul altor cercuri.

Dar marchizul de Chatellerault? De ce insistase să se întîlnească cu Whitehall la Savanna-la-Mar?

– Marchizul e un om nervos, zise Whitehall. Pretinde că are afaceri în întreaga insulă. Prospecțiunea asta i se pare dubioasă.

– Te-ai gîndit cumva că și Chatellerault e implicat? McAuliff i se adresase direct savantului negru. MI 5 și 6, așa cred. Tallon mi-a spus lucrul ăsta azi după-amiază.

– Dacă e așa, înseamnă că marchizul n-are încredere în colegii lui.

– Ţi-a pomenit şi de alt membru al echipei? întrebă Alex, temîndu-se de răspuns.

Whitehall se uită la McAuliff şi răspunse simplu.

– A făcut cîteva aluzii, dar i-am spus că nu mă interesează chestiunile colaterale. Nu erau oportune; am afirmat răspicat lucrul ăsta.

– Mulţumesc.

– N-ai pentru ce.

Sam Tucker îşi înălţă sprîncenele zburlite, cu o expresie bănuitoare.

– Da' ce dracu' *era* oportun? Ce voia?

– Să fie informat despre mersul prospecţiunii. Să i se raporteze toate rezultatele.

– Şi de ce şi-a închipuit că o să faci treaba asta?

Sam se aplecă pe scaun.

– Mai întîi, fiindcă m-ar fi plătit generos. Apoi, crede că ar putea fi şi alte zone de interes, care, sincer vorbind, nu există.

– *Ha*,,domnu'! interveni Moore. Vedeţi, ei cred că domnu' Charley poate fi cumpărat! Ştiau că nu le-ar merge cu Barak Moore!

Whitehall îi aruncă o privire dispreţuitoare revoluţionarului.

– Nu prea ai pentru ce să fii plătit.

Îşi deschise tabachera de argint; Moore rînji la vederea ei. Whitehall o închise încet, o puse în dreapta lui şi îşi aprinse ţigara cu un chibrit.

– Să continuăm. N-aş vrea să pierd toată noaptea aici.

– În regulă, domnu'.

Barak aruncă o privire rapidă celor prezenţi.

– Noi vrem acelaşi lucru ca şi englezii. Să ajungem la Halidon.

Moore pronunţase cuvîntul în dialectul jamaican: holidaun.

– Dar Halidonul trebuie să vină la noi. Şi asta numai dacă vor avea un motiv serios. Nu putem striga după ei. N-or să iasă singuri la lumină.

– Nu înţeleg o iotă din toate astea, spuse Tucker, aprinzîndu-şi un trabuc subţire, dar, dacă îi aşteptaţi să vină, puteţi rămîne cu fundul în baltă.

– S-ar putea să existe o cale. Credem că doctorul Piersall ne-a indicat-o.

Moore ridică din umeri, exprimînd astfel o anume incertitudine, de parcă n-ar fi ştiut să-şi aleagă cuvintele.

– Luni de zile în şir, doctorul Piersall a încercat să... definească Halidonul. Să-l caute, să înţeleagă. A cercetat istoria Caraibelor, a triburilor arawak, a Africii. Ca să găsească un înţeles. Moore se opri şi-l privi pe Whitehall. Ţi-a citit cărţile, domnu' Charlie. I-am spus că eşti un mincinos ordinar, o capră rîioasă. Mi-a răspuns că nu minţeai în cărţile tale... Din mai multe fragmente, doctorul Piersall a alcătuit piesele unui puzzle, cum îi spunea el. Hîrtiile lui sînt la Carrick Foyle.

– Stai puţin! SamTucker era iritat. Walter mi-a vorbit întruna vreme de două zile. La Martha Brae, în avion, la Sheraton. N-a pomenit nimic despre asta. De ce?

Tucker se uită la jamaicanii de lîngă perete, care fuseseră cu el de cînd plecase din Montego Bay.

Negrul care vorbise în Chevrolet îi răspunse:

– Era prematur, domnu'. Fusese de acord să aştepte pînă cînd urma să te întîlneşti cu McAuliff. Aia nu-i o poveste pe care s-o repeţi prea des.

– Şi ce i-a spus acel puzzle? întrebă Alex.

– Doar o parte, domnu', zise Barak Moore. Numai o parte din puzzle era terminată. Dar doctorul Piersall a elaborat cîteva

teorii. În primul rînd, Halidon ar fi o ramură a tribului Kromanti. După războaiele marunilor s-au izolat, fiindcă nu erau de acord cu tratatele care le cereau marunilor – kromantilor – să-i descopere şi să-i predea englezilor pe sclavii fugari pentru englezi. Halidonii nu voiau să devină vînători plătiţi ai fraţilor lor africani. Timp de zeci de ani, au fost nomazi. Apoi, în urmă cu vreo două sute, două sute cincizeci de ani, s-au stabilit într-un loc. Necunoscut, inaccesibil celor din exterior. Dar nu s-au rupt de lume. Bărbaţi aleşi anume erau trimişi să îndeplinească tot ce bătrînii credeau de cuviinţă. Femeile rămîneau acasă, unde năşteau şi îşi creşteau copiii, astfel că s-a evitat amestecul cu alte neamuri. La fel stau lucrurile şi în ziua de azi... Încă două aspecte: comunitatea Halidonului trăieşte sus, în munţi, Piersall era sigur de asta. Şi deţine mari bogăţii. Acestea sînt piesele din puzzle; multe lipsesc.

Cîtva timp, nimeni nu vorbi. Apoi Tucker întrerupse tăcerea:

– E o poveste grozavă, zise el, dar nu prea văd cu ce ne ajută. Faptul că ştim de existenţa lor n-o să-i scoată la iveală. Şi spuneai că noi nu putem să-i căutăm. Fir-ar să fie! Dacă acest... trib trăieşte în munţi de două sute de ani şi nimeni nu i-a găsit, n-o s-o facem tocmai noi, băiete! Care-i „calea“ pe care a indicat-o Walter?

– Dacă rezultatele doctorului Piersall sînt adevărate, *calea* constă în cunoaşterea lor, domnule Tucker, răspunse Charles Whitehall.

– Vrei să fii mai explicit? întrebă Alex.

În mod surprinzător, savantul negru se întoarse respectuos către necioplitul luptător de gherilă.

– Presupun că... Barak Moore ar trebui să furnizeze amănuntele. După părerea mea, cheia se află în afirmaţiile lui

de adineauri, potrivit cărora Halidonul nu ne poate contacta în absența unui motiv serios.

– Nu greșești, domnu'. Doctorul Piersall era sigur că, dacă Halidonul ar afla că existența tribului – și marea sa bogăție – au fost confirmate de cîțiva oameni responsabili, ar trimite un mesager. După părerea lui Piersall, ei își apără bogățiile mai mult ca orice. Dar trebuie să fie pe deplin convinși de autenticitatea acestor afirmații... Asta e calea.

– Pe cine să convingi? întrebă Alex.

– Cineva trebuie să meargă la Maroon Town, la hotarul regiunii Cock Pit. Această persoană urmează să ceară o audiență la Colonelul Marunilor, oferindu-se să plătească mulți bani. Doctorul Piersall credea că acest om, al cărui rang se transmite de la o generație la alta în cadrul aceleeași familii tribale, e singura legătură cu Halidonul.

– Și lui ar urma să i se spună povestea?

– Nu, domnule McAuliff! Nici măcar Colonelul Marunilor nu prezintă o încredere prea mare. Oricum, n-ar înțelege nimic. Studiile doctorului Piersall au dezvăluit că Halidon a păstrat o legătură permanentă cu frații africani. Se cheamă *nagarro*...

– Limba akwamu,interveni Whitehall. A dispărut, dar influența există în dialectele ashanti și mossai-grusso. *Nagarro* e o abstracțiune, cea mai bună traducere ar fi „spirit materializat".

– Un spirit... Alex începu să repete fraza, apoi se opri. Dovada... dovada e ceva real.

– Da, răspunse Whitehall.

– Unde e? întrebă McAuliff.

– Dovada trebuie căutată în înțelesul altui cuvînt, spuse Barak Moore. Înțelesul cuvîntului „Halidon".

– Care e?

– Nu ştiu...

– *La naiba!* explodă Sam Tucker.

Barak Moore ridică mîna, impunîndu-i tăcere.

– Piersall l-a găsit. Trebuie transmis Colonelului Marunilor, urmînd ca el să-l ducă în munţi.

McAuliff avea fălcile încordate; se stăpînea din răsputeri.

– Nu putem transmite ceea ce nu avem.

– O să-l aveţi, domnu'.

Barak îşi fixă privirea asupra lui Alexander.

– Acum o lună, doctorul Piersall m-a dus la casa lui din Carrick Foyle. Mi-a dat nişte instrucţiuni. Dacă i s-ar fi întîmplat ceva, eu trebuia să mă duc într-un loc aflat în pădurea de pe proprietatea lui. Am memorat poziţia lui, domnu'. Acolo, îngropat în pămînt, se află un pachet învelit în muşama. În pachet e o hîrtie pe care stă scris înţelesul cuvîntului „Halidon".

Şoferul care-i duse înapoi la Kingston era jamaicanul ce părea să fie adjunctul lui Barak Moore, omul care le vorbise pe drumul de sosire la aerodrom. Îl chema Floyd. Charles Whitehall stătea faţă în faţă cu el; Alex şi Sam Tucker se aşezară în spate.

– Dacă aveţi nevoie de justificări pentru perioada cît aţi lipsit, li se adresă Floyd, spuneţi că a avut loc o lungă discuţie despre echipament, la un depozit al ministerului. Pe Crawford Street, lîngă docuri. Se poate verifica.

– Şi cu cine ne-am întîlnit? întrebă Sam.

– Cu un om pe nume Latham. El se ocupă...

– *Latham*? îl întrerupse Alex, amintindu-şi foarte bine de conversaţia telefonică pe care o avusese cu omul de la minister în acea după-amiază. El este cel care...

– Ştim, îl întrerupse Floyd, rînjind spre oglinda retrovizoare. E omul nostru, domnu'.

*

Intră în cameră cît putu de încet. Ceasul arăta ora trei şi jumătate; hotelul era cufundat în tăcere, jocurile nocturne se încheiaseră. Închise uşa încet şi păşi pe mocheta moale. În camera lui Alison ardea o lumină, iar uşa era întredeschisă cu vreo treizeci de centimetri. În dormitorul lui domnea întunericul. Alison stinsese toate lămpile; cînd plecase, cu cinci ore în urmă, erau aprinse.

De ce făcuse asta?

Se apropie de uşa crăpată, scoţîndu-şi haina.

În spatele lui se auzi un declic. Lampa de pe noptieră fusese aprinsă, scăldînd încăperea într-o lumină slabă, mai puternică doar lîngă sursă. Alison stătea în capul oaselor, în patul lui. Îi vedea mîna dreaptă, în care ţinea strîns micul cilindru „furnizat de poliţia londoneză"; îl puse lîngă ea, ascunzîndu-l sub pătură.

– Bună, Alex.

– Bună.

– Am rămas aici fiindcă am crezut că o să sune prietenul tău, Tucker. De dincolo nu l-aş fi auzit.

– Şi eu care mi-am închipuit că ai motive mai serioase.

Îi zîmbi şi se apropie de pat. Ea luă cilindrul şi-l răsuci. Se auzi acelaşi declic. Aşeză ciudata armă pe noptieră.

– Şi pentru că vreau să vorbim.

– Asta sună ameninţător. Se aşeză pe pat. N-am putut să te sun... totul s-a petrecut atît de repede. A apărut Sam; tocmai intra pe uşa hotelului, întrebîndu-se de ce eram supărat... pe urmă, în timp ce se înregistra la recepţie, a sunat Latham. Era foarte grăbit. Cred că l-am pus pe jar cu plecarea mea la Ocho Rios. O mare parte din echipament nu fusese trimis la Boscobel...

– Telefonul tău n-a sunat, îl întrerupse calmă Alison.

– Cum?

– Domnul Latham nu te-a sunat în cameră.

McAuliff era pregătit; își amintise de acel mic detaliu.

– Fiindcă am lăsat vorbă că luăm masa. A trimis un mesaj la restaurant.

– Foarte bine, Alex.

– Ce-i cu tine? I-am spus recepționerului să te sune și să-ți explice. Ne grăbeam... pe Crawford Street... lîngă docuri... înainte de a închide registrele.

– Asta nu sună prea convingător. Mă așteptam la mai mult din partea ta.

McAuliff observă că Alison era foarte serioasă. Și înfuriată.

– De ce spui asta?

– Recepția nu m-a sunat; nici un *recepționer* nu mi-a explicat nimic. Alison pronunță cuvîntul „recepționer" cu accent american, exagerînd deosebirea față de pronunția engleză. Era insultător. A telefonat un „asistent" al domnului Latham. Nici el nu s-a descurcat prea bine. Nu știa ce să zică atunci cînd i-am spus că vreau să vorbesc cu Latham; l-am luat prin surprindere. Știai că Gerald Latham locuiește în sectorul Barbican din Kingston? E trecut în cartea de telefon.

Alison se opri; tăcerea era încordată. Alex vorbi încet, făcînd o afirmație.

– Era acasă.

– Era acasă, confirmă Alison. Nu-ți face griji. Nu știe cine l-a sunat. Am vorbit mai întîi cu o femeie, iar cînd a venit el la telefon, am închis.

McAuliff respiră adînc și vîrî mîna în buzunarul cămășii, după pachetul de țigări. Nu știa ce să mai spună.

– Îmi pare rău.

– Şi mie, zise ea calm. O să scriu mîine dimineaţă cererea de demisie. Va trebui să accepţi o poliţă pentru costul biletului de avion şi celelalte cheltuieli pe care le-am făcut. Banii care mi-au rămas o să-mi ajungă o vreme. În mod sigur o să găsesc o slujbă.

– Nu poţi face asta.

McAuliff constată că rostise cuvintele apăsat, cu deplină convingere. Şi ştia de ce. Alison era hotărîtă să părăsească echipa; urma s-o părăsească. Dacă motivul – sau motivele – venirii ei în Jamaica nu erau cele pe care le invocase, n-ar fi trebuit s-o facă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi demisiona fiindcă eu am minţit în legătură cu ce-am făcut timp de cîteva ceasuri! Ce naiba, Alison, n-o să-ţi dau socoteală!

– Ah, nu te mai purta ca un tîmpit încrezut, rănit în orgoliu! Nici în postura asta nu eşti prea grozav. *Nu* o să mai trec încă o dată prin labirint. Sînt sătulă pînă peste cap. Ai auzit? Deodată, vocea i se stinse, iar ea îşi ţinu respiraţia. În ochi i se citea frica. Nu mai pot suporta, zise ea.

El o privi atent.

– Ce vrei să spui?

– În după-amiaza asta mi-ai descris amănunţit o lungă discuţie cu poliţia jamaicană. Clădirea, zona, ofiţerii... foarte amănunţit, Alex. Am telefonat acolo după ce am sunat la Latham. N-au auzit niciodată de tine.

16

Ştia că ar fi trebuit să-i spună totul de la început – din momentul în care se lăsase antrenat în această nebunie. Împărtăşindu-i adevărul, s-ar fi simţit mai uşurat.

Tot adevărul. Astfel încît întreaga poveste să capete sens. Dacă avea vreunul.

Aşa făcu.

Şi în timp ce povestea, constată că încerca să înţeleagă totul din nou. Vorbea încet, chiar monoton; era expunerea unui om ce grăia printr-o ceaţă tulbure.

Despre ciudatul mesaj primit de la Dunstone Limited, care îl adusese de la New York la Londra, punîndu-l faţă în faţă cu un om pe nume Julian Warfield. Despre un „analist financiar" de la Hotelul Savoy, pe legitimaţia căruia scria „R.C. Hammond, Serviciul Britanic de Informaţii". Despre zilele zbuciumate cînd trăise în două lumi ce-şi contestau propriile realităţi – antrenamentul sub acoperire, întîlnirile secrete, angajarea personalului pentru prospecţiune în baza unei false motivaţii. Despre un speriat şi neputincios James Ferguson, angajat să spioneze prospecţiunea de către un om pe nume „Arthur Craft cel Tînăr", care nu se mulţumea cu faptul că se număra printre cei mai bogaţi oameni din Jamaica. Despre un arogant Charles

Whitehall, ale cărui inteligență și erudiție rămîneau în limitele unui concept depășit, dezonorant. Despre un mic localnic artritic, al cărui sînge franco-african îl ajutase să pătrundă în aristocrația jamaicană și în MI 6, prin intermediul studiilor de la Eton și Oxford.

Despre ciudata relatare a lui SamTucker, privind transformarea lui Walter Piersall, antropolog convertit de „febra insulei", într-un autodeclarat apărător al refugiului său tropical.

Și, în sfîrșit, despre un revoluționar ras în cap, pe nume Barak Moore. Și despre căutarea, de către toți, a unei „instanțe nevăzute" numite Halidon.

O nebunie. Dar foarte, foarte reală.

Soarele își arunca primele săgeți de lumină prin norii cenușii de peste Blue Mountains. McAuliff stătea în cadrul ușii de la balcon; miresmele dimineții jamaicane urcau din pămîntul umed și coborau dinspre palmierii înalți, răscolindu-i pielea și nările.

Era aproape de sfîrșit. Vorbiseră – el vorbise – timp de o oră și patruzeci și cinci de minute. Rămăsese să-i spună despre marchizul de Chatellerault.

Alison era tot în pat, cu spatele rezemat de perne. Avea ochii obosiți, dar nu înceta să-l privească.

El se întrebă ce-ar fi spus sau făcut ea cînd ar fi pomenit numele lui Chatellerault. Se temea de reacția ei.

– Ești obosită; și eu. Ce-ar fi să termin în cursul dimineții?

– E dimineață.

– Atunci, mai tîrziu.

– Nu cred că-i bine. Aș prefera să aud totul dintr-o dată.

– Nu mai e mult.

– Atunci aș zice că ai lăsat ce-i mai important la sfîrșit. Am dreptate?

Nu-şi putea ascunde panica pe care o resimţea. Privea dincolo de el, la lumina ce pătrundea pe uşa balconului. Era mai puternică acum, un amestec straniu de galben pastelat şi portocaliu intens; specific dimineţilor jamaicane.

– Ştii că te priveşte pe tine...

– Sigur că ştiu. Am simţit asta încă de aseară. Îşi întoarse privirea spre el. Nu voiam să recunosc faţă de mine însămi... dar ştiam. Totul era prea bine ticluit.

– Chatellerault, zise el încet. E aici.

– O, *Doamne*, şopti ea.

– Nu poate ajunge la tine, crede-mă.

– M-a urmărit. O, Doamne...

El se ridică şi se apropie de pat. Se aşeză pe marginea lui şi-i mîngîie încet părul.

– Dacă aş fi crezut că-ţi poate face rău, nu ţi-aş fi spus niciodată. Pur şi simplu l-aş fi... înlăturat. *Iisuse*, îşi zise Alex. Ce uşor rostea cuvinte noi! Avea oare să spună în curînd *omorît* sau *eliminat?*

– Chiar de la început, totul a fost programat. Eu am fost programată. Privea spre balcon, lăsîndu-l să-i mîngîie obrazul, de parcă nu şi-ar fi dat seama. Trebuia să pricep lucrul ăsta; nu te lasă în pace aşa uşor.

– Cine?

– Toţi, dragul meu, răspunse ea, luîndu-i mîna şi ducîndu-i-o la buze. Oricum i-ai numi, n-are importanţă. Scrisorile, numerele, absurdităţile cu aer oficial... Am fost avertizată, nu pot spune că nu.

– Cum? El îi puse mîna jos, obligînd-o să-l privească. Cum ai fost avertizată? Cine te-a avertizat?

– La Paris, într-o seară. Cu doar trei luni în urmă. După

ultima întrevedere de la... carnavalul subteran, cum îl numeam noi.

– Interpolul?

– Da. Am cunoscut un tip şi pe soţia lui. Într-o sală de aşteptare, de fapt. Asta nu trebuia să se întîmple; izolarea e foarte importantă, dar cineva a încurcat camerele. Erau englezi. Am stabilit să cinăm împreună. El vindea automobile Porsche la firma Macclesfield. Ambii soţi erau la capătul puterilor. El fusese recrutat deoarece obiectul afacerilor sale – maşinile – servea la transportarea acţiunilor furate de la bursele europene. De fiecare dată cînd credea că s-a sfîrşit, ei găseau motive să continue – cel mai adesea, fără să-i spună. Lucra pentru ei de vreo trei ani; aproape că-şi pierduse minţile. Urma să părăsească Anglia. Să se stabilească la Buenos Aires.

– Putea foarte bine să refuze. N-aveau cum să-l oblige.

– Nu fi naiv, iubitule. Fiecare nume pe care îl afli e altă capcană, fiecare nouă metodă de operare pe care o raportezi e o crestătură în plus pe răbojul experienţei tale. Alison surîse trist. Ai călătorit în ţinutul informatorilor. Ţi-ai dobîndit propriul stigmat.

– Îţi mai spun o dată: Chatellerault nu poate ajunge la tine.

Ea făcu o pauză, apoi îi înţelese cuvintele, neliniştea.

– S-ar putea să ţi se pară ciudat, Alex. Vreau să spun că nu sînt o persoană curajoasă – dar nici nu mi-e foarte teamă de el. Groaza, frica sînt apanajul lor. Ei nu m-ar lăsa să plec. Nu contează promisiunile, înţelegerile, garanţiile. Nu pot rezista. Un dosar pe undeva, sau un computer activat care a scos la iveală numele lui; în mod automat apare şi al meu în banca de date. Asta a fost: factorul X plus factorul Y; rezultatul – viaţa ta nu-ţi mai aparţine. Trăieşti mereu cu frica-n sîn.

Alex îi înlănţui umerii cu braţul.

– Nu e obligatoriu, Alison. Putem oricînd pleca.

– Iubitule, iubitule... *Nu poţi.* Nu înţelegi? Nu în felul ăsta. E vorba despre ce laşi în urmă: înţelegeri, dosare nenumărate înţesate de cuvinte, cuvintele tale... nu le poţi contesta. Treci frontiere, ai nevoie de documente; lucrezi, ai nevoie de referinţe. Conduci o maşină, iei un avion sau pui bani într-o bancă... Ei au toate armele. Nu te poţi ascunde. Nu de ei.

McAuliff se depărtă de ea, ridicîndu-se în picioare. Luă cilindrul strălucitor de pe noptieră, uitîndu-se la litere şi la data eliberării. Se duse către balcon şi respiră adînc; simţi aroma slabă, foarte slabă de vanilie şi un miros vag de mirodenie.

Rom cu dafin şi vanilie.

Jamaica.

– Greşeşti, Alison. Nu e nevoie să ne ascundem. Din mai multe motive, ar trebui să terminăm ce-am început; aici ai dreptate. Dar tragi o concluzie greşită. Situaţia asta o să înceteze. Se întoarse spre ea. Crede-mă pe cuvînt.

– Aş vrea s-o fac. Serios. Dar nu văd cum.

– E o veche tactică de infanterie. Atacă-i pe ceilalţi înainte de a fi tu atacat. Toţi agenţii şi toate Interpolurile din lume ne folosesc mizînd pe frica noastră. Ştim ce pot face din ceea ce noi credem că sînt vieţile noastre bine organizate. E firesc; ei sînt ticăloşi. Şi recunosc asta. Dar te-ai gîndit vreodată la dimensiunile dezastrului pe care am fi în stare să-l provocăm acestor indivizi? Şi asta-i firesc, fiindcă şi noi putem fi ticăloşi. O să jucăm pînă la capăt – înconjuraţi de paznici înarmaţi. Şi după ce vom termina, îi vom fi lichidat. La atac!

Charles Whitehall şedea în fotoliu, cu un păhărel de Pernod pe masa alăturată. Era ora şase dimineaţa; nu se culcase. N-avea

rost să încerce să doarmă; somnul, oricum, n-ar fi venit.

Se afla de două zile pe insulă şi rănile de acum zece ani fuseseră deja zgîndărite. Nu se aşteptase la asta; sperase să ţină situaţia sub control. Nu *să fie* controlat.

Duşmanul lui de acum nu era inamicul – inamicii – cu care aşteptase zece ani să se lupte: guvernanţii din Kingston; poate că lucrurile se agravaseră – avea de-a face cu radicali precum Barak Moore. Era un duşman nou, tot atît de vrednic de dispreţ, însă infinit mai puternic, deoarece dispunea de mijloacele necesare pentru a controla iubita lui ţară.

S-o controleze prin corupţie; în cele din urmă s-o stăpînească... posedînd-o.

Îl minţise pe Alexander McAuliff. La Savanna-la-Mar. Chatellerault recunoscuse că făcea parte din conspiraţia pusă la cale în districtul Trelawny. Serviciul Britanic de Informaţii nu se înşelase. Marchizul îşi putea extinde averea cu condiţia dezvoltării zonelor necultivate de pe coasta de nord şi din Cock Pit, iar el intenţiona să-şi asigure protecţia propriilor investiţii. Charles Whitehall era prima lui linie de apărare, iar dacă acesta eşua, îşi pierdea orice şansă de supravieţuire. Pur şi simplu. Chatellerault era perfect conştient de lucrul acesta. Stătuse în faţa lui şi schiţase acel zîmbet galic subţire, apoi repetase faptele – şi numele celor din reţeaua acoperită pe care o organizase Whitehall pe insulă în ultimul deceniu.

Îşi încheiase relatarea cu o informaţie surprinzătoare cu privire la: programul şi metodele prin care Charles Whitehall şi partidul său intenţionau să acceadă la putere în Kingston.

Urma să fie instaurată o dictatură militară, cu un conducător civil căruia i se vor supune toţi – Pretorul Jamaicăi era titlul, iar Charles Whitehall – omul.

Dacă Kingston ar fi știut aceste lucruri... ei bine, Kingstonul ar fi luat măsuri.

Dar Chatellerault subliniase faptul că obiectivele lor individuale nu se aflau neapărat în conflict. Existau domenii – filozofic, politic, financiar – în care interesele lor ar fi putut coincide. Dar pe primul plan se situa activitatea de pe coasta de nord. Aceea reprezenta punctul de plecare pentru orice alte inițiative.

Marchizul nu-i numise pe partenerii săi – Whitehall avusese senzația că Chatellerault nici nu-i cunoștea pe toți –, dar era limpede că nu avea încredere în ei. Pe de o parte, părea să caute motivații, pe de alta, evalua posibilitățile. Vorbise pe scurt despre intervenții anterioare și/sau lucruri făcute de mîntuială, dar nu insistase asupra faptelor.

Acestea aveau legătură, în mod evident, cu prima prospecțiune.

Ce se întîmplase atunci?

Era Halidonul răspunzător?

Ar fi fost oare Halidonul *capabil* să intervină?

Exista cu adevărat Halidonul?

Halidonul.

Trebuia să cerceteze cu atenție hîrtiile antropologului Piersall; să separe fanteziile exotice ale unui străin de realitățile insulei. Într-o vreme, cu mulți ani în urmă, rastaforienii simbolizau teroarea africană, înainte de a se afla că erau niște copii amețiți de marijuana, cu părul năclăit de nămol și o dorință colectivă de a nu munci. Urmaseră apoi pocomanii, cu marii lor preoți bărboși, care introduseseră orgiile sexuale printre virtuțile abstracte ale eticii creștine – un pretext socio-religios pentru promiscuitate; sau sectele anansi – moștenitorii credinței străvechi

a asanților în inteligența păianjenului, care a influențat întreaga evoluție a vieții.

Existau în număr atît de mare! Adesea atinse de o paranoia metafizică; atît de fragmentate, atît de obscure.

Era oare Halidonul – Hollydawn – diferit?

În situația dată, pentru Charles Whitehall, lucrul acesta nu avea prea mare importanță. Ceea ce conta era propria supraviețuire și aceea a planurilor sale. Țelurile sale aveau să se împlinească dacă îl ținea în șah pe Chatellerault și se infiltra în structura ierarhiei financiare impuse de acesta.

Și lucrînd cu dușmanul său numărul unu – Brak Moore.

Colaborînd cu ambii dușmani.

Dușmanii Jamaicăi.

James Ferguson bîjbîi după întrerupătorul veiozei de pe noptieră. Din cauza întunericului răsturnă o scrumieră și un pahar, care se sparseră pe podea. Lumina zilei pătrundea prin draperiile trase; își dădea seama de lucrul acesta, în ciuda durerii teribile de ochi și de cap, de la o tîmplă la cealaltă. O durere care părea să aștearnă pete întunecate asupra ochiului lăuntric. Se uită la ceas, întorcîndu-și fața din lumina slabă a veiozei. Era ora 6.15.

O, Doamne! Îl durea rău capul, iar din colțul ochilor i se prelingeau lacrimi. Săgeți de durere – ascuțite, imobilizîndu-l – îl loveau în ceafă, părînd să-i înțepenească, uneori, chiar și brațele. Mușchii stomacului îi erau încordați; dacă le-ar fi dat atenție, știa că i s-ar fi făcut rău și ar fi vomitat.

Nu se prefăcea în legătură cu cantitatea de alcool pe care o consumase cu o seară în urmă. McAuliff nu-l mai putea acuza că joacă teatru. Se îmbătase. Foarte tare. Și pe bună dreptate.

Fusese în culmea fericirii.

Arthur Craft îi telefonase, alarmat. *Alarmat!*

Craft cel Tînăr fusese prins cu mîţa-n sac. McAuliff găsise camera unde se făceau înregistrările şi bătuse pe cineva, *îl bătuse la propriu!* Craft ţipase la telefon, întrebînd de unde aflase McAuliff numele lui.

Nu de la el! Ferguson nu suflase un cuvînt.

Craft răcnise, îl înjurase pe „blestematul de negrotei de la magnetofon", adăugînd că nemernicul n-avea să-l citeze în instanţă. Dacă s-ar fi ajuns pînă acolo.

Dacă s-ar fi ajuns pînă acolo.

– Nu m-ai *văzut* niciodată! ţipase Craft cel Tînăr. N-am discutat niciodată! Nu ne-am întîlnit! Să-ţi fie foarte clar, ticălos nenorocit!

– Sigur... sigur, domnule Craft, răspunsese el. Dar totuşi, domnule... noi *am vorbit*, nu-i aşa? Asta nu trebuie să schimbe cu nimic lucrurile.

Încremenise, dar apucase să rostească acele cuvinte. Calm, fără a le accentua. Însă mesajul fusese clar.

Arthur Craft junior se afla într-o poziţie delicată. Craft cel Tînăr nu trebuia să ţipe; s-ar fi cuvenit să fie politicos. Poate chiar binevoitor.

La urma urmei, ei *vorbiseră*...

Craft înţelesese. Primul indiciu în acest sens fusese tăcerea lui, confirmată de replica următoare.

– Păstrăm legătura.

Fusese atît de simplu! Iar dacă Craft cel Tînăr voia altceva, în fond, el controla o fundaţie de o bogăţie fabuloasă. Ar fi găsit cu siguranţă ceva pentru un botanist foarte, *foarte* talentat.

Cînd închisese telefonul, seara trecută, James avusese o senzaţie de calm copleşitor. Genul de încredere în sine pe care o simţea în laborator, unde ochii şi mintea lui controlau situaţia.

Trebuia să fie prudent; putea s-o facă.

Cînd înțelesese lucrul acesta, se îmbătase.

Iar acum îl dureau capul și stomacul. Dar avea să reziste; durerea devenise suportabilă. În curînd, o să-și revină.

Se uită la ceas. La afurisitul lui de Timex. Era 6.25. Un ceas ieftin, însă exact.

În loc de Timex, pe viitor s-ar putea să aibă un cronometru Breitling. Și un echipament fotografic nou și foarte scump. Și un cont în bancă.

Și o viață nouă.

Dacă era prudent.

Telefonul aflat pe noptiera de lîngă Peter Jensen sună, dar soția lui îl auzi prima.

– Peter... Peter! Doamne Sfinte, *telefonul*.

– Ce e, fetițo?

Peter Jensen clipi des; camera era în întuneric, însă lumina zilei pătrundea prin draperiile trase.

Telefonul sună din nou. Țîrîituri scurte; genul de apeluri rapide ale centralistelor de hotel. Degete agere, clienți iritați.

Peter Jensen întinse mîna și aprinse veioza. Ceasul de voiaj arăta opt fără zece. Telefonul țîrîi din nou, de astă dată mai lung.

– Da, *da*. Alo!

– Domnul Peter Jensen? întrebă o voce necunoscută de bărbat.

– Da. Ce este? Eu sînt Jensen.

– Telegraful internațional vă deranjează, domnule Jensen. Acum cîteva minute a sosit o telegramă pentru dumneavoastră. De la Londra. Să v-o citesc? E urgentă, domnule.

– Nu! zise repede Peter. Nu, să nu faci asta. O așteptam; cred că e mai lungă.

– Așa e, domnule.

– Vă rog s-o trimiteți aici imediat. Se poate? La Courtleigh Manor. Camera patru-zero-unu. Nu e nevoie să treceți pe la recepție.

– Înțeleg, domnule Jensen. Imediat. O să percepem o taxă suplimentară...

– Sigur, sigur, îl întrerupse Peter. Trimiteți telegrama, vă rog.

– Da, domnule.

După douăzeci și cinci de minute, sosi curierul de la telegraful internațional. Cu cîteva clipe înainte, un chelner de la serviciul de cameră adusese micul dejun, format din pepene, ceai și biscuiți. Cu pixul în mînă, Peter Jensen deschise telegrama de două pagini, pe care le așeză pe fața de masă.

În fața lui, Ruth ținea în mînă o coală de hîrtie, pe care o privea peste marginea ceștii de ceai. Și ea avea un pix, pe care-l pusese lîngă farfurie.

– Numele companiei e Parkhurst, zise Peter.

– Verific imediat, spuse Ruth, punînd jos ceașca.

Trase hîrtia mai aproape, luă pixul și făcu un semn pe pagină.

– Adresa e Sheffield, lîngă Glen.

Peter ridică privirea spre ea.

– Continuă, zise Ruth, făcînd încă un semn.

– Instrumentele de inspectat sînt microscoape.

– Foarte bine.

Ruth făcu al treilea semn în stînga paginii, reveni la notațiile anterioare, apoi își îndreptă privirea spre capătul din dreapta.

– Ești pregătit?

– Da.

Ruth Wells Jensen, paleontolog, dictă o serie de numere.

Soțul ei parcurse de la început textul telegramei și încercui cuvinte cu pixul. De cîteva ori, îi ceru soției sale să repete un număr. Apoi se apuca să numere de la semnul anterior și încercuia alt cuvînt.

Trei minute mai tîrziu, terminaseră exercițiul. Peter Jensen sorbi o gură de ceai și reciti telegrama pentru sine. Soția lui unse cu gem doi biscuiți și acoperi ceainicul cu capacul.

– Warfield o să vină aici săptămîna viitoare. E de acord. McAuliff a fost contactat.

PARTEA A TREIA

COASTA DE NORD

17

Cuvintele lui Hammond îi reveneau în minte lui McAuliff: *O să constați că nu e nici o problemă să acționezi pe planuri diferite. De fapt, asta va deveni ceva aproape firesc, chiar instinctiv. O să descoperi că îți poți concentra separat atenția.*

Agentul britanic avusese dreptate. Erau într-a noua zi de prospectare, iar Alex constată că timp de patru ore în șir, nu se gîndea decît la munca pe care o efectua.

Echipamentul fusese încărcat în camioane la Aeroportul Boscobel și trimis la Puerto Seco, în Golful Discovery. Alex, Sam Tucker și Alison Booth zburaseră la Ocho Rios înaintea celorlalți, permițîndu-și trei zile de relaxare la Sans Souci; în acest răstimp, McAuliff angajase o echipă de cărăuși – doi dintre ei fiind cei cu care se înțelesese la ferma izolată de lîngă Blue Mountains. Alex observă – așa cum se așteptase – că Sam și Alison se înțelegeau de minune. Amîndoi aveau simțul umorului și erau adevărați profesioniști. Recunoscu față de Sam faptul că deveniseră amanți. Tucker îi spuse: „M-ar fi surprins să nu fiți, Alexander".

Acordul lui Sam era important pentru McAuliff. Fiindcă Alison nu trebuia să rămînă nici o clipă singură în absența lui. Sub nici o formă. Niciodată.

Sam Tucker reprezenta protectorul ideal. Mult mai bun decît el însuşi, recunoscuse Alex. Tucker era cel mai descurcăreţ om pe care-l cunoscuse vreodată şi tot pe atît de puternic. Avea o agresivitate care, atunci cînd se manifesta, devenea distrugătoare. În grija lui, Alison era în deplină siguranţă.

Cea de-a patra zi fusese prima de activitate propriu-zisă. Echipa se cazase la un motel drăguţ de pe plajă, Bengal Court, aflat la jumătatea drumului dintre Puerto Seco şi portul Rio Bueno. Obiectul iniţial al prospecţiunii îl constituia cartografierea completă a liniei ţărmului. Alex şi Sam Tucker lucrau cu echipamentul. Azimuturile erau trasate de-a lungul ţărmului şi înregistrate de aparatura de pe teren. Demarcaţiile unghiulare se confruntau cu hărţile coastei puse la dispoziţie de către Institutul jamaican. În general, aceste hărţi erau fragmentare şi imperfecte, inutilizabile în cazul unei cercetări geofizice. Pentru a stabili parametrii exacţi, McAuliff folosea dispozitive sonice, care trimiteau şi recepţionau unde sonore, ce ofereau date exacte privind accidentele de teren. Orice contur, orice ridicătură erau înregistrate atît pe diagrame sonice, cît şi de instrumentele intermediare.

Această muncă laborioasă, dar foarte monotonă, îi făcea să transpire din greu în arşiţa zilei. Singura alinare era prezenţa constantă a lui Alison, deşi ea protestase vehement. Alex fusese însă de neclintit. Îi instruise pe cei doi oameni ai lui Barak Moore să nu se depărteze de ea la mai mult de treizeci de metri, apoi îi ordonase lui Alison să nu dispară din ochii lui.

Era o pretenţie absurdă, şi McAuliff era perfect conştient de lucrul acesta. Alison avea o mulţime de treburi de făcut; mărunte, în zona ţărmului, dar importante de îndată ce intrau în inima ţinutului. Dar orice început era dificil în stare de tensiune.

Foarte curînd, propriile dumitale antene se vor activa în mod automat. Funcționarea lor va deveni o a doua natură, cum se zice. De fapt, vei intra într-un anume ritm. E legătura dintre obiectivele dumitale separate. Vei descoperi acest lucru pe parcurs și vei deveni stăpîn pe dumneata.

Hammond.

Dar nu în timpul primelor cîteva zile; atunci nu se putea vorbi despre încredere în sine. Observase, totuși, că teama i se atenuase... parțial, imperceptibil. Puse acest lucru pe seama activității fizice constante și a faptului că le *putea* cere unor oameni ca Sam și „forțelor speciale" ale lui Barak Moore să aibă grijă de Alison. Și, în orice moment și-ar fi întors capul, o vedea – pe plajă ori într-o barcă mică – spărgînd pietre sau arătîndu-i unuia dintre localnicii angajați cum să lucreze cu o mașină de perforat.

Dar oare nu acestea erau antenele lui? Și atenuarea fricii nu însemna oare începutul instalării încrederii în sine? *R.C. Hammond. Un încrezut afurisit. Un manipulator. Purtătorul de cuvînt al adevărului.*

Dar nu al întregului adevăr.

Zona de lîngă Braco Beach era periculoasă. Stratul de coral se întindea cu cîteva sute de metri în larg. McAuliff și Sam Tucker mergeau cu prudență pe excrescențele de polipi oceanici tăioși ca lama, pentru a-și instala instrumentele de măsură. Amîndoi se plîngeau de dureri musculare și de spate.

Cea de-a treia zi de activitate fu marcată de inițiativa lui Alison, care rechiziționase cumva o barcă pescărească cu fundul plat și le aducea, însoțită de cei doi „gardieni", niște pui rece pentru prînz, dincolo de recif. Era un moment plăcut al zilei pentru cel mai incomod picnic imaginabil.

Revoluționarul jamaican Floyd, care condusese barca

printre stîncile primejdioase de coral şi o ancorase, observă că plaja era mai netedă şi mai uscată.

– Asta înseamnă că vor trebui să facă din nou tot drumul pînă aici, răspunse Alison, ţinîndu-şi cu mîna pălăria cu boruri largi.

– Domnule, ce femeie deşteaptă!

Remarca o făcuse colegul lui Floyd, jamaicanul masiv şi calm, pe nume Lawrence.

Cei cinci se cocoţară – nu se putea spune altfel – pe creasta cea mai înaltă a digului de coral, stropii înălţîndu-se de la baza recifului şi creînd un curcubeu palid în pelicula fină de apă. În depărtare, două cargouri treceau unul pe lîngă altul, primul îndreptîndu-se spre larg, iar celălalt către docurile de bauxită de la estul Golfului Runaway. O navă de croazieră luxoasă, echipată pentru pescuit marin, îşi croia drum printre valuri la cîteva sute de metri în faţa lor, iar pasagerii uimiţi le făceau cu mîna celor cinci aflaţi la un picnic pe recif.

McAuliff privea cum ceilalţi le răspundeau pasagerilor de pe vas. Sam Tucker se ridică în picioare, arătă spre corali şi strigă:

– Diamante!

Floyd şi Lawrence, cu trupurile musculoase dezgolite pînă la brîu, rîdeau în hohote de bufoneriile lui Sam. Lawrence desprinse o bucată de coral şi o ridică în sus, apoi i-o aruncă lui Tucker, care o prinse şi strigă din nou:

– Douăzeci de karate!

Alison, îmbrăcată cu blugi şi o bluză subţire, udată de apă, intră în joc. Acceptă ceremonios piatra de coral oferită de Sam şi o puse pe dosul palmei întinse, de parcă ar fi fost un inel de mare valoare. O rafală scurtă de vînt se năpusti asupra

recifului; Alison scăpă piatra încercînd să-şi ţină pălăria ale cărei boruri fuseseră întoarse de briză. Nu reuşi; pălăria îi zbură de pe cap şi dispăru în spatele unei moviliţe de coral. Înainte ca Alex să se ridice şi să se ducă după ea, Lawrence sări în picioare şi începu să alerge sprinten peste stînci şi către apă. În cîteva secunde, luă pălăria udă, se ridică fără efort din apă şi i-o întinse lui Alison.

Toată isprava nu durase mai mult de zece secunde.

– Ţine pălăria pe cap, donşoară Aleesawn. Soarele foarte fierbinte; arde pielea ca puiu' prăjit, domnu'.

– Mulţumesc, Lawrence, zise Alison recunoscătoare, îndesîndu-şi pălăria udă pe cap. Alergi pe reciful ăsta de parcă ar fi un teren de golf!

– Lawrence e un băiat de mingi grozav, donşoară Alison, spuse Floyd zîmbind. El e mascota Clubului de Golf Negril, nu-i aşa, Lawrence?

Lawrence rînji, privindu-l cu subînţeles pe McAuliff.

– Ei, domnu'. La Negril, tot timpu' întreabă de mine. Mă descurc bine, domnu'. Le-aduc mereu mingile de golf de unde cad pe teren. Toţi ştiu asta. Mereu întreabă de Lawrence.

Sam Tucker se aşeză din nou, chicotind.

– Şi mereu primeşti ciubucuri al naibii de grase, bănuiesc.

– O mulţime de ciubucuri bune, domnu', admise Lawrence.

– Şi, probabil, încă ceva, adăugă McAuliff, privindu-l pe Floyd şi amintindu-şi de reputaţia exclusivistă a Clubului de Golf Negril. Tot timpu', o mulţime de informaţii.

– Da, domnu'.

Floyd zîmbi conspirativ.

– Cum s-ar spune, bogaţii locuitori din Westmoreland vorbesc în timpul jocurilor de golf.

Alex tăcu. Întreaga scenă părea ciudată. Stăteau acolo,

toţi cinci, mîncînd pui rece pe un recif de coral aflat la trei sute de metri de ţărm, distrîndu-se pe seama pasagerilor de pe navele de croazieră şi glumind într-o doară despre culegerea de informaţii pe un teren de golf.

Doi revoluţionari negri – recrutaţi dintr-o ceată de luptători de gherilă din ţinutul deluros. Un „mercenar" între două vîrste. (Sam Tucker ar fi obiectat la auzul acestei etichetări, dar i se potrivea de minune.) O adorabilă englezoaică divorţată... de o frumuseţe izbitoare, printre activităţile căreia se numărase cîndva şi munca sub acoperire pentru o organizaţie de poliţie internaţională. Şi un fost infanterist de patruzeci şi patru de ani, care venise la Londra cu şase săptămîni în urmă să negocieze un contract pentru o prospecţiune geologică.

Aceştia erau cei cinci. Fiecare ştiind că aparenţele n-aveau nici o legătură cu realitatea; fiecare făcînd ce făcea şi el... şi ea... deoarece nu exista alternativă. Nu prea.

Era o nebunie. Şi McAuliff fu încă o dată surprins de faptul că el părea cel mai puţin priceput dintre ei, în situaţia dată. Totuşi, prin forţa împrejurărilor – care nu aveau legătură cu priceperea –, el era şeful lor.

O nebunie.

În cea de-a şaptea zi, muncind mult şi cu pauze puţine, Alex şi Sam cartografiaseră linia ţărmului pînă la Burwood, la opt kilometri de gura rîului Martha Brae, limita vestică a zonei. În acest răstimp, soţii Jensen şi James Ferguson menţinură un ritm mai lent, instalînd din loc în loc mese cu microscoape, arzătoare, flacoane şi chimicale necesare muncii lor. Nimeni nu descoperi ceva deosebit, dar nici nu ar fi fost de aşteptat în zona ţărmului. Regiunea aceea fusese studiată aproape în întregime, în scopuri industriale sau pentru construcţii; nu era

nimic important care să nu fie deja cunoscut. Şi, deoarece analizele botanice ale lui Ferguson trebuiau corelate cu evaluările solului pe care le efectua Sam Tucker, tînărul botanist se oferi să facă şi testele de sol, lăsîndu-l pe Tucker să termine expertiza topografică împreună cu Alex.

Acestea erau preocupările geofizice. Însă mai survenise un fenomen pe care nimeni nu şi-l putea explica. Soţii Jensen îl remarcaseră primii.

Un sunet. Doar un sunet. Un geamăt grav, sau strigăt, care părea să-i urmărească o după-amiază întreagă.

Cînd îl auziră prima oară, venea de sub tufişurile aflate dincolo de dune. Crezură că era vorba despre un animal rănit. Sau despre un copil aflat într-o agonie pe care n-o puteau atenua lacrimile unui copil. Era pur şi simplu ceva înspăimîntător.

Aşa că soţii Jensen alergaseră spre tufişurile de dincolo de dune şi smulseseră frunzişul încîlcit ca să găsească sursa acelui ţipăt îngrozitor.

Nu găsiseră nimic.

Animalul, copilul sau ce-o fi fost nu se mai vedea.

Puţin mai tîrziu – în aceeaşi după-amiază –, James Ferguson venise alergînd spre plajă, cu o expresie de consternare înfricoşată pe chip. Urmărise rădăcinile unei ferigi uriaşe, pentru a descoperi plante; drumul îl dusese pe marginea unei rîpe stîncoase de deasupra ţărmului. Ajunsese chiar în mijlocul rădăcinilor grase ce atîrnau deasupra, cînd o vibraţie – mai întîi o vibraţie – îl făcu să tremure din tot corpul. Apoi urmă un ţipăt sălbatic, pătrunzător, ascuţit şi intens care îi provocă o durere insuportabilă – zicea el – în urechi.

Înşfăcase imediat rădăcinile ferigii, pentru a nu se prăbuşi în prăpastie.

Îngrozit, se tîrîse pînă jos şi se întorsese în fugă la ceilalţi.

James nu se aflase la o distanţă mai mare de cîteva sute de metri. Totuşi, nimeni în afară de el nu auzise teribilul zgomot.

Whitehall avea o altă versiune a acestei ciudăţenii. Savantul negru se dusese pe linia ţărmului – jumătate nisip, jumătate pădure – Golfului Bengal. Era o plimbare de dimineaţă fără o destinaţie anume.

La circa un kilometru şi jumătate de plaja din faţa motelului, se oprise pe o stîncă mare ce se înălţa deasupra apei. Atunci auzise un zgomot în spatele lui şi se întorsese, crezînd că era vreo pasăre bătînd din aripi sau o mangustă alergînd prin pădure.

Nu se vedea nimic.

Se întoarse cu faţa spre apa ce clipocea dedesubt, cînd, deodată, auzi o explozie – un zgomot sec, prelungit, ca o rafală violentă de vînt. Apoi se opri.

Whitehall se ţinuse strîns de stîncă şi privise cu atenţie pădurea. Nu zări nimic, dar fu cuprins de o teribilă durere de cap.

Dar Charles era un savant, iar un savant e un om sceptic. Ajunsese la concluzia că, undeva în pădure, un nevăzut copac uriaş se prăbuşise sub propria-i greutate acumulată de-a lungul anilor. În cădere, tonele de lemn, lovindu-se de alţi copaci, provocaseră fenomenul la care fusese martor.

Dar nimeni nu era convins de justeţea acestei explicaţii.

În timp ce Whitehall povestea, McAuliff îl urmărea cu atenţie. Nu-şi imagina că Charles credea ce spunea. Se petrecuseră lucruri inexplicabile, iar ei erau cu toţii oameni de ştiinţă. Poate că găseau cu toţii o consolare în ipoteza lui Whitehall. Alexander aşa credea; nu putea zăbovi asupra acelui fenomen. Aveau alte treburi de făcut.

Obiective diferite.

Alison credea că găsise ceva şi, cu ajutorul lui Floyd şi Lawrence, făcu o serie de foraje adînci pe plajă şi pe digurile de coral. Mostrele extrase demonstrau existenţa unor straturi de lignit printre păturile de calcar, pe fundul oceanului. Din punct de vedere geologic, explicaţia era simplă: cu sute de ani în urmă, lava vulcanică acoperise cantităţi uriaşe de masă lemnoasă. Totuşi, dincolo de aceste explicaţii, dacă urmăreau realizarea unor diguri pe piloni sau extinderea docurilor existente, firmele de construcţii trebuiau să consolideze fundaţiile acestora.

Preocupările lui Alison îl încîntau pe McAuliff. Munca o absorbea, astfel că se plîngea mai puţin de restricţiile ce-i fuseseră impuse şi, lucru mai important, putea să-i observe pe Floyd şi Lawrence, care se ocupau de supravegherea ei. Cei doi luptători erau extrem de atenţi. Şi de o subtilitate discretă. Ori de cîte ori Alison hoinărea pe plajă sau prin iarba de pe ţărm, unul dintre ei sau amîndoi o flancau, precedînd-o sau urmînd-o. Erau ca nişte pantere stînd la pîndă, pregătite să sară, dar fără să atragă atenţia asupra lor. Păreau să fie nişte însoţitori fireşti, cărînd întotdeauna ceva – binocluri, cutii cu mostre, planşete de scris, orice era la îndemînă – pentru a distrage atenţia de la adevărata lor misiune.

Iar în timpul nopţilor, McAuliff descoperi o protecţie suplimentară, pe care n-o ceruse şi la care nu se aşteptase: Floyd şi Lawrence patrulau cu rîndul pe pajiştile de afară şi pe coridoarele motelului Bengal Court. Alex descoperi acest lucru în noaptea celei de-a opta zile, cînd se sculase la ora patru dimineaţa să-şi ia o cană de gheaţă din frigiderul de pe hol. Simţise nevoia să bea apă rece.

Cînd dădu colţul spre nişa exterioară unde se afla frigiderul,

observă deodată o siluetă în spatele grilajului din fața pajiștii. Umbra se mișcase repede; nu se auzise zgomot de pași.

McAuliff puse cuburile de gheață în cană, închise ușa metalică și se întoarse pe hol. Acolo, așeză încet gheața pe podea și se lipi cu spatele de capătul zidului.

Se simți o mișcare.

McAuliff țîșni de după colț, hotărît să se arunce asupra oricui i-ar fi ieșit în față. Cu pumnii strînși, sări cu precizie, drept peste Lawrence. Era prea tîrziu ca să mai dea înapoi.

– Ei, *domnu'!* spuse jamaicanul încet, căzînd pe spate sub greutatea lui Alex.

Amîndoi se rostogoliră pe pajiște.

– Iisuse! șopti McAuliff, întins pe pămînt lîngă Lawrence. Ce dracu' faci aici?

Lawrence zîmbi în întuneric; își scutură mîna care fusese răsucită la spate de Alex.

– Ești un tip mare, domnu'! Și foarte iute.

– Eram foarte iritat. Ce *cauți* pe-aici?

Lawrence îi explică pe scurt, scuzîndu-se. El și cu Floyd făcuseră o înțelegere cu paznicul de noapte, un pescar bătrîn care patrula nopțile pe-acolo cu o pușcă pe care cei doi erau convinși că nu știa s-o folosească. Barak Moore le ordonase să stea de pază în fiecare seară; ar fi făcut la fel și dacă nu li s-ar fi spus, zicea Lawrence.

– Și cînd dormiți?

– Dormim *bine*, domnu', răspunse Lawrence. Stăm de pază cu schimbu'.

Alex se întoarse în cameră. Alison se ridică de pe pernă cînd el închise ușa.

– Totul e în regulă? întrebă ea îngrijorată.

– Mai bine decît mă aşteptam. Avem propria noastră armată în miniatură. Stăm bine.

În după-amiaza celei de-a noua zile, McAuliff şi Tucker ajunseră la rîul Martha Brae. Hărţile geodezice şi fotografiile terenului fură închise ermetic şi depozitate în remorca răcoroasă a camionului cu echipament. Peter Jensen îşi întocmi raportul privind depozitele minerale din zona de coastă; soţia lui, Ruth, găsise urme de plante fosile îngropate în recifele de corali, dar rezultatele ei erau nesemnificative, iar James Ferguson, făcînd analiza solului şi a florei, îşi prezentă analizele la fel de puţin surprinzătoare. Doar descoperirea stratului de lignit de către Alison fusese neaşteptată.

Toate rapoartele urmau să fie trimise la Ocho Rios, pentru multiplicare. McAuliff spuse că o să se ocupe el de treaba asta; fuseseră nouă zile dificile, iar într-a zecea urmau să facă o pauză. Cei care voiau, puteau să meargă cu el la Ocho; ceilalţi puteau să se ducă la Montego sau să trîndăvească pe plaja de la Bengal Court, după cum dorea fiecare. Prospecţiunea urma să fie reluată în dimineaţa celei de-a unsprezecea zile.

Îşi expuseră planurile pe malul rîului, în faţa prînzului adus de la motel. Numai Charles Whitehall, care hoinărise tot timpul pe plajă, ştia exact ce voia să facă, însă nu-şi putea exprima public intenţiile. Îi spuse numai lui Alex.

– Chiar trebuie să văd hîrtiile lui Piersall. Sincer vorbind, McAuliff, gîndul la ele mă înnebuneşte.

– Îl aşteptăm pe Moore. Aşa ne-am înţeles.

– Pînă cînd? Pentru numele Domnului, cînd o să apară? Mîine se vor împlini zece zile; el a spus că vine în răstimp de zece zile.

– Nu avem nici o garanţie. Şi eu sînt la fel de neliniştit. E

vorba despre un pachet învelit în mușama și îngropat undeva pe proprietatea lui, îți amintești?

– N-am uitat nici o clipă.

Concentrează-te asupra unor planuri separate; obiective diferite.

Hammond.

Charles Whitehall manifesta tot atîta interes pentru domeniul științific, ca și McAuliff în plan conspirativ. Poate chiar mai mult, își zise Alex. Curiozitatea savantului negru își avea rădăcinile într-o viață închinată cercetării.

Soții Jensen rămaseră la Bengal Court. Ferguson ceru un avans de la McAuliff și închirie un taxi care să-l ducă la Montego Bay, McAuliff, Sam Tucker și Alison Booth plecară cu camionul la Ocho Rios. Charles Whitehall îi urma într-o veche furgonetă, împreună cu Floyd și Lawrence; cei doi luptători ceruseră insistent o asemenea împărțire pe echipe.

Barak Moore stătea întins în iarba înaltă cu binoclul la ochi. Soarele apunea; raze portocalii și galbene de lumină pătrundeau prin frunzișul copacilor de deasupra lui și se reflectau în zidurile de piatră ale casei lui Walter Piersall, aflată la vreo patru sute de metri în față. Văzu printre firele de iarbă siluetele polițiștilor din districtul Trelawny înconjurînd casa, verificînd ușile și ferestrele; aveau să lase cel puțin un om de pază. Ca de obicei.

Poliția își încheiase investigația, cea mai lungă din istoria districtului, își zise Barak. Durase aproape două săptămîni. De la Kingston veniseră mai multe echipe de civili: bărbați în costume călcate cu grijă, ceea ce însemna că erau mai mult decît polițiști.

Nu găsiseră nimic, Barak Moore era sigur de asta.

Numai dacă Walter Piersall descrisese exact ascunzătoarea.

Iar Barak nu mai putea aştepta. Părea o treabă simplă să ia pachetul învelit în muşama – care se afla în acel moment la o sută cincizeci de metri de el –, dar nu era aşa uşor. Avea nevoie de ajutorul lui Charles Whitehall – mai mult decît credea Whitehall –, iar asta însemna că trebuia să intre în casa lui Piersall şi să scoată ce mai rămăsese de pe urma lui. Hîrtiile antropologului.

Hîrtiile. Erau încastrate în zidul unui rezervor nefolosit, aflat în pivniţa casei lui Piersall.

Walter Piersall îndepărtase cu grijă cîteva cărămizi din rezervor, săpase nişte gropi în pămîntul de afară, apoi pusese cărămizile la loc. Într-una dintre aceste ascunzători îngropase studiile sale despre Halidon.

Charles Whitehall nu l-ar fi ajutat înainte de a vedea acele hîrtii. Iar Barak avea nevoie de ajutorul domnului Charlie.

Poliţiştii din Trelawny se suiră în maşini; un singur paznic în uniformă le făcu semn cu mîna în timp ce patrulele se îndepărtau.

El, Barak, revoluţionarul poporului, trebuia să colaboreze cu Whitehall, criminalul politic. Războiul lor – poate unul civil – avea să vină mai tîrziu, aşa cum se întîmplase în atîtea ţări în curs de dezvoltare.

Mai întîi, era vorba despre omul cel alb. Cu banii lui, companiile lui şi setea lui de sudoarea omului negru. Asta era în primul şi-n primul rînd, domnu'.

Adîncit în gînduri, Barak privea absent prin binoclu. Paznicul nu se mai vedea acum nicăieri. Moore mătură cu

privirea zona, reglînd obiectivele Zeiss Ikon în timp ce le îndrepta spre zidurile laterale ale casei lui Piersall şi către pajiştea povîrnită din spate. Era o locuinţă confortabilă de om alb, îşi spuse el.

Drumul de intrare urma o pantă lungă spre vîrful unui deal, dinspre George's Valley spre vest şi dinspre Martha Brae către est. Arbori de mango, palmieri, hibiscus şi orhidee străjuiau intrarea şi înconjurau construcţia din piatră cu două niveluri. Clădirea era lungă, cele mai multe dintre camerele spaţioase aflîndu-se la primul etaj.

Grilaje din fier forjat fuseseră montate peste tot, la ferestre şi în faţa uşilor de la intrare. Singurele geamuri puteau fi văzute la etajul doi; toate ferestrele aveau obloane din lemn de tek.

Partea din spate a lui High Hill, cum fusese numită casa, era cea mai frapantă. La est de păşunea cu iarbă înaltă, unde se lungise Barak, pajiştea din spate, coborînd într-o pantă lină, fusese creată prin defrişarea pădurii şi a tufişurilor de pe cîmp şi însămînţată cu păiuş caraibean, la fel de moale ca şi gazonul terenurilor de golf; stîncile, vopsite într-un alb strălucitor, păreau nişte valuri înspumate pe o mare verde.

În centrul peluzei, Piersall amenajase o piscină de mărime medie, căptuşită cu dale albastre şi albe ce reflectau soarele la fel de intens ca şi apa albastră-verzuie din bazin. În jurul piscinei, dar şi pe pajişte se aflau mese şi scaune – din fier forjat alb – aparent delicate, însă de o construcţie solidă.

Paznicul îşi făcu din nou apariţia, iar Moore rămase cu răsuflarea tăiată, surprins şi totodată înfuriat. Gardianul se juca cu un cîine, un doberman cu înfăţişare fioroasă. Nu mai văzuse nici un cîine pînă atunci. Era o treabă urîtă, îşi zise Barak... totuşi, poate că nu atît de urîtă. Prezenţa cîinelui însemna, probabil, că poliţistul avea să rămînă singur la post mai mult

decît o tură normală. Poliţia obişnuia să trimită şi cîini împreună cu oamenii săi, din două motive: fiindcă districtul în care patrulau era periculos, ori pentru că oamenii lor rămîneau de pază o perioadă relativ lungă de timp. Cîinii erau de folos din mai multe puncte de vedere: dădeau alarma, apărau şi făceau să treacă timpul mai repede.

Paznicul azvîrli un băţ; dobermanul alergă dincolo de piscină, aproape lovindu-se de o masă de fier, apoi îl luă de jos şi se întoarse cu el în gură. Înainte să ajungă la stăpînul lui, poliţistul aruncă alt băţ, zăpăcindu-l pe cîine, care-l lăsă pe primul şi se duse după al doilea.

E un prost, îşi spuse Barak, privindu-l pe paznicul ce rîdea. Nu se pricepea la animale, iar un asemenea om putea fi păcălit.

Lucrul acesta avea să se întîmple la noapte.

18

Era o noapte senină. Luna jamaicană – în al treilea pătrar – strălucea între malurile înalte ale rîului Martha Brae. Coborîseră pe apele lui repezi, pe o plută din bambus furată, pînă ajunseseră la cea mai mică distanţă de Carrick Foyle. Duseseră pluta într-o scobitură întunecată a ţărmului, apoi o scoseseră din apă, ascunzînd-o într-un desiş de mangrove şi palmieri tineri.

Detaşamentul de asalt era format din Barak, Alex, Floyd

şi Whitehall. Sam Tucker şi Lawrence rămăseseră la Bengal Court, s-o păzească pe Alison.

Urcară încet panta, prin frunzişul des, copleşitor. Povîrnişul era abrupt, iar urcuşul se făcea chinuitor de greu. Distanţa pînă la High Hill nu depăşea un kilometru şi jumătate – poate doi –, însă celor patru le trebui aproape o oră pînă să ajungă acolo. Charles Whitehall credea că făcuseră o prostie optînd pentru acel traseu.

Dacă în casă nu se aflau decît un om şi un cîine, de ce n-ar fi mers cu maşina pe drumul care cobora sub aleea şerpuită ce ducea spre intrare, urcînd apoi pe jos pînă la poarta exterioară.

Raţionamentul lui Barak lua în considerare faptul că poliţia din Trelawny era mai experimentată decît ar fi admis Whitehall. Moore nu excludea posibilitatea ca autorităţile districtuale să fi instalat dispozitive electronice de declanşare a alarmei de-a lungul aleii de intrare. Barak ştia că asemenea instalaţii erau în funcţiune de luni de zile la hotelurile din Montego Bay, Kingston şi Port Antonio, aşa că nu-şi puteau asuma un astfel de risc.

Abia trăgîndu-şi sufletul, se opriră la limita sudică a pajiştii lui Piersall şi priviră în sus, spre casa numită High Hill. Lumina lunii reflectată de ziduri dădea casei aparenţa unui monument din alabastru, nemişcat, paşnic, delicat şi solid în acelaşi timp. În două zone ale casei, lumina se strecura printre obloanele din lemn de tek: la camera de la parter aflată în spate, care dădea spre pajişte şi la dormitorul central de la al doilea etaj. Restul clădirii era în întuneric.

Cu excepţia luminii subacvatice din piscină. O briză uşoară unduia suprafaţa apei, făcînd să tremure lumina albăstruie de pe fundul bazinului.

– Trebuie să-l scoatem afară din casă, spuse Barak. Şi pe el, şi pe cîine, domnu'.

– De ce? Ce rost are? întrebă McAuliff, căruia transpirația provocată de urcuș i se prelingea în ochi.

– Moore are dreptate, răspunse Charles Whitehall. Dacă există dispozitive electronice afară, cu siguranță că trebuie să fie și înăuntru.

– S-ar putea să aibă o stație radio, domnu', interveni Floyd. Cunosc ușile astea; pînă spargem noi una, el ar avea timp să ia legătura cu ceilalți.

– Pînă la Falmouth e o jumătate de oră de mers; sediul poliției e în Falmouth, insistă Alex. Am avea timp să intrăm și să ieșim.

– Nu prea, domnu', obiectă Barak. O să ne ia ceva timp să găsim și să desprindem cărămizile din rezervor. O să dezgropăm mai întîi pachetul în mușama. Haideți.

Barak Moore îi conduse pe lîngă marginea împădurită a proprietății, la capătul opus, spre fosta pășune. Protejă geamul lanternei cu degetele și alergă spre un pîlc de arbori de pîine, la hotarul nordic al peluzei presărate cu stînci. Se ghemui lîngă trunchiul celui mai îndepărtat copac; ceilalți făcură la fel.

– Vorbiți încet, șopti Barak. Vînturile de pe-aici duc departe zgomotul de glasuri. Pachetul e îngropat în pămînt, la patruzeci și patru de pași spre dreapta, pornind de la cea de-a patra stîncă mare, pe o diagonală către nord-vest de la copacul ăsta.

– Era un om care cunoștea Jamaica, zise Whitehall încet.

– Ce vrei să spui?

În lumina lunii, McAuliff observă zîmbetul sinistru de pe chipul savantului.

– Simbolurile arawak pentru marșul funebru al unui războinic erau grupate cîte patru, întotdeauna spre dreapta apusului de soare.

– Nu sună prea încurajator, remarcă Alex.

– Ca şi indienii americani din ţara dumitale, răspunse Whitehall, populaţia arawak n-a fost încurajată de omul alb.

– Nici africanii n-au fost, domnu' Charley. În lumina lunii, Barak îl privi în ochi pe Whitehall. Uneori am impresia că uiţi lucrul ăsta. Apoi li se adresă lui McAuliff şi lui Floyd: Urmaţi-mă. Unul după altul.

Alergară aplecaţi prin iarba înaltă, în spatele revoluţionarului negru; fiecare din ei lovea cu palma stîncile mari pe lîngă care trecea. Una, două, trei, patru.

La a patra stîncă, situată la aproximativ o sută cincizeci de metri de arborele de pîine, îngenuncheară în jurul pietrei. Barak îi lumină vîrful cu lanterna protejată între palme. Acolo era un marcaj dăltuit, abia vizibil. Whitehall se aplecă asupra lui.

– Doctorul Piersall al dumitale are o imaginaţie progresivă, în sens istoric. A sărit de la arawak pînă la kromanti. Vezi? Whitehall îşi trecu arătătorul peste marcajul luminat de lanternă şi continuă în şoaptă: Semiluna răsucită e o lună ashanti, pe care kromanţii o foloseau pentru a lăsa un semn membrilor tribului care se aflau la două sau trei zile de mer ; în spatele vînătorilor. Liniile de pe partea convexă a semilunii stabilesc direcţia: una – la stînga, două – la dreapta. Felul cum sînt amplasate pe margine indică unghiul. Aici sînt două linii, drept în centru; prin urmare, trebuie mers direct spre dreapta stîncii, stînd cu faţa la baza semilunii.

Whitehall arătă cu mîna dreaptă spre nord-est.

– Aşa cum a indicat şi Piersall.

Barak dădu din cap: nu încerca să-şi ascundă iritarea faţă de explicaţiile domnului Charlie. Totuşi, exista şi un anume respect în acea iritare, îşi zise McAuliff, privindu-l pe Moore cum

începea să numere cei patruzeci şi patru de paşi.

Piersall camuflase locul ales drept ascunziş. În interiorul zonei de pajişte măsurate se afla un hăţiş de ferigi uriaşe, crescute la întîmplare. Fuseseră replantate acolo cu îndemînare; ar fi fost absurd să-ţi închipui că acolo se făcuseră săpături în ultimii ani.

Floyd scoase o lopată mică de la centură, îi fixă coada şi începu să sape. Charles Whitehall se alătură revoluţionarului, lăsîndu-se în genunchi, şi se apucă să îndepărteze pămîntul cu mîinile goale.

Cutia dreptunghiulară era îngropată adînc în pămînt. Dacă instrucţiunile n-ar fi fost atît de exacte, săpăturile ar fi putut înceta înainte de a ajunge la ea. La nouăzeci de centimetri adîncime, încă n-o găsiseră. Whitehall bănuia că fusese depozitată la exact un metru şi douăzeci. Multiplu de patru, conform practicilor tribului arawak.

În clipa în care lopata lui Floyd lovi cutia metalică, Whitehall întinse mîna dreaptă în groapă, scoase cutia din pămînt şi îşi trecu degetele peste marginile ei, încercînd s-o deschidă. Îşi dădu seama imediat că nu era posibil. Folosise poate de mii de ori tipul ăsta de recipient; era o cutie pentru documente ermetic închisă, ale cărei margini cauciucate creau vid în interior. Avea două încuietori, cîte una la fiecare capăt, cu chei separate; după ce se introduceau cheile în broască şi se răsuceau, aerul intra înăuntru, iar cutia putea fi deschisă după cîteva minute. Era genul de casete folosite în cele mai înzestrate biblioteci pentru păstrarea vechilor manuscrise, care erau studiate de savanţi doar o dată la cinci ani şi, de aceea, se conservau cu mare grijă. Numele „cutii pentru arhivă" se potrivea, de vreme ce adăposteau documente vechi de o mie de ani.

– Dă-mi cheile! îi şopti Charles grăbit lui Barak.

– Nu am chei, domnu'. Piersall n-a spus nimic despre chei.

– *La naiba!*

– Vorbește încet! îi ordonă McAuliff.

– Pune pămîntul la loc, îi spuse Moore lui Floyd. Să nu se cunoască, domnu'. Pune ferigile la loc.

Floyd făcu ce i se spusese; McAuliff îl ajută. Whitehall privea furios cutia dreptunghiulară din mîinile lui.

– Era paranoic! șopti savantul, întorcîndu-se spre Barak. Spuneai că e un pachet. Învelit în mușama! Nu asta. Pe asta o s-o deschidem cu un aparat de sudură.

– Charlie are dreptate, zise Alex, aruncînd pămîntul în groapă cu mîinile și dîndu-și seama că tocmai îl numise pe Whitehall „Charlie". De ce a trebuit să se complice? De ce n-a pus cutia lîngă celelalte documente din rezervor?

– Îmi pui întrebări la care nu pot răspunde, domnu'. Era foarte îngrijorat, asta-i tot ce știu.

Pămîntul umpluse groapa. Floyd netezi suprafața și plantă din nou rădăcinile de ferigă în solul moale.

– Cred că-i bine, domnu', zise el strîngînd coada lopeții pe care o prinse la loc sub centură.

– Cum intrăm înăuntru? întrebă McAuliff. Sau cum scoatem paznicii afară?

– Mă gîndesc la asta de cîteva ceasuri, răspunse Barak. Cu porci sălbatici, cred.

– Foarte *bine*, domnu'! îl întrerupse Floyd.

– În piscină? întrebă Whitehall, știind despre ce era vorba.

– Da.

– Ce dracu' tot spuneți?

Alex privea cu atenție chipurile celor trei negri, luminate de lună. Barak răspunse:

– În regiunea Cock Pit sînt mulți porci sălbatici. Sînt răi și produc pagube. Noi ne aflăm la vreo cincisprezece kilometri de hotarul regiunii. Nu e ceva neobișnuit să se abată pînă aici. Floyd și cu mine o să le imităm guițatul. Dumneata și domnul Charlie aruncați pietre în piscină.

– Și cîinele? întrebă Whitehall. Mai bine l-ai împușca.

– Fără împușcături, domnu'! Focurile de armă se aud de la kilometri distanță. O să am eu grijă de cîine.

Moore scoase din buzunar o mică armă, prevăzută cu un ac muiat în anestezic.

– În arsenalul nostru avem multe din astea. Să mergem.

Cinci minute mai tîrziu, McAuliff avu impresia că lua parte la un joc diabolic de copii. Barak și Floyd se furișaseră prin iarba grasă, pînă la marginea pajiștii elegante. Așteptîndu-se ca dobermanul să se ducă direct la cea mai apropiată sursă de miros uman, Alex și Whitehall se așezaseră în paralel, la vreo trei metri spre dreapta revoluționarilor, cu o grămadă de pietre între ei. Trebuiau să arunce pietrele chiar în piscina luminată, aflată la douăzeci de metri în față, de îndată ce auzeau primele zgomote scoase de Moore și tovarășul lui.

Jocul începu.

Țipetele sfîșiară liniștea nopții extrem de convingător. Erau răcnetele unor fiare speriate, stridente, oribile.

Iiiuahiiii... groohaa... ggrooohaaa... iiauu, iiauu... Illauahiii...

McAuliff și Whitehall aruncau pietre în piscină; printre urletele monstruoase se auzea plescăitul apei. Aerul vibra într-o stranie cacofonie.

Obloanele de la primul etaj se deschiseră. În spatele grilajului se vedea paznicul cu o armă în mînă.

Deodată, o piatră atinse uşor obrazul lui Alex. Îşi întoarse capul spre direcţia din care venise lovitura. Floyd îi flutura mîna din iarba înaltă, indicîndu-i lui McAuliff să nu mai azvîrle cu pietre. Alex îl prinse pe Whitehall de mînă. Se opriră.

Apoi ţipetele deveniră mai puternice, însoţite de bufnituri înfundate în pămînt. Alex îi vedea pe Barak şi Floyd în lumina lunii. Tropăiau pe loc, ca nişte animale înnebunite; zgomotele oribile ce le ieşeau din gîtlej se amplificară.

Porci sălbatici luptîndu-se în iarba înaltă.

Uşa casei lui Piersall fu izbită de perete. Paznicul, cu arma în mînă, îi dădu drumul cîinelui de lîngă el. Animalul porni spre pajişte, apoi începu să alerge către zgomotele şi mirosurile atît de omeneşti.

McAuliff îngenunche, fascinat de ceea ce vedea în lumina lunii jamaicane. Barak şi Floyd se retraseră ghemuiţi, fără să se ridice deasupra ierburilor şi continuînd să scoată ţipete animalice. Dobermanul străbătu în goană pajiştea şi sări cu capul înainte în iarba înaltă.

Ţipetele continue şi răcnetele guturale erau acum însoţite de lătratul sălbatic al fiorosului cîine. Şi, printre zgomotele teribile, Alex putu distinge o serie de pocnete înfundate; arma cu ac trăsese de mai multe ori.

Brusc, un scheunat ascuţit acoperi urletele scoase de om; paznicul alergă la marginea pajiştii, cu puşca pregătită să tragă. Şi, înainte ca McAuliff să observe sau să priceapă acţiunea, Charles Whitehall înşfăcă o mînă de pietre şi le aruncă spre piscina luminată. Apoi mai azvîrli nişte bolovani.

Paznicul se întoarse către bazin; Whitehall îl împinse pe McAuliff din calea lui, alergă pe marginea pajiştii, apoi sări brusc asupra gardianului.

McAuliff îl privea uluit.

Whitehall, elegantul om de știință – domnu' Charley, cel cu oase delicate – îl lovi puternic pe paznic la baza gîtului, îl izbi violent cu piciorul în șale, îi prinse încheietura și i-o răsuci, astfel încît pușca zbură din mîinile gardianului; omul fu smucit în sus, se învîrti în aer și se prăbuși la pămînt. În timp ce iarba se legăna încă sub șocul căderii, Whitehall se redresă rapid și-l pocni pe paznic cu genunchiul în plină figură.

Corpul se zvîrcoli, apoi rămase nemișcat.

Țipetele încetară; tăcerea se așternu din nou.

Jocul se încheiase.

Barak și Floyd veniră în fugă din iarba înaltă pe pajiște. Barak vorbi:

– Mulțumesc, domnu' Charley. Focurile de armă trase la întîmplare ne-ar fi dat de gol.

– Trebuia s-o fac, răspunse Whitehall cu simplitate. Vreau să văd hîrtiile alea.

– Atunci să mergem, spuse Barak Moore. Floyd, ia porcul ăsta adevărat, du-l undeva și leagă-l bine.

– Nu-ți mai pierde vremea, interveni Whitehall, pornind spre casă cu cutia sub braț. Aruncă-l în iarbă. E mort.

Ajunși înăuntru, Floyd îi conduse la scările ce duceau spre subsolul casei lui Piersall. Rezervorul, adînc de vreo doi metri și larg de un metru și jumătate se afla în partea de vest. Pereții erau uscați; păianjenii își țesuseră pînze pe părțile laterale și deasupra recipientului. Barak le dădu la o parte și coborî în cavitate.

– De unde știi care sînt cărămizile? întrebă Whitehall imediat, ținînd strîns cutia dreptunghiulară.

– O să-mi dau seama; mi-a explicat doctorul, răspunse Moore şi scoase o cutie de chibrituri.

Scăpără un băţ şi privi cu atenţie fişia centrală dinspre nord, apoi se răsuci încet în sensul acelor de ceasornic, ţinînd chibritul aprins lîngă crăpăturile dintre cărămizi, în partea de jos a cavităţii.

– Fosfor, zise încet Whitehall. Încastrat în marginile de beton.

– Da, domnu'. Nu mult; cît să facă o mică flacără sau nişte scîntei.

– Pierzi vremea! se stropşi Whitehall. Verifică spre *stînga* ta, către nord-vest! Nu spre dreapta.

Cei trei bărbaţi se uitară în acelaşi timp la savant.

– *Cum,* domnu' Charley?

Barak era stupefiat.

– Fă cum îţi spun!... Te rog.

– Simbolurile arawak? întrebă McAuliff. Călătoria spre moarte sau cum i-ai zis? Spre dreapta apusului de soare?

– Mă bucur că ţi se pare amuzant.

– Nu mi se pare, Charley. Cîtuşi de puţin, răspunse încet Alex.

– Pfiuu...

Barak fluieră încet, în timp ce nişte flăcări mici izbucniră dintre crăpăturile rezervorului.

– Charley, ai minte nu glumă! Aici sînt. Floyd, dă-mi uneltele.

Floyd vîrî mîna în buzunarul hainei şi scoase o daltă de doisprezece centimetri şi un ciocan pliant cu coadă metalică. I le întinse superiorului său.

– Vrei să te ajut? îl întrebă el.

– Nu e loc pentru doi, răspunse Barak şi începu să clocănească de-a lungul crăpăturilor.

După trei minute, Moore reuşise să dizloce prima cărămidă din zid; o apucă şi o trase încet din zidul rezervorului. Whitehall lumina locul cu lanterna, urmărind manevrele lui Moore. Cărămida ieşi; Floyd se aplecă şi o luă din mîinile lui Barak.

– Ce e înăuntru?

Whitehall îndreptă fasciculul de lumină spre gaura din zid.

– Un loc gol, domnu'. Şi pămînt roşu, spuse Moore. Şi cred că se vede capătul altei cutii. Una mai mare.

– Pentru numele Domnului, *grăbeşte-te!*

– În regulă, domnu' Charley. Oricum, nu avem mese rezervate la restaurantul Hilton din Mo' Bay, domnu'.

Barak chicoti.

– Nu poţi schimba ceea ce nu cunoşti.

– Las-o mai moale.

McAuliff nu se uită la Whitehall cînd vorbi. Nu voia.

– Avem toată noaptea la dispoziţie, nu? Ai omorît un om afară. El era singurul care ne putea deranja. Şi ai hotărît că trebuie să moară din cauza asta.

Whitehall întoarse capul şi-l fixă pe McAuliff.

– L-am omorît fiindcă era necesar, zise el.

Apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Barak Moore. A doua cărămidă se desprinse mult mai uşor decît prima. Barak vîrî mîna în spaţiul gol şi zgîlţîi piatra, pînă cînd crăpăturile se lărgiră şi reuşi s-o tragă afară. Floyd luă cărămida şi o puse deoparte cu grijă.

Whitehall se ghemui în faţa găurii create în zid, luminînd-o cu lanterna.

– E o cutie de arhivă. Dă-mi-o mie.

Îi dădu lanterna lui Floyd şi se aplecă în interiorul rezervorului, iar Barak scoase cutia din pămînt şi i-o dădu.

– Extraordinar! spuse Charley, trecîndu-şi degetele peste cutia alungită,cu genunchiul pe capacul primului recipient, aflat pe podea lîngă el.

– Te referi la cutie, domnu'? întrebă Moore.

– Da. Whitehall întoarse cutia, apoi o ţinu sus, iar Floyd o lumină cu lanterna. Nu cred că înţelege vreunul dintre voi. Fără chei sau ustensile adecvate, durează ore întregi pînă să deschizi cutiile astea. Etanşe la apă şi aer, vidate şi antişoc. Nici măcar o maşină de perforat nu poate penetra metalul... Uite! Priviţi. Savantul arătă o inscripţie de pe fundul cutiei. Hitchcock Vault Company, Indianapolis. Cei mai buni din lume. Muzee, biblioteci... arhivele guvernamentale din toată lumea folosesc marca asta. E pur şi simplu extraordinară.

Cînd se auzi prima dată, zgomotul avu impactul unei explozii asurzitoare. Deşi era îndepărtat – realizară că era geamătul unui motor ambalat de automobil, ce urca spre aleea de la intrare dinspre drumul aflat mai jos.

Apoi se mai auzi o dată.

Cei patru bărbaţi se uitară unul la altul. Erau înmărmuriţi. Afară se petrecea ceva ce n-ar fi trebuit să se întîmple. Nu *putea* să se întîmple.

– *Iisuse Hristoase, domnu'!*

Barak sări din rezervor.

– Ia uneltele alea, tîmpitule! strigă Whitehall. Amprentele tale!

Floyd, mai iute decît Barak, sări în rezervor, înhăţă dalta şi ciocanul şi le puse în buzunarele hainei.

– N-avem decît scările, domnu'! Nu e alt drum!

Barak alergă spre scări. McAuliff se aplecă să ia prima cutie de lîngă Whitehall; imediat Charley puse mîna pe ea.

– Nu le poți căra pe amîndouă, Charley, spuse Alex, ca răspuns la reacția paranoică a lui Whitehall. Pe asta o iau eu.

Înhăță cutia, o smulse din strînsoarea lui Whitehall și-l urmă pe Moore către scări. Automobilele, într-un contrapunct chinuitor, se apropiau.

Cei patru urcară sărind treptele, unul după altul, și trecură în goană prin coridorul scurt către camera de zi întunecată și cu podelele goale. Luminile farurilor se puteau vedea printre crăpăturile obloanelor. Prima mașină ajunsese în parcare; se auzea zgomotul ușilor deschise. Al doilea vehicul apăru huruind după cîteva secunde. În colțul camerei se putea vedea, în lumina filtrată de obloane, cauza sosirii neașteptate: o stație de radio portabilă. Barak alergă spre ea și, cu un singur pumn, zdrobi carcasa metalică, apoi îi smulse antena.

Oamenii de afară începură să strige.

– Ray*mond!*

– *Ray*mond!

– Raymond! Unde ești, dom'le?

Floyd luă situația sub control și alergă spre ușa centrală din spatele casei.

– Pe aici! Repede, domnu'! șopti el.

Trase de ușă și o ținu deschisă, în timp ce toți ceilalți se îmbulziră să iasă. McAuliff observă în lumina reflectată de piscină că Floyd ținea un pistol în mîna liberă.

Floyd îi spuse lui Barak:

– Eu o să le distrag atenția, domnu'. Spre vest. Cunosc bine proprietatea.

– Fii atent! Voi doi, le zise Barak lui Whitehall și McAuliff.

Mergeţi direct în pădure; ne întîlnim la plută. Peste jumătate de oră. Nu mai mult. Oricine-ar fi acolo, plecaţi. Lăsaţi pluta la apă! Fără plută nu poţi merge pe rîu, domnu'. *Plecaţi!*

McAuliff traversă pajiştea ciudat de liniştită, avînd în spate lumina verde-albăstruic a piscinei. Noii veniţi urcaseră în goană de pe aleea de la intrare către părţile laterale ale casei. Alex se întreba dacă-l văzuseră; alerga cît putea de repede spre zidul aparent impenetrabil al pădurii de dincolo de pajiştea povîrnită. Ținea strîns cutia metalică sub braţul drept.

Primi răspunsul imediat.

Nebunia începuse.

Focuri de armă!

Detunături bruşte se auzeau la intervale neregulate în spatele lui.

Intruşii trăgeau la întîmplare cu pistoalele.

Ah, Doamne; se întorcea din nou în trecut!

Instrucţiuni de mult uitate îi reveneau iarăşi în minte. În diagonală; mergi în diagonală. *Sprinturi scurte şi iuţi; dar nu prea scurte. Cît să-i acorzi duşmanului jumătate de secundă, pentru a ţinti.*

Dăduse aceste instrucţiuni multor oameni aflaţi pe dealurile din Che San.

Împuşcăturile deveniră un cor isteric de zgomote suprapuse; apoi, un singur ţipăt destrămă cadenţa sonoră. McAuliff se aruncă înainte, în frunzişul des ce apăruse brusc la marginea pajiştii. Căzu într-un hăţiş şi se rostogoli spre stînga.

La pămînt, în afara cîmpului vizual al duşmanului, rostogoleşte-te! Cît de tare poţi, spre altă poziţie!

Chestiuni elementare.

Fundamentale.

Era sigur că avea să vadă bărbați venind către el dinspre deal.

Nu veniră.

Însă ceea ce văzu îl fascină, așa cum fusese fascinat urmărindu-i pe cei doi revoluționari negri imitînd porcii sălbatici în iarba înaltă.

Sus, lîngă casă – la vest de ea, mai exact –, Floyd alerga în cercuri largi, lumina piscinei făcîndu-i vizibilă haina militară de un verde întunecat. Se oferea drept țintă în cîmp deschis, trăgînd cu un pistol și ținîndu-i astfel pe polițiști țintuiți de zidurile casei. Rămase fără muniție, vîrî mîna în buzunar și scoase altă armă, apoi începu să tragă din nou – acum alergînd spre marginea piscinei, cu intenții de-a dreptul sinucigașe.

Fusese rănit de mai multe ori. Sîngele îi pătase țesătura hainei și pantalonii. Omul avea cel puțin șase gloanțe în el care nu-i mai lăsaseră decît cîteva clipe de trăit.

– McAuliff!

Chemarea șoptită venise din dreapta lui. Barak Moore, cu grotesca lui țeastă rasă lucind de sudoare în lumina filtrată a lunii, se aruncă la pămînt lîngă Alex.

– Plecăm de aici, domnu'! Hai!

Și-l trase pe McAuliff de cămașa îmbibată de transpirație.

– Pentru numele Domnului! Nu vezi ce se întîmplă acolo? Omul e pe moarte!

Barak privi prin hățișul încîlcit. Apoi vorbi calm:

– Sîntem devotați cauzei pînă la moarte. Într-un fel, asta e o onoare. Floyd știe lucrul acesta.

– Pentru *ce*, fir-ar să fie? Sînteți niște nebuni nenorociți!

– Să *mergem!* comandă Moore. Or să vină după noi în cîteva clipe. Floyd ne-a dat șansa asta, alb împuțit!

Alex înşfăcă mîna lui Barak, care-i ţinea strîns cămaşa, şi i-o dădu deoparte.

– Asta era, nu? Eu sînt un alb împuţit. Iar Floyd trebuie să moară fiindcă aşa crezi tu de cuviinţă. Şi paznicul ăla a murit fiindcă aşa a decis Whitehall!... Sînteţi nebuni.

Barak Moore tăcu, apoi zise:

– Voi sînteţi ce sînteţi, domnu'. Şi n-o să puneţi mîna pe insula asta. Mulţi, mulţi or să moară, dar insula asta n-o să fie a voastră... Şi dumneata o să mori, dacă nu fugi cu mine.

Moore se ridică brusc în picioare şi începu să alerge în întunericul pădurii.

McAuliff se uită după el, ţinînd la piept cutia dreptunghiulară. Apoi se ridică de la pămînt şi-l urmă pe revoluţionarul negru.

Aşteptau lîngă malul rîului, lîngă pluta ce sălta în sus şi-n jos pe valurile repezi. Stăteau în apă pînă la brîu, Barak uitîndu-se la ceas, iar Alex mutîndu-şi greutatea de pe un picior pe altul în mîlul moale, pentru a ţine mai strîns marginea de bambus a plutei.

– Nu putem să mai aşteptăm, domnu', zise Barak. Îi aud venind pe dealuri. Se apropie!

McAuliff nu auzea decît curgerea rîului şi plescăitul apei în jurul plutei. Şi pe Barak.

– Nu-l putem lăsa aici!

– N-avem de ales. Vrei să-ţi găurească ţeasta, domnu'?

– Nu. *Şi n-or s-o facă*. Am furat nişte hîrtii de la un om mort. La indicaţiile lui. Ăsta nu-i un motiv să fii împuşcat. E prea de tot, ce naiba!

Barak rîse.

– Ai o memorie scurtă, domnu'! Sus, în iarba înaltă, e un

poliţist mort. În mod sigur, Floyd a mai luat o viaţă cu el; era un trăgător expert. Or să-ţi găurească ţeasta; poliţia din Falmouth n-o să stea o clipă pe gînduri.

Barak Moore avea dreptate. *Unde dracu' era Whitehall?*

– A fost împuşcat? Ştii cumva dacă a fost rănit?

– Nu cred, domnu'. Nu sînt sigur... Domnu' Charley n-a făcut aşa cum i-am zis. A fugit spre sud-vest, pe cîmp.

O singură scînteiere de lumină se zări la o sută de metri în susul rîului, coborînd în viteză printre malurile înalte.

– Priveşte! strigă Alex.

Moore se întoarse. Se văzu al doilea, apoi al treilea fascicul. Trei coloane de lumină, pîlpîind de pe malul rîului.

– Nu mai avem timp, domnu'! Suie-te şi împinge repede!

Cei doi împinseră pluta spre centrul curentului şi săriră pe suprafaţa ei.

– Eu trec în faţă, domnu'! ţipă Moore, căţărîndu-se pe bancheta cu spătar înalt, unde stăteau de obicei turiştii pentru a admira frumuseţile rîului. Stai în spate, domnu'! Foloseşte prăjina şi, cînd îţi spun eu, opreşte şi puneţi picioarele peste partea din spate!

McAuliff privi cu atenţie în lumina lunii, încercînd să distingă prăjina liberă printre cilindrii de bambus legaţi între ei. Era fixată între balustrada joasă şi punte; o luă şi o înfipse în mîlul de la fund.

Pluta pătrunse în vîltoare şi începu să se încline în josul apei.Moore stătea în picioare la prova şi îşi folosea prăjina ca pe o cîrmă, evitînd o serie de stînci ascuţite ce sfîşiau suprafaţa apei. Se apropiau de un cot al rîului. Barak strigă:

– Treci în spate, domnu'! Coboară-ţi picioarele în apă. *Repede,* domnu'!

Alex se conformă; înţelese curînd raţiunea acelui ordin.

Stavila creată de greutatea şi picioarele lui încetinea puţin viteza, permiţîndu-i lui Moore să navigheze printr-un mic arhipelag de stînci ascuţite. McAuliff crezu că pluta avea să eşueze pe uscat.

Zgomotul aspru al izbiturilor plutei de stînci îl împiedică pe Alex să audă împuşcăturile. Apoi, înţelegerea acestui fapt fu însoţită de o durere ascuţită în braţul stîng. Un glonţ îi zdrelise carnea; în lumina lunii se vedea sîngele prelingîndu-i-se pe mînecă.

Urmă o rafală de focuri de armă.

– Lasă-te jos, domnu'! ţipă Barak. Stai întins! Nu ne pot urmări; trecem prin cotitură şi acolo e o grotă. Multe peşteri. Urcă pînă la Brae Road, domnu'... Auuu!

Moore se încovoie; lăsă prăjina, se luă cu mîinile de burtă şi căzu pe puntea de bambus. Alex se aplecă după cutia de arhivă, o îndesă sub centură şi se duse repede la prova plutei. Barak Moore se zvîrcolea de durere.

– Cît de rău eşti rănit?

– Foarte rău, domnu'!... Stai *jos!* Dacă scăpăm, sari în apă şi împinge pluta... la cotitură, domnu'.

Barak îşi pierdea cunoştinţa. Pluta de bambus se avîntă peste o porţiune puţin adîncă, cu pietriş pe fund, apoi intră în ultima curbă a cotiturii, unde apa era adîncă, iar curentul foarte rapid. Zgomotele împuşcăturilor încetaseră; ieşiseră din cîmpul vizual al poliţiei din Trelawny.

McAuliff îşi înălţă umerii; cutia de arhivă îi tăia pielea sub centură. În braţul stîng simţea o durere ascuţită. Rîul devenise acum un uriaş bazin cu apă lină, curentul rîului trecînd pe dedesubt. În diagonală, se zărea o pantă cu stînci ascuţite, înălţîndu-se pe ţărmul rîului.

Deodată, Alex văzu fasciculul unei singure lanterne şi o frică teribilă îi răscoli stomacul. Duşmanul nu era în spate – îi aştepta.

Involuntar, vîrî mîna în buzunar după pistol. Revolverul Smith & Wesson pe care i-l dăduse Westmore Tallon. Îl ridică, în vreme ce pluta se îndrepta neghidată spre panta stîncoasă şi spre lanternă.

Se apleacă peste trupul lui Barak Moore şi aşteptă, cu braţul întins, cu pistolul aţintit asupra individului aflat în spatele lanternei.

Era la mai puţin de patruzeci de metri de silueta tăcută. Se pregătea să apese pe trăgaci şi să curme o viaţă.

– *Barak, domnu'!* se auzi.

Omul de pe ţărm era Lawrence.

Charles Whitehall aştepta în iarba înaltă, lîngă pîlcul de arbori de pîine. Cutia de arhivă se afla în siguranţă sub braţul său; stătea în genunchi şi cerceta cu atenţie casa lui Piersall şi împrejurimile, pe o distanţă de două sute de metri. Poliţiştii nu descoperiseră trupul paznicului mort. Duseseră însă în casă cadavrul lui Floyd pentru a-l examina la lumină.

Un singur om rămăsese afară. Ceilalţi plecaseră în grabă spre pădurea de la est şi către rîul Martha Brae, în urmărirea lui Moore şi McAuliff.

Era exact ceea ce Whitehall prevăzuse că se va întîmpla şi din acest motiv nu ascultase ordinul lui Barak Moore.

Exista o soluţie mai bună. Pentru cineva care acţiona de unul singur.

Poliţistul de la Trelawny era gras. Mergea legănat pe lîngă marginea împădurită a pajiştii; păşea nervos, ca şi cum

singurătatea l-ar fi înfricoşat. Ţinea o puşcă în mînă, pe care o ridica la fiecare sunet, real sau imaginar.

Deodată, se auziră focuri de armă, departe, spre rîu. Se repetau cu repeziciune. Fie că era o risipă de muniţie, fie că Moore şi McAuliff aveau probleme serioase.

Era momentul să acţioneze. Poliţistul aţintise puşca spre marginea pădurii, uitîndu-se atent în jos. Împuşcăturile îl protejau, dar îl şi speriau. Lăsă arma la pămînt şi îşi aprinse nervos o ţigară.

Charles se ridică şi, ţinînd strîns cutia de arhivă, alergă prin iarba înaltă din spatele flancului vestic al cîmpului. Se întoarse apoi spre dreapta şi fugi spre casa lui Piersall, printre arborii scunzi ce străjuiau aleea de intrare.

Cele două maşini ale poliţiei, aparent inofensive în lumina lunii, erau parcate în faţa treptelor largi de piatră ce duceau spre High Hill. Whitehall ieşi dintre copaci şi se îndreptă către primul vehicul. O uşă era deschisă – cea de lîngă locul şoferului. Lumina de afară se reflecta slab pe tapiţeria din piele neargă.

Cheile erau în contact. Le scoase, apoi vîrî mîna sub staţia radio de la bord şi smulse toate firele. Închise uşa încet, alergă la a doua maşină şi văzu că şi acolo cheile se aflau în contact. Se întoarse fără zgomot la primul automobil şi ridică uşor capota. Smulse capacul distribuitorului şi trase de capul de cauciuc pînă cînd rupse firele de care era legat.

Reveni la a doua maşină, se sui în ea şi aşeză cutia de arhivă lîngă el. Apăsă pedala acceleraţiei de cîteva ori. Verifică schimbătorul de viteze şi se declară mulţumit.

Întoarse cheia în contact. Motorul porni imediat.

Charles Whitehall scoase maşina din parcare în marşarier, răsuci volanul şi se îndepărtă în viteză pe alee.

19

Doctorul închise uşa curţii interioare şi se îndreptă spre terasa de la Bengal Court, care făcea legătura dintre camera lui McAuliff şi cea a lui Alison. Barak Moore se afla în patul lui Alison. Ea insistase; hotărîrea ei fusese acceptată fără comentarii.

Alex avea antebraţul stîng bandajat; rana era superficială, dureroasă, însă nu gravă. Stătea cu Alison pe zidul pînă la brîu al terasei cu vedere spre mare. El nu-i dăduse amănunte despre raidul nocturn; avea timp s-o facă mai tîrziu. Sam Tucker şi Lawrence se instalaseră la ambele capete ale curţii interioare, pentru a-i împiedica pe eventualii drumeţi să pătrundă în zonă.

Doctorul de la Falmouth, cu care Lawrence luase legătura la miezul nopţii, se apropie de McAuliff.

– Am făcut tot ce-am putut. Aş dori să pot fi mai optimist.

– N-ar trebui internat în spital?

Cuvintele lui Alison erau atît un reproş, cît şi o întrebare.

– Ar trebui, zise obosit doctorul. Am discutat asta cu el; am ajuns la concluzia că nu se poate. În Falmouth există doar o clinică de stat. Cred că aici e mai sigur.

– Barak e căutat de poliţie, explică în şoaptă Alex. L-ar aresta înainte de a-i scoate glonţul din corp.

– Mă îndoiesc că şi-ar mai da osteneala să-l scoată, domnule McAuliff.

– Dumneata ce părere ai? întrebă Alex, aprinzîndu-şi o ţigară.

– Are o şansă dacă rămîne absolut nemişcat. Dar numai o şansă. Am cauterizat peretele abdominal; s-ar putea rupe din nou în orice moment. I-am făcut o transfuzie... da, am la birou un dosar secret cu grupele sanguine ale anumitor persoane. Este extrem de slăbit. Dacă supravieţuieşte două sau trei zile, există speranţe.

– Dar dumneata nu crezi că va supravieţui, afirmă McAuliff.

– Nu. Hemoragia internă a fost prea puternică. Trusa... mea chirurgicală e nesatisfăcătoare. A, încă ceva: asistentul meu o să facă curăţenie. Va îndepărta bandajele, hainele, tot ce-a fost pătat de sînge. Din nefericire, mirosurile de eter şi dezinfectant vor stărui. Ţineţi uşile de afară deschise, cînd puteţi. Lawrence va avea grijă să nu intre nimeni.

Alex se dădu jos de pe zid şi se sprijini de el.

– Doctore. Presupun că faci parte din organizaţia lui Barak, dacă asta este formularea potrivită.

– E prea exactă în acest context.

– Dar ştii ce se petrece?

– Nu cu precizie. Nici nu mi-aş dori. Treaba mea e să acord asistenţă medicală. De altfel, cu cît eşti mai puţin implicat, cu atît mai bine pentru toată lumea.

– Totuşi, poţi să le trimiţi vorbă oamenilor, nu-i aşa?

Doctorul zîmbi.

– Bănuiesc că prin „oameni" îi înţelegi pe adepţii lui Barak.

– Da.

– Există nişte numere de telefon... telefoane publice, şi anumite ore. Răspunsul este afirmativ.

– O să avem nevoie de cel puţin încă un om. Floyd a fost ucis.

Alison Booth rămase cu gura căscată. Întoarse privirea spre Alex; întinse mîna şi-i prinse braţul. El i-o acoperi blînd cu palma.

– O, Doamne! exclamă ea.

Doctorul se uită la Alison, dar nu-i comentă reacţia. Se întoarse către McAuliff.

– Mi-a spus Barak. S-ar putea să fie o problemă; nu ştim încă. Prospecţiunea e supravegheată. Floyd făcea parte din echipă, iar poliţia va afla. Vei fi, cu siguranţă, interogat. Fireşte, nu ştii absolut nimic; poartă o vreme cămăşi cu mînecă lungă – cîteva zile, pînă cînd rana va putea fi acoperită cu un plasture mai mare. Şi dacă l-ai înlocui acum pe Floyd cu unul dintre oamenii noştri ai cădea în propria capcană.

Cu părere de rău, Alex dădu aprobator din cap.

– Înţeleg, zise el încet. Dar mai am nevoie de un om. Lawrence nu poate să facă treabă pentru trei oameni.

– Pot să dau o sugestie? întrebă doctorul, cu un zîmbet fin şi o privire semnificativă.

– Sigur că da.

– Foloseşte Serviciul Britanic de Informaţii. Zău că n-ar trebui să-i ignori.

– Du-te să te culci, Sam, şi tu Lawrence, le spuse Alex celor doi bărbaţi de pe terasă.

Doctorul plecase; asistentul lui rămăsese cu Barak Moore. Alison se dusese în camera lui McAuliff şi încuiase uşa.

– Nu va interveni nimic nou în seara asta, poate cu excepţia poliţiei... o să mă întrebe despre un om din echipă, pe care nu l-am văzut de la începutul după-amiezei.

– Ştii ce să spui, domnu'?

Lawrence rostise întrebarea pe un ton autoritar, de parcă ar fi putut oferi răspunsul.

– Doctorul mi-a explicat; i-a spus Barak.

– Trebuie să te arăţi furios, domnu'! Floyd, un hoţ bun de nimic din Ochee. Acuma ştii: provizii furate. Tu foarte furios, domnu'!

– Nu e prea corect, nu? zise Alex cu tristeţe.

– Fă cum îţi spune, amice, îl contrazise Sam Tucker. Ştie despre ce e vorba... O să trag un pui de somn aici. Oricum, detest patul ăla blestemat.

– Nu e nevoie, Sam.

– Ţi-a trecut prin minte, băiete, că poliţia ar putea să apară aici pe nepusă masă. Mi-ar părea tare rău pentru ei să încurce camerele.

– O, Doamne... McAuliff vorbise pe un ton obosit. Situaţia e complicată şi necesitatea de-a o evalua în permanenţă îl epuizase. Nu m-am gîndit la asta.

– Nici afurisitului de doctor nu i-a trecut prin minte aşa ceva, răspunse Sam. Eu şi cu Lawrence o să facem de pază pe rînd.

– Atunci stau şi eu cu voi.

– Ai făcut destul în noaptea asta, domnu', zise hotărît Lawrence. Ai fost rănit. Poate că poliţiştii nu vin aşa repede. Floyd n-are acte. Mîine dimineaţă, Sam Tuck şi cu mine o să-l luăm pe Barak de aici.

– Doctorul spunea că trebuie să rămînă pe loc.

– Doctorul e cam nebun, domnu'! Două, trei ore, Barak o să doarmă. Dacă nu moare, îl luăm la Braco Beach. Oceanul e liniştit înainte de răsărit; un fund de barcă neted e foarte bun, domnu'. Îl luăm de aici.

– Şi de astă dată are dreptate, Alex. Tucker îşi dădu imediat acordul..

– Făcînd abstracţie de sugestia prietenului nostru, doctorul, e o chestiune de alternativă. Şi amîndoi ştim că oamenii răniţi pot călători fără probleme dacă se odihnesc înainte cîteva ceasuri.

– Ce facem dacă poliţia vine în noaptea asta şi face percheziţie?

Lawrence răspunse din nou pe un ton autoritar:

– I-am spus lui Tuck, domnu'. Persoana din camera aia are febră indiană.

– Ca şi toţi ceilalţi, adăugă Sam, chicotind.

– Eşti ingenios, spuse McAuliff cu convingere.

„Febra indiană" era termenul eufemistic pentru o formă deosebit de gravă de elefantiazis, puţin răspîndită, însă reală, care apărea de obicei în ţinutul deluros. Boala putea să mărească de cîteva ori testiculele unui bărbat, lăsîndu-l impotent, şi să-i deformeze corpul în mod grotesc.

– Du-te la culcare acum, domnu' McAuliff... te rog.

– Da. Da, o să mă duc. Ne vedem peste cîteva ore.

Alex îl privi o clipă pe Lawrence înainte de-a se îndrepta spre camera lui. Era ceva uimitor. Floyd murise, Barak agoniza, iar tînărul zîmbitor şi fără griji de dinainte, care păruse atît de naiv şi neastîmpărat în comparaţie cu şefii lui, îşi pierduse brusc inocenţa. Devenise, în decurs de cîteva ceasuri, şeful grupării sale. Îşi arogase o mare autoritate, deşi simţea încă nevoia să şi-o limiteze.

Du-te la culcare acum... te rog.

Într-o zi sau două, avea să renunţe la expresia „te rog". O să dea numai ordine.

Ca întotdeauna, funcţia îl crea pe om.

Sam Tucker îi zîmbi lui McAuliff în lumina intensă a lunii jamaicane. De parcă-i citise gîndurile. Ori poate că Sam îşi amintea de prima prospecţiune independentă a lui McAuliff?

Tucker fusese acolo. Expediţia avusese loc în insulele Aleutine, primăvara, iar un om murise fiindcă Alex nu-şi instruise cu destulă fermitate echipa în legătură cu cercetarea faliilor de gheaţă. Alexander Torquin McAuliff se maturizase rapid în acea primăvară din Aleutine.

– Pe curînd, Sam.

În cameră, Alison stătea în pat cu veioza aprinsă. Lîngă ea se afla cutia de arhivă pe care el o cărase de la Carrick Foyle. Dincolo de calmul ei aparent i se ghicea încordarea lăuntrică. McAuliff îşi scoase cămaşa, o aruncă pe un scaun şi traversă camera spre comutatorul ventilatorului. Îl răsuci, cele patru elice suspendate de tavan îşi accelerară rotaţia, huruitul lor armonizîndu-se cu zgomotul îndepărtat al valurilor. Se duse la birou, pe care se afla cana cu gheaţă topită pe jumătate. Cuburile se lipiseră în apă, dar erau suficiente pentru a prepara nişte băuturi.

– Vrei să bei un scotch? o întrebă el fără s-o privească.

– Nu, mulţumesc, răspunse ea cu un uşor accent britanic.

Uşor, însă împletit – ca vorbirea oricărui britanic – cu o anume înţelepciune subînţeleasă.

– Eu aş bea.

– Mi-am închipuit. Turnă whisky într-un pahar, aruncă în el două cuburi de gheaţă şi se întoarse. Ca să-ţi răspund înainte de a mă întreba, habar n-aveam că noaptea avea să se încheie în felul ăsta.

– Dacă ai fi ştiut, te-ai fi dus?

– Sigur că nu... Dar s-a terminat. Am obținut ceea ce ne trebuia.

– Asta?

Alison atinse cutia de arhivă.

– Da.

– Din cîte mi-ai spus... pe baza indicațiilor unui băștinaș în agonie. Transmise lui de către un fanatic decedat.

– Cred că descrierile astea sînt puțin cam dure. McAuliff se duse spre fotoliul de lîngă pat și se așeză cu fața la ea. Dar deocamdată n-o să iau apărarea nici unuia dintre ei. O să aștept. O să aflu ce e înăuntru, o să fac ce spun ei și o să văd ce se întîmplă.

– Pari teribil de încrezător și nu-mi dau seama de ce. Ai fost împușcat. Un glonț putea să te omoare dacă nimerea la zece centimetri distanță de rană. Iar acum stai aici calm și-mi spui că o să aștepți să vezi ce se întîmplă? Alex, pentru numele Domnului, ce *faci?*

McAuliff zîmbi și luă o înghițitură zdravănă de whisky.

– Ceea ce n-am crezut niciodată că o să fie posibil, zise el încet, devenind brusc serios. Chiar așa... Și tocmai am văzut un puști transformîndu-se într-un bărbat. Într-o oră. Cu un preț teribil, dar s-a întîmplat... și nu sînt sigur că înțeleg asta, însă am văzut cu ochii mei. Transformarea asta are legătură cu credința. Noi n-o avem. Noi acționăm din teamă, lăcomie sau din ambele cauze... noi toți. El, nu. El face ceea ce face, devine ceea ce devine fiindcă e mînat de credință... Și, destul de ciudat, la fel e și Charles Whitehall.

– Despre ce Dumnezeu vorbești?

McAuliff lăsă paharul jos și o privi.

– Am impresia că ar trebui să lăsăm acest război în seama celor care sînt îndreptăţiţi să-l poarte.

Charles Whitehall expiră încet, stinse flacăra lămpii cu acetilenă şi îşi scoase ochelarii de protecţie. Puse lampa pe masa lungă şi îngustă, apoi îşi dădu jos mănuşile de azbest. Remarcă satisfăcut că îşi controla fiecare mişcare; era asemenea unui chirurg sigur pe sine, care nu făcea nici un gest inutil.

Se ridică de pe scăunel şi se întinse. Se întoarse să vadă dacă uşa cămăruţei mai era zăvorîtă. Ce prostie! îşi zise; el încuiase uşa şi în încăpere nu se mai afla nimeni.

Condusese pe drumuri lăturalnice aproape şaizeci şi cinci de kilometri de la Carrick Foyle, pînă la hotarul cu St. Anne. Lăsase maşina poliţiei pe un cîmp şi străbătuse pe jos ultimul kilometru pînă în oraş.

În urmă cu zece ani, St. Anne era un loc de întîlnire, între Falmouth şi Ocho Rios, pentru cei din Mişcare. „Negrii bogaţi", cum îşi ziceau între ei, cu moşii destul de întinse în Drax Hall, Chalky Hill şi Davis Town. Proprietari de averi agonisite din cultivarea pămîntului pe care nu aveau de gînd să le cedeze lingăilor Commonwealth-ului de la Kingston. La cincisprezece minute după ce ajunsese la St. Anne, fusese luat de un bărbat într-un Pontiac nou, care strigase la el cînd îl văzuse.

După ce-i spusese ce dorea, omul îl condusese la casa unui alt bărbat din Drax Hill, al cărui hobby era mecanica. Prezentările fuseseră scurte; al doilea bărbat îl îmbrăţişase, ţinîndu-l strîns atît de mult timp – în tăcere – încît Charles considerase necesar să-l îndepărteze.

Îl duseseră apoi la o magazie de scule, situată într-o parte a casei, unde tot ce ceruse era pregătit pe masa lungă şi îngustă

de lîngă perete, cu o chiuvetă la mijloc. În afara lămpii din tavan, se mai afla acolo o veioză cu gîtul curbat, al cărei bec puternic putea fi direcționat spre o suprafață restrînsă. Charles se amuzase văzînd că, pe lîngă cele solicitate, i se mai aduseră un coș cu fructe proaspete și o imensă cană cositorită, plină cu gheață.

Se întorsese un mîntuitor.

Iar acum, cutia de arhivă era deschisă. Privi capacul tăiat, ale cărui margini metalice luceau încă, de un oranj stins, apoi de un galben slab ce avea să devină curînd negru. Înăuntru văzu învelitoarea cafenie a unui sul de documente – un mod de împachetare obișnuită a hîrtiilor împăturite, fiecare coală fiind ferită de suprafața de umezeală imperceptibilă a ambalajului protector.

Un tezaur viu îngropat în pămînt. Pentru exact o mie de ani.

Asemenea unui mamoș asistînd la o naștere dificilă, Charles vîrî mîna în cutie și scoase neprețuitul copil din pîntecele de metal. Despături documentul și începu să citească.

Acquaba.

Tribul Acquaba.

Walter Piersall revenise la arhivele jamaicane și găsise o scurtă aluzie în documentele referitoare la războaiele marunilor.

La 21 ianuarie 1739, un descendent al căpeteniilor tribului kromanti, un anume Acquaba, și-a condus discipolii în munți. Tribul lui Acquaba nu voia să fie implicat în tratatul de la Cudjoe cu britanicii, deoarece numitul tratat le cerea africanilor să-i prindă pe sclavii fugari și să-i predea garnizoanelor albilor...

Urma numele unui obscur ofițer, care furnizase informația Secretarului Majestății sale din Spanish Town, capitala coloniei.

Middlejohn Robt. Maj. I.V. Reg. 641.

Ceea ce făcea nesemnificativ numele „Middlejohn Robt." era descoperirea lui Piersall, expusă în continuare.

Secretarul Majestăţii sale, Spanish Town. 9 februarie 1739. *(Docum. menţionate. Middlejohn. I.V. Reg. 641.)*

Şi...

Secretarul Majestăţii sale, Spanish Town. 20 aprilie 1739. *(Docum. menţionate. R.M.I.V. Reg. 641.)*

Robert Middlejohn, maior. Regimentul 641 al Indiilor de Vest, în Anul Domnului 1739, reprezenta un nume semnificativ pentru cineva.

Pentru cine?

De ce?

Lui Walter Piersall îi trebuiseră multe săptămîni de studiu la Institut pentru a găsi următorul punct de reper. Al doilea nume.

Dar nu în secolul optsprezece, ci 144 de ani mai tîrziu, în anul 1883.

Fowler, Jeremy. Funcţionar. Serviciul de Externe.

Un anume Jeremy Fowler mutase o parte din documentele arhivei în noua capitală Kingston, urmînd *instrucţiunile Ministerului de Externe al Majestăţii sale, Regina Victoria, 7 iunie 1883*.

Documentele coloniale respective erau inscripţionate simplu „Hîrtiile lui Middlejohn", 1739.

Walter Piersall făcea speculaţii. Era oare posibil ca hîrtiile lui Middlejohn să cuprindă referiri la tribul lui Acquaba, aşa cum se întîmplase cu primul document? Lăsarea acelui prim document în arhive să fi fost o neglijenţă? O omisiune comisă de un oarecare Jeremy Fowler pe data de 7 iunie 1883?

Piersall zburase la Londra şi se folosise de reputaţia lui

științifică pentru a obține accesul la documentele Ministerului de Externe privitoare la Indiile de Vest. Deoarece cercetarea lui avea ca obiect evenimente petrecute cu o sută de ani în urmă, ministerul nu se opusese. Arhivarii îi acordară chiar un ajutor substanțial.

Și nu erau documente transferate de la Kingston în anul 1883.

Jeremy Fowler, funcționar al Serviciului de Externe, furase hîrtiile lui Middlejohn!

Dacă de aici se putea obține un răspuns, Walter Piersall avea acum două elemente pentru a continua: numele Fowler și anul 1883 în colonia Jamaica.

Deoarece se afla în Londra, îi căută pe descendenții lui Jeremy Fowler. Nu fusese o treabă grea.

Familia Fowler – fii și unchi – avea propria sa firmă la Bursa din Londra. Proprietarul era Gordon Fowler, stră-strănepotul lui Jeremy Fowler, funcționar la Serviciul de Externe din colonia Jamaica.

Walter Piersall discutase cu bătrînul Fowler, pretextînd că făcea cercetări asupra ultimelor două decenii de domnie ale reginei Victoria în Jamaica, iar numele Fowler aparținuse unui om de vază. Flatat, bătrînul domn îi permisese accesul la toate hîrtiile, albumele și documentele referitoare la Jeremy Fowler.

Acele materiale relatau o poveste deloc neobișnuită pentru acele vremuri, despre un tînăr din „clasa de mijloc“ ce intrase în Serviciul Colonial și petrecuse un număr de ani într-un post departe de țară, întorcîndu-se apoi în Anglia mult mai bogat decît plecase.

Suficient de bogat, încît să poată cumpăra numeroase acțiuni la bursă în ultimul deceniu al secolului trecut. O perioadă propice; sursa actualei averi a lui Fowler.

O parte a răspunsului.

Jeremy Fowler avea legătură cu Serviciul Colonial.

Walter Piersall se întorsese în Jamaica, să caute a doua parte.

Studiase zi cu zi, săptămînă cu săptămînă, istoria consemnată a Jamaicăi în anul 1883. Fusese o treabă dificilă.

Pînă la urmă găsise răspunsul. 25 mai 1883.

O dispoziție căreia nu i se acordase mare atenție, de vreme ce mici grupuri de englezi – plecați la vînătoare – se rătăceau frecvent în Blue Mountains și în jungla tropicală, fiind găsiți de obicei de detașamente de cercetași formate din negri conduși de alți englezi.

Așa cum îl descoperiseră și pe acest bărbat singur.

Secretarul Majestății sale, Jeremy Fowler.

Nu un funcționar, ci Secretarul oficial al Coroanei. Ceea ce justifica spațiul amplu acordat în ziare absenței sale. Secretarul Coroanei nu era un om oarecare. Nu se compara cu un mare moșier, desigur, dar reprezenta o persoană importantă.

Relatările din ziarele vremii erau scurte, imprecise și ciudate.

Un domn Fowler fusese văzut ultima dată în biroul său de la sediul guvernului într-o sîmbătă, în seara zilei de 25 mai. În lunea următoare nu se întorsese și nici în restul săptămînii. Nu dormise la domiciliul său.

Șase zile mai tîrziu, domnul Fowler apăruse pe neașteptate la garnizoana Fleetcourse, la sud de impenetrabila Cock Pit, escortat de cîțiva maruni „negri". Susținea că plecase călare... singur... într-o plimbare duminicală. Calul îl trîntise la pămînt și o luase la fugă; el se pierduse și rătăcise zile în șir, pînă cînd fusese găsit de maruni.

Povestea n-avea nici o noimă. Walter Piersall ştia că, în acea vreme, oamenii nu călăreau singuri în asemenea regiuni. Şi dacă totuşi cineva o făcea, un om care era suficient de inteligent pentru a fi Secretarul Majestăţii sale ar fi ştiut cu siguranţă că trebuia s-o ia la stînga faţă de traiectoria soarelui ca să ajungă pe ţărmul de sud în cîteva ceasuri, cel mult o zi.

Dar o săptămînă mai tîrziu, Jeremy Fowler furase hîrtiile lui Middlejohn din arhivă. Documente în legătură cu o sectă condusă de o căpetenie kromanti, pe nume Acquaba... care dispăruse în munţi cu 144 de ani în urmă.

Iar după şase luni, părăsise Serviciul Colonial de Externe, întorcîndu-se în Anglia foarte, foarte bogat.

Descoperise tribul lui Acquaba.

Era singurul răspuns logic. Acesta atrăgea după sine o a doua supoziţie logică: tribul lui Acquaba era oare... Halidonul?

Piersall era convins de lucrul acesta. Îi trebuia însă o dovadă concretă.

Dovada menită să confirme zvonurile despre secta incredibil de bogată din munţii regiunii Cock Pit. O comunitate izolată, care îşi trimitea membrii în lume, la Kingston, pentru a-şi exercita influenţa.

Piersall testă cinci oameni din guvernul de la Kingston, toţi aflaţi în posturi importante, toţi cu un trecut obscur. Făcea vreunul dintre ei parte din Halidon?

Se dusese la fiecare şi-i spusese că doar el era deţinătorul unei informaţii senzaţionale: *tribul lui Acquaba.*

Halidonul.

Trei dintre ei fuseseră fascinaţi, dar şi stupefiaţi. Nu înţelegeau.

Ceilalţi doi dispăruseră.

Dispăruseră în sensul că fuseseră mutaţi de la Kingston. Lui Piersall i se spusese că unul din oameni se retrăsese pe neaşteptate într-o insulă din Martinica. Celălalt se transferase din Jamaica într-un post îndepărtat.

Piersall avea dovada concretă.

Halidonul era tribul lui Acquaba.

Exista.

Dacă mai simţea nevoia unei confirmări, a unei dovezi finale, aceasta era hărţuiala tot mai insistentă la care începuse să fie supus. Ea includea acum jefuirea şi furtul selectiv al dosarelor lui, precum şi misterioase anchete la universitate, privind cercetările sale curente. Cineva aflat deasupra guvernului de la Kingston îl luase în vizor. Acele acte nu erau înfăptuite de nişte birocraţi sîrguincioşi.

Tribul lui Acquaba... Halidonul.

Ceea ce rămînea de făcut era să ajungă la şefi. Un lucru uluitor de greu. Deoarece peste tot în Cock Pit existau zeci de secte izolate, care nu divulgau secretul: cele mai multe se zbăteau în sărăcie, încercînd să cîştige o pîine în afara regiunii. Halidonul nu şi-ar fi trădat îndestularea; care dintre ele era?

Antropologul se reîntorsese la volumele cuprinzînd detalii ale istoriei africane, îndeosebi la cele referitoare la kromanti din secolele şaptesprezece şi optsprezece. Acolo trebuia să se afle cheia.

Piersall găsise cheia, dar nu menţionase sursa într-o notă de subsol.

Fiecare trib, fiecare ramură a unui trib avea *o singură caracteristică. Un fluierat, un sunet, un cuvînt. Acest simbol era cunoscut doar de cei mai importanţi membri ai tribului, fiind înţeles doar de cîţiva, care îl comunicau celor egali în rang cu ei din alte triburi.*

Simbolul, sunetul, cuvîntul… era „Halidon".

Înțelesul lui.

Îl căută vreme de aproape o lună de zile și nopți nedormite, aplicînd tabele logaritmice de sunete, hieroglife și simboluri africane folosite în lupta zilnică pentru supraviețuire.

Cînd terminase, se declarase mulțumit. Spărsese codul străvechi.

Ar fi fost prea periculos să-l includă în acea expunere. Deoarece în cazul morții – sau uciderii – sale, ea ar fi putut cădea în mîinile cui nu trebuia. De aceea exista o a doua cutie de arhivă care conținea secretul.

Fără prima cutie, a doua n-avea nici un înțeles.

Instrucțiunile fuseseră lăsate unui singur om. Pentru a le urma, în eventualitatea că el n-ar mai fi fost capabil s-o facă singur.

Charles Whitehall întoarse ultima pagină. Fața și gîtul îi erau scăldate de sudoare. Deși în magazie se făcuse răcoare. Două ferestre întredeschise pe peretele de sud lăsau să intre briza dinspre dealurile de la Drax Hall, dar aceasta nu-i putea alunga tensiunea și neliniștea. Aflase multe adevăruri. Alt adevăr, mai mare și mai copleșitor, urma să fie descoperit. Avea să fie acum, de asta era sigur.

Savantul și patriotul deveniseră din nou un singur om.

Pretorul Jamaicăi trebuia să înroleze Halidonul.

20

La barul elegant din Montego Bay, James Ferguson era într-o dispoziție de zile mari. Și asta pentru că sesizase fenomene importante petrecîndu-se sub lentilele microscopului său și știa că era primul lor observator – sau, cel puțin, primul martor care recunoscuse consecințele reale ale acestora.

Cum se întîmplase și cu fibrele de baracoa.

Se lăsa purtat de o imaginație înaripată atunci cînd studia formele și densitățile particulelor microscopice. Un uriaș manipulînd o sută de milioane de supuși. Era o formă de control.

Acum deținea controlul. Asupra unui om care nu știa ce înseamnă să fii nevoit să țipi în gura mare, fiindcă nimeni nu te bagă în seamă; să n-ai niciodată în bancă mai mult de cîteva lire, pentru că munca ta nu era apreciată la adevărata ei valoare.

Totul avea să se schimbe de-acum. Se putea gîndi la multe lucruri care pînă mai ieri păreau niște fantezii absurde: propriul său laborator, cu echipament de ultimă oră, computerizat, cu bancă de date; carnețelele de cheltuieli, care îi aminteau de la cine împrumutase bani ultima dată.

Și un Maserati. Avea să-și cumpere Maserati. Arthur Craft avea unul, el de ce nu și-ar cumpăra?

Arthur Craft urma să-i dea banii.

Ferguson își privi ceasul său ieftin și-i făcu semn barmanului să-l completeze nota. Fiindcă barmanul nu apăru în treizeci de secunde, Ferguson luă nota din fața lui și o întoarse. Socoteala era simplă: un dolar și cincizeci de cenți, de două ori.

James Ferguson făcu apoi un gest neobișnuit pentru el. Scoase o bancnotă de cinci dolari, o mototoli în mînă, se ridică de pe scaunul de la bar și aruncă ghemotocul pe mașina de marcat, aflată la cîțiva metri în fața lui. Bancnota ricoșă în sticlele de pe raftul luminat și căzu pe podea.

Apoi se îndreptă spre ieșire.

Gestul lui fusese agresiv; ăsta era cuvîntul.

Peste douăzeci de minute, urma să se întîlnească cu emisarul lui Craft cel Tînăr. Dincolo de Harbour Street, lîngă Parish Wharf, pe strada Pier Six. Omul o să se poarte slugarnic n-avea încotro – și o să-i dea un plic conținînd trei mii de dolari.

Trei mii de dolari.

Într-un singur plic; nu dați cu țîrîita în mai multe luni, nici depistați de tentaculele fiscului local sau ale creditorilor mai vechi, care n-ar fi pierdut ocazia să-i înjumătățească. Erau toți ai lui și putea face orice voia cu ei. Să-i risipească, să-i arunce pe prostii, să plătească o fată să facă strip-tease sau să-l dezbrace, să-și satisfacă cele mai fanteziste dorințe.

Împrumutase bani de fapt, luase un avans din salariu de la McAuliff. Două sute de dolari. N-avea rost să i-i restituie. Nu acum. Putea să-i zică lui McAuliff... lui Alex; de-acum înainte avea să-i spună Alex, sau poate Lex, foarte familiar, foarte convins... să-i scadă banii ăia nenorociți din salariu. Pe toți o dată dacă voia. N-avea importanță; chiar că nu conta.

Și cu siguranță nu conta, își zise Ferguson.

În fiecare lună, Arthur Craft urma să-i dea un plic. Suma

asupra căreia conveniseră era de trei mii de dolari în fiecare plic, dar ea putea fi modificată. În funcție de costul vieții, cum s-ar spune. Mărindu-se pe măsură ce-i creștea nivelul de trai. Era doar începutul.

Ferguson traversă St. James Square și se îndreptă spre faleză. Era o noapte caldă și umedă, fără vînt. Nori grei, aflați la joasă înălțime și amenințînd cu ploaia, ascundeau luna; felinarele vechi aruncau o lumină palidă în comparație cu reclamele de neon stridente, albe și oranj, ce anunțau distracțiile vieții de noapte din Montego Bay.

Ferguson ajunse la Harbour Street și o luă la stînga. Se opri sub un felinar și se uită din nou la ceas. Trecuseră zece minute după miezul nopții; Craft stabilise întîlnirea la 12.15. Peste cinci minute, urma să aibă trei mii de dolari.

Pier Six era exact în fața sa, la dreapta, pe partea opusă a străzii. În doc nu se afla nici o navă, iar pe imensa platformă de încărcare, dincolo de parapetul înalt, orice activitate încetase; se vedea doar un bec mare într-un glob de sîrmă, care lumina indicatorul: PIER SIX, CHEIUL MONTEGO.

Trebuia să stea sub felinar, în fața semnului, și să aștepte un bărbat care avea să vină cu o mașină Triumph. Omul îi va cere să se legitimeze, el o să-i arate pașaportul, după care bărbatul urma să-i dea plicul.

Simplu. Toată povestea nu putea să dureze mai mult de treizeci de secunde, Și i-ar fi schimbat cursul vieții.

Craft fusese uluit; rămăsese, de fapt, fără grai, apoi își recăpătase glasul și dăduse drumul la un torent de înjurături... în final, înțelesese că se afla într-o situație precară. Craft cel Tînăr mersese prea departe. Încălcase legile și risca să dea de bucluc. James Ferguson putea povesti despre întîlnirile de la aeroport, bagaje, telefoane, spionaj industrial și... promisiuni.

Multe promisiuni.

Dar tăcerea era negociabilă. Îi putea plăti păstrarea secretului cu o primă sumă de trei mii de dolari. Dacă Craft nu ar fi procedat aşa, autorităţile din Kingston ar fi manifestat un interes deosebit pentru detaliile poveştii sale.

Nu, încă nu vorbise cu nimeni. Dar aşternuse totul pe hîrtie. (Minciună pe care Craft n-avea cum s-o descopere, desigur.) Ceea ce nu însemna că nu putea să găsească vorbele potrivite; în treaba asta se pricepea foarte bine... după cum achitarea primei sume de bani era treaba lui Craft. Una o anula pe cealaltă; dar care pe care?

Şi aflase.

Ferguson traversă Harbour Street şi se apropie de becul cu glob de sîrmă şi de indicator. La cîteva blocuri în faţă, se vedea o mulţime de turişti îndreptîndu-se către uriaşul terminal pentru pasageri şi spre pasarela unei navete de croazieră. Taxiurile apărute de pe străzile laterale şi dinspre aleile din centrul oraşului claxonau în neştire, croindu-şi drum cu greu spre doc. Trei şuierături grave făcură să vibreze aerul nopţii, vestindu-i pe călători că trebuiau să urce la bordul vasului.

Auzi Triumphul înainte de a-l vedea. Era duduitul unui motor venind din întunericul unei străzi laterale, aflată în diagonală faţă de Pier Six. Maşina sport joasă, de un roşu strălucitor, ieşi din umbrele nopţii şi opri lîngă Ferguson. Şoferul, un alt angajat al lui Craft, avea o figură vag cunoscută. Nu-şi amintea numele lui, numai faptul că era o persoană sprintenă, atletică, destul de arogantă. Acum n-o să mai fie arogant.

Nici nu era. Zîmbi din maşina decapotabilă şi-i făcu semn lui Ferguson să se apropie.

– Salut, *Fergy!* Nu ne-am văzut de mult.

Ferguson detesta porecla „Fergy". Îl urmărise toată viaţa.

Şi exact cînd ajungea să creadă că era doar o amintire din copilărie, se găsea cineva – întotdeauna cineva antipatic, îşi zise el – care s-o folosească. Simţi nevoia să-i amintească individului de statutul lui de mesager, dar n-o făcu. Pur şi simplu ignoră salutul.

– Dacă tot m-ai recunoscut, presupun că nu mai e nevoie să-ţi arăt vreo legitimaţie, spuse James, apropiindu-se de Triumph.

– Iisuse, nu! Ce mai faci?

– Bine, mulţumesc. Ai plicul? Sînt grăbit.

– Sigur. Sigur că-l am, Fergy... Hei, dar eşti teribil, amice! Prietenul nostru îşi dă cu pumnii-n boaşe! Aproape că şi-a ieşit din minţi, mă-nţelegi?

– Te înţeleg. Era şi cazul. Dă-mi plicul, te rog.

– Sigur.

Şoferul vîrî mîna sub haină şi scoase un plic. Se aplecă şi i-l întinse lui Ferguson.

– Ar trebui să-i numeri. Dacă sînt toţi, dă-mi doar plicul înapoi... după ce notezi pe el ce vrei. A, uite un pix.

Bărbatul deschise cutia de la bord, scoase un pix şi i-l arătă lui Ferguson.

– Nu-i nevoie. Nu mă înşală el pe mine.

– Haide, Fergy! Vrei să intru în belea? Numără banii şi scrie ceva pe plic; ce mai contează?

Ferguson deschise plicul umflat. Erau numai bancnote de cinci, zece şi douăzeci. El nu ceruse bancnote cu valoare mică; totuşi, se vedea nevoit să recunoască faptul că acestea nu băteau la ochi ca bancnotele de cincizeci şi o sută.

Începu să numere banii.

De două ori, omul lui Craft îl întrerupse cu întrebări fără

importanță, făcîndu-l pe James să piardă șirul. De fiecare dată, Ferguson o luă de la început.

După ce termină, șoferul îi întinse un pachet ambalat.

– Era să uit. Ca să-ți demonstreze că n-are gînduri rele, prietenul nostru e un om de treabă, mă-nțelegi? – îți trimite un Yashica nou de treizeci și cinci de milimetri. Și-a amintit că ești pasionat de arta fotografică.

Ferguson văzu eticheta Yashica pe pachet. Un aparat de șapte sute de dolari! Unul dintre cele mai bune! Craft cel Tînăr era într-adevăr un om speriat.

– Mulțumește-i... lui Arthur din partea mea. Dar să-i spui să mi-l scadă din plățile viitoare.

– A, o să-i transmit... Dar acum o să-ți spun ceva, Fergy, băiatule. Ești la o afurisită de *Cameră Ascunsă*.

Șoferul vorbise încet.

– Ce vrei să spui?

– Chiar în spatele tău, Fergy, băiatule.

Ferguson se întoarse brusc spre parapetul înalt și zona pustie din spatele lui. În umbra unei intrări se aflau doi bărbați. Făcură cîțiva pași înainte și se opriră la treizeci de metri în fața lui. Unul dintre ei avea o cameră video portabilă.

– Ce-ai făcut?

– O mică măsură de precauție, Fergy, băiatule. Prietenul nostru vrea ca învoiala să fie respectată, mă-nțelegi? E un aparat cu infraroșii, puiule. Cred că știi ce-i aia. Iar tu ai jucat un rol grozav numărînd niște bani și luînd cine știe ce de la un tip care n-a mai fost văzut în public de mai bine de șase luni. Vezi tu, prietenul nostru m-a adus tocmai de la Rio ca să-mi facă o poză... cu tine.

– Ce rost ar avea? Nimeni n-o să te creadă!

– De ce nu, puiule? Tu ești un puțoi înfometat, mă-nțelegi?

Puţoii înfometaţi ca tine dau uşor de bucluc. Acum, ascultă-mă bine, idiotule. Între tine şi Arthur, scorul e unu la unu. Numai că punctul lui atîrnă ceva mai greu. Caseta asta video ar putea isca o mulţime de întrebări la care n-o să găseşti răspuns. Eu sînt un om foarte nepopular, Fergy. Ai fi expulzat din insulă, dar probabil c ì mai întîi ai face închisoare. N-ai rezista nici un sfert de oră printre lepădăturile de-acolo, mă-nţelegi? Ţi-ar jupui pielea aia albă a ta, puiule, centimetru cu centimetru... Aşa că fii băiat cuminte, Fergy. Arthur zice să păstrezi alea trei mii de dolari. Probabil că o să le meriţi.

Bărbatul ridică plicul gol.

– Aici sînt două tipuri de amprente. Ale tale şi ale mele. Ciao, puiule. Trebuie să plec de-aici şi să mă întorc în ţara care nu mă extrădează.

Şoferul ambală motorul şi trase uşor de schimbătorul de viteze fără efort. Descrise cu măiestrie un semicerc şi se pierdu în întunericul străzii.

Julian Warfield se afla deja la Kingston. Ajunsese acolo cu trei zile în urmă şi folosise toate resursele lui Dunstone pentru a arunca o lumină asupra ciudatelor activităţi ale lui Alexander McAuliff. Peter Jensen urmase instrucţiunile lui din scrisoare; îl ţinuse pe McAuliff sub cea mai strictă observaţie, plătindu-i pe funcţionarii de la recepţie, pe portari şi pe taximetrişti pentru a-l informa despre toate mişcările americanului.

Dar niciodată soţii Jensen nu acţionau pe faţă şi nu dădeau de bănuit asupra acestei supravegheri.

Era cel mai mic serviciu pe care Peter i-l putea face lui Julian Warfield. Şi-ar fi dat şi sufletul pentru omul şi organizaţia care-i scoseseră, pe el şi pe soţia lui, din valea plîngerii şi le oferiseră o lume în care puteau să trăiască liniştiţi.

Şi activitatea care îi pasiona, şi bani, şi siguranţa zilei de mîine mai presus de posibilităţile oricărui cuplu de universitari. Era suficient pentru a putea uita.

Julian îi descoperise cu ani în urmă, sărăciţi, lipsiţi de orice speranţă. El şi cu Ruth fuseseră prinşi; se descoperise că al patrulea om din MI 5 şi două cîrtiţe de la Ministerul de Externe lucrau pentru sovietici, mînaţi de convingeri născute dintr-un zel greşit orientat. El şi cu soţia lui îşi suplimentau salariile de universitari colaborînd cu guvernul la operaţiuni geologice sub acoperire – petrol, aur, minereuri preţioase. Şi furnizaseră în deplină cunoştinţă de cauză toate datele aflate în dosare secrete unei legături de la Ambasada sovietică.

Încă o acţiune pentru cauza egalităţii şi dreptăţii. Şi fuseseră prinşi.

Dar Julian Warfield venise să-i vadă. El le trezise încrederea în viaţă… în schimbul anumitor însărcinări pe care le-ar fi putut găsi pentru ei. În cadrul unor activităţi guvernamentale sau private; în echipe provizorii ale companiilor… din Anglia sau din afara ţării; totdeauna la cel mai înalt nivel profesional, continuîndu-şi munca de cercetare.

Coroana britanică renunţase la toate acuzaţiile. Se comisese o gravă eroare faţă de nişte membri foarte respectaţi ai comunităţii ştiinţifice. Scotland Yard îşi ceruse scuze. Chiar *îşi ceruse scuze.*

Peter şi Ruth îi rămăseseră adînc recunoscători lui Julian; loialitatea lor era mai presus de îndoială. De aceea stătea Peter acum lungit pe nisipul rece şi umed, în vreme ce lumina răsăritului caraibean alunga umbrele nopţii la orizont. Se găsea în spatele unei movile de coral, avînd o vizibilitate perfectă asupra terasei dinspre ocean a locuinţei lui McAuliff. Ultimele instrucţiuni ale lui Julian fuseseră clare.

Află cine vine să-l vadă. Cine prezintă importanță pentru el. Află și numele, dacă poți. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, rămîi în umbră. O să avem nevoie de voi doi în interiorul regiunii.

Julian ajunsese la concluzia că disparițiile lui McAuliff – la Kingston, în taxiuri, într-o mașină necunoscută de la poarta lui Courtleigh Manor – confirmau bănuiala că el avea în Jamaica alte interese decît cele ale lui Dunstone Limited.

Era de presupus că încălcase prima condiție a încrederii. Secretul.

În cazul acesta, McAuliff putea fi transferat... uitat fără probleme. Dar, în prealabil, era absolut necesar să se descopere identitatea dușmanului lui Dunstone din insulă. Sau a dușmanilor.

Într-un sens foarte concret, prospecțiunea însăși trecea pe planul doi față de acest obiectiv. În mod cert. La nevoie, prospecțiunea putea fi sacrificată, dacă prin acest sacrificiu aveau să fie dezvăluite anumite identități.

Iar Peter Jensen știa că se afla acum mai aproape de identitățile respective... la acea oră matinală, pe plaja de la Bengal Court. Totul începuse cu trei ceasuri în urmă.

Peter și Ruth se retrăseseră puțin după miezul nopții. Camera lor se afla în aripa de est a motelului, ca și cele ocupate de Ferguson și Charles Whitehall. McAuliff, Alison și Sam Tucker locuiau în aripa de vest, ceea ce însemna că într-o parte se aflau prietenii vechi și amanții noi, iar în cealaltă chefliii care se culcau tîrziu.

Auziseră ceva pe la ora unu noaptea: un automobil intrînd pe aleea din față cu roțile scrîșnind, apoi se așternuse tăcerea, ca și cum șoferul ar fi sesizat și el zgomotul și s-ar fi alarmat.

Părea foarte ciudat. Bengal Court nu se înscria în categoria restaurantelor cu muzică pe placul amatorilor de dans și al

turiştilor mai tineri. Era un loc liniştit, foarte puţin atractiv pentru nişte oameni cu mania vitezei. De fapt, Peter Jensen nu-şi amintea să fi auzit, de cînd se aflau acolo, *vreun* automobil care să vină la Bengal Court după ora nouă seara.

Se sculase din pat şi ieşise pe terasă, dar nu văzuse nimic. Ocolise capătul estic al motelului, mergînd spre parcarea din faţă, şi acolo zărise ceva; ceva extrem de alarmant,însă care se distingea cu greu prin întuneric.

În zona depărtată a parcării, un negru masiv – el credea că era negru – scotea de pe bancheta din spate a unui automobil un alt om, ce părea inconştient. Ceva mai tîrziu, un bărbat alb traversa în fugă pajiştea, venind de după colţul aripii de vest. Era Sam Tucker. El se apropiase de negrul ce căra omul în stare de inconştienţă, îi dăduse nişte indicaţii – arătînd spre direcţia din care venise –, apoi se dusese la automobil şi închisese portiera din spate.

Sam Tucker trebuia să fie la Ocho Rios cu McAuliff. Părea puţin probabil să se fi întors singur la Bengal Court.

Şi, în timp ce Jensen medita la acea situaţie, în partea de vest a pajiştii apăruse conturul altei siluete. Era Alison Booth. Îi făcea semne negrului; părea foarte tulburată, deşi încerca să se stăpînească. Îl conduse pe negrul masiv după colţul îndepărtat.

Peter Jensen avusese deodată o senzaţie de leşin. Nu cumva silueta în stare de inconştienţă era McAuliff? Apoi refăcuse în minte imaginea grupului. Nu putea fi sigur – de-abia vedea şi totul se întîmplase foarte repede – însă, atunci cînd negrul trecuse pe sub lumina unui stîlp din parcare, capul celui pe care îl transporta îi căzuse peste braţe. Peter fusese şocat. Ţeasta părea să fie complet cheală... de parcă ar fi fost rasă.

Sam Tucker se uitase în automobil, cu un aer mulțumit, apoi traversase din nou în fugă pajiștea, după ceilalți.

După ce silueta lui dispăruse, Peter rămăsese ghemuit în locul unde se ascunsese. Era ceva extraordinar. Tucker și Alison Booth nu se aflau la Ocho Rios; un bărbat fusese rănit, aparent foarte grav, și, în loc să-l aducă direct prin intrarea din față a motelului, îl vîrîseră pe furiș înăuntru. Și era probabil ca Sam Tucker să se întoarcă la Bengal Court fără McAuliff, dar părea de neconceput ca și Alison Booth să procedeze la fel.

Ce naiba se întîmplase... ce se întîmpla?

Cea mai simplă cale de a afla, își zise Peter, era să se îmbrace, să se întoarcă la bar și, din motive la care nu se gîndise încă, să-l invite pe McAuliff la un pahar.

Era absolut necesar să facă lucrul ăsta. Ruth ar fi rămas în cameră. Dar mai întîi trebuia să coboare pe plajă, la malul apei, de unde ar fi avut o vizibilitate perfectă asupra motelului și a teraselor.

Ajuns în barul miniatural, Peter inventase un motiv pentru a-l suna pe McAuliff. Era atît de naiv, încît friza absurdul. Nu reușise să adoarmă, făcuse o plimbare pe plajă, văzuse lumină în spatele draperiilor din camera lui Alexander și bănuise că se întorsese de la Ocho Rios. Ar accepta, el și cu Alison, să fie invitații lui la un pahar înainte de culcare?

Jensen se dusese la cabina telefonică de la capătul barului. Cînd îi răspunsese, vocea lui McAuliff exprima dezamăgirea unui om obligat să se poarte civilizat într-una dintre cele mai neplăcute situații. Iar minciuna lui era cusută cu ață albă.

– Of, Doamne... Peter, îți mulțumesc, dar sîntem *frînți*. Tocmai ne instalasem la Sans Souci, cînd a sunat Latham de la minister. O afurisită de chestiune birocratică legată de permisele

noastre pentru regiunea interioară; a trebuit să batem tot drumul înapoi pentru o blestemată de... verificare la prima oră a dimineții... rezultatele vaccinării, treburi medicale. Ale echipei, mai ales.

– Cîtă nepăsare, bătrîne. Nişte ticăloşi.

– Aşa... Totuşi, o să luăm un tichet de control. Poate mîine.

Peter ar fi vrut să-l țină mai mult la telefon pe McAuliff, pe care îl auzea respirînd greu. Fiecare secundă în plus îi oferea lui Jensen posibilitatea de a afla ceva.

– Ruth şi cu mine ne-am gîndit să închiriem o maşină ca să mergem la Dunn's Falls, mîine pe la prînz. Cu siguranță o să termini treaba pînă atunci. N-ai vrea să vii cu noi?

– Sincer vorbind, Peter, zise McAuliff anevoie, noi speram să ne întoarcem la Ocho. Dacă putem.

– Atunci cade excursia la Dunn's Falls. Dar tu ai fost acolo, nu? E aşa cum se spune?

– Da... da, sigur. Simțiți-vă bine...

– Atunci, o să te întorci mîine seară? îl întrerupse Jensen.

– Sigur... De ce?

– Pentru tichetul de control, bătrîne.

– Da, spuse McAuliff încet, cu precauție. Ne întoarcem mîine seară. Sigur ne întoarcem mîine seară... Noapte bună, Peter.

– Noapte bună, prietene. Somn uşor.

Jensen închisese telefonul. Pornise încet, cu paharul în mînă, spre o masă din colț, salutîndu-i bine dispus pe ceilalți clienți, lăsînd impresia că aşteaptă pe cineva. Nu avea chef să întîlnească pe nimeni; trebuia să se gîndească la mişcările următoare.

De aceea stătea acum întins pe nisip în spatele micii ridicături de coral, urmărind conversația dintre Lawrence şi

Sam Tucker. Se afla acolo de aproape trei ceasuri. Văzuse lucruri care ştia că trebuiau ţinute în secret: doi bărbaţi sosind – unul, evident un doctor, cu inevitabila trusă, celălalt, un fel de asistent, care ducea o cutie mare şi nişte accesorii de o formă ciudată.

Urmaseră nişte discuţii cu voce joasă între McAuliff, Alison şi doctor, cărora li se alăturaseră mai tîrziu Sam Tucker şi cărăuşul negru, Lawrence.

În cele din urmă părăsiseră terasa, cu excepţia lui Tucker şi a cărăuşului. Ei rămăseseră afară.

De pază.

Păzindu-i nu numai pe Alexander şi pe fată, ci şi pe cel care se afla în camera alăturată. Bărbatul rănit, cu un cap de formă stranie, care fusese scos din automobil. Cine era?

Cei doi se aflau la posturile lor de trei ceasuri. Nici unul nu plecase de-acolo. Dar Peter ştia că nu putea să-şi părăsească locul de observaţie. Nu încă.

Deodată, Jensen îl văzu pe negru, pe Lawrence, coborînd treptele terasei şi traversînd dunele către plajă. Tucker porni prin iarbă spre colţul clădirii. Rămase nemişcat pe pajişte; aştepta pe cineva. Sau urmărea ceva.

Lawrence ajunse la apă, iar Jensen încremeni cînd îl văzu pe negru făcînd ceva ieşit din comun. Se uită la ceas, apoi aprinse două chibrituri, unul după altul, ridicîndu-le pe fiecare în sus, în aerul nemişcat al dimineţii, timp de cîteva secunde, după care le aruncă în apă.

Cîteva clipe mai tîrziu, gestul lui căpătă înţeles. Lawrence îşi duse mîna la ochi, ferindu-se de soarele orbitor care se ridica la orizont, iar Peter îi urmări privirea.

Pe suprafaţa calmă a oceanului, într-un punct aflat încă în umbră, se văzură două scînteieri de lumină. O ambarcaţiune de dimensiuni reduse înconjurase apele de la intrarea în micul golf,

carcasa ei gri închis apărînd încet în lumina razelor de dimineață.

Se îndrepta spre porțiunea de plajă unde stătea Lawrence.

Cîteva minute mai tîrziu, Lawrence scăpără alt băț de chibrit și-l ținu în sus pînă cînd primi un semn de răspuns de la vasul ce se apropia; în acel moment ambele bețe fură stinse, iar cărăușul negru se întoarse în fugă spre Bengal Court.

Pe pajiște, lîngă colțul clădirii, Sam Tucker se întoarse și-l văzu alergînd pe Lawrence. Se duse către treptele terasei și-l așteptă. În momentul în care negrul ajunse lîngă el, schimbară cîteva cuvinte, apoi se îndreptară împreună spre ușa dinspre terasă a camerei lui Alison Booth. Tucker o deschise și cei doi intrară înăuntru, lăsînd ușa întredeschisă.

Peter își mută privirea de la motel spre plajă. Pe terasă nu se vedea nici o mișcare; mica ambarcațiune înainta încet pe apele liniștite către plajă, aflîndu-se acum la doar trei sau patru sute de metri de țărm. Era o barcă lungă de pescuit, cu fundul plat, propulsată de un motor silențios. La pupa se afla un negru, în niște haine ce păreau zdrențuite și cu o pălărie largă de paie pe cap. Niște undițe încovoiate se ridicau din puntea îngustă, iar pe marginile bărcii erau atîrnate năvoade; părea un pescar jamaican oarecare, plecat de cu zori să prindă pește.

Cînd ambarcațiunea se apropie la cîteva zeci de metri de țărm, barcagiul aprinse un chibrit, apoi îl stinse imediat. În cîteva secunde, silueta lui Sam Tucker apăru din întunericul camerei. Ținea de capătul unei tărgi, pe care zăcea un om învelit în pături; Lawrence îl urma la celălalt capăt.

Cu mișcări grăbite, cei doi traversară terasa, coborîră treptele și merseră pe nisip spre plajă. Ritmul era calculat, nu pierdeau nici un moment. Jensen avu impresia că, în clipa cînd barca ajunse aproape de țărm, Tucker și Lawrence își făcură drum prin apă cu targa, apoi o ridicară peste marginea bărcii și

o aşezară încet pe fundul ei. Năvoadele fură întinse peste omul învelit în pături, iar barca fu imediat împinsă înapoi în apă de Sam Tucker, în vreme ce Lawrence se strecura la prova. După cîteva secunde, cărăuşul negru îşi dăduse jos cămaşa şi scosese dintr-un ungher al bărcii o pălărie de paie ruptă şi murdară, o îndesase pe cap şi smulsese o undiţă din suport. Transformarea era completă. Lawrence conspiratorul era acum un pescar localnic amorţit.

Micul vas cu fundul plat se întoarse, încreţind suprafaţa ca de sticlă a apei, şi porni spre larg. Motorul pufăia ceva mai tare decît înainte; barcagiul voia să dispară cît mai repede din zona plajei, cu încărcătura lui ascunsă.

Sam Tucker le făcu semn cu mîna; Lawrence dădu din cap şi aruncă undiţa în apă. Tucker ieşi din apă şi se întoarse grăbit la Bengal Court.

Peter Jensen privi barca de pescuit ce cotea în larg spre promontoriu. De cîteva ori, Lawrence se aplecă şi îşi trecu mîna peste năvoade, dar era evident că verifica starea în care se afla omul de pe targă. Din cînd în cînd, părea să-i dea comenzi calme omului de la cîrmă. Soarele lumina acum întreg orizontul jamaican. Avea să fie o zi călduroasă.

Pe terasa motelului, Peter observă că uşa camerei lui Alison Booth rămăsese deschisă. În lumina puternică a razelor de soare, văzu că şi înăuntru se desfăşura o nouă activitate. Sam Tucker ieşi de două ori, cărînd sacoşe de plastic burduşite, pe care le lăsă în curtea interioară. Apoi ieşi alt bărbat – Peter presupuse că era asistentul doctorului – ducînd un cilindru mare pe umăr şi o uriaşă servietă neagră în cealaltă mînă. Le aşeză pe dalele terasei, se aplecă, apoi se ridică după cîteva clipe cu două tuburi alungite în mîini – sprayuri, îşi zise Jensen – dîndu-i unul lui

Tucker, apoi îndreptîndu-se către uşă. Cei doi bărbaţi schimbară cîteva replici şi intrară în cameră.

După doar trei minute, Tucker şi asistentul doctorului apărură din nou, de data asta într-o postură oarecum comică, deoarece se iviră amîndoi în acelaşi timp în cadrul uşii, mergînd cu spatele. Fiecare ţinea braţul întins; în mîini avea cîte un spray ce împrăştia nori de ceaţă.

Tucker şi asistentul negru al doctorului stropiseră meticulos interiorul camerei.

După ce terminară, se îndreptară spre sacoşele de plastic, servietă şi cilindru. Le luară, discutară ceva, apoi porniră către pajişte.

În larg, barca de pescuit era la jumătatea drumului spre promontoriul golfului. Dar se întîmplase ceva. Se oprise: se legăna uşor pe suprafaţa calmă, fără să mai înainteze. Peter putea vedea silueta micşorată a lui Lawrence stînd la prova, ghemuindu-se, apoi ridicîndu-se din nou. Barcagiul gesticula agitat.

Barca porni iarăşi, dar se întoarse încet şi îşi schimbă direcţia. Nu-şi continuă cursul – dacă promontoriul era, într-adevăr, destinaţia sa –, ci se îndreptă spre larg.

Jensen rămase pe nisipul umed încă cincisprezece minute, urmărind barca micşorîndu-se pînă la dimensiunea unui punct pierdut în oceanul cenuşiu, scăldat în lumina portocalie a soarelui. Nu putea citi gîndurile celor doi jamaicani; n-avea cum să vadă ce se petrecea în barca aia aflată atît de absurd de departe în larg. Dar cunoştinţele lui despre valuri şi curenţi marini, ca şi observaţiile sale din ultimele trei ore îl conduseră la o singură concluzie.

Omul de pe targă murise. Cadavrul său avea să fie în curînd lipsit de identitate, îngreuiat de plumbul năvodului şi aruncat în apă, pentru a fi purtat, în cele din urmă, de către curenţii

subacvatici departe de insula Jamaica. Şi să fie, probabil, aruncat la ţărm, după cîteva săptămîni sau luni, pe vreun recif de corali din Insulele Cayman sau mai curînd sfîşiat şi devorat de prădătorii adîncurilor.

Peter înţelese că era momentul să-l sune pe Warfield, ca să se întîlnească cu el.

McAuliff se răsuci în pat şi o durere ascuţită din umăr îi săgetă deodată pieptul. Se ridică în capul oaselor, zăpăcit. Îşi adună gîndurile. Era dimineaţă; în noaptea trecută se aflase într-o serie de încurcături teribile. Fragmentele trebuiau puse în ordine înainte de a-şi face planuri de acţiune.

Privi în jos, spre Alison, care stătea întinsă lîngă el. Respira adînc, regulat, cufundată într-un somn profund. Dacă seara trecută fusese pentru el un coşmar, avusese şi ea partea ei de suferinţă. Poate chiar mai greu de suportat. Măcar el acţionase, fusese în permanentă mişcare. Ea aşteptase, îşi făcuse tot felul de gînduri; el nu avusese timp pentru aşa ceva. Era mai rău să aştepţi. Într-un anume sens.

Încet, încercînd să nu facă zgomot, se dădu jos din pat. Tot corpul îi era înţepenit, îl dureau articulaţiile, mai ales rotulele genunchilor.

Părea firesc. Muşchii pe care-i solicitase noaptea trecută erau nişte coarde relaxate ale unui instrument nefolosit, pus să cînte de către un dirijor alarmat. O comparaţie sugestivă, îşi zise Alex – referitor la gîndurile lui. Aproape că zîmbi, cînd formulă ideea: melodia era atît de falsă. Totul era fals.

Dar notele *formau* acorduri pe care le recunoştea... de undeva. Din depărtare. Era un fel de melodie care se distingea vag.

Un miros îi invadă nările. Nu era nălucirea de condimente

şi vanilie, dar avea aceeaşi dulceaţă. Dacă exista vreo asemănare, trebuia să fie sudul oriental... Java, Sunda Trench, o aromă înţepătoare, uşor greţoasă. Traversă în linişte camera către uşa de la terasă şi fu pe punctul s-o deschidă, cînd îşi dădu seama că era gol. Se duse în tăcere spre un scaun de lîngă fereastră, unde aruncase o pereche de chiloţi de baie, cu cîteva zile în urmă. Îi luă de pe spătarul de lemn şi-i puse pe el.

– Sper că nu sînt uzi, zise Alison din pat. Camerista de aici nu se prea omoară cu firea, iar eu am uitat să-i atîrn la uscat.

– Culcă-te la loc, răspunse Alex. Acum cîteva clipe dormeai. Foarte adînc.

– În clipa de faţă sînt foarte trează. Doamne, e opt şi-un sfert.

– Ei şi?

– Nu-i nimic, zău... Numai că nu credeam că o să dormim atît de mult.

– Nu e mult. Azi-noapte ne-am culcat după ora trei. Avînd în vedere cele întîmplate, chiar dacă ne-am fi sculat, la prînz ar fi fost devreme.

– Ce-ţi face braţul? Umărul?

– E puţin inflamat... ca şi tot corpul. Nu e paralizat.

– Ce-i cu mirosul ăsta teribil?

Alison se ridică în capul oaselor; cearşaful se dădu la o parte, scoţînd la iveală o cămaşă de noapte neobişnuit de dichisită, din bumbac opac şi cu nasturi. Ea observă privirea ui Alex şi o urmă de zîmbet pe buzele lui. Se uită în jos şi rîse.

– Cămaşa mea de bunicuţă. Mi-am pus-o după ce ai adormit. Era răcoare, iar pe tine nu te interesau decît discursurile filozofice.

El veni spre pat şi se aşeză lîngă ea.

– Am fost plictisitor, nu-i aşa?

– Nu te puteam face să taci; pur şi simplu n-aveam cum. Ai băut mult whisky – apropo, nu te doare capul?

– Nu. De parcă aş fi băut Ovaltine.

– ... nici alcoolul sec nu e bun pentru tine. Am mai văzut genul ăsta de reacţie... Scuze, am uitat de rezervele tale în privinţa consideraţiilor mele prea britanice.

– Am făcut şi eu cîteva aseară. Nu mai am nici o obiecţie.

– Mai crezi în ele? În consideraţii? Cum s-ar spune, în logica rece a dimineţii?

– Cred că da; forţa argumentului meu rezidă în faptul că nimeni nu luptă mai bine pentru peticul său de pămînt decît acela care trăieşte pe el şi depinde de el... Da,aşa cred. Aş fi şi mai încrezător, dacă Barak n-ar fi fost rănit.

– Ciudat nume, Barak.

– Ciudat om. Şi foarte puternic. E nevoie de el, Alison. Băieţii pot deveni repede bărbaţi, dar nu sînt suficient de maturi. E nevoie de experienţa lui.

– Cine are nevoie?

McAuliff se uită la ea, la felul nostim în care îşi ridica întrebător sprîncenele deasupra ochilor albaştri, limpezi şi luminoşi.

– Cei care sînt de partea lui, răspunse el simplu.

– Nu însă şi Charles Whitehall.

– Nu. Sînt foarte deosebiţi. Şi cred că e necesar... în acest moment, în aceste împrejurări... ca gruparea lui Barak să fie la fel de viabilă ca şi aceea a domnului Charley.

– Această îngrijorare mă surprinde aproape la fel de mult ca şi o imixtiune, iubitule.

– Ştiu. Numai că totul mi se pare atît de complicat. Nu însă şi lui Whitehall. Nici lui Barak Moore. Ei văd o simplă

împărţire, periclitată de părţi secunde sau terţe... Nu înţelegi? Ei nu sînt tulburaţi. Urmăresc mai întîi un obiectiv, apoi altul, şi altul, ştiind că în cele din urmă vor trebui să trateze între ei. Nici unul nu pierde din vedere lucrul ăsta. Fiecare îşi pune deoparte merele lui în vreme ce continuă să meargă mai departe.

– Cum?

Alison se lăsă pe pernă, uitîndu-se la McAuliff, care privea absent peretele.

– Nu ştiu dacă explicaţia mea e suficient de clară. O haită de lupi îşi încercuieşte victimele, care se înghesuie în centru. Cîinii au un ritm neregulat de atac, se întorc sărind înainte şi înapoi în jurul cercului, pînă cînd vînatul e zăpăcit, epuizat. Atunci se apropie lupii.

Alex se opri; era şovăielnic.

– Presupun că Charles şi acest Barak sînt victimele, zise Alison, încercînd să-l ajute.

– Jamaica e victima, iar ei sînt Jamaica. Lupii – duşmanii – sînt Dunstone şi tot ce reprezintă această companie: Warfield şi gaşca lui de... manipulatori globali – toţi aceşti Chatellerault ai lumii; Serviciul Britanic de Informaţii, cu elitiştii săi gen Tallon şi societatea *lui* de oportunişti; toţi aceşti Craft ai insulei... un fel de paraziţi interni. În fine, poate că şi acest Halidon, fiindcă n-ai cum să controlezi ceea ce nu găseşti; şi chiar dacă descoperi acest lucru, există riscul să nu poţi controla... Există mulţi lupi.

– Şi multă confuzie, adăugă Alison.

McAuliff se întoarse şi o privi cu luare aminte.

– Pentru *noi*. Nu pentru *ei*. Asta-i lucrul remarcabil. Victimele au elaborat o strategie: Înhaţă-l pe lup în timp ce atacă. Distruge-l.

– Şi ce legătură are asta cu merele?

– Am ieşit din cerc şi am intrat în linie dreaptă.

– Şi nu sîntem abstracţi, afirmă Alison Booth.

– Aşa e. Pe măsură ce o armată – şi să ştii că Charles Whitehall şi Barak au armatele lor –, deci, pe măsură ce o armată înaintează, îşi păstrează căile de aprovizionare. După ce toţi lupii vor fi ucişi, ei se vor întîlni faţă-n faţă. Atît Whitehall, cît şi Moore adună mere... sprijin.

McAuliff se opri din nou şi se ridică de pe pat. Se duse către fereastra din dreapta uşii de la terasă, trase draperiile şi privi spre plajă.

– Ai înţeles ceva? întrebă el încet.

– Cred că e multă politică aici, iar eu nu mă prea pricep la aşa ceva. Dar îmi descrii un model destul de cunoscut. Aş zice...

– Poţi să fii sigură că aşa e, o întrerupse Alex, vorbind încet şi întorcîndu-se de la fereastră. Există nenumărate precedente istorice... şi *eu nu sînt istoric*. Ce dracu', de unde să începem? De la Galia lui Caesar? Ferrara Romei? China în anii treizeci? Coreea, Vietnam, Cambodgia? Vreo şase ţări africane? Istoria e acolo, şi se repetă mereu. Exploatare din afară, revolte din interior – insurgenţi şi contrainsurgenţi. Haos, băi de sînge, expulzări. În final, reconstrucţia, după un aşa-zis compromis. Ăsta-i modelul. La asta se aşteaptă Barak şi Charley. Şi fiecare ştie că, în vreme ce se alătură celuilalt pentru a ucide un lup, trebuie, în acelaşi timp, să-şi întărească teritoriul. Deoarece, atunci cînd va veni momentul compromisului... fiecare vrea să se încheie mai mult în sensul dorit de *el*.

– Vrei să spui – renunţînd la cercuri şi linii drepte – că nu eşti de acord cu slăbirea „armatei" lui Barak. Aşa e?

– Da. Nu *acum*. Nu în clipa asta.

– Atunci înseamnă că *te* implici. Eşti un străin care ia poziţie din interior. Dar nu e... teritoriul tău, iubitule.

– Dar l-am adus pe Charley aici. I-am oferit respectabilitate, acoperire. Charley e un ticălos. .

– Barak Moore e un sfînt?

– Nici vorbă. Şi el e un ticălos. Şi e important să fie aşa.

McAuliff se întoarse la fereastră. Soarele lovea în geamuri, creînd o peliculă fină de abur condensat. Avea să fie o zi călduroasă.

– Ce ai de gînd să faci?

Alison stătea aplecată, pregătindu-se să se ridice din pat în timp ce-l privea pe Alex.

– Să fac? întrebă el încet, uitîndu-se concentrat la ceva de afară. Ceea ce mi s-a cerut; o treabă pentru care mi se plătesc două milioane de dolari. Să termin prospecţiunea sau să găsesc acest Halidon. Orice aş rezolva mai întîi. Apoi să plecăm de-aici... în condiţiile impuse de noi.

– Sună rezonabil, spuse Alison, ridicîndu-se din pat. De unde vine mirosul ăsta greţos?

– A, am uitat să-ţi spun. Ţi-au parfumat camera, ca să dispară mirosul de medicamente.

McAuliff se apropie de fereastră şi îşi miji ochii în razele dimineţii.

– Eterul, sau dezinfectantul ori ce-o fi fost era mult mai acceptabil. Costumul meu de baie e acolo. Pot să-l iau?

– Cum?

Alex nu o asculta, atenţia fiindu-i atrasă de ceea ce se întîmpla afară.

– Costumul meu de baie, iubitule. E în camera mea.

McAuliff se întoarse de la fereastră, fără să-i recepţioneze cuvintele.

– Aşteaptă aici. Mă întorc imediat.

Se duse repede la uşa dinspre terasă, o deschise şi ieşi în fug. Alison se uită după el stupefiată. Se duse la fereastră să

vadă despre ce e vorba. Îi trebuiră cîteva secunde pînă să înțeleagă. În depărtare, în josul plajei, se zărea silueta unui negru solid ce se uita în largul oceanului. Era Lawrence.

Alex se apropie de jamaicanul înalt, întrebîndu-se dacă trebuie să-l strige. Instinctiv, n-o făcu. Dar își drese glasul cînd se află la zece metri de el, destul de tare ca să acopere plescăitul valurilor.

Lawrence se întoarse. Avea lacrimi în ochi, dar nu i se clintea nici un mușchi pe fața împietrită. Era un copil-bărbat, care trăia agonia unei mari suferințe personale.

– Ce s-a întîmplat? întrebă cu blîndețe McAuliff, îndreptîndu-se spre uriașul băiat cu bustul gol.

– Trebuia să te ascult, domnu'. Nu pe el. El a greșit, domnu'.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, repetă Alex.

– Barak e mort. Am făcut ce mi-a ordonat să fac și acum e mort. L-am ascultat pe el și e mort, domnu'.

– Cunoștea riscul; trebuia să și-l asume. Cred că a avut dreptate.

– Nu. A greșit fiindcă e mort. De aia a greșit, domnu'.

– Floyd a murit... acum Barak. Cine urmează?

Lawrence îl sfredeli cu privirea pe McAuliff; avea ochii roșii de plîns tăcut și, dincolo de mîndria și forța pe care le arăta, se ghicea durerea unui copil. Și rugămintea unui băiat.

– Dumneata și cu mine, domnu'. Nu mai e altcineva... O să mă ajuți, domnu'?

Alex îi susținu privirea; nu zise nimic.

„Bun venit printre revoluționari", își ură McAuliff sieși.

21

Poliția din Trelawny stabili identitatea lui Floyd la ora 7.02 dimineața. Întîrzierea se datora imposibilității de a analiza amprentele la Falmouth, ca și lipsei de cooperare a cîtorva zeci de localnici care fuseseră ridicați din pat în timpul nopții și aduși să vadă cadavrul. Căpitanul era convins că unii dintre ei recunoscuseră corpul străpuns de gloanțe, însă abia la două minute după ora șapte, cînd un bătrîn – un grădinar din Carrick Foyle – reacționase suficient de puternic văzînd chipul însîngerat de pe masă, abia atunci hotărî căpitanul să aplice metode mai dure. Aduse o țigară aprinsă la cîțiva milimetri de ochiul stîng al bătrînului, pe care-l ținea deschis cu mîna liberă. Îi zise apoi grădinarului ce tremura ca varga că avea să-i ardă globul ocular dacă nu spunea adevărul.

Terorizat, bătrînul mărturisi că omul al cărui cadavru se afla pe masă lucrase pentru Walter Piersall. Numele lui era Floyd Cotter.

Căpitanul telegrafiase apoi la cîteva secții de poliție, pentru a obține informații despre un anume Cotter Floyd. Nu află nimic: nu auziseră niciodat de el. Dar căpitanul insistase; atenția acordată lui Walter Piersall înainte și după moarte era foarte mare. Se ajunsese chiar la amplasarea unor patrule permanente la casa de pe dealul din Carrick Foyle. Căpitanul nu știa de ce; nu era treaba lui să pună întrebări și cu atît mai puțin să discute

ordinele venite de la Kingston. Era suficient că existau. Motivele care determinaseră hărțuirea savantului alb înainte de moarte și interesul față de locuința sa după aceea reprezentau chestiuni care-i priveau pe oficialii de la Kingston, nu pe el. El doar executa ordinele. Și făcea treaba asta bine, chiar cu entuziasm. Ăsta era și motivul pentru care ajunsese șeful poliției districtuale din Falmouth.

Și tot din această cauză continua să dea telefoane, întrebînd de un anume Floyd Cotter, decedat, al cărui cadavru zăcea pe o masă și al cărui sînge nu înceta să curgă din găurile de pe față, din piept, burtă și picioare; sînge care se usca pe marginile gazetei *The Gleamer*, întinse în grabă pe podea.

La ora opt și cinci, în timp ce căpitanul se pregătea să ridice receptorul ca să vorbească cu secția de poliție din Sherwood Content, telefonul sună. Era omologul său din Puerto Seco, de lîngă Discovery Bay, pe care-l contactase cu douăzeci de minute în urmă. Omul îi spuse că, după conversația lor, vorbise cu subordonații săi din schimbul de dimineață. Unul dintre oameni îi spusese că există un Floyd, lucrător într-o echipă de prospecțiune condusă de un american pe nume McAuliff, care-și începuse activitatea cu vreo zece zile în urmă, pe linia țărmului. Echipa de prospectare angajase niște cărăuși în Ocho Rios. Fusese implicat și Biroul guvernamental al forțelor de muncă.

Căpitanul sună după directorul Biroului din Ocho. Omul se trezise de-a binelea cînd ajunsese la aparat, fiindcă nu avea telefon și trebuia să meargă pînă la un magazin alăturat, unde el – și majoritatea membrilor – primeau apelurile. Șeful Biroului își aminti că, printre oamenii angajați de americanul McAuliff, fusese și un Floyd, însă nu-i cunoștea numele de familie. Acest

Floyd apăruse împreună cu alți solicitanți care auziseră că se caută cărăuși la Ocho Rios. Nu era înregistrat de biroul de șomaj și în aceeași situație se aflau unul sau doi dintre cei care fuseseră angajați.

Căpitanul îl ascultă pe director și îi mulțumi fără să-i dea explicații suplimenatre. După ce închise telefonul, sună la Gordon House, în Kingston, și-l căută pe inspectorul care condusese echipele de cercetare ce verificaseră minuțios casa lui Piersall din Carrick Foyle.

Concluzia inspectorului era aceeași cu a căpitanului: decedatul Floyd Cotter – fost angajat al lui Walter Piersall – se întorsese cu prietenii săi ca să jefuiască casa și fusese întrerupt de apariția polițiștilor.

Lipsea ceva?

Se săpase în pivniță? Într-un vechi rezervor nefolosit de ani de zile?

Inspectorul avea să vină la Falmouth pe la prînz. Pînă atunci, căpitanul putea să-l interogheze discret pe domnul McAuliff. Dacă nu pentru altceva, măcar să știe unde locuia.

La ora nouă și douăzeci, căpitanul și primul său adjunct intrară cu mașina pe poarta de la Bengal Court.

Alexander se agită în mod convingător. Era îngrozit – și, firește, regreta – că Floyd Cotter își pierduse viața, dar, fir-ar să fie, întîmplarea asta spulbera niște îndoieli. Niște echipament foarte scump dispăruse dintr-un camion, echipament care putea fi vîndut la un preț bun pe piața neagră. De bună seamă că acest Floyd Cotter îl luase. Era un hoț – fusese un hoț.

Dorea căpitanul o listă cu obiectele care lipseau? Era vorba despre un instrument geodezic de măsură, un hidroscop, trei filtre de obiectiv Polaroid, cinci truse medicale noi, în cutiile

Societății Regale, un aparat fotografic Rolleiflex și încă vreo cîteva lucruri de mai mică valoare – însă nu ieftine. Adjunctul căpitanului scria cît putea de repede pe un carnet, în timp ce Alex enumera în viteză obiectele „dispărute". De două ori, îi ceru să i se silabisească cuvintele; o dată, vîrful creionului i se rupse. Fură cîteva minute chinuitoare pentru el.

După încheierea interogatoriului, căpitanul și adjunctul său îi strînseră mîna geologului american și-i mulțumiră pentru cooperare. McAuliff îi urmări intrînd în mașina poliției și le făcu amical cu mîna, iar vehiculul ieși în viteză din parcare și se îndreptă spre poarta motelului.

După patru sute de metri, căpitanul opri mașina. Îi spuse încet adjunctului său:

– Întoarce-te prin pădure pe plajă. Află cu cine stă acolo, cine vine să-l vadă.

Adjunctul își scoase cascheta și cămașa kaki boțită, pe care avea insigna galbenă a gradului său, întinse mîna spre bancheta din spate și luă un tricou verde. Îl trase pe el și ieși din mașină. Își desprinse apoi centura, desfăcu tocul pistolului și îl întinse prin geam căpitanului.

Căpitanul vîrî mîna sub bordul mașinii și scoase o șapcă neagră de base-ball, decolorată de vreme și sudoare. I-o dădu adjunctului său și rîse.

– Toți sîntem la fel, amice. Nu ești tu ăla de vinde *cocoruru?*

– Tot timpu', negroteiule. Și mangusta nu mă mușcă.

Adjunctul rînji și porni spre pădurea aflată dincolo de șosea, în fața căreia se întindea un gard din sîrmă ruginit și rupt. Era linia de demarcație a proprietății Bengal Court.

Mașina poliției demară în trombă pe șosea. Șeful poliției

din Falmouth era grăbit. Trebuia să ajungă la Halfmoon Bay şi să aştepte un hidroavion care venea de la Kingston.

Charles Whitehall stătea în iarba înaltă, pe o culme ce se înălţa deasupra drumului dinspre Priory-on-the-Sea. Ţinea sub braţ cutia neagră de arhivă, cu capacul închis şi legat cu fîşii de bandă adezivă. Era puţin după prînz, iar McAuliff avea să apară în curînd.

Singur.

Charles insistase asupra acestui lucru. Şi asta înainte de a auzi cuvintele lui McAuliff – rostite pe un ton tăios, defensiv – despre moartea lui Barak Moore.

Bramwell Moore, prieten de şcoală cu mulţi ani în urmă, la Savanna-la-Mar, ucis de gloanţe jamaicane.

Gloanţe *jamaicane*.

Gloanţe ale *poliţiei* jamaicane. Era mai bine. Pe lîngă aspectul instituţional, exista în treaba asta şi o anume logică – o contradicţie în termeni, îşi zise Whitehall; logica nu era bună sau rea, era doar logică. Totuşi, ea se exprima prin cuvinte, iar cuvintele puteau fi interpretate – de unde falsitatea tuturor statisticilor oficiale: era o logică servindu-se pe sine.

Gîndurile îl purtau spre trecut. Barak ştiuse, după cum ştiuse şi el, că nu se mai jucau de-a hoţii şi vardiştii. Nu mai era vorba de mama cu basma pe cap agitînd o mătură de paie, alergînd după copii prin curte, certîndu-i şi rîzînd în acelaşi timp. Acum duceau un alt fel de luptă. Mamele cu basma pe cap fuseseră înlocuite de reprezentanţi ai statului cu caschete militare; măturile de paie se transformaseră în arme de mare putere. Găinile din curte erau idei... mult mai periculoase pentru slujbaşii statului decît fuseseră penele păsărilor din curte pentru servitorii familiei.

Barak murise.

Părea incredibil. Totuşi, în ciuda efortului său, Barak nu înţelesese problemele insulei lor; de aceea, nu intuise rezolvările adecvate. Soluţiile lui Barak erau la distanţă de decenii de situaţia actuală.

Mai întîi trebuia să existe forţă. Cei mulţi conduşi de cîţiva militanţi, foarte puternici.

Poate chiar unul.

La poalele dealului se zări un nor de praf; o furgonetă mergea în mare viteză pe vechiul drum de ţară.

Şi McAuliff era neliniştit.

Charles se întoarse şi privi peste cîmp, spre aleea ce ducea către casă. Îi ceruse gazdei sale de la Drax Hill să plece de-acasă între doisprezece şi trei. Nu dăduse nici o explicaţie, dar nici nu fusese întrebat.

Se întorsese un mîntuitor. Lucrul acesta era de-ajuns.

– Asta e, spuse McAuliff, stînd în faţa lui Whitehall în magazia răcoroasă şi ţinînd cutia mai mică de arhivă în mîna stîngă. Dar înainte de-a începe s-o studiezi, aş vrea să lămurim cîteva lucruri.

Charles Whitehall îl privi ţintă pe american.

– E inutil să impui condiţii. Ştim amîndoi ce trebuie făcut.

– Nu mi se pare inutil ca dumneata să înţelegi că nu se vor lua... decizii unilaterale, îl contrazise Alex. Ăsta nu e doar războiul dumitale, *domnu' Charley.*

– Încerci să te plasezi în locul lui Barak?

– Să zicem că-i apăr interesele. Şi pe ale mele.

– Pe ale dumitale le înţeleg. Dar de ce pe-ale lui? Ştii că nu sînt compatibile.

– Nici măcar n-au vreo legătură.

– Atunci de ce te preocupă?

Whitehall își îndreptă privirea spre cutia de arhivă. Își dădu seama că i se auzea respirația; își dovedea tulburarea, iar lucrul acesta îl irită.

– Dă-mi, te rog, cutia.

– Mi-ai pus o întrebare. Mai întîi să-ți răspund, replică McAuliff. N-am încredere în dumneata, Charley. Dumneata îi folosești pe toți. Și orice. Închei pacte și înțelegeri cu tot ce mișcă și o faci foarte bine. Ești atît de maleabil încît te poți întîlni cu dumneata după colț. Dar tot timpul e vorba despre o mișcare socială radicală, iar asta nu înseamnă mare lucru pentru mine.

– A, înțeleg. Ești de acord cu parașutiștii lui Barak de pe plantațiile de trestie de zahăr. Cu haosul creat de oamenii lui Castro, ai căror caporali scuipă, mestecă trabucuri și le violează pe fiicele generalilor, pentru ca societatea să-și recapete echilibrul. Bătăuși vulgari, ce conduc treburile statului. Spre dezastru, aș adăuga. Nu fi stupid, McAuliff. Dumneata ești un om capabil.

– Încetează, Charley. Nu ești pe o estradă, adresîndu-te statului dumitale major, zise Alex plictisit. Nu cred în această simplificare exagerată, după cum nu cred în soluțiile dumitale gen „doi și cu doi". Micșorează-ți tirul artileriei. Eu sînt încă șeful acestei prospecțiuni. Te pot concedia imediat. Și în mod public. Chiar dacă n-ai fi expulzat de pe insulă, statutul dumitale n-ar mai fi același.

– Ce garanții am că n-o să mă dai afară?

– Aproape nici una. Va trebui doar să mă crezi pe cuvînt că vreau să scap de ticăloșii ăia la fel de mult ca și dumneata. Din motive total diferite.

– Am totuşi impresia că minţi.

– Sînt lucruri cu care nu mă joc.

Whitehall îl privi pe McAuliff în ochi.

– Nici eu. Am spus că această conversaţie e inutilă, şi aşa e. Acept condiţiile dumitale, gîndindu-mă la ceea ce trebuie făcut... Acum, te rog să-mi dai cutia aia.

Sam Tucker stătea pe terasă, citind ziarul şi uitîndu-se din cînd în cînd peste zid, către plajă, unde Alison şi James Ferguson şedeau în şezlonguri lîngă apă. Uneori, cînd orbitorul soare caraibean le încălzea prea mult pielea, intrau în apă. Nu se bălăceau, nu săreau, nici nu plonjau; pur şi simplu cădeau pe suprafaţa calmă, de parcă ar fi fost extenuaţi. Părea să fie, pentru amîndoi, un exerciţiu pentru alungarea plictiselii.

Nu era veselie *sur la plage*, îşi zise Sam, care punea mîna pe binoclu de fiecare dată cînd Alison intra în apă, şi cerceta împrejurimile zonei în care înota ea. Se uita la fiecare înotător care se apropia de ea; nu erau mulţi şi-i recunoscuse pe toţi ca fiind oaspeţi ai hotelului.

Nici unul nu constituia o ameninţare, iar Sam Tucker asta căuta.

Ferguson se întorsese de la Montego Bay puţin înainte de prînz, imediat după plecarea lui Alex la Drax Hall. Rătăcise pe terasele alăturate şi-i surprinsese pe Sam şi pe vremelnic dezorientatul Lawrence, care stăteau pe zid vorbind încet despre Barak Moore. Ferguson îi uimise prin faptul că se declarase entuziasmat de felul cum îşi petrecuse ziua liberă la Montego Bay.

La sosire, tînărul botanist arăta tras la faţă şi extrem de nervos. Lumea bănuia că făcuse excese şi zăbovise cam mult cu

fetișcanele; se făcuseră chiar glume în acest sens, iar el le primise cu o remarcabilă lipsă de umor. Dar lui Sam Tucker nu i se păruse plauzibilă o asemenea explicație. James Ferguson nu se resimțea de pe urma băuturii ingurgitate cu o noapte în urmă; avea aerul unui tînăr înspăimîntat, care nu putuse să doarmă. Teama lui, își spuse Sam, nu era un subiect de discuție; n-ar fi vorbit nici măcar despre noaptea petrecută la Montego, pe care o considera un stupid și neplăcut interludiu. Părea dornic de companie, de parcă și-ar fi regăsit siguranța în atmosfera familiară a echipei. Se agățase de prezența lui Alison Booth, oferindu-se să o însoțească... Să fi fost dragostea aprinsă a unui mucos, ori devoțiunea unui homosexual? Nici una, nici alta.

El era înfricoșat.

Avea un comportament instabil, conchise Sam Tucker. Auzi deodată pași moi și iuți în spatele său și se întoarse. Lawrence, acum îmbrăcat, traversa terasa dinspre partea de est a pajiștii. Revoluționarul negru se duse către Sam și îngenunche – nu în semn de loialitate, ci pentru a-și ascunde silueta masivă în spatele zidului. Vorbi agitat.

– Nu-mi place ce văd și aud, domnu'.

– Ce anume?

– Negroteiu' se ascunde ca un tîmpit!

– Sîntem supravegheați?

Tucker puse ziarul jos și se aplecă spre el.

– Da, domnu'. De trei-patru ore.

– De cine?

– Un pungaș se plimbă pe plajă de azi-dimineață. Tot înconjoară plaja spre vestul golfului, prea departe pentru un turist rătăcit. L-am privit cu atenție. Pantalonii lui suflecați arătau prea

noi, domnu'. M-am dus în pădure şi i-am găsit pantofii. Apoi i-am recunoscut pantalonii, domnu'. E poliţist.

Îşi încruntă chipul aspru.

– Alex a vorbit cu poliţia din Falmouth pe la nouă şi jumătate. În hol. Spunea că erau doi: un şef şi un indian.

– Cum, domnu'?

– Nimic... Asta ai văzut. Ce-ai auzit?

– Nu-i tot ce-am văzut.

Lawrence privi spre zid, către centrul plajei. Satisfăcut, îşi îndreptă atenţia asupra lui Sam.

– L-am urmărit pe pungaş pe aleea dinspre bucătărie, unde a aşteptat un om să iasă şi să vorbească cu el. Pe funcţionarul de la recepţie. A scuturat din cap de mai multe ori. Poliţistul era furios, domnu'.

– Dar ce-ai *auzit*, băiete?

– Un portar era foarte aproape şi îşi lustruia pistolul de turul pantalonilor. După ce a plecat poliţistul pungaş, l-am luat la întrebări, domnu'. Mi-a zis că pungaşul ăsta tot întreba unde s-a dus americanul şi cine i-a telefonat.

– Şi recepţionerul nu ştia.

– Aşa e, domnu'. Poliţistul era furios.

– Unde-i acum?

– Aşteaptă în partea de est a ţărmului. Lawrence arătă peste zid, dincolo de dune, spre un punct de pe partea cealaltă a plajei. Vezi? În faţa bărcilor de pescuit, domnu'.

Tucker luă binoclul şi-l îndreptă către silueta de lîngă bărcile cu fundul adînc din apă. Omul şi bărcile se aflau la vreo patru sute de metri distanţă. Bărbatul purta un tricou verde ponosit şi o şapcă de base-ball uzată; pantalonii făceau excepţie. Şi-i suflecase pînă la genunchi, aşa cum umblau măturătorii de

pe plajă, dar Lawrence avea dreptate, erau călcaţi şi prea curaţi. Omul stătea de vorbă cu un vînzător ambulant de *cocoruru*, un jamaican slab şi foarte negru, care se plimba în sus şi-n jos pe plajă cu o roabă plină cu nuci de cocos pe care le vindea turiştilor, spărgîndu-le cu un cuţit înfricoşător. Din cînd în cînd, omul privea spre terasele din aripa de vest, exact către binoclu, îşi zise Sam. De bună seamă, individul nu-şi dădea seama că era observat; dacă ar fi priceput, i s-ar fi văzut reacţia pe chip. Dar faţa lui exprima doar iritare.

– Ar fi bine să-i dăm o informaţie potrivită, fiule, spuse Sam, punînd jos binoclul.

– Cum, domnu'?

– Să-i transmitem ceva care să-i aline mînia... ca să nu se mai gîndească prea mult la asta.

Lawrence rînji.

– Să inventăm o poveste, nu-i aşa, domnu'?

– De pildă, că McAuliff s-a dus să facă cumpărături la Ocho. E la vreo zece kilometri de Drax Hill, domnu'. Pe acelaşi drum.

– De ce doamna Booth... Alison n-a plecat cu el?

Sam se uită la Lawrence, apoi spre plajă, unde Alison se ridicase în picioare, pregătindu-se să intre în apă.

Tucker se sculă de pe scaun şi se duse la zid.

– Cred că Alison trebuie să-şi sărbătorească ziua.

Telefonul sună în camera lui McAuliff. Uşa era închisă, dar ţîrîitul strident se auzi dincolo de pereţii tapetaţi cu gresie. Tucker şi Lawrence se priviră, ghicindu-şi gîndurile. Deşi McAuliff nu discutase despre plecarea motivată de la Bengal Court, nici n-o tăinuise. De fapt, ceruse de la recepţie o hartă rutieră, explicînd doar că voia să facă o plimbare. Prin urmare, recepţionerul ştia că nu era în camera lui.

Tucker se îndreptă în grabă spre uşă, o deschise şi se duse la telefon.

– Domnul McAuliff?

Vocea jamaicană, blîndă şi limpede, era a operatoarei de la centrală.

– Nu, domnul McAuliff e plecat. Pot să-i transmit vreun mesaj?

– Vă rog, domnule, am un apel de la Kingston. De la un domn Latham. Vreţi să rămîneţi la aparat, vă rog?

– Sigur. Spune-i domnului Latham că la telefon e Sam Tucker. Poate că vrea să vorbească cu mine.

Sam puse receptorul sub bărbie şi scăpără un chibrit, cu care îşi aprinse un trabuc subţire. De-abia trăsese primul fum, cînd auzi declicul dublu al legăturii. Auzi vocea lui Latham. Birocratul corect de la minister, care era şi un adept al cauzei lui Barak. În timp ce Latham vorbea, Tucker hotărî să nu-i spună nimic despre moartea lui Barak.

– Domnul Tucker?

– Da, domnule Latham. Alex a plecat cu maşina la Ocho Rios.

– Foarte bine. Sînt sigur că poţi primi şi dumneata mesajul. Am reuşit să rezolvăm cererea lui McAuliff. O să aibă călăuzele pentru regiunea din interior cu cîteva zile mai devreme. Se află la Duanvale şi vor merge pe Şoseaua Unsprezece, către Queenhythe, ceva mai tîrziu, în cursul după-amiezei.

– Queenhythe e prin apropiere, nu-i aşa?

– Cinci sau şase kilometri de la motelul în care staţi, nu mai mult. Or să telefoneze după ce ajung.

– Cum îi cheamă?

– Sînt fraţi. Marcus şi Justice Hedrik. Sînt maruni, desigur. Două dintre cele mai bune călăuze din Jamaica; cunosc extrem

de bine regiunea Cock Pit şi sînt oameni de încredere.

– Mă bucur să aud asta. Alexander va fi încîntat.

Latham făcu o pauză, dar era limpede că nu terminase.

– Domnule Tucker...

– Da, domnule Latham.

– Se pare că McAuliff a modificat programul prospecţiunii. Nu prea înţelegem motivul...

– Nu e nimic de înţeles, domnule Latham. Alex a hotărît să înceapă treaba dintr-un punct geografic situat la mijloc. În felul acesta se fac mai puţine erori; e ca şi cum ai trasa o bisectoare într-un triunghi, pornind de la coordonate semicirculare. Eu sînt de acord cu el. Tucker trase din ţigara de foi. Tăcerea lui exprima stupoare. În plus, continuă Sam, toată lumea are mai multe de făcut.

– Înţeleg... Aşadar, motivele sînt de ordin profesional?

– Da, domnule Latham. Tucker înţelese că Latham nu vorbea liber la telefon. Sau simţea că nu poate.

– Evident, avem în vedere interesele ministerului. De fapt, Alex v-ar putea ajuta să economisiţi sume considerabile de bani. Veţi primi mult mai multe date, şi mult mai repede.

Latham făcu o nouă pauză, de parcă ar fi vrut să sublinieze importanţa spuselor sale.

– Fireşte, sîntem întotdeauna interesaţi de conservarea fondurilor... şi presupun că aţi fost cu toţii de acord să pătrundeţi atît de curînd. În regiunea Cock Pit, vreau să zic.

Sam înţelese că afirmaţia lui Latham putea fi tradusă prin întrebarea: *Barak Moore a fost de acord?*

– *Toţi* am fost de acord, domnule Latham. Sîntem cu toţii profesionişti.

– Da... ei bine, asta-i grozav. Încă o chestiune, domnule Tucker.

– Da, domnule Latham.

– Noi vrem ca domnul McAuliff să folosească toate resursele care i-au fost puse la dispoziţie. Nu trebuie să facă economie la bani. Reuşita prospecţiunii e mult mai importantă.

Tucker traduse din nou cu uşurinţă mesajul cifrat al lui Latham: *Alex trebuie să păstreze legătura cu oamenii Serviciului Britanic de Informaţii. Dacă i-ar evita, ar da naştere la bănuieli.*

– O să-i comunic, domnule Latham, dar sînt sigur că ştie şi el lucrul ăsta. În ultimele două săptămîni am făcut doar muncă de rutină, foarte monotonă – doar măsurători geodezice pe linia ţărmului. N-a prea fost nevoie de echipament. Sau de resurse.

– E bine, atîta vreme cît ne împărtăşeşte punctul de vedere, zise Latham repede, dornic să încheie conversaţia. La revedere, domnule Tucker.

– La revedere, domnule Latham.

Sam ţinu degetul pe furca telefonului cîteva clipe, apoi îl ridică şi aşteptă legătura cu centrala. Cînd îi răspunse operatoarea, Tucker ceru legătura cu recepţia.

– Bengal Court, bună ziua.

– Sînt Tucker, aripa de vest, camera şase, din echipa de prospecţiune a Societăţii Regale.

– Da, domnule Tucker.

– Domnul McAuliff mi-a cerut să fac nişte pregătiri pentru diseară. El n-a avut timp azi-dimineaţă; în plus, nici n-ar fi putut; doamna Booth era cu el.

Sam făcu o pauză, lăsîndu-l pe recepţioner să-i înregistreze mesajul. Acesta răspunse mecanic:

– Da, domnule Tucker. Ce putem face pentru dumneavoastră?

– E ziua de naştere a doamnei Booth. Crezi că se poate

prepara un mic tort la bucătărie? Nu ceva foarte sofisticat, înțelegi?

– Desigur! Am fi *încîntați*, domnule. Funcționarul era exuberant. Cu multă plăcere, domnule Tucker.

– Ești foarte amabil. Trece-l în contul domnului McAuliff...

– Nu vă costă nimic, îl întrerupse funcționarul, cu slugărnicie mieroasă.

– Foarte amabil. O să cinăm pe la opt și jumătate, cred. La masa noastră obișnuită.

– O să ne ocupăm de tot.

– Adică, rămîne pentru opt și jumătate dacă McAuliff se întoarce la timp...

Tucker făcu o mică pauză, așteptînd reacția funcționarului.

– E vreo problemă, domnule Tucker?

– Păi, bietul om s-a dus la sud de Ocho Rios, pe lîngă Fern Gully, mi se pare, să caute o sculptură în stalactită. Mi-a spus că există pe-acolo niște localnici care fac așa ceva.

– E adevărat, domnule Tucker. Sînt cîțiva sculptori în stalactite la Gully. Totuși, există niște restricții oficiale...

– O, Doamne, îl întrerupse Sam, nu vrea decît să găsească un cadou pentru doamna Booth, asta-i tot.

Recepționerul rîse încet, slugarnic.

– Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, domnule Tucker. Amestecul autorităților este adesea neîntemeiat. Voiam doar să-mi exprim speranța că eforturile domnului McAuliff vor fi încununate de succes. Cînd mi-a cerut harta rutieră, trebuia să-mi spună unde se duce. L-aș fi putut ajuta.

– Păi... făcu Sam conspirativ, poate că se simțea stingherit. Nu trebuia să vorbesc despre asta; s-ar înfuria dacă ar afla.

– Desigur.

– Mulţumesc pentru tortul de diseară. Eşti foarte amabil, fiule.

– Cu multă plăcere, domnule.

Ultimele replici fură schimbate rapid, recepţionerul părînd grăbit. Sam puse receptorul în furcă şi se întoarse pe terasă. Lawrence îşi schimbă poziţia din care observa plaja şi se aşeză pe dalele de piatră, cu spatele la zid, ascuns vederii celor de la malul mării.

– Doamna Booth şi glumeţul au ieşit din apă, zise revoluţionarul negru. S-au aşezat în şezlonguri.

– A sunat Latham. Călăuzele vor fi aici în după-amiaza asta... Şi am vorbit cu recepţionerul. Să vedem dacă informaţia va fi transmisă la timp.

Tucker se aşeză încet pe scaun şi luă binoclul de pe masă. Ridică ziarul şi-l ţinu lîngă binoclu, prin care privi bazinul de înot din faţa plajei centrale de la Bengal Court.

După zece secunde, văzu silueta unui bărbat îmbrăcat în sacou şi cu cravată ce ieşi pe uşa din spate a clădirii, trecu pe lîngă un grup de şezlonguri din lemn şi-i salută pe clienţi, oprindu-se să vorbească cu cîţiva dintre ei. Ajunse la treptele de piatră ce duceau spre nisipul de la ţărm şi rămase acolo cîteva clipe, cercetînd plaja... Apoi coborî spre nisipul alb şi fierbinte. O luă în diagonală spre dreapta, către bărcile pescăreşti.

Sam îl urmări pe funcţionarul care se apropia de poliţistul pungaş cu şapcă de base-ball jerpelită şi de vînzătorul de *cocoruru*. Cel din urmă îl văzu venind, apucă mînerele roabei şi o împinse către nisipul aspru de lîngă apă, îndepărtîndu-se. Poliţistul rămase pe loc şi-l salută pe recepţioner.

Imaginea mărită de binoclu confirmă presupunerile lui Sam Tucker. Trăsăturile poliţistului se crispară de iritare. Omul părea

să deplîngă cheltuiala de timp şi energie într-o zi atît de călduroasă.

Funcţionarul se întoarse şi porni înapoi pe nisip către clădirea motelului. Poliţistul o luă spre vest, pe lîngă marginea apei. Iuţise pasul şi renunţase la postura de măturător indigen, adus de spate ce curăţă plaja.

Nu prea mai arăta a om ce lucrează sub acoperire, îşi spuse Sam Tucker, urmărind înaintarea poliţistului către zona împădurită a proprietăţii motelului. În drum spre pantofii lui şi spre ieşirea la şosea, nu aruncă nici o privire înapoi către turiştii de pe plajă.

McAuliff privea peste umărul stîng al lui Charles Whitehall, în timp ce savantul negru trecea flacăra lămpii cu acetilenă peste marginea lipită a cutiei de arhivă. Punctul fierbinte al flăcării se deplasa la trei milimetri sub linia sudată a capacului cutiei.

Capătul de deasupra se desprinsese. Charles stinse imediat flacăra şi vîrî marginea cutiei sub robinetul de la chiuvetă. Firul de apă sfîrîi şi se transformă în vapori în contact cu oţelul fierbinte. Whitehall îşi dădu jos ochelarii de protecţie, luă un ciocănel şi lovi uşor marginea fumegîndă.

Capacul se desfăcu şi căzu sfîrîind în chiuveta metalică. În cutie se afla un pachet învelit în muşama. Cu mîinile tremurîndu-i uşor, Whitehall îl scoase. Se ridică de pe scaun, puse pachetul pe masă şi dezlegă firele de nailon. Despachetă muşamaua şi o netezi, desprinse căptuşeala interioară şi scoase două pagini bătute la maşină. Se întinse după veioză şi-l privi pe McAuliff.

Alex era fascinat de ceea ce vedea. Ochii lui Whitehall străluceau cu o intensitate ciudată. Omul părea cuprins de febră. O febră mesianică. Un fel de victorie cu rădăcini în absolut.

Victoria unui fanatic, îşi spuse McAuliff.

Fără să scoată o vorbă, Whitehall începu să citească. După ce termină prima pagină, i-o împinse pe masă lui Alex.

Cuvîntul „Halidon“ era în realitate format din trei vorbe – sau sunete – provenind din dialectul african ashanti, atît de alterate fonetic, încît fuseseră greu de reconstituit. (În acest loc, Piersall inserase nişte hieroglife care nu aveau nici un înţeles pentru Alex.) Cuvîntul de bază, altă hieroglifă, era redat de sunetul *lidou*, transcris prin imaginea unei bucăţi de lemn scobite, ce putea fi ţinută în mînă. *Lidou*-ul reprezenta un instrument sonor primitiv, un mijloc de comunicare la distanţă, în junglă şi pe dealuri. Înălţimea sunetului era controlată de respiraţia suflătorului şi de aşezarea degetelor pe fantele scobite pe suprafaţa de lemn – principiul de bază al instrumentelor de suflat.

Paralela istorică îi devenise limpede lui Walter Piersall. În vreme ce triburile de maruni, sedentare, foloseau un *abeng* – un fel de goarnă făcută din coarne de vită – pentru a-şi avertiza războinicii sau pentru a anunţa apropierea duşmanului alb, adepţii lui Acquaba, fiind nomazi, nu se puteau bizui pe produse obţinute de la animale domestice. Aşa că recurseră la obiceiul african de a utiliza cel mai la îndemînă material: lemnul.

După ce stabilise că simbolul originar era o goarnă primitivă, Piersall mai avea de precizat modificarea sunetelor care îl transcriau fonetic. Reluase studiul dialectelor ashanti-kromanti, pentru a descoperi cuvinte originare compatibile. Găsi mai întîi silaba finală, sau sunetul. Se afla în hieroglifa ce reprezenta curentul unui rîu sau submarin, ce punea în pericol viaţa unui om sau animal aflat în apă. Echivalentul sonor era un geamăt sau strigăt pe un ton grav. Se pronunţa *nua*.

Piesele acelui puzzle primitiv păreau îmbinate.

Sunetul inițial se pronunța *haii*, cuvîntul kromati ce însemna sfatul zeităților tribului.

Haii-lidou-nua.

Sunetul grav al unei goarne primitive, semnificînd o primejdie, o invocare a sfatului suprem al zeilor.

Codul lui Acquaba. Cheia ascunsă care permitea unui străin să pătrundă în secta primitivă.

Primitivă, dar, de fapt, deloc primitivă.

Halidon. Hollydawn. (Răsăritul Sfînt) Un instrument de suflat al cărui geamăt era dus de vînt pînă la zei.

În plus, reprezenta ultimul dar pe care Piersall îl făcuse insulei sale de refugiu. Mijlocul prin care se putea atinge, înregistra și elibera o puternică forță pentru binele Jamaicăi. Prin care putea „fi convinsă" să-și asume responsabilitatea.

Rămînea doar de stabilit care dintre comunitățile izolate din munții regiunii Cock Pit era Halidonul. Care dintre ele răspundea la codul lui Acquaba?

Pînă la urmă, scepticismul fundamental al savantului se manifesta și în documentul lui Piersall. El nu punea la îndoială existența Halidonului; avea nedumeriri doar în privința zvonurilor legate de bogăția sa și de transmiterea acesteia. Era vorba mai curînd despre mituri decît despre fapte reale? Fusese oare exagerată această legendă mult dincolo de resursele diminuate ale tribului?

Răspunsul se afla în regiunea Cock Pit.

McAuliff termină de citit și a doua pagină, apoi ridică ochii spre Charles Whitehall. Fascistul negru plecase de lîngă bancul de lucru și se oprise lîngă singura fereastră ce dădea spre cîmpiile din Drax Hall. Fără să se întoarcă, vorbi calm, de parcă ar fi

intuit că Alex îl privea şi-i aştepta cuvintele:

– Acum ştim care e pasul următor. Dar trebuie să acţionăm cu prudenţă. Dacă facem o singură mişcare greşită, strigătul Halidonului va pieri dus de vînt.

22

Avionul particular Caravel începu să coboare, apropiindu-se dinspre vest de micul aerodrom Boscobel, din Oracabessa. Motoarele fură ambalate în rafale scurte, pentru a face faţă vîntului puternic şi ploii torenţiale iscate brusc, care obligară aeronava să aterizeze direct pe pistă. Rulă la sol pînă la capătul ei, se întoarse cu dificultate şi opri în faţa micului terminal pentru pasageri.

Doi hamali jamaicani înarmaţi cu umbrele trecură în goană prin spaţiile joase. Cu forţe unite, împinseră scara sub uşa avionului; cel din stînga bătu repede în fuselaj.

Uşa fu deschisă de un alb solid care ieşi imediat afară, refuzînd umbrelele oferite. Sări din capul scării direct pe pămînt şi privi în jur prin ploaia deasă.

Îşi ţinea mîna dreaptă în buzunarul hainei.

Se întoarse către uşa avionului şi dădu din cap. Al doilea alb solid coborî şi alergă prin ploaie spre terminalul din beton. Şi el îşi ţinea mîna dreaptă în buzunar. Pătrunse în clădire, se uită în toate părţile, apoi se îndreptă spre parcare.

După şaizeci de secunde, poarta magaziei de bagaje fu deschisă de către al doilea bărbat, iar o limuzină Mercedes 660 ieşi de acolo şi porni spre Caravel, derapînd de mai multe ori pe pămîntul ud.

Cei doi jamaicani rămaseră lîngă scară, aşteptînd cu umbrelele în mînă.

Limuzina opri lîngă avion şi trupul sfrijit şi îmbătrînit al lui Julian Warfield fu ajutat să coboare scările, cu capul şi corpul protejate de cei doi negri. Al doilea bărbat alb ţinea deschisă portiera Mercedesului; colegul lui se afla în faţa maşinii, cercetînd împrejurimile şi pe cei cîţiva pasageri ce ieşiseră din terminal.

După ce Warfield fu instalat pe bancheta din spate, şoferul jamaican se dădu jos şi cedă locul la volan celui de-al doilea alb. Acesta claxonă o dată; colegul lui se întoarse şi alergă spre portiera din faţă, o deschise şi se sui în maşină.

Cu motorul ambalat, maşina trecu în marşarier dincolo de coada avionului, apoi ţîşni înainte şi ieşi în viteză pe poartă.

Alături de Julian Warfield, pe bancheta din spate, se aflau Jensen şi soţia lui, Ruth.

– O să mergem la Peale Court, nu-i departe de aici, zise uscăţivul bancher, cu ochii vioi, autoritari. Cît timp aveţi la dispoziţie? În limite rezonabile.

– Am închiriat o maşină pentru o excursie la Dunn's Falls, răspunse Peter. Am lăsat-o în parcare şi ne-am suit în Mercedes. Avem cel puţin cîteva ore.

– Aţi spus limpede că mergeţi la Falls?

– Da, l-am invitat şi pe McAuliff.

Warfield zîmbi.

– Bine lucrat, Peter.

Maşina merse cîţiva kilometri pe şoseaua din Oracabessa, apoi coti pe o alee pietruită,flancată de doi stîlpi din piatră albă pe care se putea vedea plăcuţe identice cu inscripţia PEALE COURT. Erau lustruite impecabil, cu litere negre pe fond auriu.

La capătul aleii se zărea o parcare lungă, aflată în faţa unei case şi mai lungi, din stuc alb, cu un etaj, uşi din lemn preţios şi numeroase ferestre. Era amplasată în vîrful unei pante abrupte, deasupra plajei.

Warfield şi soţii Jensen fură întîmpinaţi de o negresă bătrînă şi blîndă, într-o uniformă albă, iar Julian îşi conduse oaspeţii spre o verandă cu vedere către golful Golden Head.

Se instalară tustrei în fotolii, iar Warfield îi ceru politicos servitoarei jamaicane să le aducă răcoritoare. Eventual şi un punci slab cu rom.

Ploaia se potolise; fîşii de lumină galbenă şi oranj se zăreau dincolo de norii cenuşii.

– Întotdeauna mi-a plăcut Peale Court, spuse Warfield. E un loc atît de paşnic.

– Iar priveliştea îţi taie răsuflarea, adăugă Ruth. E proprietatea dumitale, Julian?

– Nu, draga mea. Dar nu cred că mi-ar fi greu s-o obţin. Poţi să arunci o privire, dacă vrei. Poate că v-ar interesa, pe tine şi pe Peter.

Ruth zîmbi şi, ca la un semn, se ridică din fotoliu.

– Eu o să mă duc.

Se întoarse în spaţioasa cameră de zi, cu podeaua din marmură cafenie. Peter o urmări cu privirea, apoi se uită la Julian.

– Situaţia e chiar atît de gravă?

– Nu vreau s-o indispun, replică Warfield.

– Ceea ce, desigur, e un răspuns la întrebarea mea.

– Posibil. Nu neapărat. Întîmplător am aflat nişte veşti tulburătoare. În legătură cu MI 5 şi cu fratele său de-aici, MI 6.

Peter părea foarte surprins.

– Credeam că zona asta e acoperită. Complet. Era inertă.

– Pe insulă, poate. Suficient pentru scopurile noastre. Nu însă şi la Londra. Asta-i limpede. Warfield făcu o pauză şi respiră adînc, încreţindu-şi buzele subţiri şi zbîrcite. Fireşte, o să luăm imediat măsuri de intervenţie, dar s-ar putea să se fi ajuns prea departe. La urma urmei, putem controla chiar şi Serviciul... dacă trebuie... prin Ministerul de Externe. Ceea ce mă îngrijorează acum e activitatea prezentă.

Peter Jensen privi peste balustrada verandei. Soarele după-amiezei îşi făcea loc printre nori. Ploaia încetase.

– Atunci avem doi adversari. Acest Halidon – ce naiba o mai fi şi ăsta – şi Serviciul Britanic de Informaţii.

– Exact. Totuşi, esenţial e să tratăm cele două probleme separat. Înţelegi?

Jensen îşi întoarse privirea spre bătrîn.

– Desigur. Numai dacă nu şi-au unit deja forţele.

– N-au făcut-o.

– Eşti sigur de asta, Julian?

– Da. Nu uita că am aflat pentru prima dată de acest Halidon de la oamenii din MI 5 – specialişti. Statele de plată ale lui Dunstone cuprind multe nume. Dacă s-ar fi făcut vreo legătură, am fi ştiut.

Jensen privi din nou apele golfului, cu o expresie gînditoare, nedumerită.

– De ce? *De ce?* I s-au oferit două milioane de dolari... Nu există nimic, absolut *nimic* în dosarul lui care să îndreptăţească vreo bănuială. McAuliff devine foarte suspicios

cînd e vorba de amestecul *oricărui* guvern... de fapt, de-a dreptul înverşunat. Asta a şi fost unul dintre motivele pentru care l-am propus.

– Da, zise Warfield pe un ton neutru. McAuliff a fost ideea ta, Peter... Nu mă înţelege greşit; nu te fac răspunzător, şi eu am fost de acord cu alegerea ta... Povesteşte-mi ce s-a întîmplat azi-noapte. Azi-dimineaţă.

Jensen îi relată ce ştia, încheind cu descrierea bărcii de pescuit ce virase în larg şi cu scoaterea echipamentului medical din camera de motel.

– Dacă MI 6 a coordonat operaţiunea, a optat pentru o variantă rudimentară, Julian. Serviciul ăsta dispune de suficiente facilităţi pentru a mai fi nevoit să recurgă la moteluri şi bărci de pescuit. Dacă am şti ce s-a întîmplat...

– Ştim. Cel puţin aşa cred, răspunse Warfield. Aseară, tîrziu, a fost spartă casa unui om alb decedat, un antropolog pe nume Piersall. Se află la vreo cincisprezece-douăzeci de kilometri de coastă. A fost o ambuscadă. Ştim că au murit doi bărbaţi; alţii ar putea să fie răniţi. Au considerat oficial că a fost vorba de un furt, ceea ce, desigur, nu e adevărat. Nu în sensul propriu al cuvîntului.

– Cunosc numele Piersall...

– E normal. A fost universitarul radical care a depus cererea aia nebunească în Departamentul Teritoriilor.

– Sigur! Urma să cumpere jumătate din regiunea Cock Pit! Asta se întîmpla cu mai multe luni în urmă. Era nebun.

Jensen îşi aprinse pipa, pe care o ţinea strîns în mînă.

– Aşadar, există al treilea intrus, zise el încet.

– Sau unul din primii doi, Peter.

– Cum? Ce vrei să spui?

– Ai exclus MI 6. Ar putea fi Halidonul.

Jensen îl privi ţintă pe Warfield.

– Dacă-i aşa, înseamnă că McAuliff lucrează cu ambele tabere. Iar Serviciul de Informaţii n-a putut stabili contactul, fără acordul lui McAuliff.

– Un tînăr foarte complicat.

Bătrînul bancher puse cu grijă paharul pe o măsuţă din ceramică de lîngă fotoliul său. Se întoarse să privească pe uşile verandei; puteau auzi vocea lui Ruth Jensen, sporovăind cu menajera jamaicană în casă. Warfield se uită din nou la Peter. Îşi îndreptă degetul subţire, osos, spre o servietă din piele cafenie aşezată pe o masă de nuiele de pe verandă.

– Aia e pentru tine, Peter. Te rog s-o iei.

Jensen se ridică din fotoliu, se duse spre masă şi se opri lîngă servietă. Era mai mică decît genul diplomat. Şi mai groasă. Ambele încuietori aveau cifru.

– Care sînt codurile?

– Broasca din stînga are trei zerouri. Cea din dreapta trei de cinci. Poţi schimba combinaţiile cum vrei.

Peter se apleacă şi începu să rotească micile cercuri verticale. Warfield continuă:

– Mîine o să începeţi treaba în interiorul insulei. Află tot ce poţi. Verifică cine vine să-l vadă, fiindcă va avea cu siguranţă vizitatori. Şi în clipa cînd ştii precis despre cine e vorba, trimite-o pe Ruth cu informaţia, sub un pretext medical oarecare... Apoi, Peter, trebuie să-l ucizi. McAuliff e cheia de boltă. Moartea lui va alarma ambele tabere, iar noi vom afla ceea ce vrem să ştim.

Jensen dădu la o parte clapeta servietei. Înăuntru, pe un suport de postav verde, era un pistol Luger nou-nouţ. Oţelul lui strălucea, cu excepţia unei porţiuni mate de sub trăgaci, unde

fusese şters numărul de înregistrare. Sub armă se afla un cilindru de doisprezece centimetri lungime, cu un capăt filetat.

Un amortizor.

– Nu mi-ai cerut niciodată asta, Julian. Niciodată. N-ar trebui s-o faci.

Jensen se întorsese şi-l privea fix pe Warfield.

– Eu nu cer, Peter. Eu comand. Dunstone Limited ţi-a dat totul. Iar acum are nevoie de tine să duci la bun sfîrşit o treabă specială. N-ai încotro.

— PARTEA A PATRA —

COCK PIT

23

Începură lucrările de la mijlocul perimetrului vestic, situat la patru kilometri sud de Weston Favel, în marginea regiunii Cock Pit. Își instalară tabăra pe țărmul unui afluent îngust al rîului Martha Brae. Cu excepția călăuzelor, Marcus și Justice Hedrik, toți erau impresionați de zidurile de verdeață aparent impenetrabile ale junglei care-i înconjura.

În pădurile invadate de o vegetație luxuriantă se puteau vedea masivi arbori negri și verzi ce se întîlnesc de obicei în climatul nordic. Palmieri stufoși creșteau alături de arbori de bumbac, avîntîndu-se către cer, cu vîrfurile ascunse de frunzișul des. Palmieri de munte și stufăriș, orhidee și licheni, ciuperci și eucalipți își disputau dreptul la existență în jungla primitivă.

Pămîntul era acoperit de straturi de ferigă și pteridofite, moi, umede și înșelătoare. Băltoace mocirloase se ascundeau sub ramurile groase și încîlcite ale arbuștilor. O sumedenie de movile apăreau brusc în cale – vestigii ale mișcărilor scoarței terestre din oligocen, niciodată reașezate în pămîntul originar.

Țipetele stridente ale liliecilor, papagalilor și cintezelor răsunau printre șoaptele pădurii; se puteau auzi șobolani de junglă și manguste, prinși în jocurile lor nevăzute pe viață și pe moarte. Din cînd în cînd, pădurea era străbătută de țipătul cîte unui porc sălbatic, alergînd alarmat.

Iar în depărtare, din luminişul de pe malul rîului, se vedeau munţii, precedaţi de pajişti întinse pe care iarba creştea în voie. Un cenuşiu ciudat, cu fîşii în nuanţe de verde închis, albastru şi galben – ploaie şi soare fierbinte, într-o neîncetată alternanţă.

Şi toate acestea la doar cincisprezece minute de zbor de vulgaritatea străzilor din Montega.

De necrezut.

McAuliff luase legătura cu oamenii Serviciului Britanic de Informaţii de pe coasta nordică a insulei. Erau cinci, iar el se întîlnise cu fiecare în parte.

Cu toţii îi dăduseră un motiv în plus pentru a-l situa pe R.C. Hammond în categoria demnă de dispreţ a manipulatorilor. Oamenii de legătură îi ofereau o slabă consolare. Îşi exprimaseră formal susţinerea faţă de rapoartele sale, îi acceptaseră explicaţiile privind munca de rutină care îi răpea tot timpul şi îl asiguraseră – mai mult verbal decît prin fapte – că erau oricînd gata să-l ajute.

Un bărbat – legătura Serviciului MI 6 de la Port Maria – venise cu maşina la Bengal Court, să se întîlnească cu Alex. Era un negustor negru corpolent, care se prezentase doar sub numele de Garney. Insistase să se întîlnească spre seară în micul bar al motelului, unde era cunoscut drept distribuitor de băuturi alcoolice.

Lui McAuliff nu-i trebui mult pînă să înţeleagă că Garney, venit aparent pentru a-i oferi protecţie, în realitate îl interoga în vederea întocmirii unui raport ce avea să fie trimis la Londra. Garney avea mirosul şi aspectul unui informator experimentat. Mirosul era autentic: omul duhnea îngrozitor şi asta nu numai din cauza consumului excesiv de rom. Aspectul de informator îi

era conferit de privirea bănuitoare a ochilor, uşor injectaţi. Garney făcea parte din categoria amatorilor de ocazii favorabile de pe urma cărora ştiau să tragă foloase. Întrebările lui erau la obiect, iar răspunsurile lui McAuliff păreau să nu-l satisfacă. Şi tot acest interogatoriu conducea la o întrebare, singura care conta: descoperise ceva în legătură cu Halidonul?

Nimic?

Observatori necunoscuţi, străini zăriţi în depărtare... Un semnal, un semn – oricît de vag sau de subtil?

Nimic?

„Absolut nimic" era un răspuns greu de acceptat pentru Garney.

Dar bărbaţii din Chevroletul verde care îl urmăriseră în Kingston? Tallon făcuse legătura dintre ei şi antropologul Walter Piersall. Acesta din urmă fusese un agitator alb... era un lucru bine ştiut. Piersall îi telefonase lui McAuliff... centrala de la Courtleigh coopera cu M.I.6. Ce voia Piersall?

Alex pretinse că nu ştia – n-avea de unde, de vreme ce Piersall nu se întîlnise niciodată cu el. Un agitator, fie el alb *sau* negru, era purtătorul imprevizibil al unor veşti imprevizibile. Şi, conform aşteptărilor, acest agitator avusese un accident. Se putea presupune – din puţinul pe care McAuliff îl aflase de la Tallon şi de la alţii – că Piersall se apropiase foarte mult de Dunstone Limited; dar bineînţeles nu dădu nici un nume. Dacă aşa stăteau lucrurile, era logic ca el, McAuliff, să fie persoana la care voia să ajungă. Dar asta era o presupunere; nu exista nici o cale de-a o confirma.

Ce se întîmplase cu Sam Tucker, omul care se alăturase mai tîrziu echipei? Unde fusese?

Băuse şi se distrase cu tîrfe în Montego Bay. Lui Alex îi părea rău că făcuse atîta caz de absenţa lui Sam. Sam Tucker

era un hoinar incorigibil, cu toate că, în branşa lui îşi cîştigase reputaţia de cel mai bun analist al solului.

Transpiratul Garvey era surprins de caracterul confuz al situaţiei. McAuliff avea, totuşi, prea multă treabă ca să rămînă atît de izolat.

Pe un ton răspicat, Alex îi reaminti omului de legătură că activitatea de prospectare îl acapara în asemenea măsură – logistică, angajări, nemaivorbind despre hîrţogăria oficială – încît n-avea cum să nu fie izolat. Cu ce dracu' îşi închipuia Garvey că se ocupa el?

Discuţia se prelungise pînă la ora 1,30 noaptea. Înainte de a pleca, omul de legătură al lui MI 6 vîrîse mîna în servieta uzată şi scosese un obiect metalic de dimensiunile unei truse de scris şi cam de aceeaşi grosime. Era un transmiţător de semnal radio miniaturizat, potrivit pe o anume frecvenţă. Pe capacul cutiei se aflau trei beculeţe. Primul, îi explică Garvey, emitea o lumină albă care indica existenţa unei energii suficiente pentru a transmite atunci cînd aparatul era deschis – asemănătoare cu filamentul unei lămpi stroboscopice. Al doilea avea o lumină roşie, care îl informa pe operator în privinţa transmiterii mesajului său. Al treilea, o lumină verde, confirma recepţia semnalului de către un dispozitiv asemănător, aflat pe o distanţă de patruzeci de kilometri. Se foloseau două coduri simple, unul pentru condiţii normale, altul pentru urgenţă. Codul întîi trebuia transmis de două ori pe zi, o dată la douăsprezece ore. Codul al doilea – atunci cînd era nevoie de ajutor.

Din spusele lui Garvey reieşea că dispozitivul de recepţie putea să localizeze semnalul pe o suprafaţă de o mie de metri, cu ajutorul unui radar ataşat care dădea coordonatele din teren. Nimic nu fusese lăsat la voia întîmplării. Părea ceva de necrezut.

Ipoteza incredibilă era că oamenii serviciului de informaţii

nu s-ar fi aflat niciodată la o distanţă mai mare de patruzeci de kilometri; în ceea ce priveşte faimoasa protecţie „garantată" de Hammond, aceasta se bizuia pe presupunerea şi mai ridicolă că distanţele din junglă puteau fi traversate, localizarea exactă fiind stabilită într-un interval de timp care ar fi înlăturat pericolul.

R.C. Hammond era un învingător, îşi zise McAuliff.

– Asta-i tot? îl întrebă el pe asudatul Garvey. Afurisita asta de cutie metalică e protecţia noastră?

– S-au mai luat şi alte măsuri, răspunse enigmatic Garvey. Ţi-am spus, nimic n-a fost lăsat la voia întîmplării...

– Ce dracu' înseamnă asta?

– Înseamnă că sînteţi protejaţi. Nu sînt autorizat să-ţi spun mai mult. De fapt, domnu', nici nu *ştiu* mai mult. Eu sînt ca şi dumneata, doar un angajat. Spun şi fac ce mi se cere... Cred că am fost suficient de explicit. Am de parcurs un drum obositor pînă la Port Maria.

Individul numit Garvey se ridică de la masă, îşi luă servieta ponosită şi se îndreptă cu mers legănat spre uşa încăperii slab luminate. Totuşi, înainte de a ieşi, nu putu rezista unui impuls. Se opri la bar, unde se afla unul dintre directorii motelului, şi comandă o listă de băuturi alcoolice.

Auzind vocile lui Ruth şi Peter Jensen în spatele său, McAuliff îşi alungă gîndurile. Stătea pe un petic uscat de pămînt deasupra malului rîului; soţii Jensen discutau în timp ce traversau luminişul, venind dinspre cortul lor. Asta îl uimi pe Alex. Păşeau atît de nepăsători, atît de normal pe frunzele căzute în pădurea din Cock Pit de ai fi crezut că ieşiseră la plimbare în Regent's Park.

– În felul său, e un peisaj maiestuos, spuse Peter, scoţînd dintre dinţi nelipsita-i pipă.

– E o combinaţie stranie de forme şi culori, nu crezi, Alex?

Ruth îşi ţinea soţul de braţ, ca la o plimbare pe Strand la amiază.

– Primele sînt masive şi complexe, celelalte foarte senzuale.

– Sună contradictoriu, dragă.

Peter chicoti, văzînd mina exasperată a soţiei sale.

– Gîndeşti în termeni pornografici, Alex. Nu-i da atenţie. Totuşi, are dreptate. E un loc maiestuos. Şi foarte *dens.* Unde e Alison?

– Cu Ferguson şi Sam. Iau probe de apă.

– Cred că glumeţul o să-şi termine tot filmul, mormăi Peter, în timp ce-şi ajuta nevasta să se aşeze lîngă McAuliff. Noul aparat fotografic pe care l-a adus de la Montego Bay l-a acaparat cu totul.

– Probabil că e îngrozitor de scump.

Ruth netezi pînza aspră a salopetei de lucru ca o femeie obişnuită să poarte numai rochii. Sau ca o femeie nervoasă.

– E chiar o extravaganţă din partea unui băiat care susţine că ar fi lefter.

– Nu l-a cumpărat; l-a împrumutat, zise Alex. De la un prieten pe care l-a cunoscut anul trecut la Port Antonio.

– Ai dreptate, am uitat.

În timp ce vorbea, Peter îşi aprinse din nou pipa.

– Aţi fost cu toţii aici anul trecut, nu-i aşa?

– Nu toţi, Peter. Doar Sam şi cu mine; am lucrat pentru Kaiser. Şi Ferguson. El a fost angajat de Fundaţia Craft. Nimeni altcineva.

– Mă rog, Charles e jamaican, interveni agitată Ruth. Cu siguranţă că vine mereu pe-aici. Dumnezeu ştie, dar cred că e destul de bogat.

– Te lansezi în speculaţii fără acoperire, iubito.

– Ah, slăbeşte-mă, Peter. Alex ştie ce vreau să spun.

McAuliff rîse.

– Nu cred că-şi face griji în privinţa banilor. Îşi poate permite să-şi plătească echipamentul necesar prospecţiunii. Am impresia că e cel mai scump de la magazinul Harrod's.

– Poate că se simte stînjenit, spuse Peter zîmbind. Arată de parcă ar fi sărit dintr-un ecran de cinema. Vînătorul negru; o imagine foarte impresionantă, deşi oarecum fictivă.

– Acum tu exagerezi, iubitule. Charles *este* impresionant. Ruth se întoarse către Alex. Soţul meu vîrstnic e negru de invidie.

– Aparatul ăla fotografic e al naibii de nou... nu pare să fi fost împrumutat.

În vreme ce-şi rostea concluzia, Peter se uita la McAuliff.

– Depinde de prieten, răspunse Alex, conştient că Peter insinua altceva dincolo de cuvinte. Ferguson poate fi un tip agreabil.

– *Foarte*, adăugă Ruth. Şi oarecum neajutorat. Exceptînd situaţiile în care lucrează cu echipamentul lui. Atunci e un adevărat maestru.

– Şi asta-i tot ce mă interesează. McAuliff i se adresă în mod special lui Peter. Sînteţi însă cu toţii nişte maeştri, indiferent de aparate, haine elegante sau pipe cu tutun aromat, rîse Alex.

– 1–0 pentru tine, amice. Peter îşi scoase pipa din gură şi dădu din cap. Urît obicei.

– Nicidecum, protestă McAuliff. Îmi place mirosul, serios. Aş fuma şi eu una, dar mă arde pe limbă. Apoi mă înţeapă.

– Există nişte măsuri preventive, dar ăsta-i un subiect stupid. Mi se pare fascinant şantierul acesta din junglă. Le-ai dat însărcinări cărăuşilor?

– Nu foarte precise. Nu par să existe deosebiri între ei. Pe cine preferaţi?

– Eu aş opta pentru unul din cei doi fraţi, zise Ruth. Par să cunoască foarte bine zona. În ce mă priveşte, m-aş rătăci în cîteva clipe!... Sigur, sînt egoistă; munca mea e mai puţin importantă.

– Totuşi, nu vreau să te pierdem. Nu-i aşa, Peter?

McAuliff se apleacă în faţă.

– Nu, dacă se poartă frumos.

– Alege, spuse Alex. Marcus ori Justice?

– Ce nume absurde! exclamă Ruth. Îl iau pe Justice. Îşi privi soţul. Dreptatea mai presus de orice.

– Da, sigur, draga mea.

– Foarte bine, aprobă McAuliff. Atunci Marcus o să rămînă cu mine. Am nevoie de unul din ei. Iar Alison l-a cerut pe Lawrence, dacă nu te deranjează, Peter.

– Deloc, prietene. Îmi pare rău că tovarăşul lui... cum îl chema? Floyd? Da. Floyd. Păcat că a sărit din corabie, cum s-ar spune. Ai aflat ce-a păţit?

– Nu, răspunse Alex. A dispărut pur şi simplu. Un tip neserios. Şi cam hoţ din cîte spune Lawrence.

– Păcat... Părea inteligent.

– Ai un ton condescendent, dragul meu. Ruth Jensen luă o pietricică şi o aruncă în apa rîului.În cazul acesta alege-mi un tip mai solid, care să mă conducă la tabără pentru masă şi somn.

– În regulă. Aşa o să fac. O să lucrăm cîte patru ore pe zi pe teren, urmînd să ţinem legătura prin radio. Nu vreau să vă îndepărtaţi la mai mult de un kilometru şi jumătate în primele zile.

– *Mai mult?* Ruth ridicase vocea cu o octavă, privind către McAuliff. *Dragă* Alex, nici moartă n-o să înaintez mai mult de şase metri în labirintul ăsta vegetal!

– Astea-s prostii, o contrazise soţul ei. Cînd începi să

spargi pietre, nu mai ţii seama de timp *şi* distanţă... Apropo, Alex, presupun că o să avem mereu vizitatori. Care să constate progresele noastre, sau cam aşa ceva.

– De ce?

McAuliff nu-şi dădea seama că cei doi soţi trimiteau semnale abstracte, poate inconştient. Peter mai puţin decît Ruth. El era mai subtil, mai sigur pe sine decît ea. Dar nu pe deplin sigur.

– O să trimitem rapoarte de pe teren din zece în zece zile. În felul ăsta facem şi rotaţia zilelor libere. O să fie suficient.

– Mă rog. Nu sîntem chiar la capătul lumii, deşi te asigur că aşa arată locul ăsta. Mă gîndeam că oamenii cu bani ar vrea să ştie pentru ce plătesc.

Peter Jensen tocmai făcuse o greşeală. McAuliff se alarmă brusc:

– Ce oameni cu bani?

Ruth Jensen luase altă piatră şi se pregătea s-o arunce în apa sălcie a rîului. Încremeni preţ de o clipă cu braţul în aer înainte de-a o azvîrli. Toţi trei erau conştienţi de importanţa momentului. Peter încercă s-o minimalizeze.

– A... ceva ştabi de la Societatea Regală sau poate cîţiva ticăloşi de la minister. Eu îi ştiu pe băieţii de la Societate, iar jamaicanii nu au fost prea cordiali. Mă gîndeam doar... Ei, în fine, poate că sînt deplasat.

– Poate ştii mai multe decît mine, zise calm Alex. Vizitele pe teren ale inspectorilor nu sînt ceva neobişnuit. Mă gîndeam doar la posibilităţi. Sau la lipsa lor. Nouă ne-a trebuit aproape o zi să ajungem aici. Sigur, aveam camionul şi echipamentele... Totuşi, mi se pare că locul acesta e greu accesibil.

– Nu-i chiar aşa. Peter Jensen îşi lovi pipa de bocanci. Am verificat hărţile, privind dinspre luminiş. Păşunile de la

poalele munţilor sînt mai aproape decît credeam noi. Aş zice că la mai puţin de trei kilometri. Avioanele mici sau elicopterele pot ateriza cu uşurinţă.

– Asta-i o observaţie bună. Nu m-am gîndit la ea. McAuliff se apleca iarăşi în faţă ca să-i atragă atenţia lui Peter, dar acesta nu-l mai privea. Adică, dacă am avea nevoie... de echipament sau provizii, am putea să le obţinem mult mai repede decît prevăzusem eu. Mulţumesc, Peter.

– A, nu-i *mulţumi* lui. Ruth vorbea şi chicotea nervos. Nu-l *lua în seamă*. Îi aruncă rapid o privire soţului ei; McAuliff ar fi dat orice să-i vadă ochii. Peter vrea doar să se convingă pe sine că se află la doi paşi de cîrciumă.

– Prostii. O conversaţie stupidă, fetiţo!

– Cred că s-a plictisit de noi, Ruth, zise Alex cu un zîmbet complice. Probabil că vrea să vadă chipuri noi.

– Cîtă vreme nu e vorba şi despre trupuri noi, mai treacă-meargă, replică Ruth Jensen, îngroşîndu-şi caricatural vocea.

Toţi trei rîseră zgomotos.

Dar McAuliff ştia că hazul lor era forţat. Soţii Jensen îşi dăduseră seama înspăimîntaţi de eroarea pe care o comiseseră.

Peter *căuta* feţe noi... sau o faţă nouă. A cuiva despre care credea că era aşteptat de Alex.

Despre cine o fi vorba?

Era oare posibil... ca soţii Jensen să nu fie ceea ce păreau?

Se auzi un fluierat dinspre o cărare ce străbătea tufişurile din nord. Charles Whitehall apăru în luminiş în uniforma de safari curată şi călcată, contrastînd cu hainele uzate ale lui Marcus Hedrik, cel mai mare dintre cei doi fraţi angajaţi pe post de călăuze în Cock Pit. Marcus mergea la o distanţă respectuoasă în spatele lui Whitehall, cu chipul lui negru impenetrabil.

McAuliff se ridică de jos şi le zise soţilor Jansen.:

– E Charley. Există o comunitate pe deal, la cîţiva kilometri în vestul rîului; s-a dus să vadă dacă poate angaja nişte oameni.

Ruth şi Peter pricepură imediat aluzia, mai ales că şi ei doreau să plece.

– Păi, noi mai avem de sortat nişte echipament, spuse soţul, ridicîndu-se imediat în picioare.

– Sigur că da! Dă-mi mîna, iubitule.

Soţii Jensen îi făcură semn de „la revedere“ lui Charles Whitehall şi se îndreptară în grabă spre cortul lor.

McAuliff se întîlni cu Whitehall în mijlocul poienii. Savantul negru îl expedie pe Marcus Hedrik, instruindu-l să pregătească restul echipei pentru a asigura patrula de noapte. Alex îl asculta fascinat pe domnu' Charley vorbind cu călăuza. Se exprima cu uşurinţă în dialectul din ţinutul deluros – aproape indescifrabil pentru McAuliff – şi îşi folosea intens mîinile şi ochii, gestica sa fiind perfect compatibilă cu limbajul dificil.

– Te descurci foarte bine, spuse Alex, după ce călăuza se făcu nevăzută.

– Aşa şi trebuie. Pentru asta m-ai angajat. Iar eu sînt cel mai bun.

– Ăsta-i unul din lucrurile care-mi plac la dumneata, Charley. Primeşti complimentele cu multă eleganţă.

– Nu m-ai angajat pentru eleganţa mea. E un supliment pe care nu-l meriţi.

Whitehall îşi permise un zîmbet vag.

– Îţi place să-mi spui „Charley“, McAuliff? adăugă el.

– Ai ceva împotrivă?

– Nu neapărat. Fiindcă înţeleg. E un mecanism de apărare; voi, americanii, sînteţi plini de aşa ceva. „Charley“ e un nivelator idiomatic folosit faţă de băştinaşi, mai ales în anii '60 şi '70.

Vietcongul a devenit „Charley", la fel şi cambodgienii şi laoţienii; chiar şi poliţiştii de pe străzile americane. Te face să te simţi superior. E ciudat că aţi ales tocmai numele ăsta, nu-i aşa?

– Întîmplător, e numele *dumitale*.

– Da, sigur, dar cred că asta n-are nici o legătură cu chestiunea în discuţie.

Savantul negru scrută depărtările, apoi se uită din nou la Alex.

– Numele Charles e de origine germanică, de fapt. Înţelesul lui iniţial era „crescut complet" sau, posibil – aici părerile diferă –, „de mari dimensiuni". Nu ţi se pare interesant faptul că voi, americanii, luaţi tocmai un astfel de nume şi inversaţi semnificaţia?

McAuliff răsuflă cu zgomot şi zise plictisit:

– Accept lecţia acestei zile şi tot anticolonialismul ei subtil. Probabil că preferi să-ţi spun Charles ori Whitehall sau, poate, „Marele Lider Negru".

– Nicidecum. „Charley" e perfect. Chiar amuzant. La urma urmei, e preferabil lui Rufus.

– Asta ce dracu' mai înseamnă?

Whitehall zîmbi – din nou abia schiţat – şi coborî glasul.

– Pînă acum zece secunde, fratele lui Marcus Hedrik a stat în spatele acoperişului înclinat din stînga noastră. Încerca să audă ce vorbim. Acum a plecat.

Alex întoarse capul. Dincolo de acoperişul din pînză de cort, ridicat pentru a proteja de ploi echipamentul, Justice Hedrik traversa agale poiana, îndreptîndu-se către alţi doi oameni din echipa de cărăuşi. Justice era mai tînăr decît fratele său, Marcus, de vreo treizeci de ani, şi foarte musculos.

– Eşti sigur? Că trăgea cu urechea la ce vorbeam noi?

– Cioplea o bucată de lemn de palmier. Sînt prea multe

lucruri de făcut pentru a-ți pierde vremea cioplind statuete. La un moment dat, l-am fixat cu privirea.

– N-o să uit asta.

– Așa să faci. Dar să nu-i dai prea mare importanță. Călăuzele sînt niște tipi grozavi atunci cînd conduc grupuri de turiști; primesc bacșișuri generoase. Bănuiesc că nici unul dintre frați nu e prea încîntat să ne fie călăuză. Expediția noastră are scopuri profesionale – mai rău, științifice. Ei nu au prea mult de cîștigat. Așa că vor manifesta o anume ostilitate.

McAuliff vru să vorbească, apoi ezită. Era derutat.

– Mie... poate că-mi scapă ceva. Ce legătură au toate astea cu spionarea noastră?

Whitehall clipi rar, de parcă i-ar fi dat răbdător explicații unui școlar stupid – iar el simțea, evident, că asta era situația.

– În cazul inteligenței primitive, ostilitatea e precedată de obicei de o curiozitate ce se manifestă direct.

– Mulțumesc, doctore Strangelove. Alex nu-și ascunse iritarea. Să lăsăm asta. Ce-ai făcut la comunitatea de pe deal?

– Am trimis un mesager în Orașul Marunilor. Am solicitat o întrevedere confidențială cu Colonelul Marunilor. El o să asculte și o să fie de acord.

– Nu știam că e așa de greu de obținut o întîlnire. Dacă-mi amintesc bine spusele lui Barak, noi le oferim bani.

– Nu solicităm o audiență turistică, McAuliff. Nu ne trebuie obiecte de artă tribală sau mărgele afrocaraibiene ca să realizăm un cîștig de doi dolari jamaicani. Noi avem o treabă mai serioasă decît comerțul turistic. Vreau să-l pregătesc psihologic pe Colonel; să-l fac să gîndească.

Alex tăcu; Whitehall avea probabil dreptate. Dacă afirmațiile lui Barak Moore erau valabile. În cazul în care Colonelul Marunilor reprezenta singura legătură cu Halidonul,

decizia de a stabili contactul nu era uşor de luat; ar fi fost preferabilă o anume pregătire psihologică. Dar nu atît de insistentă, încît să-l pună pe fugă, să-l facă să evite adoptarea unei hotărîri.

– Cum te-ai gîndit să rezolvi treaba asta? întrebă McAuliff.

– L-am angajat pe şeful comunităţii pe post de curier. I-am dat o sută de dolari, ceea ce ar echivala cu un sfert de milion oferit oricăruia dintre noi. În mesaj se solicită o întîlnire peste patru zile, la patru ore după ce soarele dispare dincolo de munţi...

– Simbolurile arawak? îl întrerupse Alex.

– Exact. Completate cu precizarea că întîlnirea trebuie să aibă loc în dreapta semilunii kromanti, unde presupun că se află reşedinţa Colonelului. Colonelul urmează să ne comunice prin intermediul curierului nostru coordonatele exacte ale locului... Nu uita, funcţia de Colonel al triburilor Maruni este străveche; cel care o îndeplineşte acum e un descendent şi, ca prinţul oricărui regat, a fost educat în spiritul tradiţiei. Vom afla destul de curînd dacă ne consideră ieşiţi din comun.

– Cum?

– Dacă locul de întîlnire pe care-l alege are legătură cu cifra patru. Evident.

– Evident... O să mai aşteptăm încă vreo cîteva zile.

– Nu ne vom limita numai la asta, McAuliff. Vom fi supravegheaţi, observaţi foarte atent. Trebuie să avem mare grijă să nu apărem drept o ameninţare. E foarte important să ne vedem foarte serios de treburile noastre.

– Mă bucur să aud asta. Sîntem plătiţi ca să facem o prospecţiune geologică.

24

De îndată ce pătrunseră în regiunea Cock Pit, membrii echipei își consacraseră toate eforturile muncii de prospectare. Oricare le-ar fi fost temerile personale sau obiectivele ascunse, erau niște profesioniști, iar incredibilul laborator reprezentat de Cock Pit le solicita priceperea de specialiști.

Mese portabile, microscoape sofisticate, geoscoape, mașini de găurit cu platină, prisme pentru sedimentare și flacoane pentru probe, toate acestea erau transportate de către cercetători și cărăuși prin jungla greu de parcurs și pe pajiști. Programul de patru ore de muncă pe teren era cel mai adesea nerespectat; nimeni nu dorea să-și întrerupă experimentele sau analizele pentru niște fleacuri cum ar fi ora mesei ori comunicațiile de rutină. Respectarea unor precauții elementare fu repede considerată o adevărată pacoste. Dură mai puțin de o zi de lucru pînă cînd să anihileze puterea micilor stații de emisie-recepție, enervante prin murmurul lor neîntrerupt. Furios, McAuliff se văzu nevoit să le reamintească lui Peter Jensen și James Ferguson că era obligatoriu să lase deschise stațiile, fără să ia în seamă discuțiile ocazionale din diverse puncte.

În primele seri avură prilejul să constate cît de inspirate fuseseră cumpărăturile făcute de Charles Whitehall de la

Harrod's. Echipa şedea în jurul focului pe scaune din pînză groasă, de parcă voia să-şi refacă forţele după o zi de vînătoare. Dar în loc să vorbească despre feline, coarne, spori şi păsări, ei foloseau alte cuvinte, rostite cu un entuziasm la fel de mare: *zinc, mangan şi bauxită; limonit, ipsos şi fosfaţi... Cretacic, eocen, şisturi şi roci vulcanice; tamarind, eucalipt; guano, solarid şi acid; pînze freatice, pungi de gaze şi straturi de lavă veziculară – faguri de calcar.*

Toată lumea convenise că regiunea Cock Pit era un teritoriu extraordinar de bogat, cu rezerve abundente ale solului, apă la discreţie şi depozite considerabile de gaze şi minereuri.

Aceasta reprezenta convingerea fermă a membrilor echipei înainte de începerea celei de-a treia zile de lucru. McAuliff îl asculta pe Peter Jensen, care rezuma faptele cu o teribilă claritate.

– E de necrezut că nimeni nu s-a gîndit să vină aici ca să dezvolte regiunea! Îndrăznesc să spun că Brasilia ar fi o copie a ceea ce ar putea ieşi de aici! Trei sferturi din energia necesară vieţii se află în zona asta, aşteptînd să fie folosită!

Referinţa la oraşul construit în jungla braziliană îl făcu pe Alex să înghită în sec şi să-l privească atent pe geologul entuziast, de vîrstă medie şi fumător de pipă.

O să construim un oraş... Erau vorbele lui Julian Warfield.

De necrezut. Însă plauzibil.

Nu trebuia să facă un efort de imaginaţie ca să înţeleagă planurile lui Dunstone Limited. Proiectul era logic, solicitînd doar un capital uriaş pentru a-l pune în aplicare; bani de care Dunstone dispunea din belşug. Şi odată iniţiat, întreaga insulă ar fi fost angrenată într-o dezvoltare fără precedent. Armate de muncitori, comunităţi întregi – graţie unei *singure surse.*

Şi, în cele din urmă, guvernul.

Kingston nu putea, *nu trebuia* să rateze această şansă. Odată demarat proiectul – de către *o singură sursă* – beneficiile ar fi uriaşe. Numai afluxul enorm de lichidităţi ar fi suficient pentru a corupe parlamentul. Cu felii dintr-o plăcintă gigantică.

Din punct de vedere economic şi psihologic, Kingston trebuia să devină dependent de Dunstone Limited.

Atît de complicat şi totuşi ingenios de simplu.

De îndată ce vor cuceri Kingstonul, vor pune mîna pe legile ţării. Pentru a le da forma pe care-o doresc. Dunstone va lua în stăpînire o naţiune... Cuvintele lui R.C. Hammond.

Era aproape miezul nopţii; cărăuşii strîngeau în grămezi cărbunii aprinşi, supravegheaţi de cele două călăuze, Marcus şi Justice Hedrik. Revoluţionarul negru, Lawrence, îşi juca rolul de membru al echipei, supus şi amabil, dar scrutînd în permanenţă pădurea din jur, fără să se îndepărteze niciodată prea mult de Alison Booth.

Soţii Jensen şi James Ferguson se duseseră la corturile lor. McAuliff, Sam Tucker şi Alison stăteau în jurul mesei mici de voiaj, lumina cărbunilor aproape stinşi licărindu-le pe chipuri în timp ce discutau.

– Jensen are dreptate, Alexander, zise Tucker, aprinzîndu-şi un trabuc subţire. Cei aflaţi în spatele acestei prospecţiuni ştiu exact ce fac. Eu nu sînt expert, dar descoperirea vreunui zăcămînt sau o vagă aluzie la el i-ar atrage imediat pe oamenii de afaceri.

– Există o companie numită Dunstone.

– Ce-i asta?

– Cei din spate... compania se numeşte Dunstone; numele şefului e Warfield. Julian Warfield. Alison ştie.

Sam luă trabucul între degete şi se uită ţintă la McAuliff.

– Ei te-au angajat.

Afirmaţia lui Tucker fusese rostită încet, cu o oarecare asprime.

– El, răspunse Alex. Warfield.

– Atunci subvenţia Societăţii Regale... ministerul, Institutul *sînt* acoperiri.

– Da.

– Şi ai ştiut de asta de la început.

– Şi eu, şi Serviciul Britanic de Informaţii. N-am acţionat doar ca un informator, Sam. Ei m-au antrenat... atît cît au putut în decurs de două săptămîni.

– Ai avut vreun motiv special ca să păstrezi secretul, Alexander? Vocea lui Tucker – mai ales cînd rostise numele lui McAuliff – nu suna prea încurajator. Cred că ar fi trebuit să-mi spui. Mai ales după întîlnirea aia de pe deal. Am lucrat împreună mulţi ani, băiete... Nu, nu cred că ai procedat corect.

– A fost extrem de corect, Sam, spuse Alison, cu un amestec de fermitate şi căldură în glas. Pentru binele tău. Vorbesc din experienţă. Cu cît ştii mai puţin, cu atît ai şanse mai mari. Crede-mă pe cuvînt.

– De ce-aş face-o? întrebă Tucker.

– Pentru că eu am trecut prin asta. Şi de aceea mă aflu acum aici.

– S-au folosit de ea împotriva lui Chatellerault. De asta nu-ţi puteam spune. A lucrat pentru Interpol. O bancă de date i-a scos la iveală numele; totul părea perfect logic. Voia să plece din Anglia...

– *Trebuia* să plec, dragul meu... Înţelegi, Sam? Banca de date aparţinea Interpolului; toate serviciile de informaţii sînt

înrudite între ele şi te rog să mă crezi că oricine susţine contrariul minte cu neruşinare. MI 5 a solicitat nişte referinţe, şi iată-mă aici. O momeală preţioasă, o altă complicaţie... Nu fi nerăbdător să afli prea multe. Alex avea dreptate.

Tăcerea ce urmă era nefirească. Tucker trase din trabucul subţire. Întrebările nerostite pluteau în aer. Alison îşi răsucea şuviţele de păr, despletit înainte de culcare. McAuliff îşi turnă puţin whisky. În cele din urmă, Sam Tucker vorbi:

– Noroc că am încredere în tine, Alexander.

– Ştiu. Am mizat pe asta.

– Dar *de ce*? continuă calm Sam. De ce dracu' ai *făcut-o*? Nu eşti aşa de flămînd. De ce ai acceptat să lucrezi pentru *ei*?

– Pentru cine? Sau care? Dunstone ori Serviciul Britanic de Informaţii?

Tucker făcu o pauză, privindu-l pe Alex înainte de a răspunde.

– *Iisuse*, nu ştiu. Cred că pentru amîndoi, băiete. L-am acceptat pe primul înainte să apară al doilea. Era un contract bun, cel mai bun care mi se oferise vreodată. Înainte de a înţelege în ce mă băgam, mă simţeam deja implicat. Nutream convingerea că nu pot să scap... de nici unul din ei. Într-un anume sens, era viaţa mea în joc. Apoi au urmat garanţii şi promisiuni... pe urmă alte garanţii şi alte promisiuni... Înainte chiar de a-ţi da seama, te trezeşti într-un fel de celulă ca de închisoare, zbătîndu-te în spaţiul strîmt, izbindu-te de pereţi...

– Măsuri şi contramăsuri, Sam, îl întrerupse Alison. Se pricep la aşa ceva.

– Cine? Care?

Tucker se aplecă pe scaun, privind-o pe Alison cu ochii săi îmbătrîniţi.

– Şi unii, şi alţii, răspunse hotărît fata. Am văzut ce i-a

făcut Chatellerault soțului meu. Știu ce-am pătimit eu de pe urma Interpolului.

Tăcerea se așternu din nou, însă mai puțin încordată. Și tot Sam Tucker fu cel care o întrerupse cu blîndețe:

– Trebuie să stabilești cine-ți sînt dușmanii, Alexander. Am impresia că n-ai făcut asta... sper din toată inima că pe cei prezenți îi consideri aliați.

– Am încercat din răsputeri. Nu sînt sigur că-mi voi menține hotărîrile. Situația e complicată, cel puțin pentru mine.

– Atunci simplific-o, băiete. După ce o să termini treaba, cine te vrea spînzurat cît mai curînd?

McAuliff se uită la Alison.

– Păi, amîndoi. Dunstone, la propriu; MI 5 și 6, la figurat. Unul mă vrea mort, celălalt, dependent – pentru viitoare colaborări. Un nume într-o bancă de date. Asta-i foarte sigur.

– De acord, zise Tucker, aprinzîndu-și din nou trabucul. Acum să inversăm lucrurile. Pe cine poți *tu* să spînzuri cel mai curînd? Cu cele mai mari șanse de reușită?

Alex rîse încet, iar Alison făcu la fel.

– Doamne, voi *gîndiți* la fel, remarcă fata.

– Ăsta nu-i un răspuns. Cine-i primul?

– Cred că Dunstone. În momentul de față e mai vulnerabil. Warfield a comis o greșeală; crede că sînt *cu adevărat* flămînd. Își închipuie că m-a cumpărat fiindcă am devenit unul de-ai lor. Dacă se prăbușesc ei, cad și eu.

– Foarte bine, spuse Sam, asumîndu-și rolul unui avocat plin de elocință. Am stabilit că inamicul numărul unu e Dunstone. Poți scăpa de el printr-un simplu șantaj: există o a treia persoană care știe totul și niște documente puse la păstrare în birourile unui avocat. De acord?

– Da.

– Rămîne inamicul numărul doi: ofiţerii de informaţii ai Majestăţii Sale. Hai să-i definim. Cu ce te-au agăţat?

– Cu protecţia. E de presupus că ne asigură protecţia.

– Fără un succes notabil, nu-i aşa, fiule?

– Fără un succes notabil, admise Alex. Dar încă nu ne-am terminat treaba.

– O să ajungem şi acolo; nu te grăbi. Cu ce îi ai tu la mînă?

McAuliff căzu pe gînduri.

– Cu metodele... şi legăturile lor. Care le demască operaţiunile acoperite.

– Ca şi în cazul lui Dunstone, nu-i aşa?

Tucker îşi concentra atenţia asupra ţintei sale.

– Din nou, da.

– Să ne întoarcem puţin la Dunstone. Ce-ţi oferă ei?

– Bani. Foarte mulţi bani. Au nevoie de prospecţiunea asta.

– Eşti pregătit să-i pierzi?

– Da, ce dracu'! Dar s-ar putea să nu se pună problema.

– Asta-i irelevant. Bănuiesc că face parte din „garanţii şi promisiuni".

– Aşa este.

– Dar nu e un factor important. Tu n-ai furat de la hoţi. Poţi fi acuzat în vreun fel că eşti unul dintre ei?

– Iisuse, nu! Poate că ei aşa cred, dar se înşală.

– Bun! Deci astea sînt răspunsurile tale. Definiţiile tale. Elimină capcanele şi ofertele. Ale lor. Banii şi protecţia. Pierzi ceva – banii; faci inutil altceva – protecţia. Tratezi de pe poziţii de forţă cu propriile tale atuuri. *Tu* impui condiţiile pe care le doreşti.

– Ai omis ceva, zise încet McAuliff. Noi nu ne-am terminat treaba; s-ar putea să avem nevoie de protecţie. Dacă o obţinem,

n-o putem respinge. Ne-am face de rîs. Sindromul Iran-Contra. Viermi tîrîndu-se unul peste altul.

Sam Tucker îşi puse trabucul în scrumiera de pe masă şi se întinse după sticla de whisky. Se pregătea să spună ceva, dar se opri văzîndu-l pe Charles Whitehall care venea pe o cărare din junglă către poiană. Acesta se uită în jur, apoi se îndreptă în grabă spre Lawrence, care continua să stea ghemuit peste cărbunii ce-i dădeau chipului său negru o nuanţă arămie. Cei doi bărbaţi schimbară cîteva cuvinte. Apoi Lawrence se ridică în picioare, dădu din cap şi porni către cărarea din junglă. Whitehall îl urmări cu privirea cîteva clipe, pe urmă se întoarse şi se uită la McAuliff, Sam şi Alison.

Traversă cu iuţeală poiana, îndreptîndu-se către ei.

– Asta-i protecţia ta, Alexander, zise încet Sam, în timp ce Whitehall se apropia. Ei doi. S-ar putea să se dispreţuiască între ei, dar sînt animaţi de o ură comună, care lucrează în favoarea ta. A noastră, a tuturor, fir-ar să fie... Binecuvîntează minunatele lor camuflaje.

– Curierul s-a întors.

Charles Whitehall potrivi lumina lanternei din cortul său. McAuliff stătea în picioare, în faţa uşii de pînză – Whitehall insistase ca Alex să vină cu el; nu voia să vorbească de faţă cu Alison şi Sam Tucker.

– Puteai să le spui asta şi celorlalţi.

– Asta ar fi însemnat... o hotărîre comună. Personal, n-aş subscrie la aşa ceva.

– De ce nu?

– Trebuie să fim extrem de precauţi. Cu cît vor şti mai puţin, cu atît mai bine pentru ei.

McAuliff scoase un pachet de ţigări şi se îndreptă către

singurul scaun aflat în mijlocul cortului. Se aşeză, ştiind că domnu' Charley avea să rămînă în picioare; era prea agitat, deşi încerca într-un mod aproape comic să-şi păstreze calmul.

– Ciudat. Şi Alison a folosit aceleaşi cuvinte cu puţin timp în urmă. Din altă cauză... Ce mesaj a venit din Oraşul Marunilor?

– Afirmativ! Colonelul se va întîlni cu noi. Şi, ceea ce mi se pare mai important – *mult* mai important – e faptul că răspunsul lui se bazează pe cifra patru! Whitehall se apropie de scaun, cu ochii plini de acea nelinişte mesianică pe care Alex o remarcase la Drax Hall. A făcut o contrapropunere pentru întîlnirea noastră. Dacă nu intervine altceva, el o consideră acceptabilă. Cere un răgaz de opt zile. Şi, în loc ca întîlnirea să aibă loc la patru ore după apus, el solicită aceleaşi patru ore, însă după ora două dimineaţa. Ora *două dimineaţa*! Reprezentat grafic, exact la *dreapta* apusului de soare. Îţi dai seama? El *înţelege*, McAuliff. Înţelege! Primul pas făcut de Piersall e confirmat!

– Mi-am închipuit că aşa o să fie, răspunse Alex stînjenit, neştiind cum să domolească agitaţia lui Whitehall.

– Pentru dumneata nu contează, nu-i aşa? Jamaicanul îl fixa pe McAuliff neîncrezător. Un savant a făcut o descoperire extraordinară. A urmărit în arhive nişte piste vagi, care-l duceau în urmă cu două sute de ani. Munca lui n-a fost în zadar; ar putea avea un uriaş impact ştiinţific. N-ar fi exclus ca istoria Jamaicăi să fie rescrisă... Nu *înţelegi*?

– Văd că eşti entuziasmat şi mi se pare normal. Însă acum mă preocupă o problemă mai puţin savantă. Nu-mi place răgazul ăsta.

Whitehall pufni exasperat. Ridică privirea spre tavanul cortului, respiră adînc şi se linişti. Chipul lui exprima un gînd limpede: nu se putea discuta cu omul greu de cap din faţa lui. Vorbi cu o resemnare plină de condescendenţă:

– E un lucru bun. Indică un progres.

– De ce?

– Nu ți-am spus, dar, pe lîngă solicitarea unei întîlniri, am mai adăugat și un mesaj. Era un risc, însă simțeam – unilateral – că merita să fie asumat. Putea grăbi atingerea obiectivului nostru. I-am zis curierului să-i transmită că cererea venea din partea... noilor adepți ai lui Acquaba.

McAuliff se încordă; se înfurie brusc pe Whitehall, dar avu prezența de spirit să-și stăpînească mînia. Oribila soartă a primei echipe de prospectare trimise de Dunstone îi reveni în minte.

– Pentru un tip atît de inteligent, cred că a fost o prostie, *domnu'* Charley.

– Nu o prostie. Un risc calculat. Dacă Halidonul hotărăște să stabilească legătura pe baza codului lui Piersall, o s-o facă doar după ce va culege mai multe date despre noi. Vor fi trimiși oameni să obțină informații; vor vedea că eu fac parte din echipă. Bătrînii Halidonului vor afla despre reputația mea, studiile mele, contribuțiile mele la istoria Jamaicăi. Toate acestea vor acționa în favoarea noastră.

Alex sări de pe scaun și vorbi calm, răutăcios:

– Nemernicule egoist! Ți-a trecut prin minte că... o *altă* reputație de-a ta riscă să-ți fie nefavorabilă? Că ai putea fi exact mărul putred!

– *Imposibil!*

– Javră arogantă! N-o să pun în pericol viețile oamenilor din echipă fiindcă ai o părere exagerat de bună despre tine! Eu am nevoie de protecție și o s-o obțin!

Afară se auzi agitație. Cei doi bărbați se întoarseră brusc spre intrarea în cort. Prelata se dădu la o parte și înăuntru păși încet revoluționarul negru, Lawrence, cu mîinile în față, legate

cu sfoară. În spatele lui se afla un alt bărbat. În întunericul de afară părea să fie călăuza Marcus Hedrik. În mînă avea o armă cu țeava îndreptată asupra prizonierului.

Banditul vorbi calm.

– Nu vă căutați armele. Nu faceți zgomot. Rămîneți exact unde vă aflați.

– Cine ești? întrebă McAuliff, surprins că vocea lui Hedrik își pierduse tonul ezitant, greoi, pe care îl auzise aproape toată săptămîna. Nu ești Marcus!

– Pentru moment nu are importanță.

– *Garvey!* șopti Alex. Garvey spunea asta! Zicea că există alții... nu știa cine. Lucrezi pentru Serviciul Britanic de Informații?

– Nu, răspunse încet, chiar politicos bărbatul masiv. Doi dintre cărăușii voștri erau agenți englezi. Sînt morți. Iar obezul Garvey a avut un accident pe drumul spre Port Maria. Și el e mort.

– Atunci...

– Nu dumneata pui întrebările, domnule McAuliff, ci eu. Voi o să-mi spuneți... voi, noii adepți... ce știți despre Acquaba.

25

Discutară cîteva ceasuri, iar McAuliff înțelese că, deocamdată, el le salvase viețile. La un moment dat, Sam Tucker îi întrerupsese, dar sesiză imediat rugămintea din

ochii lui Alexander: Sam *trebuia* să-i lase singuri. Tucker plecase, dînd de înțeles că va rămîne cu Alison. Îl aștepta pe Alex să vorbească cu ei înainte de a pleca. Sam nu remarcase frînghiile de la mîinile lui Lawrence, aflat într-un colț întunecat, iar McAuliff răsuflase ușurat.

Marcus Hedrik *nu* era numele călăuzei. Marcus și Justice Hedrik fuseseră înlocuiți: nu avea importanță unde se aflau acum, insistase acel membru fără nume al Halidonului. Esențial era locul unde se aflau documentele lui Piersall.

Păstrează totdeauna ceva de negociat... în cazuri extreme. Cuvintele lui R.C. Hammond.

Documentele.

Trucul lui McAuliff.

Omul Halidonului întoarse pe toate fețele fiecare aspect al concluziilor lui Piersall, relatate de Charles Whitehall. Savantul negru descrise istoria sectei Acquaba, dar nu dezvălui *nagarro*, semnificația Halidonului. „Călăuza" nici nu aproba, nici nu dezaproba; punea doar întrebări. De asemenea, părea un om receptiv și prudent.

După ce își dădu seama că Charles Whitehall n-avea ce să-i mai spună, îi ordonă acestuia să rămînă în cortul său împreună cu Lawrence. Le era interzis să plece; dacă ar încerca, ar fi împușcați. Cealaltă „călăuză" stătea de pază.

Omul Halidonului intui intransigența poziției lui McAuliff. Alex nu i-ar fi mărturisit nimic. Pus în fața acestei situații, îi porunci lui Alex, sub amenințarea armei, să părăsească tabăra. În timp ce urcau pe cărare spre pajiște, McAuliff începu să înțeleagă cît de precaut era Halidonul – atît cît putea vedea el.

De două ori, în timp ce străbăteau frunzișul des, bărbatul

înarmat îi ordonă să se oprească. De fiecare dată urmă o serie de țipete guturale ca de papagal, la care primi un răspuns similar. Alex auzi cuvintele rostite în șoaptă de bărbatul înarmat:

– Tabăra e înconjurată, domnule McAuliff. Sînt sigur că Whitehall și Tucker, ca și cărăușii dumitale, au aflat lucrul ăsta. Păsările pe care le imităm nu cîntă noaptea.

– Unde ne ducem?

– Să ne întîlnim cu cineva. Cu superiorul meu, de fapt. Mergi mai departe, te rog.

Urcară preț de încă douăzeci de minute; jungla întinsă pînă pe deal se transformă deodată într-un teren deschis, un cîmp ce părea să aparțină altui teritoriu și care fusese plasat într-o zonă străină, înconjurată de păduri pline de umezeală și munți abrupți.

Cîmpia era scăldată de lumina de un galben mohorît a lunii. Iar în mijlocul pășunii se zăreau doi oameni. Cînd se apropiară, McAuliff văzu că unul din ei se afla cam la trei metri înapoia primului, cu spatele la ei. Celălalt stătea cu fața spre ei.

Acesta din urmă părea să fie îmbrăcat în zdrențe, dar purta o tunică militară descheiată și cizme. Combinația îi dădea omului înfățișarea neîngrijită de membru al unei formațiuni paramilitare. În talie avea o centură de care atîrna tocul unui pistol. Bărbatul din spate, ce privea în direcție opusă, era îmbrăcat într-un caftan legat la mijloc cu o sfoară groasă.

Ca un călugăr.

– Culcat, doctore McAuliff, îi ordonă paramilitarul ciudat de zdrențăros, prescurtînd cuvintele ca un om obișnuit să comande.

Alex se supuse. Folosirea titlului de „doctor" îi dădu de înțeles că lipsa de familiaritate îi era mai curînd proprie lui decît lor.

Subordonatul care venise cu el din tabără se apropie de

presupusul călugăr. Cei doi purtară o conversaţie în şoaptă, mergînd încet prin iarbă. Se depărtară la peste o sută de metri, în lumina galbenă a lunii.

Apoi se opriră.

– Întoarce-te, doctore McAuliff.

Ordinul era tăios; negrul de deasupra lui ţinea mîna pe tocul pistolului. Alex se răsuci, întorcîndu-se cu faţa spre pădurea în pantă din care ieşise cu călăuza.

Aşteptarea fu lungă şi încordată. Totuşi, McAuliff înţelese că cea mai puternică armă a lui – poate singura lui forţă reală – o constituia amestecul de fermitate şi calm.

În realitate era speriat, aşa cum i se mai întîmplase cu mult timp în urmă. În jungla din Vietnam; singur, oricît de mulţi soldaţi ar fi fost în jurul lui. Aşteptînd să-şi vadă moartea cu ochii.

Spaţii ale fricii.

– E o poveste extraordinară, nu-i aşa, doctore McAuliff?

Vocea. Doamne! Cunoştea acea voce.

Îşi înfipse mîinile în pămînt şi începu să se întoarcă. Oţelul greu al unui pistol îl izbi în tîmplă; o durere cumplită îi străbătu faţa şi pieptul. Văzu scîntei în faţa ochilor, în timp ce chinul creştea în intensitate. Apoi durerea amorţi, iar sîngele i se prelingea pe gît.

– O să rămîi în poziţia asta cît timp stăm de vorbă, spuse vocea familiară.

Unde o mai auzise?

– Te cunosc.

– Nu mă *cunoşti*, doctore McAuliff.

– Ţi-am mai auzit vocea... undeva...

– Înseamnă că ai o memorie remarcabilă. S-au întîmplat atît de multe... Dar n-am timp de pierdut. Unde sînt documentele lui Piersall? Cred că nu mai e necesar să-ţi spun că viaţa dumitale

şi a membrilor echipei dumitale depinde de intrarea hîrtiilor lui Piersall în posesia noastră.

– De unde ştiţi că v-ar ajuta la ceva? Dacă ţi-aş spune că am făcut copii după ele?

– Ţi-aş răspunde că minţi. Cunoaştem amplasamentul fiecărui copiator de la magazine, hoteluri şi persoane fizice aflate de-a lungul ţărmului. Inclusiv Bueno, oraşele din Golf şi Ocho Rios. N-ai făcut nici o copie.

– Nu eşti prea inteligent, domnule Halidon... Aşa te cheamă, nu?

Neprimind nici un răspuns, Alex continuă:

– Le-am fotografiat.

– Atunci filmele nu sînt developate. Iar singurul membru al echipei dumitale care are un aparat fotografic e băiatul, Ferguson. El nu prea prezintă încredere... Dar asta n-are importanţă, doctore McAuliff. Cînd spunem documente, ne referim şi la reproducerile făcute după ele. Dacă unul dintre ele ar apărea... *vreodată*... ar urma, ca să vorbesc fără menajamente, un masacru al inocenţilor. Echipa dumitale de prospecţiuni, familiile lor, copiii... toţi cei apropiaţi fiecăruia dintre ei. Un sacrificiu inutil.

...în cazuri extreme. R.C. Hammond.

– Ar fi ultima acţiune a Halidonului, nu-i aşa? McAuliff vorbi încet, dar tăios, uimit de calmul său. Un fel de... *beau geste* final, înainte de dispariţie. Dacă preferi calea asta, nu-mi pasă nici cît negru sub unghie.

– *Încetează, McAuliff!*

Ţipătul ascuţit se înălţă peste pajişte, ecoul său răsunînd pînă peste jungla din jur.

Cuvintele alea... erau cuvinte pe care le mai auzise!

Încetează. Încetează... încetează...

Dar unde? Pentru numele lui Dumnezeu, unde le mai auzise?

Gîndurile îi zburau în trecut; îi apăreau imagini neclare, cu lumini colorate, orbitoare, dar nu le putea localiza.

Un bărbat. Un negru – înalt, suplu și musculos... un bărbat executînd niște ordine. Un bărbat ce comanda, însă ordinele nu-i aparțineau. Vocea care tocmai strigase o mai auzise cîndva... *executa ordine*. Era la fel de alarmată... ca și atunci.

Ceva...

– Spuneai că o să stăm de vorbă. Amenințările sînt conversații unilaterale; dumneata mergi pe ocolite, nu discuți. Eu nu țin partea nimănui. Vreau ca... superiorii dumitale să știe lucrul ăsta.

Alex își ținu răsuflarea în tăcerea care urmă. Răspunsul calm veni cu autoritate moderată... și cu o slabă, dar evidentă urmă de teamă:

– Nu *există* superiori în ceea ce te privește. Răbdarea mea e limitată. Am avut niște zile încărcate. Ar trebui să înțelegi că ești pe cale să-ți pierzi viața.

Omul cu pistolul se mișcă ușor; Alex putea să-l vadă cu coada ochiului. Și ceea ce observă îl convinse că se îndrepta spre aflarea adevărului. Capul omului se întorsese brusc spre silueta călugărului; omul cu arma atîrnîndu-i la șold îl privea întrebător pe cel înveșmîntat în rasă monahală.

– Dacă mă ucizi pe mine... sau pe oricare membru al echipei, Halidonul va fi descoperit în cîteva ceasuri.

Din nou tăcere. Din nou tonul de autoritate măsurată; din nou tonul de inconfundabilă teamă:

– Și cum se va ajunge la această descoperire remarcabilă, doctore McAuliff?

Alex oftă adînc, fără zgomot. Își strîngea cu dreapta

încheietura mîinii stîngi; își înfipse degetele în carne în timp ce răspunse.

– În echipamentul meu se află un instrument de semnalizare prin unde radio. E un model standard și operează pe o frecvență ce împiedică interferențele. Semnalul ajunge pînă la o distanță de patruzeci de kilometri. La fiecare douăsprezece ore transmit unul din cele două coduri; un beculeț de pe cutia miniaturizată confirmă recepția și permite identificarea locului în care mă aflu. Primul cod transmite că totul e în regulă, fără probleme. Al doilea înseamnă altceva. Îi comunică omului de la celălalt capăt două ordine precise: să scoată documentele din țară și să trimită ajutoare. Absența transmisiilor echivalează cu al doilea cod, doar că e mai gravă. Alertează toate instituțiile din Kingston, inclusiv Serviciul Britanic de Informații. Vor pătrunde în regiune; vor începe de la locul ultimei tabere și vor răspîndi trupe în toate direcțiile. Regiunea Cock Pit va fi împînzită de avioane și soldați... Ar fi mai bine să transmit codul, domnule Halidon. Iar cînd o s-o fac, n-o să știi pe care îl expediez, nu-i așa?

McAuliff tăcu exact trei secunde. Apoi zise calm:

– Șah-mat, domnule doctor.

Țipătul unui papagal arakanga străpunse tăcerea. De undeva dinspre pădurile umede se auzea agitația unei turme de porci sălbatici. O briză caldă apleca ușor ierburile înalte ca niște lănci; greierii erau pretutindeni. Toate acestea fură înregistrate de simțurile lui Alex. Auzi și respirația tremurătoare, venind dinspre întunericul din spatele lui. Simțea furia crescîndă, incontrolabilă.

– *Nu, domnu'!*

Omul cu pistol strigă și se năpusti înainte. Imediat, McAuliff simți curentul de aer și auzi foșnetul țesăturii care

precedă impactul din spatele lui. Era prea tîrziu să se întoarcă; se putea apăra doar ghemuindu-se, lipindu-se de pămînt.

Un om încerca să-l oprească pe călugăr; greutatea celor două trupuri încleştate se prăbuşi pe umerii şi pe spatele lui Alex. Braţele erau răsucite, iar degetele se agăţau spasmodic; oţel greu, ţesături moi şi carne fierbinte îl acoperiră. Se întinse în faţă şi înhăţă primele obiecte care-i căzură în mînă; le smulse cu toată puterea şi se rostogoli înainte.

Călugărul făcu un salt peste spatele său; Alex îşi lăsă umerii în jos, se ridică într-un genunchi ca să aibă mai multă forţă şi se aruncă spre ţesătura aspră a rasei monahale. În timp ce-l ţintuia la pămînt pe călugăr, se simţi brusc împins în spate cu asemenea forţă, încît arcui spinarea de durere.

Cei doi oameni ai Halidonului îi întindeau braţele, mai să le rupă; bărbatul cu pistolul îi puse ţeava la tîmplă, înfigîndu-i-o în carne.

– *Ajunge*, domnu'.

Sub el, pe pămînt, faţa luminată de lună, schimonosită de furie, era a călugărului.

McAuliff înţelese imediat semnificaţia năucitoarelor imagini cu lumini orbitoare, colorate pe care le asociase în minte cu cuvintele alarmate *încetează, încetează*.

Îl văzuse ultima dată pe acest „călugăr" al Halidonului în cartierul londonez Soho. În timpul nebunici psihedelice de la „Bufniţa Sfîntului Gheorghe". Omul în rasă monahală ce zăcea pe pămînt fusese îmbrăcat atunci într-un costum negru şi se învîrtea pe ringul de dans aglomerat. Ţipase la McAuliff, *încetează... încetează!* Îi trăsese lui Alex un pumn năucitor în abdomen; dispăruse în mulţime, apoi reapăruse într-o maşină oficială pe stradă, lîngă un telefon public.

Acest „călugăr“ al Halidonului era un agent al Serviciului Britanic de Informații.

– Spuneai că te cheamă Tallon. McAuliff făcea eforturi să vorbească, chinuit de durere, întrerupîndu-se din lipsă de aer. În mașină, în noaptea aia, spuneai că te cheamă Tallon. Și... cînd ți-am cerut explicații, ai zis că... voiai să mă testezi.

Călugărul se rostogoli și începu să se ridice încet. Le făcu semn celorlalți doi să slăbească strînsoarea și le vorbi:

– Nu l-aș fi ucis. Știați asta.

– Erai înfuriat, domnu', spuse bărbatul care-l luase pe Alex din tabără.

– Iartă-ne, adăugă cel ce strigase și se aruncase spre călugăr. Era necesar.

„Călugărul“ își desfăcu sutana și trase cu putere de funia groasă din jurul taliei. Privi în jos, spre McAuliff.

– Ai o memorie remarcabilă, doctore. Sper din toată inima ca și mintea să-ți meargă la fel de bine.

– Asta înseamnă că putem discuta?

– Da.

– Mă dor brațele foarte tare. Vrei să le spui subordonaților dumitale să-mi dea drumul?

„Călugărul“ dădu iarăși din cap și își mișcă mîna în semn de aprobare. Brațele lui Alex fură eliberate, iar el le scutură.

– Subordonații mei, cum le spui, sînt mai stăpîniți decît mine. Ar trebui să le fii recunoscător.

Omul cu pistol la centură protestă cu o voce respectuoasă:

– Nu-i chiar așa, domnu'. Cînd ai dormit ultima oară?

– Asta nu contează. Trebuia să fiu mai calm... Prietenul meu se referă la cîteva săptămîni foarte agitate. Nu numai că am fost nevoit să plec din Anglia, evitînd autoritățile Maiestății Sale,

dar a trebuit să dau şi de urma unui coleg care dispăruse într-un Bentley, la o intersecţie din Soho. Un locuitor al Indiilor de Vest are o mie de ascunzişuri în Londra.

Alex îşi amintea bine.

– Bentleyul ăla a încercat să mă calce. Şoferul voia să mă omoare. Numai că altcineva a fost ucis... din cauza unui bec cu neon.

„Călugărul" îl privi cu atenţie pe McAuliff. Şi el părea să-şi amintească bine acea seară.

– A fost o tragedie provocată de un concurs nefericit de împrejurări. Noi credeam că ni se întinsese o capcană, a cărei sursă am înţeles-o în ultimul moment.

– Trei vieţi au fost curmate în noaptea aia. Două cu cianură...

– Sîntem devotaţi cauzei, îl întrerupse omul Halidonului, care îşi privi colegii şi le vorbi blînd. Lăsaţi-ne singuri, vă rog.

În chip de avertisment, cei doi bărbaţi îşi scoaseră armele de la centură şi îl ridicară pe Alex în picioare. Apoi se retraseră, aşa cum li se ordonase. McAuliff îi urmări cu privirea. O pereche de zdrenţăroşi, cu tunici neverosimile şi pistoale la centură.

– Nu numai că fac ce le spui, dar te şi protejează de propriile dumitale izbucniri de mînie.

Şi „călugărul" se uita la subordonaţii ce se retrăgeau.

– Cînd ne aflăm în perioada de ucenicie, sîntem cu toţii supuşi unor serii de teste. În funcţie de rezultate, fiecare urmează un anume tip de instruire şi primeşte responsabilităţi pentru viitor. Mă gîndesc deseori că, în felul ăsta, se comit erori grave.

Bărbatul trase de sutană şi se întoarse către McAuliff.

– Acum trebuie să discutăm între noi, nu-i aşa? După cum

cred că ai ghicit, am lucrat temporar pentru MI 5.

– Un „infiltrat" e cuvîntul care îmi vine în minte.

– Unul de mare succes, doctore. Însuși Hammond m-a recomandat de două ori pentru a fi premiat. Am fost unul dintre cei mai buni specialiști în Indiile de Vest. Nu prea aveau chef să se dispenseze de mine. Dumneata și cei care te manevrau ați impus această necesitate.

– Cum așa?

– Prospecțiunea dumitale cuprindea prea multe componente periculoase. Cîteva dintre ele puteau fi admise, dar cînd am aflat că cel mai apropiat colaborator al dumitale din echipă – domnul Tucker – părea să fie un prieten al lui Walter Piersall, am înțeles că trebuie să vă supraveghem cu maximă atenție... Evident, am ajuns prea tîrziu.

– Care au fost celelalte componente?

„Călugărul" ezită. Își atinse fruntea, unde avea un cucui provocat de căzătura în iarbă.

– Ai o țigară? Veșmîntul ăsta foarte confortabil are un dezavantaj: nu e prevăzut cu buzunare.

– De ce-l porți?

– E un simbol al autorității, nimic mai mult.

McAuliff vîrî mîna în buzunar, scoase un pachet de țigări și-i întinse una omului Halidonului. În timp ce i-o aprindea, văzu cearcănele negre de sub ochii umflați de epuizare.

– Care erau acele componente periculoase?

– Haide, doctore, le cunoști la fel de bine ca și mine.

– Poate că nu; lămurește-mă. Sau și asta ți se pare periculos?

– Nu acum. Nu în acest moment. *Realitatea* e primejdia. Documentele lui Piersall sînt realitatea... Componentele n-au importanță.

– Atunci spune-mi.

„Călugărul“ trase adînc din ţigară, apoi suflă fumul în briza blîndă ce bătea în lumina de un galben mohorît.

– Femeia pe care o cunoşti. Sînt mulţi care se tem de ea pe continent. Printre ei, cineva aflat în conducerea companiei Dunstone... marchizul de Chatellerault. Unde se află ea, acolo e şi un braţ al serviciilor de informaţii. Băiatul, Ferguson, e prins în reţeaua intereselor lui Craft; de fapt, ei se tem de el. Sau se temeau. Şi pe bună dreptate. El n-a înţeles niciodată potenţialul economic dezastruos al descoperirii fibrelor naturale.

– Cred că a înţeles, îl întrerupse Alex. Speră să facă bani cu Craft.

Omul Halidonului rîse încet.

– N-or să permită asta niciodată. Dar el e o componentă. Unde se situează Craft? Face parte din Dunstone? Tot ce se întîmplă în Jamaica are o legătură cu afacerile murdare ale lui Craft... Despre Samuel Tucker ţi-am vorbit: m-am referit la asocierea lui cu Walter Piersall, devenit brusc periculos. Căror ordine li s-a supus? Se află pe insulă adus de vechiul lui prieten McAuliff? Sau de noul lui prieten, Piersall? Sau e o coincidenţă?

– E o coincidenţă, spuse Alex. Ar trebui să-l cunoşti pe Sam ca să înţelegi asta.

– Dar noi nu-l cunoaştem. Ştim doar că unul din primele lui apeluri telefonice a fost adresat unui om care ne deranja teribil. Care se plimba prin Kingston avînd în minte secrete vechi de două sute de ani... şi undeva pe hîrtie. „Călugărul“ se uită la McAuliff – de fapt, îl fixă cu privirea. În lumina lunii, ochii lui exprimau rugămintea de a înţelege, adresată lui Alex. Apoi privi în zare şi continuă: Pe urmă, mai e şi Charles Whitehall. O componentă foarte... *foarte* periculoasă şi imprevizibilă. Cred că-i cunoşti trecutul; Hammond i-l ştia cu siguranţă. Whitehall

simte că a sosit vremea lui pe această insulă. Are misticismul unui fanatic. Cezarul negru intrînd călare în Victoria Park, pe calul tuciuriu al lui Pompei. Are adepţi în toată Jamaica. Dacă există vreun om capabil să demaşte trustul Dunstone –, intenţionat sau altfel – acela ar putea fi Whitehall împreună cu fasciştii lui.

– Hammond nu ştia asta, protestă McAuliff. A afirmat limpede că voi... Halidonul... aţi fi singurii care-l pot opri pe Dunstone.

– Hammond e un profesionist. Creează haos intern, ştiind că poate obţine foloase de pe urma panicii. Te-ar surprinde să afli că Hammond se află acum în Kingston?

Alex se gîndi cîteva clipe.

– Nu... doar mă surprinde că nu mi-a spus şi mie.

– Există o explicaţie. Nu vrea să apelezi la el. A venit încoace după ce a auzit că şi Chatellerault e în Savanna-la-Mar. Cred că ştiai *asta*.

– *El* ştie fiindcă eu i-am spus lui Westmore Tallon.

– Şi mai sînt soţii Jensen. Fermecătorul, devotatul cuplu. Atît de deschişi, atît de simpatici... care îi trimit vorbă lui Julian Warfield despre fiecare mişcare pe care o faci şi despre toate persoanele pe care le întîlneşti; care mituiesc jamaicani pentru a te spiona... Soţii Jensen au făcut o imensă greşeală cîndva, cu mulţi ani în urmă. Dunstone Limited a intervenit şi i-a recrutat. În schimb, a fost ştearsă cu buretele acea greşeală.

McAuliff ridică ochii spre cerul senin al nopţii. Un singur nor prelung era purtat de vînt dinspre un munte îndepărtat către luna galbenă. Se întrebă dacă avea să se destrame înainte de a ajunge la satelitul strălucitor sau o să-l acopere pe dedesubt... să-l înnegurează.

Aşa cum şi el era întunecat.

– Deci astea sînt componentele, zise Alex într-o doară. Se pare că Halidonul ştie mai multe decît oricine. Iar eu nu prea înţeleg ce înseamnă asta.

– Asta înseamnă, doctore, că noi sîntem responsabilii tăcuţi ai insulei noastre.

– Nu-mi amintesc să fi avut loc alegeri! Cine v-a dat însărcinarea asta?

– Ca să citez un scriitor american, „asta face parte din teritoriu". E moştenirea noastră. Totuşi, nu ne amestecăm în activitatea politică. O lăsăm în seama celor îndrituiţi s-o facă. Însă ne *străduim* să menţinem corupţia la un nivel minim.

„Călugărul" termină de fumat ţigara şi o strivi sub talpa sandalei.

– Sînteţi ucigaşi, zise simplu McAuliff. Ştiu asta. Cred că e cea mai urîtă formă de corupţie a omului.

– Te referi la prospecţiunea anterioară a lui Dunstone?

– Da.

– Nu cunoşti împrejurările. Şi n-o să ţi le descriu eu. Am venit aici doar ca să te conving să-mi dai documentele lui Piersall.

– N-o să fac asta.

– *De ce?*

Vocea omului Halidonului era din nou mînioasă, ca mai înainte. Deasupra cearcănelor vineţii, ochii săi negri îl străpungeau pe McAuliff.

– *Domnu'*? se auzi întrebarea strigată de pe cîmp.

„Călugărul" făcu semn cu mîna că nu are probleme.

– Nu e treaba dumitale, McAuliff. Înţelege lucrul ăsta şi pleacă. Dă-mi documentele şi ia-ţi echipa de pe insulă pînă nu e prea tîrziu.

– Dacă ar fi fost atît de simplu, n-aş fi stat o clipă pe gînduri.

Nu *vreau* să mă lupt cu voi, fir-ar să fie. Nu mă atrage deloc ideea... Pe de altă parte, nici nu-mi convine să fiu vînat pe tot globul de oamenii lui Julian Warfield. Nu *poţi* înţelege *asta*?

„Călugărul" rămase nemişcat. Privirea lui se îmblînzi; îl fixa pe Alexander cu gura întredeschisă. Vorbi încet, de-abia auzit:

– I-am avertizat că s-ar putea să ajungem la asta. Dă-mi *nagarro*, doctore. Care e semnificaţia Halidonului?

McAuliff se conformă.

26

Se întoarseră la tabăra de pe malul rîului, McAuliff şi călăuza care luase numele şi funcţia lui Marcus Hedrik – acum nu se mai dădea drept altcineva. În apropierea corturilor se vedeau negri în haine zdrenţăroase, în lumina dimineţii ce scînteia prin frunzişul des, reflectîndu-se ici-colo pe ţevile armelor.

Tabăra de prospecţiune era înconjurată, iar locuitorii ei – prizonieri ai Halidonului.

La o sută de metri de poiană, călăuza – mergînd acum în faţa lui Alex pe cărarea îngustă din junglă, cu pistolul în tocul de la centură – se opri şi chemă o patrulă a Halidonului. Pocni de cîteva ori din degete pînă cînd un negru solid apăru dintre copaci.

Cei doi schimbară cîteva cuvinte în şoaptă, apoi santinela se întoarse la postul său din pădurea tropicală. Călăuza se apropie de McAuliff.

– Totul e în regulă. A avut loc o încăierare cu Charles Whitehall, dar era de aşteptat. L-a rănit grav pe paznic, însă ceilalţi se aflau în apropiere. Acum e legat, în cortul lui.

– Dar doamna Booth?

– Femeia? E cu Samuel Tucker. A adormit acum o jumătate de oră... Tucker ăsta n-a dormit deloc. Stă pe un scaun în faţa cortului, cu o puşcă în mînă. Ceilalţi sînt liniştiţi. Or să se scoale curînd.

– Spune-mi, zise Alex, în timp ce călăuza stătea în faţa lui, ce-a fost cu simbolurile arawak? Cu Colonelul Marunilor, grupurile de cîte patru, cele opt zile?

– Ai uitat, doctore. Eu l-am condus pe domnu' Whitehall la curier. Colonelul Marunilor n-a primit mesajul. Noi v-am trimis răspunsul.

Călăuza surîse. Apoi se întoarse, făcîndu-i semn lui Alex să-l urmeze în poiană.

Sub ochii călăuzei, McAuliff aşteptă ca lumina albă de pe capacul micului dispozitiv să ajungă la intensitate maximă. Apoi apăsă pe butonul de transmitere a semnalului, acoperind instrumentul cu mîna stîngă. N-avea rost să se ascundă; n-ar fi solicitat ajutor. N-o să folosească frecvenţa pentru situaţii de urgenţă. I se spusese clar că, la primul semn al apariţiei unor forţe ostile, fiecare membru al echipei în frunte cu Alison şi domnul Tucker ar fi fost împuşcat în cap.

Restul înţelegerii era la fel de limpede. La fiecare douăsprezece ore, Sam Tucker urma să transmită în continuare semnale. Alexander trebuia să se întoarcă cu călăuza pe cîmp.

De acolo, împreună cu „călugărul", urma să fie dus la comunitatea ascunsă a Halidonului. Pînă la întoarcerea sa, echipa avea statut de ostatic colectiv.

Alison, Sam, Charles Whitehall şi Lawrence erau singurii cărora trebuia să li se spună adevărul. Celorlalţi, nu. Soţii Jensen, James Ferguson şi cărăuşii urmau să primească altă explicaţie, una birocratică, plauzibilă pentru conducătorul unei prospecţiuni: în timpul nopţii, un mesaj radio fusese retransmis de la Falmouth; Ministerul de Interne solicita prezenţa lui McAuliff la Ocho Rios; existau nişte probleme la Institut. Reprezentau genul de necazuri cu care se confruntau întotdeauna şefii expediţiilor. Activitatea de teren era frecvent întreruptă din cauza complicaţiilor de ordin administrativ.

Cînd „călugărul" dădu de înţeles că durata absenţei nu va fi mai mică de trei zile, Alex vru să ştie de ce era necesară o perioadă atît de lungă.

– Nu pot să-ţi răspund, McAuliff.

– Atunci de ce-aş fi de acord?

– E vorba doar de timp. Şi pe urmă, sîntem în poziţie de şah-mat... domnule doctor. Noi ne temem să nu fim deconspiraţi poate mai mult decît vă faceţi voi probleme pentru vieţile voastre.

– N-o să admit asta.

– Nu ne cunoşti. Acordă-ţi un răgaz ca să afli. N-o să fii dezamăgit.

– Deci ţi s-a spus că e vorba despre trei zile?

– Da.

– Asta înseamnă că oricine ţi-a spus acest lucru se aştepta să mă duci acolo.

– Era aproape o certitudine.

Alexander căzu de acord cu intervalul de trei zile.

Lawrence fricţiona spatele gol al lui Charles Whitehall cu o alifie cu penicilină. Rosăturile de la frînghie erau adînci; omul care-l legase pe domnul Charley o făcuse cu mare înverşunare. Cei doi fuseseră dezlegaţi după ce McAuliff vorbise cu ei. Alexander le spusese clar că nu le mai permitea să se amestece.

– Aroganţa dumitale depăşeşte puterea mea de înţelegere, McAuliff! zise Charles Whitehall, icnind de durere atunci cînd Lawrence atinse o rană.

– Accept reproşul. Te pricepi foarte bine la asta.

– Dumneata nu eşti *pregătit* să tratezi cu oamenii ăştia. Eu mi-am petrecut viaţa, *toată viaţa*, îndepărtînd praful de pe istoria Jamaicăi şi a Caraibelor!

– Nu toată viaţa, Charley, răspunse Alex calm, dar incisiv. Ţi-am spus şi azi-noapte. Mai există mica problemă a activităţii dumitale extraprofesionale. „Cezarul negru intrînd călare în Victoria Park pe calul tuciuriu al lui Pompei".

– *Cum?*

– Nu sînt cuvintele mele, Charley.

Brusc, Lawrence îşi apăsă pumnul pe o rană adîncă de pe umărul lui Whitehall. Savantul dădu capul pe spate de durere. Cealaltă mînă a revoluţionarului era aproape de gîtul lui. Nimeni nu se mişcă; Lawrence vorbi:

– Nu călăreşti nici un cal tuciuriu, domnu'. Mergi ca toată lumea.

Charles Whitehall privi peste umăr umbra mîinii mari, pregătite de atac.

– Faci pe nebunul, să ştii. Crezi că vreo entitate politică avînd o structură a puterii bazată pe bogăţie o să vă tolereze pe *voi*? Nici măcar o clipă, şacal egalitarist! O să fiţi striviţi.

– Vrei să ne striveşti pe noi, domnu'?

– Vreau doar ce e mai bine pentru Jamaica. Energia fiecăruia va fi folosită în acest scop.

– Eşti de un optimism incorigibil, interveni Alex, îndreptîndu-se către cei doi.

Lawrence ridică privirea spre McAuliff, cu un aer supus. Întinse mîna după tubul de unguent.

– Pune-ţi cămaşa, domnu'. Ţi-am dat cu alifie peste tot, zise el, înşurubînd capacul tubului.

– Plec peste cîteva minute, zise McAuliff, proptit în faţa lui Whitehall. Sam o să preia conducerea; o să faceţi ce spune el. Pe cît posibil, activitatea trebuie să continue normal. Oamenii Halidonului vor sta ascunşi... cel puţin faţă de soţii Jensen şi James Ferguson.

– Cum aşa? întrebă Lawrence.

– N-o să fie greu, răspunse Alex. Peter forează pungile de gaz la doi kilometri şi jumătate spre sud-vest. Ruth lucrează la est, într-o carieră de piatră; călăuza care îşi zice Justice o să fie cu ea. Ferguson se duce dincolo de rîu, să studieze nişte ferigi într-o pădurice. Fiecare lucrează separat, fiecare va fi supravegheat.

– Şi eu? Whitehall îşi încheie cămaşa scumpă din bumbac de parcă s-ar fi îmbrăcat pentru un concert la Covent Garden. Cu mine ce ai de gînd?

– Dumneata o să rămîi în poiană, domnu' Charley. Spre binele dumitale, te-aş sfătui să n-o părăseşti. Nu-mi asum nici o răspundere dacă pleci.

– Crezi că acum ai vreun cuvînt de spus în orice problemă, McAuliff?

– Da, aşa cred. Ei sînt la fel de speriaţi de mine pe cît sînt eu de ei. Nu încercaţi să stricaţi echilibrul, nici unul din voi. Am

îngropat un om în Alaska, cu mai mulţi ani în urmă. Sam o să vă povestească, cunosc rugăciunile care se spun în astfel de ocazii.

Alison stătea pe malul rîului, privind spre apă. Căldura soarelui matinal îi trezea pe somnoroşii pădurii. Zgomotele erau cele obişnuite ale luptei pentru hrană, diferenţiate în funcţie de tipurile de vietăţi. Lianele verzi ce atîrnau din palmierii înalţi străluceau de umezeala care se ridica din pămînt; ferigi, licheni şi varză sălbatică mărgineau apele domoale ale afluentului rîului Martha Brae. Apa era limpede, albastră-verzuie.

– Am fost la cortul tău, spuse McAuliff, urcînd spre ea. Sam mi-a spus că eşti aici.

Ea se întoarse şi-i zîmbi.

– N-am fost neascultătoare, dragul meu. N-o să fug nicăieri.

– Nici n-ai unde. N-o să ai probleme... Călăuza mă aşteaptă.

Alison făcu doi paşi şi veni în faţa lui. Vorbi încet, aproape în şoaptă:

– Vreau să-ţi spun ceva, Alexander T. McAuliff. Şi n-o să fiu dramatică, lacrimogenă sau teatrală, fiindcă astea sînt subterfugii de care ne putem dispensa amîndoi. Cu şase săptămîni în urmă mă pregăteam de fugă. Îmi dădeam toată silinţa să mă conving că, fugind, scăpam – ceea ce în subconştient înţelegeam că era absurd. Ei te pot găsi. Oriunde. Computerele, băncile de date, oribilele, complicatele instrumente de detecţie pe care le au în beciurile şi camerele lor secrete sînt acum foarte reale. Foarte minuţioase. Şi nu există viaţă, sub pămînt sau în locuri foarte îndepărtate, despre care să nu ştie ceva. Nu mă aştept să înţelegi asta şi, într-un fel, acesta este şi motivul pentru care ceea ce faci e bine... „Atacă-i pe ceilalţi *înainte* să te atace ei." Aşa spuneai. Cred că este un mod teribil de a gîndi. Dar

este singura cale prin care putem avea viaţa noastră.

McAuliff îi atinse faţa cu degetele. Ochii ei erau mai albaştri ca niciodată.

– Asta sună primejdios de asemănător cu o ofertă.

– Nevoile mele sînt simple, termenii nu sînt complicaţi. Şi, cum spuneai cîndva, sînt un profesionist al naibii de bun.

– McAuliff şi Booth. Prospectori. Birouri: Londra şi New York. Ar arăta bine pe un antet.

– N-ai vrea să te gîndeşti la „Booth şi McAuliff"? Adică în ordine alfabetică...

– Nu, n-aş vrea, o întrerupse el cu blîndeţe şi îşi petrecu braţul pe după talia ei.

– Întotdeauna spun oamenii tîmpenii cînd le e frică? întrebă ea, cu faţa la pieptul lui.

– Aşa cred, răspunse Alex.

Peter Jensen vîrî adînc mîna în raniţa plină şi bîjbîi printre articolele de îmbrăcăminte. Sacul din pînză era burduşit. Jensen se înfioră cînd scoase dintre rufe obiectul căutării sale.

Era Lugerul învelit în plastic, cu amortizorul detaşat, legat de ţeava pistolului.

Soţia lui stătea lîngă intrarea în cort, cu prelata ridicată doar atît cît să vadă afară. Peter dezveli ambele componente ale armei şi puse amortizorul în buzunarul tunicii. Apăsă piedica armei, scoase încărcătorul şi vîrî mîna în celălalt buzunar, după o cutie de cartuşe. Încărcă meticulos magazia pistolului, pînă cînd resortul se întinse complet, cu glonţul de deasupra pregătit pentru încărcare. Introduse încărcătorul, apoi îl închise etanş.

Ruth auzi declicul metalic şi se întoarse.

– Chiar trebuie să faci asta?

– Da. Julian a spus-o foarte clar. McAuliff a fost selectat

de mine, iar acordul lui a pecetluit această alegere. McAuliff a luat legătura. Cu cine? Cu ce? Trebuie să aflu... Peter își deschise haina și vîrî Lugerul într-un toc din piele cusut pe căptușeală. Apoi își încheie tunica și își îndreptă ținuta. Vreo umflătură, fetițo? Se vede?

– Nu.

– Bine. Nu prea arată ca uniforma lui Whitehall, dar aș zice că e mai confortabilă.

– O să fii atent? Jungla e atît de înfricoșătoare.

– Toată excursia asta în care m-ai tîrît avea un scop. Abia acum înțeleg, draga mea.

Peter zîmbi și se aplecă asupra raniței, îndesîndu-i conținutul și vîrînd curelele în catarame. Fixă acele, mai trase o dată de curele și lovi cu palma umflăturile sacului. Ridică apoi sacul pînă la umăr și-l lăsă să cadă la pămînt.

– Așa! Sînt pregătit pentru două săptămîni, dacă va fi nevoie.

– Eu cum o să aflu?

– După ce o să vezi că nu mă întorc cu cărăușul meu. Dacă treaba merge bine, s-ar putea să fie prea țeapăn ca să se mai întoarcă.

Peter văzu tremurul buzelor soției lui și frica teribilă din ochii ei. Îi făcu semn să se apropie, iar ea i se aruncă în brațe.

– O, Doamne, *Peter*...

– Te rog, Ruth. *Șșșt.* Nu trebuie, zise el, mîngîindu-i părul. Julian a însemnat totul pentru noi. Amîndoi știm asta. Și Julian crede că o să fim foarte fericiți în Peale Court. Zicea că Dunstone o să aibă nevoie de mulți oameni în Jamaica. De ce n-am fi și noi printre ei?

Cînd cărăușul necunoscut intră în tabără, James Ferguson văzu că ghidul pe care-l cunoștea sub numele de Marcus Hedrik

era înfuriat, dar şi curios. Toţi manifestau aceeaşi curiozitate. McAuliff plecase pe coastă de dimineaţă, devreme; era ciudat că nu se întîlnise cu cărăuşul pe rîu. Acesta din urmă susţinea sus şi tare că nu-i văzuse decît pe locuitorii de pe dealuri, unii vînînd, alţii pescuind – dar nici un om alb.

Cărăuşul fusese trimis de Biroul Forţelor de Muncă, de la o filială din Falmouth care ştia că echipa căuta mînă de lucru suplimentară. Omul cunoştea afluentul rîului, deoarece crescuse în Weston Favel, şi dorea să muncească. Desigur, cărăuşul avea documentele necesare, semnate de un funcţionar obscur de la Falmouth.

La ora 2.30 după-amiază se odihnea după masa de prînz, stînd pe marginea patului de campanie, pregătit să-şi strîngă echipamentul şi să se întoarcă pe teren. Afară se auzi un zgomot. Ridică privirea, iar noul cărăuş dădu la o parte prelata cortului şi pătrunse înăuntru. Avea în mînă un coş de plastic.

– Eu zic...

– Strînge farfuriile, domnu', spuse repede cărăuşul. Tot timpu' să fie foarte curat.

– N-am farfurii aici. Doar vreo două pahare ar trebui spălate...

Cărăuşul coborî glasul.

– Am mesaj pentru domnu' Fergo. Ţi-l dau. Citeşti repede.

Omul vîrî mîna în buzunar, scoase un plic sigilat şi i-l întinse lui Ferguson.

James îl rupse şi extrase o singură pagină cu antet. Era de la Fundaţia Craft, iar ochii lui Ferguson se opriră imediat la semnătură. O cunoştea întreaga Jamaică – mîzgălitura lui Arthur Craft Senior, semipensionatul, dar atotputernicul şef al întreprinderilor Craft.

*

Dragă James Ferguson,

Scuzele de la distanță sînt cele mai stînjenitoare și adesea cele mai sincere. Așa e și în cazul de față.

Fiul meu s-a purtat urît, motiv pentru care, și el, îți transmite regretele lui. Tocmai din sudul Franței, unde va locui pentru o perioadă nedeterminată – dar lungă – de timp.

Să trec la subiect: contribuțiile dumitale la experimentele cu fibre de baracoa, făcute în laboratoarele noastre, sînt de o valoare inestimabilă. Ele au deschis drumul spre ceea ce noi credem a fi un progres important, cu un impact industrial major. După părerea noastră, acest progres poate fi accelerat prin întoarcerea dumitale imediată la noi. Viitorul dumitale e asigurat, tinere, așa cum merită să fie răsplătite toate geniile. Vei fi un om foarte bogat.

Totuși, factorul timp este esențial. De aceea, îți recomand să părăsești de îndată echipa – mesagerul îți va explica modalitatea oarecum ciudată de plecare, dar te asigur că am înștiințat autoritățile de la Kingston despre acest proiect, iar ei au fost întru totul de acord. (Baracoa este pentru toată Jamaica.) De asemenea, am convenit că nu e necesar să-l implici pe directorul prospecțiunii, McAuliff, de vreme ce interesele sale imediate sînt în conflict direct cu ale noastre. În locul dumitale va fi trimis alt botanist, în cîteva zile.

Aștept cu nerăbdare să reînnoim cunoștința.

Al dumitale sincer,

Arthur Craft Senior

Uluit, James Ferguson recitea scrisoarea cu răsuflarea tăiată.

Reușise.

Reușise cu adevărat.

Ridică privirea spre cărăuş, care zîmbi şi vorbi încet.

– Plecăm după-amiază tîrziu, domnu'. Înainte de lăsarea întunericului. Să te întorci repede de la lucru. Ne întîlnim pe malul rîului şi o pornim la drum.

27

Călugărul se recomandă numai cu numele Malcolm. Călătoriră spre sud, pe drumuri tăinuite ce treceau printre pante stîncoase şi abrupte, prin peşteri întortocheate şi prin jungla deasă. Omul Halidonului în zdrenţe şi cu tunică militară mergea în faţă, găsind fără efort cărări ascunse în pădure şi deschizături astupate ce duceau spre lungi tuneluri întunecate, săpate în piatra străveche – mirosul jilav al grotelor cu ape adînci fiind mereu prezent, ca şi reflexele strălucitoare ale stalactitelor, suspendate într-o solitudine magnifică.

Uneori, lui McAuliff i se părea că se afundau în măruntaiele pămîntului, apoi ieşeau din bezna unei grote la o altitudine mai mare. Peşteri ramificate urcau inexorabil, ca dovadă a mişcărilor scoarţei terestre evocatoare ale unei epoci de incredibile transformări geofizice; piscurile munţilor se înălţau dintre falii şi depresiuni, într-un efort suprem de a ajunge la căldura soarelui.

De două ori trecură pe lîngă comunităţi ce trăiau pe dealuri, ocolindu-le pe la marginea pădurilor de pe creste. De fiecare

dată, Malcolm identifică sectele și vorbi despre credințele lor, ca și despre motivația religioasă a retragerii lor din lume. Menționă că existau aproximativ douăzeci și trei de comunități în Cock Pit, care trăiau izolate. Cifra era relativă, fiindcă peste tot se întîlneau tineri rebeli care găseau, în călătoriile lor ocazionale la oraș, tentații ce cîntăreau mai greu decît amenințările lui Obeah. Ciudat era că, de îndată ce una, două, trei comunități se destrămau, apăreau întotdeauna altele care le luau locul... și deseori și cătunele.

– „Opiul popoarelor" e adesea o fugă de dificultățile și lipsa de perspectivă din orașele de pe coastă.

– Atunci eliminați lipsa de perspectivă.

Alex văzu parcă aievea imaginea vechiului Kingston – cocioabele din tablă ondulată și bărcile abandonate și mizere, locuite de proscrișii societății; cîinii costelivi, pisicile sfrijite,ochii în care se citea lipsa de speranță ai tinerelor mame îmbătrînite prematur; bărbatul știrb care cerșea bani pentru un pahar de vin și își făcea nevoile pe aleile întunecoase.

Și, la cîțiva metri mai încolo, băncile imaculate, strălucitoare, cu ferestre fumurii lucind în soare. Strălucitoare, imaculate și obscene prin prisma acelei vecinătăți.

– Da, ai dreptate, răspunse Malcolm. Lipsa de perspectivă îi macină cel mai tare pe oameni. E așa ușor de spus „dă un sens vieții tale". Și atît de greu de aflat cum. Apar o mulțime de complicații.

Își continuară călătoria timp de opt ceasuri, odihnindu-se după ce străbăteau porțiuni mai dificile de junglă, cu pante abrupte și peșteri nesfîrșite. McAuliff aprecie că nu pătrunseseră mai mult de douăzeci și cinci-treizeci de kilometri în interiorul Cock Pitului, dar fiecare kilometru părea mai amăgitor și mai iritant decît precedentul.

Puțin după ora cinci după-amiază ajunseră la capătul unei trecători din lanțul muntos Flagstaff. Deodată, în fața lor apăru un platou cu pășuni, lung de vreo opt sute de metri și nu mai lat de cinci sute de metri. Platoul se afla la marginea unei pante stîncoase, la o mie două sute de metri altitudine. Malcolm îl conduse la dreapta, către marginea vestică. Platoul cobora în pantă spre jungla care lui McAuliff nu i se mai păruse niciodată atît de deasă și impenetrabilă.

– Se numește Labirintul lui Acquaba, zise Malcolm, văzînd expresia de uimire zugrăvită pe chipul lui Alex. Am preluat un obicei de la vechii spartani. Fiecare băiat, cînd împlinește unsprezece ani, e dus în inima pădurii și trebuie să rămînă acolo timp de patru zile și patru nopți.

– Serii de cîte patru...

McAuliff vorbi atît pentru sine, cît și pentru Malcolm, uitîndu-se în jos la desimea sălbatică a junglei.

– Odiseea morții.

– Noi nu sîntem nici spartani, nici arawak, spuse Malcolm, rîzînd încet. Copiii nu știu, dar mai există și alții asemenea lor... Vino.

Cei doi însoțitori se întoarseră și porniră către marginea opusă a platoului. Alex mai aruncă o privire spre Labirintul lui Acquaba, apoi li se alătură.

La capătul estic, o priveliște diferită li se așternu în fața ochilor.

Dedesubt se afla o vale, nu mai lungă de opt sute de metri și poate de o mie cinci sute de metri lățime, în mijlocul căreia se zărea un loc liniștit. Valea era înconjurată de dealuri ce constituiau primele coborîșuri dinspre munții din spate. La nord, torentele montane se uneau formînd o cascadă înaltă, ce se prăvălea într-un curs de apă destul de lat.

În capătul îndepărtat al lacului se întindeau cîmpii – pășuni, de fapt – pe care păşteau alene vite. Vaci, capre, cîţiva măgari şi mai mulţi cai. Zona aceea fusese defrişată şi însămînţată – cu mai multe generaţii în urmă, îşi zise Alex.

În partea apropiată a lacului, sub ei, se zăreau colibele acoperite cu paie, protejate de palmieri înalţi. La prima vedere, păreau să fie şaptezeci sau optzeci de asemenea sălaşuri. De abia se vedeau din cauza copacilor, a lianelor şi a desei vegetaţii tropicale ce umplea orice spaţiu gol cu culorile vii ale Caraibelor. O comunitate adăpostită de natură, îşi spuse Alex.

Apoi îşi imagină o vedere aeriană asupra acelui loc. Satul – pentru că era un sat – ar fi arătat ca oricare dintre comunităţile izolate, cu acoperişuri din paie pe colibe şi păşuni în apropiere. Deosebirea faţă de priveliştea de la nivelul solului consta în prezenţa munţilor din jur. Platoul era un spaţiu format la mare altitudine. Pe această parte a lanţului Flagstaff curenţii ascendenţi erau puternici, iar vîntul sufla cu variaţii imprevizibile; aeronavele masive ar fi rămas la cel puţin trei mii şase sute de metri altitudine, iar avioanele uşoare ar fi evitat să treacă direct pe deasupra. Primele n-ar fi avut unde să aterizeze, iar celelalte s-ar fi prăbuşit cu siguranţă dacă ar fi încercat să survoleze platoul.

Comunitatea era protejată de fenomene naturale în aer şi de un drum terestru întortocheat, care ar fi imposibil de trasat pe o hartă.

– Nu prea e un loc care să poată fi luat în stăpînire, nu-i aşa?

Malcolm stătea lîngă McAuliff. O ceată de copii alerga pe cărarea spre lac, iar strigătele lor erau duse de vînt. Cîţiva băştinaşi umblau printre colibe, iar alţii, mai numeroşi, se plimbau pe lîngă cursul de apă ce curgea dinspre cascadă.

– Totul e... foarte îngrijit.

Fură singurele cuvinte pe care le putu spune McAuliff în acel moment.

– Da, răspunse omul Halidonului. Hai să coborîm. Te aşteaptă un om.

Călăuza îi conduse în jos, pe panta stîncoasă. Cinci minute mai tîrziu, toţi trei se aflau în partea stîngă a comunităţii. De sus, Alex nu-şi dăduse prea bine seama de înălţimea copacilor ce înconjurau din toate părţile sălaşurile primitive. Liane groase coborau răsucite pînă la pămînt şi ferigi imense îşi înălţau ramurile din tufişurile întunecate.

Dacă platoul ar fi fost cu cincisprezece metri mai înalt, îşi zise McAuliff, nimic din ce observase n-ar mai fi fost vizibil.

Adăpostiţi de natură.

Ghidul porni pe o cărare ce părea să treacă printr-un grup de colibe din zona acoperită de vegetaţie.

Locuitorii erau îmbrăcaţi, ca majoritatea oamenilor ce trăiau pe dealurile jamaicane, cu haine uşoare şi largi, dar aici McAuliff remarcă ceva deosebit, insesizabil din primul moment. Era o diversitate de pantaloni kaki suflecaţi, rochii în culori închise, cămăşi albe din bumbac şi bluze cu imprimeuri – toate obişnuite, cum puteau fi văzute în toată insula. De fapt, în toate ţările îndepărtate – în Africa, Australia, Noua Zeelandă – unde băştinaşii luaseră ce putuseră – mai bine zis furaseră – din echipamentul de protecţie al invadatorilor albi. Nimic neobişnuit... dar ceva cu totul deosebit, iar Alex nu reuşea cu nici un chip să stabilească diferenţa.

Apoi înţelese. În aceeaşi clipă în care constată că mai observase ceva. Cărţi.

Cîţiva – trei sau patru sau cinci, poate – dintre zecile de băştinaşi ai acestei comunităţi duceau *cărţi* sub braţ sau în mînă.

Iar hainele erau *curate*. Se vedeau pete de umezeală, de transpirație, evident, și praf pe cei veniți de la munca cîmpului sau noroi de la lac, însă exista o curățenie nemaiîntîlnită în comunitățile de pe dealuri sau din regiuni îndepărtate: Africa, Australia, Noua Guinee sau Jacksonville, Florida.

Era firesc să vezi băștinași purtînd haine în diverse stadii de uzură – rupte, găurite, chiar peticite. Dar veșmintele acestor oameni erau întregi, nerupte, negăurite.

Nu vechituri, nu haine furate care nu se potriveau.

Tribul lui Acquaba trăia în adîncul unei jungle primitive, dar nu era – asemenea altor comunități izolate – o rasă extenuată de primitivi striviți de sărăcie, care trăiau de azi pe mîine din roadele pămîntului.

În jurul colibelor și pe cărări, Alex văzu trupuri viguroase și ochi negri și limpezi, semne ale unei alimentații echilibrate și ale unei inteligențe ascuțite.

– O să mergem direct la Daniel, îi spuse Malcolm ghidului. Acum ești liber. Și îți mulțumesc.

Ghidul o luă spre dreapta, pe o cărare prăfuită ce părea să treacă pe sub un păienjeniș de liane groase. Își scoase centura și pistolul și își descheie haina. Comandoul ajunsese acasă, constată McAuliff. Își putea da jos costumul – zdrențuit cu premeditare.

Malcolm făcu un gest, întrerupînd gîndurile lui Alex. Cărarea pe care merseseră pe sub frunzele palmierilor coti la stînga, conducîndu-i într-un luminiș acoperit cu iarbă stufoasă. Această porțiune deschisă se întindea pînă dincolo de cursul de apă ce pornea de la baza cascadei. De cealaltă parte a torentului cu maluri late, terenul se înclina către o baricadă de piatră; dincolo de ea se aflau pășunile netede ce mărgineau malul de est al lacului.

Pe pajiştea imensă se vedeau bărbaţi care se îndreptau spre vite cu toiege în mîini. Era sfîrşitul după-amiezei, iar căldura soarelui se mai domolise. Trebuiau adăpostite vitele pentru noapte, îşi spuse McAuliff.

Mergea distrat în urma lui Malcolm, mai preocupat să observe tot ce putea din ciudatul sat izolat, cînd, deodată, înţelese încotro se îndreptau.

Spre poalele muntelui şi spre cascadă.

Ajunseră la marginea canalului ce alimenta lacul cu apă şi o luară la stînga. Alex constată că rîul era mai adînc decît părea de la distanţă. Înălţimea malurilor atingea vreo doi metri şi jumătate; impresia pe care o avusese privind de pe platou se datora pietrelor fixate cu grijă în pămîntul de pe cele două ţărmuri. Acest fenomen natural fusese controlat de om, ca şi cîmpurile cultivate, cu multe generaţii în urmă.

Se vedeau trei pasarele din scîndură, cu balustrade la înălţimea taliei şi stîlpi de susţinere pe fiecare mal, la care se ajungea pe nişte trepte de piatră... puse acolo de multă vreme. Podeţele se aflau la cincizeci de metri unul de altul.

Apoi McAuliff o văzu; de-abia se zărea, ascunsă cum era în spatele unui pîlc de arbori înalţi, ferigi uriaşe şi sute de liane înflorite, la poalele muntelui.

Era o construcţie din lemn. O casă mare cît o cabană, cu temelia suspendată deasupra canalului, apele repezi curgînd printre pilonii imenşi ce susţineau edificiul ascuns. De fiecare parte a pilonilor se găseau trepte – tot din piatră şi tot de mult construite – care duceau la o verandă spaţioasă, situată în faţa clădirii. La mijloc se afla o uşă.

De la orice distanţă – cu siguranţă şi din aer – clădirea era complet ascunsă privirii. Avea o lungime de vreo nouă metri,

dar lățimea ei nu putea fi apreciată, deoarece părea să se piardă în junglă și sub cascadă.

Apropiindu-se de treptele de piatră, McAuliff văzu altceva, ceva ce îl surprinse atît de mult, încît trebui să se oprească și să privească cu atenție. În partea de vest a clădirii, ieșind din interior și urcînd spre hățișul vegetal, se vedeau cabluri groase de culoare neagră. Malcolm se întoarse și zîmbi văzînd uimirea zugrăvită pe chipul lui Alex.

– Legătura noastră cu exteriorul, McAuliff. Semnale radio care sînt orientate spre rețelele telefonice din insulă. Seamănă cu telefoanele celulare, dar recepția e în general mai clară decît la telefoanele obișnuite. Imposibil de depistat, desigur. Acum hai să-l vedem pe Daniel.

– Cine e Daniel?

– E ministrul sfatului nostru. Această funcție se dobîndește în urma alegerii. Numai că mandatul lui nu depinde de calendar.

– Cine îl alege?

Zîmbetul păli pe chipul omului din Halidon.

– Sfatul.

– Și pe *el* cine-l alege?

– Tribul.

– Pare un sistem politic în toată regula.

– Nu tocmai, zise enigmatic Malcolm. Vino. Daniel ne așteaptă.

Omul Halidonului deschise ușa, iar McAuliff păși într-o încăpere cu tavan înalt și cu ferestre în partea superioară a pereților. Se auzea vuietul cascadei, amestecat cu freamătul junglei de afară. În cameră erau cîteva scaune de lemn – lucrate manual, nu de serie. În mijlocul peretelui din spate și în fața unei a doua uși masive se afla o masă la care ședea o tînără negresă, de vreo treizeci de ani. Avea pe „biroul" ei cîteva hîrtii,

iar în stînga fetei se afla un calculator alb. Nepotrivirea dintre un astfel de echipament şi locul în care se găsea îl surprinse pe Alex.

Apoi îşi stăpîni mirarea cînd văzu un telefon – consolă sofisticată, cu multe butoane – pe un raft din dreapta fetei.

– Ea e Jeanine, doctore McAuliff. Lucrează pentru Daniel.

Fata se ridică şi zîmbi scurt. Îl salută pe Alex dînd din cap, cu un aer şovăitor; îi aruncă apoi o privire îngrijorată lui Malcolm şi întrebă:

– Călătoria a decurs bine?

– De vreme ce l-am adus pe oaspetele nostru, se poate vorbi de un oarecare succes.

– Da, răspunse Jeanine, iar îngrijorarea ei se transformă în teamă. Daniel vrea să vă vadă imediat. Pe aici... doctore McAuliff.

Fata se duse spre uşă şi bătu de două ori. Fără să aştepte răspuns, apăsă pe clanţă şi deschise. Malcolm veni lîngă Alex şi-i făcu semn să intre. McAuliff pătrunse cu un pas şovăitor în biroul Ministrului Sfatului Halidonului.

Camera mare avea o singură fereastră uriaşă, din sticlă cu plumb, care ocupa cea mai mare parte a peretelui din fund. Priveliştea era stranie şi copleşitoare. La şase metri de geam se afla mijlocul cascadei, care ocupa întreaga zonă; nu se vedea altceva decît nesfîrşite tone de apă, revărsîndu-se cu un zgomot înăbuşit, dar distinct. În încăpere, în faţa ferestrei era o masă lungă cu pupitru din lemn negru ce strălucea. În spatele ei stătea în picioare omul numit Daniel, Ministrul Sfatului.

Era un jamaican cu trăsături ascuţite, afro-europene, de o înălţime uşor peste medie şi foarte zvelt. Trupul lui avea supleţea unui alergător de cursă lungă. Alex îi dădu în jur de patruzeci de ani. Faţa lui avea aspect tineresc, dar ochii erau ai unui adult.

Zîmbi – scurt, cordial, însă fără entuziasm – spre McAuliff și ocoli masa cu mîna întinsă.

Atunci Alex văzu că Daniel purta pantaloni albi de sport și o cămașă de un albastru închis, descheiată la gît. În jurul gîtului avea un batic alb de mătase, cu capetele trecute printr-un inel de aur. Era un fel de uniformă, se gîndi Alex. La fel ca sutana lui Malcolm.

– Bun venit, doctore. N-o să te întreb cum a fost călătoria. Am făcut-o și eu de multe ori. E un calvar.

Daniel strînse mîna lui McAuliff.

– Într-adevăr, spuse Alex cu prudență.

Ministrul se întoarse brusc spre Malcolm.

– Prezintă raportul! Nu trebuie să faci un secret din asta. Sau e acolo?

– Nu... Documentele lui Piersall sînt autentice. Sînt sigilate, iar McAuliff le are pregătite pentru a le trimite dintr-un loc aflat cam la patruzeci de kilometri de tabăra de pe Martha Brae. Nici el nu știe unde. Avem trei zile la dispoziție, Daniel.

Ministrul îl privea cu atenție pe călugăr. Apoi se întoarse încet la scaunul său din spatele mesei, fără să scoată un cuvînt. Rămase nemișcat, cu mîinile pe suprafața tăbliei. Ridică privirea spre Alex.

– Așadar, prin stăruința îndîrjită a unui expatriat fanatic, noi riscăm să fim... castrați. Dezvăluirea adevărului ne va face impotenți, știi asta, doctore McAuliff. O să fim jefuiți. Deposedați de ceea ce ne aparține. Iar responsabilitatea îți aparține... *dumitale*. Un geolog în serviciul lui Dunstone Limited. Și un foarte puțin probabil informator al Serviciului Britanic de Informații.

Daniel se uită la Malcolm.

– Lasă-ne singuri, te rog. Şi pregăteşte-te să pleci la Montego.

– Cînd?

– Asta depinde de vizitatorul nostru. El o să te însoţească.

– *Eu?*

– Da, doctore McAuliff. Dacă o să mai fii în viaţă.

28

– Nu există decît o singură ameninţare pe care o fiinţă umană o poate profera la adresa alteia şi care trebuie luată în seamă. Evident, e vorba despre ameninţarea cu moartea.

Daniel se dusese la fereastra enormă prin care se vedeau nesfîrşitele coloane de apă.

– Aşa e, abstracţie făcînd de oprimantele dispute ideologice, asociate, de obicei, cu cauze religioase ori naţionale.

– Şi, fiindcă pe mine nu mă interesează considerentele de ordin religios ori naţional, te aştepţi ca ameninţarea să aibă efect.

McAuliff stătea în picioare în faţa mesei lungi, lucioase. Nu i se oferise un scaun.

– Da, răspunse ministrul Sfatului Halidonului, întorcîndu-se de la fereastră. De bună seamă ţi s-a spus deja că problemele Jamaicăi nu sînt şi ale dumitale.

– „Nu e războiul meu", asta a fost formularea.

– Cine ţi-a spus asta? Charles Whitehall sau Barak Moore?

– Barak Moore e mort, zise Alex.

Ministrul era sincer surprins. După un scurt moment de tăcere meditativă, vorbi calm:

– Îmi pare rău. Era o piedică necesară în calea ofensivei lui Whitehall. Gruparea lui nu mai are cu cine să-l înlocuiască. Va trebui să fie numit altcineva...

Daniel se duse la masă, luă un creion şi notă ceva pe un carneţel. Rupse apoi pagina şi o puse alături. McAuliff văzu cu uşurinţă cuvintele pe care le scrisese ministrul – „De înlocuit Barak Moore". În acea zi a surprizelor, consecinţa mesajului nu era lipsită de interes.

– Doar atît? întrebă Alex, făcînd semn cu capul în direcţia paginii.

– N-o să fie simplu, dacă la asta te referi, răspunse Daniel. Ia loc, doctore McAuliff. Cred că a venit timpul să înţelegi cum stau lucrurile. Înainte de a merge mai departe.

Alexander Torquin McAuliff, geolog, avînd o companie pe strada 38 din New York, Statele Unite ale Americii, se aşeză pe un scaun lucrat de băştinaşi, într-un birou aflat în munţii inaccesibili ai lanţului Flagstaff, în inima impenetrabilei regiuni Cock Pit de pe insula Jamaica, ascultîndu-l pe un om numit Daniel, Ministrul Sfatului dintr-o sectă misterioasă cunoscută sub denumirea de Halidon.

Nu mai era în stare să gîndească. Putea doar să asculte. Daniel trecu în grabă peste etapele de început. Îl întrebă pe Alex dacă citise hîrtiile lui Walter Piersall. McAuliff încuviinţă.

Ministrul îi confirmă apoi acurateţea studiilor lui Piersall, care descoperise apariţia tribului lui Acquaba în urma războaielor marunilor de la începutul secolului al optsprezecelea.

– Acquaba era un fel de mistic, dar în fond un om simplu. O figură cristică, însă lipsită de compasiunea extremă asociată credinţei creştine. La urma urmei, strămoşii lui se născuseră în plină violenţă a junglei locuite de kromanti. Dar avea principii morale sănătoase.

– Care e sursa bogăţiei voastre? întrebă Alex, venindu-şi în fire. Dacă *există* bogăţie. Şi o sursă.

– Aurul, răspunse Daniel simplu.

– De unde?

– Din pămîntul ţării noastre.

– Nu există aur în Jamaica.

– Eşti geolog. Ar trebui să ştii. Există urme de depuneri cristaline în zeci de minereuri de pe insulă...

– Infime, interveni McAuliff. De mică importanţă şi atît de amestecate cu minerale fără valoare, încît fac imposibilă orice încercare de separare. Ar costa mai mult decît produsul rezultat.

– Şi totuşi... aur.

– Fără valoare.

Daniel zîmbi.

– Cum crezi că au ajuns să se amestece depunerile cristaline? Te-aş putea întreba – teoretic, dacă vrei – cum s-a născut insula Jamaica.

– Ca o masă de pămînt izolată în ocean. Transformări geologice...

Alex se opri. Ideea era copleşitoare prin simplitatea ei. Cu multe milioane de ani în urmă, o porţiune dintr-un filon de aur explodase din straturile de pămînt de sub apă, iar depunerile presau în masa de pămînt ce ieşea din apă.

– Doamne... există un filon...

– N-are rost să continuăm, spuse Daniel. Timp de secole,

legea colonială din Jamaica afirma categoric: toate metalele preţioase descoperite pe insulă erau proprietatea Coroanei. Asta a fost motivul esenţial pentru care nimeni nu le-a căutat.

– *Fowler*, zise McAuliff încet. Jeremy Fowler...

– Poftim?

– Secretarul Coroanei de la Kingston. Cu mai bine de o sută de ani în urmă...

Daniel făcu o pauză.

– Da. Mai exact, în 1883. Deci ăsta era fragmentul lui Piersall.

Ministrul Halidonului făcu altă însemnare pe carneţel: „Va fi înlăturat".

– Acel Fowler, spuse Alex încet. Ştia?

Daniel rupse pagina din carnet şi ridică privirea.

– Nu. El credea că îndeplineşte dorinţele unei grupări disidente a marunilor, care conspira cu un grup de proprietari de pămînt de pe coasta de nord. Obiectivul era distrugerea dosarelor ce consemnau existenţa unui tratat tribal, pentru ca mii de hectare de teren să poată fi defrişate şi cultivate. Pentru asta fusese plătit.

– Familia lui din Anglia crede şi acum lucrul acesta.

– De ce nu? Era vorba despre – ministrul zîmbi – *Serviciul Colonial*. Putem să ne întoarcem la chestiuni mai actuale? Vezi dumneata, doctore McAuliff, noi am vrea să înţelegi. *În amănunt.*

– Dă-i drumul.

Din spusele lui Daniel reieşea că Halidonul nu era interesat de puterea politică. Nu avusese niciodată astfel de ambiţii; rămăsese în afara statului, acceptînd punctul de vedere istoric conform căruia ordinea apare din haosul ideologiilor diferite,

chiar opuse. Ideile reprezentau monumente mai importante decît catedralele, iar un popor trebuie să aibă acces neîngrădit la ele. În aceasta consta lecția lui Acquaba. Libertate de mișcare, libertate de gîndire... libertate de a purta bătălii la nevoie. Religia Halidonului era umanistă în esență, iar zeii junglei – simboluri ale forțelor ce se luptau în permanență pentru libertatea muritorilor. Libertate de a supraviețui în lume într-un fel specific tribului, fără a impune această modalitate și altor triburi.

– Nu e o premisă rea, nu-i așa? întrebă Daniel încrezător.

– Nu, răspunse McAuliff. Și nici prea originală.

– N-ai dreptate, zise ministrul. Ideile pot avea sute de precedente, însă practica e aproape nouă... Triburile tind să se transforme pe măsură ce-și dezvoltă independența economică, pînă cînd devin nerăbdătoare să se impună în fața cît mai multor triburi. Asta e valabil de la faraoni pînă la Caesar; de la Imperiu – vezi Sfîntul Imperiu Roman, cel britanic etc. – pînă la Adolf Hitler; de la Stalin pînă la propriul vostru guvern alcătuit din fățarnici în căutare de prozeliți. Ferește-te de bigoți, McAuliff. Cu toții au fost bigoți în felul lor. Mulți sînt și acum.

– Dar dumneata, nu.

Alex se uită prin fereastra uriașă la torentul de apă ce se prăbușea de la înălțime.

– Dumneata doar decizi cine e... și acționezi în consecință. Liber „să porți o bătălie", cum spuneai.

– Crezi că e o contradicție de scopuri?

– Cred al naibii de tare. Mai ales cînd „a purta o bătălie" înseamnă să omori oameni... fiindcă nu sînt de acord cu ideea voastră în legătură cu ceea ce e acceptabil.

– Pe cine am omorît noi?

Alex își mută privirea de la cascadă spre Daniel.

– Hai să începem cu noaptea trecută. Doi cărăuși din echipa

de prospectare, care cîştigau probabil cîţiva dolari de la Serviciul Britanic de Informaţii. Pentru ce? Ca să stea cu ochii pe noi? Să raporteze ce-am mîncat la cină? Cine venea să ne vadă? Călăuza voastră, cel pe care îl numeau Marcus, spunea că sînt agenţi; i-a ucis. Şi pe un grăsan, pe nume Garvey, un om de legătură scund, în uniformă, şi care, te asigur, mirosea urît. Însă cred că un accident fatal pe drumul spre Port Antonio e o pedeapsă prea radicală. McAuliff făcu o pauză şi se aplecă în scaun. Aţi masacrat o întreagă echipă de prospectare şi nu ştiaţi decît că fuseseră angajaţi de Dunstone, din acelaşi motiv ca şi mine: căutau de lucru. Aţi putea justifica toate crimele astea, însă nici voi, nici altcineva nu e în stare să explice moartea lui Walter Piersall... Da, domnule Ministru Atotputernic, cred că voi înşivă daţi dovadă de un bigotism extrem.

Izbucnirea de furie a lui Alex fu urmărită cu luare-aminte de Daniel, care se aşezase pe scaunul din spatele mesei. Îşi propti piciorul în podea, împingînd uşor scaunul spre dreapta lui, către fereastra uriaşă.

– Cu peste o sută de ani în urmă, întreaga clădire se compunea doar din biroul ăsta! Unul dintre predecesorii mei de atunci insistase ca încăperea ministrului – pe atunci i se spunea „cameră“ – să aibă vedere spre cealaltă parte a cascadei. Pretindea că mişcarea constantă şi zgomotul înăbuşit te ajutau să te concentrezi, alungînd gîndurile lipsite de însemnătate... S-a dovedit că acest rebel de mult uitat avea dreptate. Nu încetez să mă minunez de explozia de forme şi modele. Şi în timp ce mă minunez, mintea chiar se concentrează.

– Ăsta-i modul dumitale de a-mi spune că toţi cei care au fost ucişi erau... gînduri neînsemnate?

Daniel trase scaunul la loc şi se întoarse cu faţa spre McAuliff.

– Nu, doctore. Încercam să găsesc o cale de a te convinge. O să-ţi spun adevărul, însă nu sînt sigur că o să-l crezi. Călăuzele, ghizii noştri – oamenii noştri infiltraţi, dacă vrei – sînt antrenaţi să-şi folosească *influenţa* oriunde e posibil. Frica, McAuliff, e o armă extraordinară. O armă nonviolentă; nu că noi am fi în mod obligatoriu nonviolenţi... Cărăuşii dumitale n-au murit. Au fost luaţi prizonieri, legaţi la ochi, duşi la periferia lui Weston Favel şi eliberaţi. Nu li s-a clintit un fir de păr din cap, dar au tras o sperietură zdravănă. Nu vor mai lucra pentru MI 5sau MI 6. Garvey *este* mort, dar nu l-am ucis noi. Domnul Garvey al dumitale vindea orice, inclusiv femei, mai ales tinere fete. A fost împuşcat pe drumul spre Port Maria de un tată înnebunit de durere, din motive lesne de înţeles. Noi doar ne-am asumat fapta... Susţii că am masacrat echipa de prospectare a lui Dunstone. Ar trebui să inversezi situaţia, doctore. Trei dintre cei patru oameni albi au încercat să masacreze echipa noastră de cercetare. Au omorît şase dintre tinerii noştri, după ce i-au chemat în tabără la discuţii.

– Unul dintre... aceşti oameni albi era agent britanic.

– Aşa ne-a spus şi Malcolm.

– Nu cred că un om antrenat de serviciile de informaţii ar putea ucide orbeşte.

– Malcolm îţi împărtăşeşte punctul de vedere. Un agent de informaţii e om şi el. Iar un om aflat în toiul luptei are de luat nişte decizii. Acest individ, oricine o fi fost, s-a pripit în adoptarea hotărîrilor.

– Al patrulea om? Înţeleg că el era deosebit.

– Da.

Brusc, privirea lui Daniel deveni meditativă.

– Era un om bun. Un olandez. Cînd a înţeles ce făceau camarazii lui, a protestat vehement. A alergat să-i avertizeze pe

ceilalți membri ai echipei noastre. Oamenii lui l-au împușcat.

Cîteva clipe, nici unul dintre ei nu vorbi. În cele din urmă, McAuliff întrebă:

– Dar Walter Piersall? Poți să-mi relatezi o poveste și despre el?

– Nu, spuse Daniel. Nu știm ce s-a întîmplat. Sau cine l-a ucis. Avem cîteva presupuneri, dar nimic mai mult. Walter Piersall era ultimul om de pe pămînt căruia i-am fi dorit moartea. Mai ales în acele împrejurări. Și dacă nu înțelegi asta, ești stupid.

McAuliff se ridică de pe scaun și merse către fereastra uriașă. Simțea ochii lui Daniel ațintiți asupra sa. Încercă să se concentreze asupra șuvoaielor de apă ce se prăbușeau în fața sa.

– De ce m-ai adus aici? De ce mi-ai spus atît de multe? Despre voi... și despre celelalte.

– N-aveam de ales. Pare puțin probabil ca dumneata să fi mințit, iar Malcom să se fi înșelat... îți înțelegem atît poziția, cît și formația. Cînd Malcolm a venit din Anglia, a adus cu sine dosarul dumitale complet de la MI 5. Sîntem dispuși să-ți facem o ofertă.

Alex se întoarse și-l privi pe ministru.

– Sînt sigur că e una pe care n-o pot refuza.

– Nu cu dragă inimă. E vorba despre viața dumitale. Și, deloc întîmplător, viețile colegilor dumitale din echipă.

– Pentru documentele lui Piersall?

– Pentru ceva mai mult, dar, desigur, și pentru acelea, răspunse Daniel.

– Continuă.

McAuliff rămase lîngă fereastră. Sunetul înăbușit al cascadei reprezenta, într-un fel, legătura lui cu exteriorul. Era o alinare.

– Ştim ce vor serviciile de informaţii britanice: lista cu numele celor din ierarhia lui Dunstone. Ale bancherilor internaţionali care îşi doresc din tot sufletul să transforme insula într-un sanctuar economic, într-o altă Elveţie. În urmă cu vreo cîteva săptămîni, s-au adunat cu toţii pe insulă, venind din toată lumea. La Port Antonio. Cîţiva şi-au dat numele reale, cei mai mulţi însă, nu. Perioada e favorabilă. Instituţiile bancare elveţiene renunţă pe rînd la regulile tradiţionale de păstrare a secretului. Desigur, sînt supuse unor presiuni extraordinare... Avem lista oamenilor de la Dunstone. Vom face un schimb.

– Lista pentru vieţile noastre? Şi pentru documente...

Daniel rîse, nu cu cruzime, dar nici cu blîndeţe. Era o expresie sinceră de amuzament.

– Doctore, am impresia că dumneata eşti obsedat de gînduri neînsemnate. E adevărat că acordăm o mare importanţă documentelor lui Piersall, nu însă şi britanicii. Trebuie să gîndim asemenea adversarilor noştri. Englezii îşi doresc cu tot dinadinsul lista lui Dunstone. Iar noi vrem mai presus de orice ca serviciile de informaţii britanice şi tot ce reprezintă ele să plece din Jamaica. Ăsta e schimbul pe care-l propunem.

McAuliff stătea nemişcat lîngă fereastră.

– Nu înţeleg.

Ministrul se aplecă în faţă.

– Cerem să înceteze influenţa engleză... şi a tuturor celorlalte naţiuni – *triburi*, dacă doreşti, doctore – asupra acestei insule. Pe scurt, Jamaica trebuie să fie lăsată jamaicanilor.

– Dunstone o să se opună, zise Alex şovăielnic. Aş îndrăzni să afirm că influenţa lui e cu mult mai periculoasă decît a oricui altcuiva.

– Dunstone e problema *noastră*; am elaborat planuri proprii în legătură cu compania asta. Dunstone a fost organizată

de genii financiare. Dar, după ce va pătrunde pe teritoriul nostru, avem la dispoziţie mai multe posibilităţi. Printre altele, exproprierea... Însă punerea lor în practică cere timp şi ştim amîndoi că serviciile britanice nu au timp. Anglia nu-şi poate permite să piardă Dunstone Limited.

Gîndurile lui McAuliff se întoarseră la camera din Hotelul Savoy... şi la recunoaşterea calmă, de către R.C. Hammond, a faptului că *latura economică a reprezentat un factor. Unul mai degrabă semnificativ.*

Hammond manipulatorul.

Alex se întoarse la scaun şi se aşeză. Înţelese că Daniel îi lăsa timp să se gîndească, să rumege consecinţele noii informaţii primite. Erau atît de multe întrebări; majoritatea, ştia asta, nu aveau răspuns, dar cîteva îl afectau în mod special. Trebuia să încerce.

– Cu cîteva zile în urmă, începu el stînjenit, cînd a murit Barak Moore, mi-a trecut prin minte faptul că Charles Whitehall nu mai avea contracandidat. La fel şi dumneata, acum. Am văzut ce-ai scris...

– Care-i întrebarea dumitale? se interesă politicos Daniel.

– Am avut dreptate, nu-i aşa? Există cele două extreme. Amîndouă au adepţi. Nu sînt doar fanatici fără importanţă.

– Whitehall şi Moore?

– Da.

– Nu prea. Ei sînt lideri charismatici. Moore *a fost*. Whitehall *este*. La toate naţiunile în curs de dezvoltare există în general trei grupări: stînga, dreapta şi confortabilul centru – tradiţionaliştii care au învăţat cum se desfăşoară lucrurile. Centrul este extrem de coruptibil, deoarece continuă aceleaşi activităţi birocratice stupide, dar cu o nouă, neaşteptată autoritate. Oamenii de centru sînt primii care trebuie înlocuiţi. Soluţia

ideală o constituie antrenarea celor mai mature elemente din ambele extreme. Realizarea unui echilibru paşnic.

– Şi asta aşteptaţi voi? Un fel de arbitru?

– Da. E foarte bine, doctore. Lupta are meritele ei, ştii bine lucrul acesta; în ambele tabere există elemente pozitive... Din nefericire, Dunstone ne îngreuiază sarcina. Trebuie să-i observăm pe combatanţi cu atenţie.

Ochii ministrului priviră în gol; din nou se văzu în ei un licăr aproape imperceptibil.

– De ce? întrebă Alex.

La început, Daniel ezită să răspundă. Apoi oftă.

– Foarte bine... Reacţia lui Barak Moore faţă de Dunstone ar fi fost violentă. O baie de sînge... haos. Whitehall ar fi la fel de primejdios. Ar încerca să încheie o înţelegere secretă temporară, la baza puterii aflîndu-se exclusiv considerente de ordin financiar. Ar putea fi manipulat la fel ca mulţi industriaşi germani, care credeau sincer că ei îl manevrau pe Hitler. Numai că această asociere întreţine puterea absolută... în mod absolut.

McAuliff se lăsă pe spate în scaun. Începea să înţeleagă.

– Deci, dacă Dunstone pleacă, o să vă întoarceţi la – cum spuneai? – lupta cea sănătoasă?

– Da, spuse calm Daniel.

– Asta înseamnă că voi vreţi acelaşi lucru ca şi serviciul britanic de informaţii. Cum de poţi pune condiţii?

– Pentru că soluţiile noastre sînt diferite. Avem şi timpul, şi convingerea că pînă la urmă vom obţine controlul. Englezii... şi francezii, şi americanii, şi germanii... nu le au. Dezastrele economice pe care le-ar suferi ar putea fi în avantajul nostru. Şi cu asta am încheiat subiectul. Noi avem lista cu oamenii lui Dunstone. Dumneata o să transmiţi oferta Serviciului Britanic de Informaţii.

– Mă duc cu Malcolm la Montego...

– Vei fi însoţit şi păzit, îl întrerupse cu asprime Daniel. Membrii echipei de prospecţiune sînt ostatici. Fiecare dintre ei va fi imediat executat dacă se va constata cea mai mică abatere de la instrucţiunile noastre.

– Şi dacă Serviciul Britanic de Informaţii nu vă dă crezare? Ce dracu' ar trebui să fac atunci?

Daniel se ridică în picioare.

– Te vor crede pe dumneata, McAuliff. Fiindcă excursia dumitale la Montego May va face parte din seria noutăţilor ce vor fi în curînd răspîndite în întreaga lume. Se vor resimţi şocuri profunde în capitalele mai multor ţări. Iar dumneata o să le spui agenţilor britanici că asta este dovada noastră.. E doar vîrful aisbergului Dunstone. A, or să te creadă, McAuliff. Exact la ora douăsprezece, timpul Londrei. Mîine.

– Asta-i tot ce ai de spus?

– Nu. Încă ceva. Cînd o să-nceapă piesa, gigantul alarmat – Dunstone – o să-şi trimită încoace ucigaşii. Pe lîngă alţii, şi dumneata vei fi o ţintă.

McAuliff se ridică înfuriat.

– Mulţumesc pentru avertisment, spuse el.

– N-ai pentru ce, răspunse Daniel. Acum, te rog să vii cu mine.

Afară, Malcolm, călugărul, discuta calm cu Jeanine. Văzîndu-l pe Daniel, amîndoi tăcură. Jeanine se întoarse spre el şi-i spuse:

– Avem veşti de la Martha Brae.

Alex se uită la ministru, apoi din nou la fată. „Martha Brae" însemna tabăra de prospecţiune. Vru să vorbească, dar Daniel îl opri.

– Orice-ar fi, spune-ne amîndurora.

– E vorba despre doi bărbaţi. Tînărul, Ferguson, şi specialistul în minereuri, Peter Jensen.

Alex răsuflă uşurat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Daniel. Începuse cu tînărul.

– O călăuză a venit în tabără şi i-a adus o scrisoare de la Arthur Craft Senior. În ea, Craft îi făcea promisiuni şi-l îndemna pe Ferguson să părăsească echipa şi să vină la Port Antonio, la Fundaţie. Cercetaşii noştri i-au urmărit şi i-au interceptat la cîţiva kilometri în josul rîului. Au fost reţinuţi acolo, la sud de Weston Favel.

– Craft a aflat de fiul său. Încearcă să-l cumpere pe Ferguson.

– Tîrgul s-ar putea să fie în avantajul Jamaicăi, iar Ferguson nu se află prea sus pe scara dumitale de valori.

– Eu l-am adus pe insulă. Pentru mine e valoros, răspunse Alex cu răceală.

– O să vedem.

Daniel se întoarse spre fată.

– Transmite cercetaşilor să rămînă pe loc. Să-i reţină pe Ferguson şi pe călăuză; vor primi instrucţiuni. Ce e cu Jensen?

– E în regulă. Cercetaşii sînt pe urmele lui.

– A părăsit tabăra?

– Pretinde că s-a rătăcit, aşa cred oamenii noştri. Azi-dimineaţă devreme, curînd după plecarea doctorului McAuliff, i-a cerut cărăuşului său să întindă ceea ce se cheamă... o linie la orizont. L-a pus pe om să meargă o distanţă apreciabilă, pînă cînd a desfăşurat tot firul de nailon. Se pare că ţineau legătura trăgînd de fir...

– Iar Jensen a tăiat firul şi a legat capătul din mîna lui de un arbust, o întrerupse Alex, vorbind repede. Şi făcînd un nod în jurul unei crengi din apropiere.

– De unde știi?

Daniel părea fascinat.

– E un truc foarte vechi și deloc amuzant la care recurg oamenii pe teren. O glumă nesărată. Se face cu începătorii.

Daniel se întoarse din nou spre fată.

– Deci cărăușul lui nu l-a găsit. Unde e Jensen acum?

– A încercat să-i ia urma lui Malcolm, replică secretara. Cercetașii spun că a fost foarte aproape. A renunțat și a tot dat tîrcoale dealului de la vest. De acolo poate supraveghea întreaga tabără. Toate căile de intrare.

– O să aștepte vreme de trei zile, înfometat și încolțit de feline. Nu îndrăznește să se întoarcă la Warfield cu mîna goală.

Daniel se uită la Alex.

– Știai că *el* te-a ales să conduci prospecțiunea?

– *El* m-a...

McAuliff amuți.

– Spune oamenilor noștri să rămînă lîngă el, ordonă ministrul. Să stea pe-aproape, dar să nu-l rețină... decît dacă folosește o stație radio care poate transmite pînă pe coastă. Numai în cazul acesta să-l ucidă.

– Ce dracu' tot spui? întrebă McAuliff mînios. N-ai nici un drept!

– Avem tot dreptul, doctore. Voi, aventurierii, ați venit în țara asta. S-o murdăriți cu *ticăloșiile* voastre. Nu-mi vorbi mie de *drepturi*, McAuliff! Apoi coborî vocea, adresîndu-se fetei: Convoacă sfatul.

29

Daniel îl conduse pe McAuliff pe scări, spre iarba deasă de pe malul stîng al minusculului canal cu ape repezi. Nici unul din ei nu vorbea. McAuliff îşi privi ceasul; era aproape opt. Soarele ce asfinţea îşi trimitea razele din spatele munţilor de la vest, împrăştiind o lumină spectrală, portocalie; dealurile mai apropiate se profilau în nuanţe de negru cafeniu, accentuînd impresia de înălţime a acestor imense fortăreţe naturale. Lacul era o întinsă suprafaţă de sticlă întunecată, lucind supranatural şi reflectînd umbrele masive ale munţilor şi fulgerările luminii solare.

Coborîră panta defrişată spre gardul de piatră ce mărginea păşunile. În capătul din stînga se afla o poartă; Daniel se apropie de ea, trase zăvorul mare şi o deschise. Îi făcu semn lui McAuliff să intre.

– Îmi cer scuze pentru izbucnirea de adineauri, zise ministrul în vreme ce mergeau pe cîmp. N-a fost corect. Din punctul meu de vedere, dumneata eşti o victimă, nu un agresor. Noi înţelegem asta.

– Dar dumneata ce eşti? O victimă? Sau un agresor?

– Eu sînt Ministrul Sfatului. Iar *noi* nu sîntem nici una, nici alta. Ţi-am explicat asta.

– Mi-ai explicat o mulţime de lucruri, dar tot nu ştiu nimic despre dumneata, spuse McAuliff, privind un animal ce se apropia de ei pe cîmpul întunecat.

Era un mînz care necheză şi se cabră şovăitor cînd ajunse în dreptul lor.

– Mînzul ăsta e mereu pregătit să evadeze, rîse Daniel, lovind uşor grumazul animalului. O să fie greu de dresat. *Hiii! Hiii!* strigă ministrul şi plesni mînzul peste crupă, făcîndu-l să tropăie, să se cabreze şi să alerge fornăind spre mijlocul păşunii.

– Poate că asta voiam să spun, zise Alex. Cum antrenezi... oamenii? Împiedicîndu-i să evadeze?

Daniel se opri şi-l privi pe McAuliff. Erau singuri pe păşunea întinsă, scăldată în culorile vii ale apusului de soare jamaican. Lumina contura silueta ministrului, dar îl împiedica pe McAuliff să-i vadă faţa. Nu vedea ochii lui Daniel, însă le simţea privirea.

– În multe privinţe, noi sîntem un popor simplu, spuse omul Halidonului. Tehnologia de care avem nevoie este adusă aici, împreună cu medicamente, unelte agricole şi altele. Oamenii noştri le transportă folosind drumuri de munte imposibil de depistat. În afară de asta, sîntem independenţi pe pămînturile noastre. Antrenamentul de care vorbeai derivă din faptul că sîntem conştienţi de imensele noastre bogăţii. Izolarea noastră nu prea e totală. După cum vei vedea.

Încă din copilărie, explică Daniel, unui membru al Halidonului i se spune că e privilegiat şi că trebuie să-şi justifice existenţa prin acţiunile din timpul vieţii sale. I se insuflă ideea contribuţiei personale încă din fragedă vîrstă, ca şi necesitatea de a-şi valorifica la maximum potenţialul propriu. I se descrie detaliat lumea exterioară – simplitatea şi complicaţiile ei; pacea şi violenţa ei; binele şi răul. Nu i se ascunde nimic; imaginaţia tinerilor nu e lăsată s-o ia razna. Tentaţiile reale sînt echilibrate – puţin cam aspru, admise Daniel – de pedepse reale.

Înainte de a împlini doisprezece ani, adolescentul este

examinat serios de către profesori, de bătrînii Sfatului şi, în final, chiar de către ministru. În funcţie de rezultate, tinerii sînt selectaţi pentru instruire în lumea exterioară. Urmează trei ani de pregătire, axaţi pe dezvoltarea talentelor personale sau deprinderea unor meserii.

La vîrsta de şaisprezece ani, tînărul e luat din sînul comunităţii şi trimis la reşedinţa unei familii din lumea exterioară care face parte din trib. Cu excepţia rarelor întoarceri în comunitate şi a întîlnirilor cu părinţii naturali, familia din exterior urmează să-l supravegheze pe tînăr un anumit număr de ani.

– Nu aveţi şi eşecuri? întrebă Alex.

– Rareori, răspunse Daniel. Procesul de selectare e foarte minuţios.

– Ce se întîmplă cînd nu e suficient de minuţios? Dacă există...

– N-o să-ţi răspund la întrebarea asta, îl întrerupse ministrul. Îţi voi spune doar că Labirintul lui Acquaba e o ameninţare cu care nu se poate compara nici o închisoare. Asta menţine numărul contravenţiilor la un nivel minim. Eşecurile sînt extrem de rare.

Tonul vocii lui Daniel îi tăie lui Alex cheful de a dezvolta subiectul.

– Pe urmă sînt aduşi înapoi?

Daniel încuviinţă.

Natalitatea în cadrul Halidonului era controlată cu acordul membrilor săi. Daniel pretindea că există o contrapondere între numărul cuplurilor care voiau mai mulţi copii şi acela al cuplurilor ce îşi doreau mai puţini, uneori chiar deloc. Şi, spre surprinderea lui McAuliff, ministrul adăugă:

– Căsătoriile se fac între noi şi cei de afară. E, desigur, inevitabil şi, prin forţa lucrurilor, de dorit. Însă este o procedură complicată care se desfăşoară după reguli stricte.

– Un proces de selectare invers?

– Cel mai sever cu putință. Controlat de supraveghetori.

– Ce se întîmplă dacă o căsnicie...

– Nici răspunsul ăsta nu ți-l pot da, doctore.

– Bănuiesc că pedepsele sînt aspre, zise McAuliff încet.

– N-ai decît să bănuiești ce vrei, spuse Daniel și porni din nou la drum. Dar cel mai important e să înțelegi că avem zeci... sute de supraveghetori – și școli – în multe țări ale lumii. În orice profesiune, în toate guvernele, în zeci de universități și institute de pretutindeni. N-o să știi niciodată cine e membru al Halidonului. Și asta e amenințarea noastră, suprema noastră protecție.

– Vrei să spui că, dacă eu voi dezvălui ceea ce știu, voi o să mă omorîți?

– Pe dumneata și pe toți membrii familiei dumitale. Soție, copii, părinți... iar dacă nu ai, pe amante, asociați, apropiați, orice persoană care a avut sau are vreo importanță în viața dumitale. Identitatea dumitale și orice amintire despre dumneata vor dispărea.

– N-ai cum să cunoști fiecare persoană cu care vorbesc, telefoanele pe care le dau, locul unde mă aflu în orice moment. Așa ceva e imposibil. Aș putea ridica o întreagă armată; ți-aș veni de hac.

– Dar n-o s-o faci, spuse Daniel cu un calm ce contrasta cu izbucnirea de mînie a lui McAuliff. Din același motiv pentru care nici alții n-au făcut-o... Vino. Am ajuns.

Se aflau la capătul cîmpiei. Mai departe începea vegetația tentaculară a pădurii din Cock Pit, aruncînd umbre întunecate.

Brusc, aerul se umplu de un sunet cu o rezonanță teribilă. Era un geamăt, o lamentație inumană. Tonalitatea era gravă, îți tăia respirația, învăluia totul și reverbera de pretutindeni. Era sunetul unui instrument gigantic de suflat, înălțîndu-se încet,

coborînd într-un motiv muzical necunoscut, intensificîndu-se din nou pînă la strigătul de jale al unei melodii cu volum ridicat.

Se auzea mai tare, tot mai tare, ecourile luînd acum tonuri de bas şi făcînd să vuiască jungla şi munţii înconjurători, pînă cînd însuşi pămîntul păru că vibrează.

Apoi se opri, iar McAuliff rămase ţintuit locului şi văzu în depărtare contururile unor siluete ce mergeau încet, spre o ţintă precisă, în cadenţă, peste cîmpul acoperit de întunericul ce se lăsase. Cîţiva dintre ei purtau torţe, cu flăcări mici.

La început erau doar patru sau cinci, venind dinspre direcţia porţii. Apoi apărură cîţiva de pe malul sudic al lacului lucitor; alţii ieşeau din întuneric dinspre partea de nord. Bărci cu fundul plat traversau suprafaţa apei, fiecare cu cîte o singură torţă.

În cîteva minute se strînseră zece, apoi douăzeci, treizeci... pînă cînd McAuliff încetă să mai numere. Veneau din toate părţile. Zeci de trupuri ce mergeau legănîndu-se încet pe cîmpiile cuprinse de umbrele nopţii.

Toţi se îndreptau spre locul unde Alex stătea alături de Daniel.

Geamătul inuman se auzi din nou. Mai tare – dacă era posibil aşa ceva – decît înainte, iar McAuliff se trezi ducîndu-şi mîinile la urechi; vibraţiile pe care le simţea în cap îi provocau durere – adevărata *durere*.

Daniel îl atinse pe umăr; Alex se întoarse brusc, de parcă ar fi fost lovit cu violenţă. Preţ de o clipă chiar aşa crezuse, într-atît de cumplite erau senzaţiile provocate de zgomotul asurzitor al oribilei tînguiri.

– Vino, zise blînd Daniel. *Hollydawn** te poate vătăma.

---

* *Hollydown* – răsărit sfînt; are o pronunţie foarte apropiată de cea a cuvîntului *Halidon* (n. tr.).

McAuliff auzise bine. Daniel pronunţase „hollydawn" nu „halidon". De parcă reverberaţia zgomotului asurzitor îl determinase să recurgă la un limbaj mai primitiv.

Daniel porni repede înaintea lui McAuliff spre ceea ce lui Alex i se păru a fi un zid de arbuşti. Apoi omul Halidonului începu să coboare într-un fel de tranşee săpată în junglă. Alex alergă să-l ajungă din urmă şi aproape căzu într-un coridor lung şi abrupt de trepte cioplite în piatră.

Scările se lărgeau pe măsură ce cobora, pînă cînd McAuliff descoperi că dădeau într-un amfiteatru primitiv, ai cărui pereţi se înălţau cu zece-doisprezece metri deasupra pămîntului.

Scările se transformară într-un culoar ce trecea printre rînduri de bănci săpate în piatra curbată. Şi, dintr-o dată, sunetul asurzitor de afară nu se mai auzi. Încetase. Se aşternuse tăcerea. Amfiteatrul, scobit într-un fel de carieră de piatră, bloca orice alte zgomote.

McAuliff rămase pe loc şi se uită la mica sursă de lumină: o flacără joasă ce lumina peretele de stîncă din fundul amfiteatrului. În acel perete era încastrată o tăblie din metal galben şi mat. Iar pe tăblie se afla o mumie. În faţa ei se vedeau nişte zăbrele subţiri, confecţionate din acelaşi material galben.

McAuliff nu trebui să se apropie ca să-şi dea seama despre ce metal era vorba: aur.

Iar mumia străveche – cîndva un om uriaş – aparţinea descendentului mistic al căpeteniilor kromanti.

Acquaba.

Rămăşiţele păstrate ale strămoşului... înfruntînd secolele. Adevărata cruce a tribului lui Acquaba. Păstrată pentru ca adepţii s-o vadă. Şi să priceapă.

– Pe aici.

Daniel vorbise în şoaptă, însă Alex îl auzise clar.

– O să stai lîngă mine. Te rog să te grăbeşti.

McAuliff coborî restul scărilor către podeaua spaţiului scobit în stîncă şi spre omul Halidonului, în partea dreaptă a scenei primitive. Ieşind din perete, se vedeau două blocuri de piatră; Daniel arătă spre unul din ele: era locul cel mai apropiat de mumia lui Acquaba, la mai puţin de trei metri distanţă.

McAuliff se lăsă pe piatra dură, cu ochii la catafalcul deschis din aur masiv. Cadavrul smochinit era înveşmîntat într-o robă de un negru roşcat; mîinile şi picioarele dezgolite păreau imense, ca şi capul. Ţinînd seama de micşorarea provocată de trecerea a două secole, omul trebuie să fi fost uriaş – de peste doi metri înălţime.

Singura torţă de sub sicriul de aur arunca umbre tremurate pe perete; zăbrelele subţiri din faţa raclei scobite în piatră scînteiau în lumină. Cu cît te uitai mai bine, îşi zise Alex, îţi dădeai seama că era vorba despre lăcaşul unui zeu expus la loc de cinste. Un zeu care străbătuse pămîntul şi-l lucrase – două sute de ani nu putuseră şterge urmele de pe mîinile şi picioarele enorme. Dar acest zeu, acest bărbat nu trudise ca alţii...

Auzi zgomotul unor paşi înăbuşiţi şi ridică privirea spre micul amfiteatru. Prin intrarea ascunsă de întuneric cobora scările o procesiune de bărbaţi şi femei care se răspîndi printre băncile de piatră şi se aşeză.

În tăcere.

Cei care purtau torţe stăteau la distanţă egală unul de altul, la diferite niveluri, lîngă pereţii opuşi.

Cu toţii priveau la mumia aflată în spatele zăbrelelor de aur. Concentrarea lor era totală, de parcă zeul le-ar fi transmis-o.

În tăcere.

Deodată, ca din senin, zgomotul făcut de *hollydawn* sfîşie liniştea cu impactul unei explozii. Lamentaţia furtunoasă părea

să izbucnească din măruntaiele pămîntului acoperit de stînci, zdrobindu-se de piatră, ieşind din imensul abis ce era mormîntul lui Acquaba.

McAuliff simţi că i se taie respiraţia şi că sîngele i se urcă la cap. Îşi îngropă faţa între genunchi, îşi puse palmele la urechi, tremurînd din tot corpul.

Strigătul se auzea tot mai tare, un teribil curent de aer şuierător ce se intensifica demenţial. *Urechile omului nu pot suporta aşa ceva!* îşi spuse McAuliff tremurînd... aşa cum nu mai tremurase niciodată în viaţa lui.

Apoi totul se sfîrşi, iar liniştea se instală din nou.

McAuliff se ridică încet, lăsînd mîinile în jos şi înşfăcînd piatra de sub el, într-un efort de a-şi stăpîni spasmele violente ce-i zguduiau trupul. Ochii îi erau înceţoşaţi, sîngele îi zvîcnea în tîmple; se linişti treptat şi ridică privirea către rîndurile de membri ai Halidonului, acei oameni aleşi ai tribului lui Acquaba.

Fiecare dintre ei privea fix, cu ochii la străvechea mumie din spatele gratiilor de fier.

Alex îşi dădu seama că nu-şi schimbaseră poziţia în timpul delirului asurzitor care pe el aproape că-l scosese din minţi.

Se întoarse către Daniel; fără să vrea rămase cu gura căscată. Şi Ministrul Sfatului era încremenit, cu ochii negri larg deschişi, cu maxilarele încleştate şi chipul imobil. Dar se deosebea prin ceva faţă de ceilalţi: pe obrajii lui Daniel curgeau lacrimi.

– Sînteţi nebuni... cu toţii, zise Alex încet.

Daniel nu-i răspunse. Daniel nu-l putea auzi. Era hipnotizat.

Toţi se aflau în aceeaşi stare. Aproape o sută de bărbaţi şi femei, stăpîniţi fără putinţă de scăpare de o forţă ce depăşea puterea lui de înţelegere.

Autosugestie. Somnolenţă autoindusă. Hipnoză în grup.

Oricare ar fi fost explicaţia, fiecare individ aflat în acel amfiteatru primitiv era fermecat de ceva inaccesibil.

Alexander se simţea ca un intrus; asista la un ritual prea intim pentru ochii lui. Totuşi, nu el ceruse să vină acolo. Îl obligaseră să fie martor.

Însă acest lucru îl umplea de mîhnire. Şi nu putea înţelege. Aşa că se uită la cadavrul ce fusese cîndva uriaşul Acquaba.

Privi cu atenţie pielea zbîrcită a feţei, ochii închişi, odihnindu-se în moarte, mîinile imense împreunate strîns peste roba de un negru roşcat.

Apoi din nou faţa... ochii... ochii...

O, Doamne! O, Hristoase!

Umbrele îi jucau feste... teribile, cumplite feste.

Trupul lui Acquaba se mişca.

Ochii se deschiseră; degetele mîinilor imense se desfăcură, palmele se răsuciră, braţele se înălţară... la cîţiva centimetri deasupra robei străvechi.

În semn de rugăciune.

Apoi nu se mai văzu nimic.

Doar un cadavru mumificat în spatele unui grilaj de aur.

McAuliff îşi lipi spatele de zidul din stîncă, încercînd cu disperare să-şi vină în fire. Închise ochii şi respiră adînc, cu mîinile încleştate pe piatra de sub el. *Nu* putea să se fi *întîmplat*! Era un fel de halucinaţie în masă, realizată prin vreun trucaj, însoţită de aşteptările grupului şi de acel afurisit sunet nepămîntean ce-i spărgea timpanele! Totuşi, el *văzuse*! Şi asta avusese un efect îngrozitor. Nu ştia cît durase – un minut, o oră, un deceniu de teroare – pînă cînd auzi cuvintele lui Daniel:

– Ai *văzut*. O afirmaţie făcută cu blîndeţe. Nu te teme. N-o să mai vorbim niciodată despre asta. Nu e nimic rău. Numai bine.

– Eu... eu...

Alexander nu putea vorbi. Transpirația îi șiroia pe față, deși în amfiteatru era răcoare.

Daniel se ridică și se duse către centrul platformei de piatră. În loc să se adreseze tribului lui Acquaba, el se întoarse către McAuliff. Vorbea în șoaptă, dar, ca și mai devreme, cuvintele se auzeau clar, reverberînd în pereți.

– Învățăturile lui Acquaba îi vizează pe toți oamenii, după cum învățăturile tuturor profeților se adresează tuturor. Dar puțini ascultă. Totuși, lucrarea trebuie să continue. Pentru cei care o pot îndeplini. E foarte simplu. Acquaba a fost înzestrat cu haruri... mai presus de imaginația celor care nu ascultă niciodată; care doar fură și corup. De aceea noi ieșim în lume fără să fim observați. Și facem tot ce putem. Așa trebuie să fie întotdeauna, fiindcă dacă lumea ar ști, ne-ar impune legile ei, iar Halidonul, tribul lui Acquaba și învățăturile lui ar fi distruse... Noi nu sîntem nebuni, doctore McAuliff. Noi știm cu cine vorbim, cui împărtășim secretele noastre. Și dragostea noastră. Dar nu ne înțelege greșit. Putem și să ucidem; vom ucide pentru a proteja tezaurul lui Acquaba. În această privință sîntem periculoși. Aici nu încape tîrguială. Ne vom distruge pe noi înșine și tezaurul nostru dacă lumea de afară se va amesteca în treburile noastre. Eu, în calitate de Ministru al Sfatului, îți cer să te ridici, doctore McAuliff. Și să te întorci cu spatele la tribul lui Acquaba, la acest Sfat al Halidonului, și să stai cu fața la perete. Ceea ce vei auzi, uitîndu-te numai la zid, sînt voci ce vor dezvălui locuri și cifre. Dar nu vei vedea chipuri, nu vei ști niciodată cine sînt cei care vorbesc. O să afli doar că aceia vor porni la drum purtînd bogăția Acquabei.

Cheltuim mari sume de bani, pretutindeni în lume, concentrîndu-ne, pe cît ne stă în putință, asupra zonelor unde e multă suferință umană. Regiuni bîntuite de foamete, dezastre de

tot felul. Multe mii de oameni sînt ajutați zilnic de Halidon. Zilnic. În mod concret.

Te rog să te ridici în picioare și să stai cu fața la perete, doctore McAuliff.

Alexander se conformă. Preț de o clipă, ochii îi căzură pe trupul lui Acquaba. Apoi își aținti privirea la zidul înalt de piatră. Daniel continuă:

– Contribuțiile noastre nu au drept scop obținerea de capital politic sau influență. Procedăm așa deoarece deținem bogății ascunse și avem obligația de a urma învățăturile lui Acquaba.

Însă lumea nu e pregătită să accepte metodele noastre, cele ale lui Acquaba. Ipocrizia mondială ne-ar afecta, ne-ar determina poate să ne distrugem. Iar asta e inadmisibil.

Așa că trebuie să înțelegi un lucru, doctore McAuliff. Dincolo de certitudinea că vei muri dacă vei dezvălui ceea ce știi despre tribul lui Acquaba, există o altă certitudine, cu mult mai importantă decît viața dumitale: activitatea Halidonului va înceta. Aceasta e suprema noastră amenințare.

Una cîte una, vocile prezentară raportul:

– Axa africană, Ghana. Patru sute nouăzeci de tone de grîne. Executant: Smythe Brothers, Capetown. Berclay's Bank.

– Sierra Leone. Trei tone de medicamente. Executant: Baldazi Pharmaceuticals, Algeria. Bank of Constantine.

– Axa Indochina. Vietnam, provinciile Mekong și Quan Tho. Personal specializat și echipament radiologic. Executant: Crucea Roșie elvețiană. Bank of America.

– Axa emisferei de sud-vest. Brazilia. Rio de Janeiro. Ser antitifoidic. Executant: Surgical Salizar. Banca Terceiro, Rio de Janeiro.

– Axa emisferei nord-vestice. Virginia de Vest. Apalasia. Douăzeci și patru de tone de alimente. Executant: Atlantic

Warehousing. Chase Manhattan. New York.

– Axa indiană: Dacca. Tabere de refugiați. Seruri, medicamente. Executant: Organizația Internațională pentru Refugiați. World Bank. Birmania...

Vocile bărbaților și ale femeilor rosteau monoton frazele scurte. Totul dură aproape o oră, iar McAuliff își dădu seama că mulți vorbeau de două ori, dar oferind informații diferite. Nimic nu se repeta.

În sfîrșit, se așternu tăcerea.

Un lung interval de tăcere. Apoi Alexander simți o mînă pe umăr. Se întoarse. Daniel îl privi în ochi.

– Înțelegi?

– Da, înțeleg, zise McAuliff.

Traversară cîmpia îndreptîndu-se spre lac. Zgomotele pădurii se amestecau cu murmurul munților și cu vuietul cascadei aflate la aproape doi kilometri către nord.

Se opriră la malul apei, iar Alex se aplecă, luă o pietricică și o aruncă în lacul care lucea întunecat, reflectînd lumina lunii. Se uită la Daniel.

– Într-un fel, dumneata ești la fel de periculos ca și ceilalți. Un singur om... avînd atît de mult... acționînd în secret. Fără verificări, fără bilanțuri. Ar fi atît de simplu ca binele să devină rău, iar răul – bine. Malcolm spunea că... mandatul dumitale nu e legat de calendar.

– Așa e. Sînt ales pe viață. Numai să-mi pot sfîrși treaba.

– Și să numești un succesor?

– Pot exercita o anume influență. Sfatul, desigur, are ultimul cuvînt.

– Atunci cred că ești și mai periculos.

– N-o să neg asta.

30

Călătoria spre Montego a fost mult mai ușoară decît marșul de la tabăra de pe malul rîului Martha Brae. În primul rînd, fiindcă o bună parte din drum au mers cu mijloace de locomoție motorizate.

Malcolm, a cărui sutană fusese înlocuită cu haine marca Savile Row, o luase către partea sud-estică a lacului, unde îi întîmpină o călăuză care îi conduse la poalele unui povîrniș ascuns de vegetația tropicală. O cabină de oțel cu cablurile groase mascate de stînci îi transportă peste prăpastia enormă către a doua călăuză, care-i instală într-un vagonet ce mergea pe cablu sub linia de vizibilitate a pădurii.

La capăt, o a treia călăuză îi duse printr-o serie de caverne, cunoscute sub denumirea de Grota Pașilor Repezi. Malcolm îi spuse lui Alex că fusese botezată astfel de către pirații din secolul al șaptesprezecelea, care fugeau de pe țărmul lui Bluefield's Bay ca să-și ascundă comorile pe fundul bălților adînci din peșteri. Mai exista și o altă explicație a numelui – condiderată de unii mai plauzibilă – potrivit căreia, dacă un călător nu pășea cu atenție, risca să alunece și să se prăbușească într-o groapă. De cele mai multe ori, el se rănea, dar nici să moară nu era imposibil.

McAuliff mergea aproape de călăuză, cu fascicolul lanternei îndreptat spre întunericul din fața lui.

După ce ieşiră din peşteră, trecură printr-o scurtă porţiune de junglă şi ajunseră la primul drum pe care-l întîlniseră pînă atunci. Călăuza puse în funcţiune o mică staţie radio; zece minute mai tîrziu, un Land Rover apăru dintr-o văgăună întunecată de la vest.

Vehiculul părăginit traversă un păienjeniş de drumuri lăturalnice de ţară, şoferul avînd grijă să facă cît mai puţin zgomot; cobora pantele dealurilor cu motorul oprit şi stingea farurile cînd se apropiau de vreo regiune populată. Drumul dură o jumătate de oră. Trecură printr-un sat al marunilor, Accompong, şi merseră spre sud cîţiva kilometri, pînă la o cîmpie întinsă.

În întuneric, la capătul pajiştii, un mic avion era scos dintr-un ascunziş de ferigi şi salcîmi. Se suiră în aparatul cu două locuri, iar Malcolm trecu la cîrmă.

– Asta e singura parte dificilă a călătoriei, zise acesta din urmă în timp ce rulau pe sol pentru decolare. Trebuie să zburăm aproape de pămînt ca să evităm radarul. Din nefericire, la fel procedează şi avioanele traficanţilor de droguri. Iar noi ne temem mai puţin de autorităţi decît de vreo ciocnire.

Fără incidente, deşi se intersectară cu cîteva avioane ale contrabandiştilor, aterizară pe terenul unei ferme îndepărtate, la sud-vest de Unity Hall. De acolo mai aveau de mers cincisprezece minute pînă la Montego.

– Am trezi bănuieli dacă am rămîne în zona rezervată negrilor din oraş. Dumneata – din cauza culorii pielii, iar eu datorită hainelor mele şi felului cum vorbesc. Iar mîine trebuie să ne deplasăm în zona albilor.

Se duseră la Cornwall Beach Hotel, unde se înregistrară la zece minute unul după altul. Îşi luară camere alăturate, dar fără legătură între ele.

Era ora două dimineața, iar McAuliff se prăvăli în pat, epuizat. Nu dormise de patruzeci și opt de ore. Și totuși, somnul se lăsă așteptat o bună bucată de vreme.

Se gîndea la multe. La strălucitul, singuraticul, stingherul James Ferguson și la plecarea lui bruscă la Fundația Craft. O adevărată dezertare. Fără explicații. Alex spera ca, pentru glumeț, Craft să fie soluția. Fiindcă el n-ar mai fi avut niciodată încredere în tînărul botanist.

Și la fermecătorii soți Jensen... hipercorecți în relația cu manipulatorii de la Dunstone Limited.

La „liderul charismatic" Charles Whitehall, așteptînd să călărească pe „calul negru al lui Pompei" prin Victoria Park. Whitehall nu era pe potriva Halidonului. Tribul lui Acquaba nu l-ar fi tolerat.

Iar învățăturile lui Acquaba respingeau violența lui Lawrence, uriașul băiat-bărbat... succesorul lui Barak Moore. „Revoluția" lui Lawrence n-avea să aibă loc. Nu în felul cum o concepea el.

Alex se gîndi la Sam Tucker. Ciolănosul și statornicul prieten, cu o forță herculeană. Avea să găsească Sam ceea ce căuta în Jamaica? Pentru că, în mod sigur, căuta ceva.

Dar cel mai mult se gîndea la Alison. La adorabilul ei rîs abia schițat, la ochii albaștri, limpezi, la aprobarea ei calmă, care exprima o mare putere de înțelegere. Cît de mult o iubea!

Se întrebă, în timp ce conștiința îi aluneca în spațiul cenușiu, indeterminat al somnului, dacă putea rămîne împreună.

După sfîrșitul acelei nebunii.

Dacă mai rămîneau în viață.

Lăsase instrucțiuni la recepție să fie trezit la ora 6.45. Douăsprezece fără un sfert, ora Londrei. Miezul nopții pentru Halidon.

Cafeaua sosi în şapte minute, la douăsprezece fără opt minute. Telefonul sună trei minute mai tîrziu. La cinci minute înainte de prînz – ora Londrei. Era Malcolm, dar nu se afla în camera de hotel, ci la biroul din Montego Bay al agenţiei Associated Press, pe St. James Street. Voia să se asigure căAlex se trezise şi avea radioul deschis. Poate că şi televizorul.

McAuliff le deschise pe amîndouă.

Malcolm îi promise să-l sune mai tîrziu.

La şapte – douăsprezece, ora Londrei – fără trei minute, se auzi o bătaie rapidă în uşa camerei de hotel. Alexander era uimit. Malcolm nu-i spusese nimic despre vreun vizitator; nimeni nu ştia că se afla în Montego Bay. Se apropie de uşă.

– Da.

Omul aflat de cealaltă parte a uşii rosti cuvintele ezitant, cu o voce profundă, familiară:

– Dumneata eşti, McAuliff?

Şi deodată, Alexander înţelese. Simetria, sincronizarea erau nemaipomenite; numai nişte minţi extraordinare puteau concepe şi executa o asemenea lovitură simbolică.

Deschise uşa.

R.C. Hammond, de la Serviciul Britanic de Informaţii, stătea pe coridor, încremenit, cu o expresie de surprindere stăpînită.

– Doamne Sfinte, dumneata eşti! Nu l-am crezut. Semnalele de pe malul rîului... Nu ni s-a părut nimic neobişnuit, absolut nimic!

– Asta, spuse Alex, e una din cele mai lamentabile opinii pe care le-am auzit vreodată.

– M-au tîrît din camera mea de la Kingston înainte să se lumineze de ziuă. M-au dus pe dealuri...

– Şi te-au adus cu avionul la Montego, completă McAuliff,

privindu-şi ceasul. Intră, Hammond. Mai avem un minut şi cincisprezece secunde.

– Pentru ce?

– O să aflăm amîndoi.

Vocea caraibeană ritmată şi ascuţită de la radio anunţă că era ora şapte în „paradisul însorit din Montego Bay". La televizor se vedea imaginea unei lungi plaje albe... o fotografie. Crainicul, cu un pronunţat accent englezesc, preamărea virtuţile „vieţii de pe insula noastră" şi ura bun venit „tuturor vizitatorilor din zonele cu climat rece", menţionînd imediat că la New York era viscol.

Douăsprezece, ora Londrei.

Nimic neobişnuit.

Nimic.

Hammond stătea lîngă fereastră, uitîndu-se în jos la apele verzi-albastre ale golfului. Tăcea; furia lui era aceea a unui om care pierduse controlul situaţiei, fiindcă nu cunoştea mişcările adversarilor săi. Şi, mai ales, de ce le făceau.

Manipulatorul era manipulat.

McAuliff şedea pe pat, cu ochii la televizor, unde rula un documentar de călătorie plin de minciuni despre „minunatul oraş Kingston". În acelaşi timp, radioul de pe noptieră emitea zgomotos muzică stridentă şi reclame pentru toate mărcile, de la Coppertone la Hertz. Din cînd în cînd se auzea vocea mieroasă, efeminată a Ministrului Sănătăţii, spunîndu-le femeilor de pe insulă că „nu trebuie să rămîneţi însărcinate", apoi repetarea buletinului meteo... prognozele neanunţînd niciodată cer „parţial noros", ci numai „parţial însorit".

Nimic neobişnuit.

Nimic.

Trecuseră unsprezece minute după douăsprezece, ora Londrei.

Încă nimic.

Apoi se întîmplă.

– Întrerupem această transmisie...

Şi, asemenea unui val neînsemnat ieşit din adîncurile oceanului – neluat în seamă la început, ţîşnind deodată din apă şi înălţîndu-se înfuriat – forma terorii prinse contur.

Primul anunţ era doar preludiul – un singur flaut schiţînd notele dominante ale temei ce avea să fie dezvoltată curînd.

Explozie şi moarte la Port Antonio.

Aripa estică a proprietăţii lui Arthur Craft fusese aruncată în aer, incendiul ce urmase devastînd restul clădirii. Exista temerea că printre morţi se afla şi patriarhul fundaţiei.

Se zvonea că seria de explozii fusese precedată de focuri de armă. Populaţia din Port Antonio era în panică.

Focuri de armă. Explozii.

Rar, e adevărat. Însă nu nemaiîntîlnit pe această insulă nu tocmai violentă. De o mînie stăpînită.

Următoarea „întrerupere“ se produse în mai puţin de zece minute. Era – în mod nimerit, îşi zise McAuliff – un reportaj de la Londra. În partea de jos a ecranului fusese inserat textul: CRIME LA LONDRA. REPORTAJUL INTEGRAL LA ORA EXACTĂ. Urmă un lung şir de reclame muzicale pentru a şterge cumva impresia neplăcută, apoi vocea reveni, de astă dată în cunoştinţă de cauză.

Detaliile erau încă sumare, dar nu şi concluziile. Patru persoane de rang înalt din guvern şi industrie fuseseră ucise. Un director de la Lloyds, un şef contabil de la Fisc şi doi membri în

Camera Comunelor, amîndoi conducînd departamente comerciale importante.

Metodele: două, deja familiare, două noi – frapante prin dramatismul lor.

O pușcă de mare calibru trăsese de la o fereastră spre intrarea cu copertină de la Belgrave Square. Un automobil dinamitat explodase într-o parcare din Westminster. Apoi noutățile: otravă – identificată drept stricnină – administrată într-un cocteil, provocînd moartea în două minute; o moarte oribilă, spasmodică, violentă... lama unui cuțit înfiptă într-un corp de pe stradă, la o intersecție aglomerată de pe Strand.

Nici un criminal nu fusese prins.

R.C. Hammond stătea lîngă fereastră, ascultînd vocea tulburată a crainicului jamaican. Cînd vorbi, se vedea limpede că e în stare de șoc:

– *Doamne*... Fiecare dintre oamenii ăștia a fost, într-un moment sau altul, sub lupă...

– Sub ce?

– Suspectat de mari infracțiuni. Abuzuri, extorcare de fonduri, fraude... Nimic nu s-a dovedit vreodată.

– S-a dovedit ceva acum...

Parisul fu următorul oraș. Reuters furniză primele știri, obținute de la toate agențiile de presă, după cîteva minute. Din nou, numărul victimelor era patru. Patru francezi – de fapt, trei bărbați și o femeie. Dar tot patru.

Și în acest caz fuseseră vizate figuri proeminente din industrie și guvern. Iar metodele erau identice: pușcă, explozibil, stricnină, cuțit.

Franțuzoaica patrona o casă de modă pariziană. O femeie extrem de crudă, considerată de mult timp o asociată a corsicanilor. Fusese împușcată de la distanță, în timp ce ieșea

pe uşa unui imobil din St. Germain-des-Près. Dintre cei trei bărbaţi, unul era membru al Departamentului financiar de la Elysée; Citröenul său explodase cînd întorsese cheia în contact, pe Rue du Bac. Ceilalţi doi francezi ocupaseră posturile de directori importanţi ai unor companii navale – cu sediul la Marsilia şi vase sub drapel paraguayan... proprietatea marchizului de Chatellerault. Primul se zbătuse spasmodic şi murise pe masa unei cafenele din Montmartre – avînd stricnină în cafeaua de dimineaţă. Celuilalt îi fusese sfîşiat pieptul cu un cuţit de măcelar, pe un trotuar aglomerat de lîngă Hotelul George V.

La cîteva minute după Paris urmă Berlinul.

Pe Kurfurstendam Strasse, *Unter Schriftführer* de la *Aussenpolitik* al Bundestagului fusese împuşcat de pe acoperişul unei clădiri apropiate, în timp ce se pregătea să plece la un dineu oficial. Un *Direktor* de la Mercedes-Benz oprise la un semafor de pe autostradă, cînd două grenade fuseseră aruncate pe scaunul din faţă al maşinii, distrugînd automobilul şi pe şofer în cîteva secunde. Unui cunoscut traficant de droguri i se găsise otravă în paharul cu bere, în barul de la Grand Hotel, iar un funcţionar de la *Einkunfte Finanzamt* fusese înjunghiat cu precizie – moarte instantanee – în inimă, în holul aglomerat al clădirii guvernului.

Apoi veni la rînd Roma. Un expert financiar al Vaticanului, un cardinal dispreţuit, devotat militanţilor religioşi ce-i jecmăneau în permanenţă pe săracii ignoranţi, fusese doborît de gloanţele unui asasin ce trăsese din spatele unei statui a lui Bernini, în Piaţa San Pietro. Un *funzionario* de la Mondadori intrase într-o fundătură de pe Via Condotti, unde automobilul său explodase. O doză letală de stricnină îi fusese administrată, într-un cappucino, unui *direttore* de vamă, la Aeroportul

Fiumicino. Unui important broker de la *Borsa Valori* i se înfipsese un cuţit în coaste în vreme ce cobora Scara Spaniolă spre Via Due Marcelli.

Londra, Paris, Berlin, Roma.

Şi întotdeauna cifra patru... iar metodele, identice: armă, explozibil, stricnină, cuţit. Patru moduri de operare, diferite şi ingenioase. Fiecare executant era surprinzător de conştient de senzaţionalul ştirii menite să şocheze. Toate crimele fuseseră comise de profesionişti; poliţia nu pusese mîna pe nici unul.

Posturile de radio şi televiziune renunţară la programele obişnuite. Pe măsură ce se anunţau numele victimelor, erau prezentate şi biografiile edificatoare. Şi se contură un alt model, ce confirma aprecierea lui Hammond în legătură cu cei patru englezi omorîţi: victimele nu aveau funcţii mărunte în industrie sau guvern. Exista un stigmat comun multora dintre ele, ce genera suspiciuni în legătură cu ceilalţi. Erau indivizi ce nu fuseseră ocoliţi de anchetele oficiale. După ce se formulară aceste prime aluzii, jurnalişti furioşi începură să caute febril şi dădură publicităţii zeci de zvonuri – şi mai mult decît zvonuri – fapte, învinuiri (reduse, în general, la aspecte nesemnificative), acuzaţii ale concurenţei păgubite, ale superiorilor şi subordonaţilor (înlăturate, retractate... nefondate), litigii (achitate de instanţă sau clasate din lipsă de probe).

Era o elegantă secţiune transversală a persoanelor suspectate. Defăimătoare, murdară – o aură a corupţiei.

Toate acestea se petrecură înainte ca ceasul de la mîna lui McAuliff să arate ora nouă. Două ceasuri după-amiază, ora Londrei. Două după-amiază în Myfair.

Respectiv ora de la Washington şi Londra.

Nimeni nu-şi ascundea neliniştea pe măsură ce soarele traversa Atlanticul, venind dinspre est. Se făceau tot soiul de

speculații sub imperiul isteriei; se sugera existența unei conspirații internaționale, a unei cabale a fanaticilor ipocriți care începuseră o violentă campanie de răzbunare în întreaga lume.

Aveau să ajungă și pe țărmurile Statelor Unite?

Dar, desigur, ajunseseră deja.

Cu două ore în urmă.

Primejdiosul gigant tocmai începuse să se agite, să recunoască semnele plăgii ce se întindea.

Prima veste ajunse în Jamaica din Miami. Radio Montego prinse posturi ce se întretăiau, analizînd, selectînd... retransmițînd în cele din urmă cuvintele diverșilor crainici, care se grăbeau să relateze evenimentele apărute pe telexurile agențiilor de presă.

Washington. Dimineața, devreme. Subsecretarul de stat al bugetului – o funcție evident politică, apărută în urma întrebărilor deschis formulate în legătură cu contribuțiile la campania electorală – fusese împușcat pe cînd făcea jogging pe un drum lăturalnic de țară; un motociclist descoperise cadavrul la ora 8.20; se estima că moartea survenise în ultimele două ore.

La amiază. Ora Londrei.

New York. Pe la ora șapte dimineața, cînd un anume Gianni Dellacroce – figură celebră a Mafiei – urca în limuzina sa Lincoln Continental, din garajul casei sale din Searsdale, s-a produs o explozie care a aruncat în aer întreaga anexă, omorîndu-l imediat pe Dellacroce și provocînd daune considerabile restului casei. Se zvonea că Dellacroce era...

La amiază. Ora Londrei.

Phoenix, Arizona. În jurul orei 5.15 dimineața, un anume Harrison Renfield, bancher internațional și magnat al afacerilor imobiliare, cu întinse proprietăți în Caraibe, murise la reședința sa de la Thunderbird Club, după o petrecere prelungită cu

asociații. Comandase un mic dejun și se bănuia că fusese otrăvit, deoarece se descoperise un chelner zăcînd inconștient pe holul ce ducea la apartamentul lui Renfield. Se solicitase o autopsie... Ora cinci dimineața în Arizona.

Douăsprezece, la amiază. Ora Londrei.

Los Angeles, California. Exact la ora 4 dimineața, fiul senatorului de Nevada – implicat recent (dar nu învinuit) într-o fraudă fiscală la Las Vegas – cobora dintr-o șalupă la debarcaderul din Marina del Ray. Șalupa era plină de oaspeți ce se întorceau de pe iahtul unui producător de film. Undeva între șalupă și baza cheiului, fiului senatorului de Nevada îi fusese sfîșiat abdomenul cu o lamă atît de lungă și o tăietură atît de adîncă, încît cartilajul șirei spinării îi ieșise prin rana din spate. Căzuse printre cheflii, iar mulțimea gălăgioasă începuse să-l îmbărbăteze, pînă cînd fluidul cald ce-i împroșcă pe cei din jur fu identificat drept sînge. Se iscase panică, oamenii fiind îngroziți, în ciuda stării avansate de ebrietate. Ora patru dimineața. Timpul Pacificului.

Douăsprezece la amiază. La Londra.

Tăcutul Hammond avea un aer năuc.

– Ultima moarte raportată a survenit la ora patru dimineața, ora douăsprezece la Londra. În fiecare țară au murit patru inși, uciși prin patru metode identice... Grupul de patru al triburilor arawak – odiseea morții... așa îi spun ei.

– Ce tot spui acolo?

– Negociază cu Halidonul, Hammond. N-ai de ales; asta e dovada lor. Spuneau că ăsta-i doar vîrful.

– Vîrful?

– Vîrful aisbergului Dunstone.

*

– Astea-s nişte cereri imposibile! răcni furios R.C. Hammond, cu vinişoarele de pe faţă umflate. *Nu* ne vor dicta nouă nişte *negrotei* afurisiţi!

– Atunci nu vei obţine lista.

– O vom lua *cu forţa* de la ei. Acum nu e momentul să încheiem tratate cu *sălbaticii*!

Alexander se gîndi la Daniel, la Malcolm, la incredibila comunitate de lîngă lac, la mormîntul lui Acquaba, la tezaurul lui Acquaba. Lucruri despre care nu putea, nu trebuia să vorbească. N-ar avea rost, aprecie el.

– Îţi dai seama cum s-au petrecut faptele sălbaticilor? Nu mă refer la crime, n-o să susţin ideea asta. Dar metodele, victimele... Nu te amăgi singur.

– Nu dau *doi bani* pe opiniile dumitale.

Hammond se îndreptă grăbit spre telefonul de pe noptieră. Alex rămase într-un fotoliu, lîngă televizor. Era a şasea oară cînd Hammond încerca să dea un telefon. Britanicul avea doar un număr la care putea să sune în Kingston; telefoanele ambasadei erau interzise în operaţiunile clandestine. De cîte ori reuşea să obţină o linie liberă cu Kingston – lucru nu tocmai uşor la Montego – numărul căutat era ocupat.

– *La naiba! Fir-ar să fie!* explodă agentul.

– Sună la ambasadă înainte de a face un atac de cord, spuse McAuliff. Tratează cu ei.

– Nu fi tîmpit, răspunse Hammond. Ei nu ştiu cine sînt eu. Nu folosim personalul ambasadei.

– Vorbeşte cu ambasadorul.

– Dumnezeule, la ce bun? Ce-ar trebui să-i spun? „Scuzaţi-mă, domnule ambasador, numele meu e aşa şi pe dincolo. Se întîmplă să fiu...“ Blestemata asta de explicaţie – dacă m-ar asculta fără să mă întrerupă – ar dura aproape o oră.

După care nebunul ar începe să trimită telegrame la Downing Street!

Hammond se întoarse la fereastră.

– Ce ai de gînd să faci?

– M-au izolat, înțelegi asta, nu?

Hammond rămase la fereastră, cu spatele la McAuliff.

– Așa cred.

– Scopul e să mă separe, să mă oblige să diger consecințele... ultimelor trei ore...

Vocea englezului se pierdu, lăsînd loc gîndurilor. McAuliff se mira.

– Asta ar însemna că ei cunosc numărul de la Kingston, că l-au deconectat cumva.

– Nu cred, zise Hammond, cu ochii ațintiți spre apele golfului. De-acum Kingston știe că eu am fost reținut. Oamenii noștri și-au activat fiecare contact de pe insulă, încercînd să repereze locul unde mă aflu. E normal ca telefonul să fie în permanență ocupat.

– Nu ești prizonier; ușa nu e încuiată.

Alex se întrebă deodată dacă avea dreptate. Se ridică din fotoliu, traversă încăperea și deschise ușa. Pe coridor se aflau doi jamaicani, lîngă ascensoare. Se uitară la McAuliff și, deși acesta nu-i cunoștea, recunoscu calmul stăpînit, pătrunzător al expresiilor de pe chipurile lor. Văzuse asemenea ochi, astfel de expresii în Munții Flagstaff. Erau membri ai Halidonului.

Alex închise ușa și se întoarse către Hammond, însă, înainte de a spune ceva, britanicul vorbi, tot cu spatele la el:

– Acum ai răspunsul? întrebă el calm.

– Sînt doi bărbați pe coridor, spuse McAuliff. Știai asta.

– Nu știam, dar am presupus. Sînt niște reguli de bază.

– Și tot mai crezi că sînt sălbatici?

– Totul e relativ. Hammond părăsi fereastra și veni în fața

lui Alex. Acum dumneata ești executantul. Sînt sigur că ți-au spus asta.

– Dacă „executant" înseamnă să le duc înapoi răspunsul dumitale, atunci așa e.

– Doar răspunsul? Nu ți-au cerut și garanții concrete?

Englezul părea uluit.

– Cred că asta se va întîmpla în faza a doua. Probabil că e vorba de un contract gradual. Nu-mi închipui că-l vor credita pe servitorul supus al Maiestății Sale. Folosește cu prea mare ușurință termenul „negrotei".

– Ești un tîmpit, zise Hammond.

– Dumneata ești o nulitate despotică, replică McAuliff cu același dispreț. Te-au înfundat, domnu' agent. Au și lista lui Dunstone. Joci pe terenul *lor*... cu „regulile lor de bază".

Hammond ezită, reprimîndu-și furia.

– Poate că nu. Există o cale pe care n-am luat-o în calcul. Te vor lua înapoi... mi-ar plăcea să merg și eu cu dumneata.

– N-or să accepte asta.

– S-ar putea să n-aibă de ales...

– Înțelege limpede un lucru, îl întrerupse Alex. Există o echipă de prospectori în Cock Pit – formată din albi *și* negri – și *nimeni* n-o să pună vreo viață în pericol.

– Uiți un lucru, spuse Hammond încet, cu un aer distant. Cunoaștem localizarea taberei cu o aproximație de o mie de metri.

– N-o să te pui cu cei care-i păzesc. Să nu-ți închipui nici o clipă. Un singur pas greșit, o abatere și urmează o execuție în masă.

– Da, zise britanicul. Cred că tocmai un astfel de masacru a avut loc și data trecută. Autorii fiind cei ale căror metode le admiri atît de mult.

– Împrejurările au fost diferite. Nu cunoşti adevărul...

– Ah, încetează McAuliff! O să-mi dau toată silinţa să protejez vieţile celor din echipa dumitale, dar mă văd obligat să fiu sincer cu dumneata. Ei nu mai sînt prioritatea mea absolută, după cum nu sînt nici pentru Halidon! Există chestiuni mai importante. Englezul se opri brusc, ca pentru a-şi sublinia spusele. Şi te asigur că resursele noastre sînt considerabil mai mari decît acelea ale unei secte de fanatici... de culoare. Te-aş sfătui să-ţi păstrezi pînă la capăt loialitatea.

Crainicul de pe ecranul televizorului vorbea monoton, citind nişte pagini pe care i le întindea cineva din studio. Alex nu era sigur – nu ascultase – dar crezu că auzise numele, pronunţat altfel... de parcă ar fi fost asociat cu informaţii noi sau diferite. Se uită la televizor, făcîndu-i semn cu mîna lui Hammond să tacă.

Auzise numele.

Şi dacă primul anunţ, făcut cu trei ore în urmă, reprezentase preludiul – un singur instrument marcînd debutul unei teme muzicale – McAuliff recunoscu acum coda. Teroarea fusese orchestrată pînă la concluzie.

Crainicul privi serios spre camera de luat vederi, apoi se uită la hîrtiile din mîna lui.

– Repetăm ştirile. Savanna-la-Mar. Ploaie de împuşcături la aerodromul privat Negril. O bandă de bărbaţi identificaţi a atacat prin surprindere un grup de europeni ce se îmbarcau într-un mic avion cu destinaţia Weston Favel.

Industriaşul francez Henri Salanne, marchiz de Chatellerault, a fost ucis împreună cu alţi trei bărbaţi aflaţi în serviciul său. Nu se cunosc motivele. Marchizul era gazda familiei Wakefield. Pilotul, angajat al lui Wakefield, a declarat

că potrivit ultimelor instrucțiuni ale marchizului trebuia să zboare la sud de Weston Favel, la joasă altitudine, spre cîmpiile din zona interioară. Poliția districtuală anchetează...

Alex se îndreptă spre televizor și-l închise. Se întoarse către Hammond; erau puține lucruri de spus, iar el se întreba dacă agentul va înțelege.

– Asta-i prioritatea de care ai uitat, nu-i așa, Hammond? Alison Booth. Mîrșava dumitale legătură cu Chatellerault. Disponibila doamnă Booth, momeala de la Interpol... Ei bine, ești *aici*, domnu' agent, iar Chatellerault e mort. Te afli într-o cameră de hotel din Montego Bay. Nu în Cock Pit. Nu-mi vorbi mie despre resurse, ticălosule. Ai doar una, și aceea sînt eu.

Telefonul sună. McAuliff ajunse primul la el.

– Da.

– Nu mă întrerupe. Nu e timp, se auzi vocea agitată a lui Malcolm. Să faci ce îți spun. Am fost observat. De MI 6... un jamaican. L-am cunoscut la Londra. Am aflat că s-au răspîndit peste tot; nu ne așteptam să ajungă la Montego așa repede...

– Nu mai fugi, interveni Alex, privindu-l pe Hammond. MI 6 va coopera. N-au de ales...

– Nebun afurisit, am zis să mă *asculți*! Pe coridor sînt doi bărbați. Du-te și spune-le că am sunat eu. Spune cuvîntul „Ashanti". Ai înțeles, domnu'? Ashantee.

Alex nu-l mai auzise pe anglicizatul Malcolm folosind apelativul „domnu'". Malcolm era în panică.

– Am înțeles.

– Spune-le că am zis să plece! *Acum!* Hotelurile vor fi supravegheate. Trebuie să vă mișcați repede cu toții...

– *Fir-ar să fie!* îl întrerupse din nou Alex. Acum ascultă-mă tu pe mine. Hammond este chiar aici și...

– *McAuliff.*

Vocea lui Malcolm era gravă, tăioasă, solicitînd atenție.

– La Informațiile Britanice, Serviciul de Operațiuni în Caraibe are un total de cincisprezece specialiști în Indiile de Vest. Ăsta-i bugetul alocat. Din cei cincisprezece, șapte au fost cumpărați de Dunstone Limited.

Se lăsă imediat tăcerea, cu o semnificație clară.

– Unde ești?

– La un telefon public de lîngă McNab's. E o stradă aglomerată; o să-mi dau silința să mă pierd în mulțime.

– Fii atent pe străzile aglomerate. Am ascultat știrile.

– Ascultă-mă bine, prietene. Despre asta e vorba.

– Spuneai că te-au observat. Acum sînt acolo?

– E greu de spus. În clipa de față tratăm cu Dunstone. Deși nu-i cunoaștem pe toți cei plătiți de ei. Dar ei n-or să vrea să mă ucidă. Nu mai mult decît vreau eu să fiu prins de viu... Baftă, McAuliff. Noi facem ceea ce trebuie.

După aceste cuvinte, Malcolm închise telefonul. Alexander își aminti imediat un cîmp întunecat, într-o noapte, la periferia Londrei, lîngă malul Tamisei. Și imaginea celor doi negri din Indiile de Vest, morți într-un automobil oficial.

Nu mai mult decît vreau eu să fiu prins viu...

Cianură.

Noi facem ceea ce trebuie...

Moarte.

De necrezut. Totuși, foarte, foarte reală.

McAuliff puse încet receptorul în furcă. Brusc, i se păru că gestul lui avea o conotație funebră.

Dar n-avea vreme să se gîndească la funeralii.

– Cine a fost? întrebă Hammond.

– Un fanatic care, după părerea mea, valorează cît zece oameni ca dumneata. Înțelegi, el nu minte.

– M-am săturat de pălăvrăgeala dumitale ipocrită, McAuliff! izbucni Hammond indignat. Iar fanaticul dumitale nu plăteşte două milioane de dolari. Şi probabil nici nu-şi periclitează interesele pentru binele dumitale, aşa cum am făcut *noi* tot timpul. Mai mult...

– Tocmai a făcut-o, îl întrerupse Alex, traversînd camera. Şi dacă eu sînt o ţintă, şi dumneata eşti în egală măsură.

McAuliff ajunse la uşă, o deschise repede şi alergă pe coridor spre ascensoare. Apoi se opri.

Acolo nu era nimeni.

31

Avea loc o cursă în lumina orbitoare a soarelui, oarecum macabră, din cauza reflectării luminii supărătoare în geamurile, cromul şi metalele strident colorate de pe străzile din Montego. Şi din cauza mulţimii de oameni. Înghesuindu-se, înghiontindu-se, albi şi negri; bărbaţi slabi şi femei grase – primii cu afurisitele lor camere video, celelalte purtînd ochelari de soare cu strasuri ce le dădeau o înfăţişare stupidă. De ce observa aceste lucruri? De ce îl iritau? Existau şi bărbaţi graşi. Mereu cu feţe înfuriate; reacţionînd în tăcere, cu stoicism, la remarcile femeilor slabe, cu un aer distant, de lîngă ei.

Şi ochii negri, ostili, privind din valuri de oameni cu piele neagră. Feţe slabe, negre – întotdeauna slabe – în vîrful unor trupuri negre, ciolănoase – deşelate, obosite.

Apoi urmau imaginile estompate, imprimate pe paginile ce se întorceau cu iuţeală în mintea lui.

Totul... fiecare era catalogat instantaneu, în căutarea frenetică, nemijlocită a unui duşman.

Duşmanul se afla cu siguranţă acolo.

Fusese acolo... cu cîteva minute în urmă.

McAuliff se întorsese alergînd în cameră. Nu avea timp să-i dea explicaţii înfuriatului Hammond; trebuia doar să-l facă să se supună. Alex reuşi întrebîndu-l dacă avea o armă, apoi o scoase pe a sa – cea pe care i-o dăduse Malcolm cu o seară în urmă.

La vederea armei lui McAuliff, agentul scoase un mic Rycee automat, greu de remarcat, dintr-un toc aflat sub haină.

Alexander îşi înhăţase sacoul de bumbac – şi acesta oferit de Malcolm cu o seară în urmă – şi-l aruncase peste braţ, ascunzînd revolverul.

Se strecurară împreună afară din cameră şi alergară pe coridor pînă la scara aflată dincolo de ascensoare. Pe palierul din beton îl găsiră pe primul dintre oamenii Halidonului.

Era mort. Un fir subţire de sînge formase un cerc perfect în jurul gîtului, sub pielea umflată a feţei şi ochii ieşiţi din orbite, privind în gol. Fusese strangulat rapid, de un profesionist.

Hammond se aplecase; Alexander era prea dezgustat de privelişte pentru a se apropia. Englezul expusese pe scurt situaţia. Profesional.

– Ei au aflat că sîntem la etajul ăsta. Nu ştiu în ce cameră. Celălalt nefericit e probabil cu ei.

– Imposibil. Nu era timp. *Nimeni* nu ştia unde sîntem.

Hammond se uitase atent la negrul fără viaţă, iar cînd vorbise, McAuliff înţelese şocul profund resimţit de agentul înfuriat.

– O, Doamne, cît am fost de *orb*!

În acea clipă, și Alexander pricepuse.

Serviciul de Informații Britanic – Departamentul Operațiuni în Caraibe are un total de cincisprezece specialiști în Indiile de Vest. Ăsta-i bugetul alocat. Din cei cincisprezece, șapte au fost cumpărați de Dunstone Limited.

Cuvintele lui Malcolm, omul Halidonului.

Iar Hammond manipulatorul tocmai își dăduse seama de asta.

Cei doi coborîră în fugă scara. Cînd ajunseră la parter, englezul se opri și făcu un lucru ciudat. Își scoase centura, îndepărtă tocul armei și-l puse în buzunar. Apoi înfășură strîns centura, se aplecă și-o așeză într-un colț. Se ridică în picioare, privi în jur, se duse spre o cutie de gunoi și o mută în fața centurii.

– E un dispozitiv de semnalizare, nu-i așa? întrebase McAuliff.

– Da. La mare distanță. E receptat numai în exterior; acționează prin spirale verticale. Nu-i bun de nimic într-o clădire. E prea mare interferența... slavă Domnului.

– Voiai să fii *reținut*?

– Nu, de fapt, nu. Dar exista această posibilitate. Știam asta... Ai vreo idee, amice? Pe moment, mingea e în terenul tău.

– Doar una, însă nu știu cît e de bună. Un aerodrom; e lîngă o fermă, cred. La vest, pe autostradă. Lîngă un loc numit Drax Hall... Să mergem.

– Nu pe-acolo, zisese Hammond. Supraveghează holul. Probabil și strada. Pe scări în jos. La ușa pentru aprovizionare... sau întreținere. Trebuie să fie una prin pivniță.

– *Stai* o clipă.

McAuliff înhățase brațul englezului, obligîndu-l să-l asculte.

– Să lămurim un lucru, noi doi. Chiar acum. Dumneata ai fost *trădat. Dus de nas.* Oamenii dumitale te-au vîndut. Așa că nu care cumva să dai vreun telefon sau să faci semne cuiva de pe stradă. Alergăm fără să ne oprim. Pentru nimic în lume. Dacă faci asta, rămîi singur. Eu dispar și nu cred că o să te poți descurca.

– Cu cine dracu' crezi că vreau să iau legătura? Cu primul ministru?

– Nu știu. N-am însă nici un dram de încredere în dumneata. Nu-i creditez pe mincinoși. Sau pe manipulatori. Iar dumneata ești și una, și alta, Hammond.

– Face fiecare ce poate, răspunse cu răceală agentul. Ai învățat repede, Alexander. Ești un discipol capabil.

– De nevoie. Nu mă gîndesc prea mult la lecții.

Și cursa în soarele orbitor începu.

Alergară pe drumul de acces cotit al garajului de la subsol, direct spre o berlină Mercedes care, din întîmplare, nu era parcată la intrarea aceea. Hammond și Alex văzură privirea uluită de pe chipul șoferului alb; apoi omul se întinse peste spătarul scaunului după un aparat de radio cu tranzistori.

În următoarele secunde, Alex fu martorul unui act de violență pe care n-avea să-l uite toată viața. Un act comis cu precizie și sînge rece.

R.C. Hammond își vîrî mîinile în amîndouă buzunarele și scoase automatul Rycee cu mîna dreaptă și un cilindru de oțel cu stînga. Vîrî cilindrul în țeava armei, îl fixă cu o clemă și se duse direct spre ușa Mercedesului cafeniu. O deschise, își lăsă mîna mai jos și trase două focuri în șofer, ucigîndu-l pe loc.

Împușcăturile se auziră slab. Șoferul căzu pe bordul mașinii; Hammond se întinse și luă aparatul de radio cu mîna stîngă.

Soarele strălucea; mulţimea de plimbăreţi era în continuă mişcare. Dacă aflase careva că tocmai avusese loc o execuţie, nimeni nu lăsa să se vadă aşa ceva.

Agentul britanic închise uşa nepăsător.

– *Doamne!...* exclamă Alex.

– Era ultimul lucru la care se aştepta, spuse iute Hammond. Hai să găsim un taxi.

Părea mai uşor de zis decît de făcut. Taxiurile nu patrulau prin Montego Bay. Şoferii îşi parcau maşinile, asemeni unor porumbei uriaşi, la colţuri de stradă dinainte stabilite, unde le aliniau în manieră europeană, atît pentru a discuta întîmplările zilei, cît şi ca să cîştige clienţi în plus. O practică înnebunitoare, chiar înspăimîntătoare pentru cei doi fugari în acele momente. Nici unul dintre ei nu ştia unde se aflau staţiile de taxi, cu excepţia uneia – în faţa hotelului – care ieşea din discuţie.

Ocoliră colţul clădirii şi ieşiră pe o alee din portul liber. Din trotuare se ridicau aburi fierbinţi; mulţimea de cumpărători îmbrăcaţi ţipător se împingeau, se tîrau, îşi lipeau feţele de vitrine, mînjind geamurile cu degete şi frunţi, jinduind după ce nu merita nici o atenţie... strălucirea.

Maşini erau imobilizate pe străzile înguste, zgomotul claxoanelor se auzea printre înjurături şi ameninţări, în vreme ce şoferii jamaicani încercau să-i depăşească pe alţi jamaicani pentru un bacşiş în plus... şi pentru a-şi dovedi bărbăţia.

Alexander îl văzu primul sub un indicator verde cu alb, cu o săgeată îndreptată spre sud pe care scria MIRANDA HILL. Era un alb solid, cu părul negru, îmbrăcat într-un costum cafeniu de gabardină, cu haina încheiată şi stofa întinsă peste umerii musculoşi. Ochii omului cercetau valurile de oameni, iar capul îi zvîcnea în toate părţile ca al unui copoi bine dresat. Şi strîngea în mîna stîngă, îngropată în carnea imensei palme, o staţie de

emisie-recepţie, identică celei pe care Hammond o luase din Mercedes.

Alex ştia că în cîteva secunde bărbatul i-ar fi observat. Înhăţă braţul lui Hammond şi îşi dori ca amîndoi să fi fost mai scunzi decît erau.

– La colţ! Sub indicator... Miranda Hill. Costumul cafeniu.

– Da, văd.

Erau lîngă copertina aflată la joasă înălţime a unui magazin de băuturi. Hammond se răsuci spre intrare, făcîndu-şi loc prin furnicarul de turişti ale căror cămăşi din Barbados şi pălării din Insulele Virgine aminteau de alte excursii făcute cu vaporul. McAuliff îl urmă fără voie; englezul prinsese braţul lui Alex într-o strînsoare ca de menghină, făcîndu-l să descrie un semicerc şi vîrîndu-l cu forţa pe uşa aglomerată.

Se postară într-un colţ îndepărtat de vitrină, de unde puteau privi direct afară; îl vedeau clar pe omul de sub indicator cercetînd din ochi mulţimea.

– E aceeaşi staţie radio, spuse Alex.

– Dacă avem noroc, o s-o folosească. Sînt sigur că au stabilit legătura. Ştiu că e el. E din Unio Corso.

– Un fel de Mafia, nu-i aşa?

– Asemănătoare. Şi mult mai eficientă. Individul e un ucigaş corsican. De mare preţ. Warfield trebuie să-l fi angajat.

Hammond rostea cuvintele monoton; se gîndea la un plan.

– El ar putea fi scăparea noastră.

– Fii, te rog, mai explicit.

– Da, desigur.

Englezul era de o politeţe glacială. Şi exasperant.

– Cred că pînă acum au încercuit zona. Au acoperit toate străzile. În cîteva minute vor vedea că am părăsit hotelul. Semnalul n-o să-i prostească mult timp.

Hammond ridică, pe cît de discret putea, stația de radio la nivelul capului și învîrti butonul circular. Se auzi o scurtă izbucnire de paraziți; agentul reduse volumul. Cîțiva turiști din apropiere îi priviră curioși; Alexander zîmbi prostește. Afară, sub semnul de la colț, corsicanul își duse brusc aparatul la ureche.

Hammond se uită la McAuliff.

– Tocmai au ajuns în camera dumitale.

– De unde știi?

– Raportează că au găsit o țigară arzînd în scrumieră. Urît obicei... Radioul deschis... trebuia să mă gîndesc la asta. Englezul își încreți dintr-o dată buzele; ochii lui indicau o recunoaștere. Un vehicul patrulează în jurul hotelului... S.I.V. pretinde că semnalul e încă înăuntru.

– S.I.V.?

– Specialistul în Indiile de Vest, gemu Hammond. Unul dintre oamenii mei.

– La timpul trecut, îl corectă Alex.

– Nu pot lua legătura cu Mercedesul, spuse Hammond repede. Asta e.

Închise iute stația, o băgă în buzunar și privi afară. Se vedea corsicanul, ascultînd atent la aparatul lui. Hammond vorbi din nou:

– Trebuie să acționăm rapid. Ascultă și execută. După ce italianul o să-și termine raportul, o să pună stația lîngă el. În clipa aia, noi o să ne croim drum pînă la el. Pune mîna pe stație. Ia-o, nu contează *cum*.

– Pur și simplu? întrebă McAuliff neliniștit. Și dacă scoate o armă?

– O să fiu lîngă dumneata. N-o să aibă timp.

Așa cum prevăzuse Hammond, corsicanul comunica prin stația radio. Agentul și Alex se aflau sub copertina din stradă,

ascunşi de mulţime. În clipa în care braţul corsicanului începu să coboare, Hammond îl împunse pe McAuliff în coaste. Cei doi îşi croiră drum prin fluxul de oameni către ucigaşul profesionist.

Alexander ajunse primul la el; omul tresări. Duse mîna dreaptă la centură, iar cu stînga ridică staţia. McAuliff înşfăcă încheietura corsicanului şi îşi repezi umărul în pieptul lui, izbindu-l de stîlpul ce susţinea indicatorul.

Apoi faţa corsicanului se contorsionă spasmodic; un răcnet oribil îi ieşi din gura schimonosită de durere. Iar McAuliff simţi un şuvoi de sînge cald ţîşnind dedesubt.

Privi în jos. Hammond ţinea în mînă un cuţit cu lamă lungă. Agentul despicase burta corsicanului, de la pelvis pînă la coaste, rupîndu-i cureaua şi tăind stofa costumului de gabardină.

– La staţia! ordonă agentul. Fugi spre sud, pe partea estică a străzii. Ne întîlnim la colţul următor. *Repede*!

Alex era atît de şocat, încît se supuse fără să mai stea o clipă pe gînduri. Înşfăcă staţia din mîna mortului şi se aruncă în mulţimea ce traversa intersecţia. Abia cînd fu la jumătatea străzii înţelese ce făcea Hammond: îl sprijinea pe corsicanul mort de stîlp. Îi dădea *lui* timp să dispară!

Deodată auzi primele ţipete în spatele lui. Apoi un vacarm tot mai intens de strigăte, ţipete şi răcnete de groază. Şi în acel infern se auzi sunetul pătrunzător al unui fluier... apoi mai multe, pe urmă trupuri alergînd pe strada înfierbîntată.

McAuliff gonea... *alerga* oare spre sud? *Era* pe partea estică? Nu-şi putea aduna gîndurile. Se simţea cuprins de panică. Şi sîngele. Sîngele! Afurisitul de sînge îl pătase peste tot! Oamenii trebuie să-l fi văzut!

Trecu de uşa unui restaurant, de o cafenea pe trotuar. Oamenii se ridicaseră de pe scaune, privind spre nord, către mulţimea intrată în panică, auzind ţipetele, fluierele... iar acum

şi sirenele. Era o masă liberă lîngă o grămadă de cutii cu plante. Pe tăblia mesei se afla tradiţionala pînză cu carouri roşii, un borcan cu zahăr şi solniţe cu sare şi piper.

Întinse mîna peste flori şi smulse faţa de masă, făcînd să cadă borcanele cu condimente pe ciment, unde se sparseră, unul sau toate. Nu ştia, nu putea să spună. Singurul lui gînd era să acopere blestematul de sînge care i se impregnase deja în cămaşă şi pantaloni.

Colţul era la vreo zece metri în faţă. Ce dracu' trebuia să facă? Dacă Hammond nu reuşise să fugă? Trebuia să rămînă acolo, acoperit cu afurisita de faţă de masă şi arătînd ca un imbecil, în vreme ce strada clocotea?

– *Hai repede*! auzi el o şoaptă.

McAuliff se întoarse, copleşit de recunoştinţă. Hammond era exact în spatele lui, iar Alex nu se putu abţine să nu-i privească mîinile. Erau de un roşu închis şi străluceau: sîngele corsican lăsase urme.

Strada din intersecţie era mai largă; pe indicator scria QUEEN'S DRIVE. Cotea în sus, către vest, iar Alex crezu că recunoaşte zona. La colţul aflat în diagonală, un automobil opri la semafor; şoferul se uită pe fereastră spre nord, la oamenii care alergau strigînd revoltaţi.

Alex trebui să vorbească tare ca să se facă auzit:

– Acolo! îi spuse lui Hammond. Maşina aia!

Englezul dădu aprobator din cap.

Se repeziră spre partea cealaltă a străzii. McAuliff avea deja portmoneul în mînă, scoţînd din el bancnote. Se apropie de şofer – un jamaican negru de vîrstă medie – şi vorbi cu iuţeală.

– Trebuie să facem un drum. Îţi plătesc cît vrei!

Dar jamaicanul îl fixa pe Alexander cu o teamă neaşteptată în ochi. Şi atunci McAuliff văzu: faţa de masă era sub braţul lui

– cum ajunsese acolo? – iar pata imensă de sînge i se lățise pe haine.

Șoferul se întinse după schimbătorul de viteze; Alex vîrî mîna dreaptă prin fereastră și înșfăcă umărul omului, trăgîndu-i brațul de lîngă bord. Îi aruncă portmoneul lui Hammond, deschise portiera și-l smulse pe individ de pe scaun. Jamaicanul țipă și strigă după ajutor. McAuliff aruncă bancnotele din mînă pe trotuar și-l trase pe șofer la bordură.

Mai mulți pietoni urmăreau scena, dar cei mai mulți fugiră, preferînd să nu se amestece; alții se uitau, fascinați de ceea ce vedeau. Doi adolescenți albi alergară spre bani și se aplecară să-i ia.

Fără să știe de ce, pe McAuliff îl irită lucrul ăsta. Făcu trei pași și ridică piciorul, izbindu-l pe unul dintre tineri în cap.

– Plecați dracului de-aici! răcni el, iar adolescentul căzu pe spate, cu părul blond năclăit de sînge.

– *McAuliff*! țipă Hammond, alergînd în jurul mașinii spre cealaltă portieră. Urcă și dă-i drumul, pentru numele lui Dumnezeu!

În timp ce urca în mașină, Alex văzu ceva despre care înțelese imediat că era cea mai nedorită priveliște în acel moment. La cîteva blocuri distanță, ieșind din mulțimea ce mișuna pe stradă, un Mercedes cafeniu accelerase brusc, iar uruitul motorului ambalat însemna că sporea viteza.

McAuliff manevră schimbătorul de viteze și apăsă pedala accelerației pînă la refuz. Mașina reacționă, iar Alex răsuflă ușurat cînd porniră în trombă. Se îndreptă spre mijlocul lui Queen's Drive, unde trebuia să fie Miranda Hill, și depăși imediat două automobile... periculos de aproape, gata să se ciocnească.

– Mercedesul coboară pe stradă, îi spuse el lui Hammond. Nu știu dacă ne-au zărit.

Britanicul se răsuci în scaun, scoţînd în acelaşi timp pistolul automat şi staţia de radio din ambele buzunare. Deschise staţia; paraziţii se interpuneau peste voci agitate transmiţînd comenzi şi răspunzînd unor întrebări formulate pe un ton gîtuit.

Totuşi, limba în care se vorbea nu era engleza. Hammond furniză explicaţia.

– Dunstone a adus jumătate din Unio Corso în Jamaica.

– Înţelegi ceva?

– Destul... Sînt la colţul dintre Queen's Drive şi Essex. În sectorul Miranda Hill. S-au convins că a doua crimă ne aparţine.

– Tradus: ne-au observat.

– Maşina asta poate să ia o viteză mai mare?

– Nu-i rea; totuşi nu se compară cu un Mercedes.

Hammond dădu la maximum volumul staţiei, cu ochii pe geamul din spate. Se auziră nişte voci în micul difuzor şi, în aceeaşi clipă, McAuliff văzu un Pontiac negru venind în viteză de pe panta din faţa lui, pe dreapta. Frînele automobilului scrîşniră în clipa în care şoferul răsuci volanul.

– Iisuse! ţipă Alex.

– Ei sînt! strigă Hammond. Patrula din vest tocmai a raportat că ne-a văzut. Întoarce! Cît poţi de repede!

Alex urcă în viteză spre vîrful dealului.

– Ce faci?

Ţipase din nou, concentrat asupra drumului din faţă, atent la orice maşină care putea fi parcată dincolo de creastă.

– Întoarce... a alunecat în spate. Acum s-a întors.

În vîrful pantei, McAuliff răsuci volanul spre dreapta, apăsă acceleraţia pînă la refuz şi trecu în goană pe lîngă trei automobile de pe strada ce cobora abrupt, obligînd o maşină care venea din faţă să se suie pe trotuar.

– E un fel de parc la vreo opt sute de metri mai la vale.

Nu era sigur de distanță; în lumina soarelui orbitor, mii de obiecte metalice păreau că se înclină în fața lui. Alungă orice gînd din minte; nu făcea decît să privească cu ochii mijiți. Prin fața ochilor i se perindau imagini din trecutul apropiat. Imagini din alt parc... în Kingston. St. George. Și un alt șofer... un jamaican mlădios pe nume Rodney.

– Ei și?

Hammond își aduna toate puterile, ținînd strîns pistolul în mîna dreaptă, lîngă bord, și stația dată la maximum lîngă scaun.

– Acolo nu e un trafic prea aglomerat. Nici prea multă lume...

Alex răsuci din nou volanul, pentru a depăși alt automobil. Privi în oglinda retrovizoare. Pontiacul negru era în vîrful dealului, în spatele lor; îi mai despărțeau doar patru mașini.

– Mercedesul se îndreaptă către vest, spre Gloucester, zise Hammond, întrerupînd șirul gîndurilor lui Alex. Au spus Gloucester... altă mașină urmează să plece... la Sewell...

Hammond traducea pe măsură ce vocile se auzeau, întretăindu-se una cu alta.

– Sewell e în cealaltă parte a districtului, spuse McAuliff, atît sieși, cît și agentului. Gloucester e drumul de pe țărm.

– Au alertat două vehicule. Unul la nord și Fort Streets, celălalt la Union.

– Ăsta-i Montego propriu-zis. Zona comercială. Încearcă să ne taie orice retragere. Doamne, n-a mai rămas nimic!

– Ce tot spui?

Hammond trebuia să strige; scrîșnetul roților, vîntul, motorul ambalat nu-i permiteau să comunice altfel.

Explicațiile ar fi luat timp, fie și secunde – nu mai aveau nici o clipă de pierdut. N-o să dea explicații, numai comenzi... așa cum făcuse cu mulți ani în urmă, pe dealurile înghețate.

Atunci, ca şi acum, McAuliff le rostea cu aceeaşi convingere.

– Treci pe bancheta din spate, ordonă el hotărît, dar nu încordat. Cînd o să intru în parc, el o să vină după noi. Imediat ce ajungem în parc, o să virez la dreapta şi o să opresc. *Brusc!* Începi să tragi din clipa în care vezi Pontiacul în spatele nostru. Mai ai cartuşe?

– Da.

– Pune un încărcător plin. Ai folosit două gloanţe. Lasă dracului amortizorul, o să te-ncurce. Încearcă să nimereşti ţinta. Prin geamul din spate şi ferestrele laterale. Fereşte rezervorul şi roţile.

Poarta de piatră a parcului era la mai puţin de o sută de metri în faţă, la cîteva secunde de mers. Hammond îl fixă pe Alex – preţ de o clipă –, apoi începu să se caţăre pe scaun, trecînd în spatele automobilului.

– Crezi că putem schimba maşina...

Poate era o întrebare; McAuliff îl întrerupse:

– Nu ştiu. Cert este că pe asta n-o mai putem folosi, iar noi trebuie să ajungem în cealaltă parte a oraşului.

– Or să observe cu siguranţă propria lor maşină.

– N-or s-o caute. Nu în următoarele zece minute... dacă ţinteşti bine.

Poarta era acum în stînga, Alex răsuci volanul; maşina derapă violent, în timp ce Hammond începu să spargă geamul ferestrei din spate. Automobilul ce venea după ei coti la dreapta pentru a evita o ciocnire, iar şoferul claxonă şi ţipă înfuriat. McAuliff trecu în viteză pe poartă, cu claxonul apăsat în chip de avertisment.

După ce intră, frînă brusc, răsuci volanul spre dreapta, apăsă pe accelerator şi sări peste bordură în iarbă. Izbi din nou cu piciorul pedala frînei; maşina se opri cu o smucitură pe

gazonul moale. În depărtare, pietonii din parc se întoarseră; un cuplu ieşit la iarbă verde se ridică în picioare.

Alex nu-şi făcea griji. În cîteva secunde aveau să înceapă împuşcăturile; pietonii trebuiau să fugă în căutarea unui adăpost, dincolo de zona periculoasă. Departe de linia de foc.

Zonă periculoasă. Linie de foc. Adăpost. Termeni folosiţi cu sute de ani în urmă.

Se întîmpla însă că plimbăreţii nu erau pietoni. Nu erau deloc pietoni.

Erau *civili*.

Izbucnise războiul.

Fie că civilii ştiau asta ori nu.

Se auzi scrîşnetul brusc, asurzitor al roţilor.

Hammond începu să tragă prin fereastra spartă din spate. Pontiacul se abătu de pe alee, se năpusti peste trotuarul opus, se înclină lîngă un pîlc de arbuşti tropicali şi se izbi de o movilă de pămînt săpat pentru unul dintre sutele de proiecte neterminate din parc. Motorul continua să meargă, însă cutia de viteze se blocase, roţile înţepeniseră, iar claxonul răsuna în contrapunct cu huruitul motorului.

În depărtare se auzeau strigăte.

Dinspre civili.

McAuliff şi Hammond săriră din maşină şi alergară pe iarbă, apoi pe ciment şi din nou pe iarbă. Amîndoi aveau armele în mînă; nu era nevoie. R.C. Hammond lucrase impecabil. Trăsese cu maximum de precizie prin fereastra deschisă a portierei Pontiacului. Automobilul era neatins, dar şoferul murise, răsturnîndu-se peste volan. Greutatea morţii apăsa claxonul.

Cînd ajunseră la maşină, cei doi fugari se despărţiră mergînd fiecare la cîte o uşă din faţă, Alexander trecu pe locul

şoferului. Scoaseră împreună trupul inert de la volan; claxonul se opri, motorul continua să huruie. McAuliff întinse mîna şi întoarse cheia în contact.

Urmă o tăcere imposibilă.

Numai în depărtare se auzeau strigăte.

Civilii.

Traseră cadavrul şi-l aruncară peste banchetă, pe podeaua din spate a maşinii. Hammond luă staţia radio. Era în poziţia „deschis". O închise. Alexander trecu la volan şi trase înfrigurat de maneta schimbătorului de viteze.

Nu se mişcă, iar muşchii abdominali ai lui McAuliff se încordară. Îşi simţea mîinile tremurînd.

Din îndepărtata copilărie, de mult uitată, se ivi o amintire. Era o maşină veche într-un garaj vechi; ambreiajul se înţepenea întotdeauna.

Porneşte motorul doar o clipă.

Închis-deschis. Închis-deschis.

Pînă cînd se debloca roata dinţată.

Aşa făcu. De cîte ori, nu o să-şi mai amintească niciodată. N-o să uite însă privirea calmă, rece a lui R.C. Hammond, care îl urmărea cu atenţie.

Pontiacul se clătină. Mai întîi în movila de pămînt; apoi, cînd Alex trase maneta de viteze în marşarier, înapoi – cu roţile învîrtindu-se demenţial – în iarbă.

Se puteau mişca.

McAuliff răsuci complet volanul, îndreptînd maşina spre aleea de ciment. Apăsă acceleratorul, iar Pontiacul luă viteză pe iarba moale, pregătindu-se să iasă peste bordură.

Patru secunde mai tîrziu treceau în viteză prin poarta de piatră. Iar Alexander coti la dreapta. La est. Înapoi, spre Miranda Hill.

Ştia că Hammond era surprins; asta nu conta. N-avea timp de explicaţii, iar englezul părea să înţeleagă. Nu zise nimic.

Cîteva minute mai tîrziu, la prima intersecţie, McAuliff trecu pe roşu şi făcu la stînga. Pe indicator scria CORNICHE ANNEX.

Hammond vorbi:

– Mergi spre drumul de pe ţărm?

– Da. Îi zice Gloucester. Trece prin Montego şi devine Autostrada Unu.

– Deci eşti în spatele maşinii lui Dunstone... Mercedesul.

– Da.

– Şi pot să presupun că, deşi ultima informaţie – Hammond ridică în acel moment staţia radio – pe care au primit-o cu toţii era din parcul ăla, există o cale mai directă pînă acolo? Mai rapidă?

– Da. Două. Queen's Drive şi Corniche Road. Se bifurcă din Gloucester.

– Care, desigur, ar trebui să fie drumurile pe care ar urma să meargă ei.

– Aşa cred.

– Şi, fireşte, or să cerceteze parcul.

– Sper.

R.C. Hammond se lăsă pe spate în scaun. Era un gest de relaxare temporară. Nu fără o urmă de admiraţie.

– Eşti un elev *foarte* capabil, domnule McAuliff.

– Cu riscul de a mă repeta, o să-ţi spun că şcoala e mizerabilă, zise Alexander.

Aşteptau în întuneric, la marginea năpădită de buruieni a cîmpului. Greierii punctau secundele ce treceau. Părăsiseră Pontiacul cu mulţi kilometri în urmă, pe un drum lăturalnic din

Catherine Mount, şi merseseră pe jos pînă la ferma de la periferia lui Drax Hill. Acolo găsiseră un pîrîu în care îşi spălară sîngele de pe mîini şi îşi curăţară hainele. Aşteptaseră pînă la căderea nopţii înainte de a străbate ultimii kilometri ai călătoriei. Cu prudenţă, din adăpost în adăpost; pe drum, cît mai nevăzuţi cu putinţă. În cele din urmă, folosind şinele de tren pentru orientare.

Găsiseră o hartă rutieră în bordul automobilului, pe care o studiară. Era o nebunie. Cele mai multe străzi aflate la vest de centrul oraşului n-aveau nume; la tot pasul întîlneau alei netrecute pe hartă. Trecură prin cîteva ghetouri, conştienţi de faptul că locuitorii lor trebuie să-i fi cîntărit din priviri – doi albi fără vreo treabă în zonă. Păreau o pradă uşoară.

Hammond insistase să-şi poarte hainele pe braţ, cu armele vizibile la centură. Ofiţeri traversînd un teritoriu colonial ostil, lăsîndu-i pe băştinaşii negri să vadă că aveau la ei beţele de foc magice care scuipau moarte.

Ridicol.

Dar nu îi atacă nimeni.

Traversară rîul Montego la Westgate; la opt sute de metri mai departe se aflau şinele de cale ferată. Dădură peste o enclavă de nomazi – o tabără de muncitori ambulanţi tipic jamaicană – iar Hammond stătu de vorbă cu ei.

Englezul spuse că erau inspectori de asigurări ai companiei de căi ferate; că nu aveau obiecţii în privinţa taberei mizere atîta vreme cît nu deranjau mersul trenurilor. În caz contrar, amenzile ar fi cu adevărat usturătoare.

Ridicol.

Totuşi, nici unul nu le dădu bătăi de cap, deşi ochii negri care-i priveau erau încărcaţi de ură.

Apoi dădură peste un refugiu la Drax Hall. O platformă cu

două becuri în globuri de sîrmă, ce luminau locul pustiu. Înăuntrul adăpostului pentru ploaie era un bătrîn care se îmbăta cu rom ieftin. Cu multă greutate reuşiră să-i smulgă suficiente informaţii pentru ca McAuliff să-şi dea seama unde se aflau. Alex stabili cu aproximaţie distanţa pînă la autostradă, care cotea spre interiorul regiunii La Parish Wharf, în zona de ferme din sectorul sud-vestic.

Pe la ora 9.30 ajunseră la cîmp.

Acum, Alex se uită la ceas. Era 10.30.

Nu era sigur că luase decizia corectă. Ştia doar că nu se putea gîndi la asta. Îşi amintise de ferma solitară în care mai înainte văzuse lumini. Acum domnea întunericul. Locul era pustiu.

N-aveau altceva de făcut decît să aştepte.

Trecu o oră, iar singurele zgomote erau cele ale nopţii jamaicane: animale de pradă căutînd hrană, victime ţipînd, lupte necontenite – imateriale pentru toţi, cu excepţia combatanţilor.

Se apropia sfîrşitul celei de-a doua ore cînd auziră.

Alt zgomot.

Un automobil. Mergea încet, cu viteză mică, torsul lent al motorului sugerînd teama celui de la volan. Un intrus foarte conştient de infracţiunea sa.

Cîteva minute mai tîrziu, în lumina slabă a unei luni acoperite de nori, urmăriră o siluetă înaltă alergînd peste cîmp, mai întîi spre capătul nordic, unde aprinse o singură torţă, apoi la sud – la vreo patru sute de metri – unde repetă operaţiunea. După aceea omul fugi din nou spre nord.

Alt sunet. Alt intrus. Tot pe muteşte – venind din întunericul cerului.

Un avion cu motorul oprit cobora în viteză. Ateriză şi, imediat, torţa de la capătul nordic fu stinsă. Cîteva secunde mai

tîrziu, aparatul se opri lîngă flacăra de la sud. Un bărbat sări din cabina mică; focul fu stins imediat.

– Să mergem! îi spuse McAuliff agentului britanic.

Cei doi porniră peste cîmp. Se aflau la vreo cincizeci de metri cînd se întîmplă ceva.

Impactul fu atît de surprinzător, şocul atît de intens, încît Alex ţipă fără să vrea şi se aruncă la pămînt, cu pistolul ridicat, pregătit să tragă.

Hammond rămase în picioare.

Două reflectoare de mare putere îi luminau cu fascicolele lor năucitoare.

– Lasă arma jos, McAuliff, se auzi o voce în spatele luminii orbitoare.

Şi Daniel, Ministrul Sfatului din tribul lui Acquaba, păşi în lumină.

32

– Cînd aţi intrat pe cîmp, aţi declanşat alarmele fotoelectrice. Nimic extraordinar.

Erau în automobil, Daniel în faţă, cu şoferul, Hammond şi Alexander pe bancheta din spate. Se depărtară de cîmp, ieşiră din Drax Hall şi o luară de-a lungul coastei pînă la Lucea Harbour. Parcară într-o porţiune pustie a unui drum prăfuit, de unde se vedea marea. Era una dintre vechile ramificaţii ale autostrăzii de pe ţărm, nefolosită de turişti. Luna era mai strălucitoare pe

ţărmul mării, reflectată de suprafaţa vălurită, scăldîndu-le feţele într-o blîndă lumină galbenă.

În timpul călătoriei, McAuliff avusese ocazia să studieze maşina în care se aflau. De afară părea un automobil obişnuit, nu prea elegant, de o formă şi marcă nedeterminate – asemenea sutelor de vehicule din insulă făcute din părţi dezmembrate ale altor maşini. Privit din interior, era o fortăreaţă mobilă asamblată cu precizie şi un centru de comunicaţii. Avea geamuri din sticlă groasă, incasabilă; pe părţile laterale şi în spate se vedeau fante din cauciuc – făcute pentru puştile cu ţeavă scurtă, de mare putere, prinse de spatele scaunului din faţă. Sub bord se afla un tablou lung, cu cadrane şi butoane; într-o nişă fusese fixat un telefon între două microfoane. După zgomotul pe care-l făcea, motorul era unul dintre cele mai puternice pe care le auzise Alex.

Halidonul mergea cu clasa întîi în lumea exterioară.

Daniel era pe cale să risipească uimirea lui McAuliff provocată de evenimentele ultimelor două ore. Pentru ministru, părea important ţinea să-i comunice ultimele noutăţi. Criza era suficient de gravă pentru ca Daniel să părăsească comunitatea; să-şi rişte viaţa ca să preia comanda.

De parcă ar fi ţinut cu tot dinadinsul ca R.C. Hammond să înţeleagă că era pe cale să trateze cu un adversar extrem de sensibil şi neînduplecat.

– A trebuit să ne asigurăm că eraţi singuri... voi doi, desigur. Că nu eraţi urmăriţi în vreun fel. Au fost momente încordate în după-amiaza asta. Se pare că v-aţi descurcat excelent. Noi nu vă puteam ajuta. Felicitări.

– Ce s-a întîmplat cu Malcolm? întrebă Alex.

Daniel făcu o pauză, apoi vorbi încet, trist.

– Nu ştim încă. Îl căutăm... E în siguranţă – sau mort. Nu există soluţie de mijloc.

Daniel se uită la Hammond.

– Malcolm e omul pe care dumneata îl cunoşti drept Joseph Myers, comandant Hammond.

McAuliff întoarse privirea spre agent. Aşadar, Hammond manipulatorul era un comandant. Comandantul Hammond, mincinos, manipulator... şi care îşi risca viaţa pentru a salva un seamăn de-al său.

Hammond reacţionă la cuvintele lui Daniel închizînd ochii exact două secunde. Nu-i păsa de povara profesională reprezentată de această informaţie; manipulatorul era din nou încercuit.

– Există vreun singur negru care lucrează pentru mine? Pentru Serviciu?

Ministrul zîmbi cu blîndeţe.

– După socoteala dumitale, şapte. Totuşi, trei sînt complet ineficienţi.

– Mulţumesc că m-ai luminat. Sînt sigur că poţi să-mi spui şi numele lor... Seamănă aşa de mult între ei...

Daniel primi insulta stereotipă cu calm, fără să mai zîmbească.

– Da. Înţeleg problema. În aparenţă ne deosebesc puţine lucruri... dintr-un asemenea punct de vedere. Din fericire, există alte criterii. N-o să ai nevoie de numele lor.

Hammond îl privi pe Daniel, deloc intimidat.

– McAuliff mi-a transmis cererile dumitale. O să-ţi repet ce i-am spus şi lui. Sînt imposibil de îndeplinit...

– Te rog, comandant Hammond, îl întrerupse Daniel, există atîtea complicaţii, încît n-are rost să le sporim cu minciuni. Indicaţiile dumitale au fost clare încă de la început. Ai prefera să tratăm cu americanii? Sau cu francezii? Poate cu germanii?

Se lăsă brusc tăcerea. Cu o anume cruzime în ea, ca expresie a unei suferinţe primare. Alexander îi urmărea pe cei doi inamici schimbînd priviri. Văzu recunoaşterea dureroasă din ochii lui Hammond.

– Prin urmare, ştii, spuse englezul încet.

– Ştim, răspunse Daniel simplu.

Hammond tăcu şi privi pe fereastră. Ministrul Halidonului se întoarse către McAuliff.

– Falsitatea mondială, doctore. Comandandul Hammond e cel mai bun ofiţer de informaţii al serviciului britanic. Unitatea pe care o conduce coordonează eforturile guvernelor menţionate adineauri. Totuşi, e vorba de o coordonare formală. Fiindcă MI 5 – ca principală agenţie de investigaţii – trebuie să-i informeze pe semnatarii acordului despre evoluţia situaţiei.

– Sînt motive suficient de întemeiate pentru acţiunile noastre, zise Hammond, tot cu ochii pe fereastră.

– Reduse la unul, aşa e, comandant Hammond?... Securitatea. Nu poţi avea încredere în aliaţii dumitale.

– Scurgerile de informaţii sînt frecvente în rîndul colegilor noştri. Practica a dovedit lucrul ăsta.

Agentul nu-şi lua ochii de la apa mării.

– Prin urmare, îi îndrumi greşit, spuse Daniel. Le dai informaţii false, le spui că eşti ocupat în Mediterana, apoi în America de Sud – Argentina, Nicaragua. Chiar în Haiti... dar niciodată în Jamaica. Ministrul se opri, ca pentru a-şi sublinia spusele. Nu, niciodată în Jamaica.

– E un procedeu tipic, răspunse Hammond, aruncîndu-i lui Daniel o privire prudentă.

– Atunci n-o să te surprindă ştirea că această neîncredere e împărtăşită şi de aliaţii dumitale. Au trimis echipe, cei mai buni oameni ai lor. În prezent urmăresc orice fărîmă de informaţie

pe care le-a pus-o la dispoziţie MI 6. Lucrează zi şi noapte.

Hammond întoarse brusc capul spre Daniel.

– Asta contravine înţelegerii noastre, zise el cu furie stăpînită.

– Nu cred că-ţi poţi permite să fii ipocrit, comandant Hammond.

Daniel îşi mută din nou privirea asupra lui Alexander.

– Înţelegi, McAuliff, deoarece Dunstone Limited e un concern cu sediul la Londra, s-a convenit să se acorde funcţia de coordonator principal Serviciului Britanic de Informaţii. Era logic; MI 5 şi 6 sînt cele mai performante din Occident, iar comandantul e omul lor cel mai bun. Pornind de la ideea că reducerea operativităţii serviciilor secrete va avea drept consecinţă diminuarea scurgerilor de informaţii, englezii au fost de acord să lucreze singuri şi să-i ţină la curent pe ceilalţi. În schimb, ei au furnizat în permanenţă date eronate. În acest moment, Daniel schiţă un mic zîmbet.

– Într-un sens, erau îndreptăţiţi s-o facă. Americanii, francezii şi germanii încălcau *cu toţii* înţelegerea, nimeni neavînd de gînd s-o respecte. Fiecare dintre ei era pe urmele lui Dunstone, deşi toţi pretindeau că lasă cîmp liber englezilor... Dunstone *trebuia* să fie demolat. Demontat cărămidă economică cu cărămidă economică. Pieţele lumii erau ferme pe poziţie. Dar sînt atît de multe cărămizi! Fiecare guvern crede că numai el poate ajunge primul acolo – să obţină lista lui Dunstone înaintea celorlalţi – mă rog, se pot face nişte aranjamente, se pot transfera nişte valori.

Hammond nu mai putea să tacă.

– Îndrăznesc să afirm – oricine ai fi – că noi sîntem... executorii logici.

– Termenul „logici" poate fi schimbat cu „merituoşi". Spun

asta în sprijinul cauzei dumitale. Dumnezeu, regina și Imperiul au plătit din greu în ultimele decenii. Oarecum disproporționat față de păcatele lor, dar nu asta e grija noastră, comandante. Cum spuneam, indicațiile dumitale au fost clare la început: obțineți lista lui Dunstone cu orice preț. Acum, prețul e limpede. O să vă dăm lista. Iar voi o să plecați din Jamaica. Ăsta-i prețul.

Din nou tăcere; încă o dată, un schimb de priviri scrutătoare. Un nor trecu prin fața lunii din Montego, aruncînd o umbră întunecată peste chipuri. Hammond vorbi:

– Cum putem fi sigur de autenticitatea ei?

– Încă te mai îndoiești de noi după evenimentele de azi? Amîndoi sîntem interesați ca Dunstone să fie eliminat.

– Ce garanții așteptați de la noi?

Daniel zîmbi amuzat.

– Noi nu avem nevoie de *garanții*, comandant Hammond. Noi vom *ști*. Ce e atît de greu de înțeles? Insula noastră nu e un continent; cunoaștem fiecare legătură, canal sau contact prin care funcționați.

Zîmbetul dispăru.

– Aceste operațiuni vor înceta. Aplică orice soluții crezi că sînt necesare, dar pînă la un punct. Lasă, pur și simplu, lasă Jamaica stăpînilor ei de drept. Cu luptele, haosul și tot ce mai cuprinde ea.

– Și – englezul vorbea încet – dacă aceste decizii depășesc puterea mea...

– Să-ți fie clar, comandant Hammond! Daniel ridică vocea, întrerupîndu-l pe agent. Execuțiile care au avut loc astăzi au început la amiază, ora Londrei. Și în fiecare zi, clopotele ceasului din turnul Parlamentului anunță o nouă amiază. Cînd o să le auzi, să-ți amintești. Ceea ce am putut face azi vom reuși să facem și mîine. Și vom dezvălui motivația noastră. Anglia ar

deveni proscrisă printre națiunile lumii. Nu-ți poți permite așa ceva.

– Amenințarea dumitale e ridicolă! îl contrazise Hammond, la fel de pătimaș. Cum spuneai, insula asta nu e un continent. Am veni aici și v-am distruge.

Daniel dădu din cap și răspunse calm.

– Foarte posibil. Și află că sîntem pregătiți pentru o asemenea eventualitate. De mai bine de două sute de ani. Remarcabil, nu-i așa?... Pe tot ce ai mai sfînt, plătește prețul, Hammond; ia lista și smulge ce mai poți din ghearele lui Dunstone. Dumneata *meriți* asta. Nu fiindcă ai salva prea mult; vulturii vor veni în zbor din diverse zone ale globului și se vor arunca asupra hoitului. Îți dăm un răgaz, poate cîteva zile. Acceptă situația!

O lumină roșie se aprinse pe tabloul de sub bord. Se auziră sunetele repetate, ascunțite ale unei sonerii. Șoferul întinse mîna după telefon, îl duse la ureche, recepționă mesajul, apoi îi trecu receptorul lui Daniel.

Ministrul Halidonului ascultă. Alexander îi vedea fața în oglinda retrovizoare. Daniel nu-și putea ascunde panica.

Apoi mînia.

– Fă ce poți, dar nu risca *vieți*. Oamenii noștri se vor retrage. *Nimeni* nu părăsește comunitatea.

Puse receptorul la loc în nișă, pe urmă întoarse privirea spre englez, vorbind sarcastic:

– *Experiență* britanică, domnule comandat. *Abilitatea* lui John Bull. Specialiștii în Indiile de Vest de la MI 6, Departamentul Caraibelor, tocmai au primit ordine de la Dunstone. Trebuie să intre în Cock Pit, să ia legătura cu echipa de prospectare și să se asigure că va rămîne pe loc.

– O, Doamne!

McAuliff sări în sus de pe scaun.

– Pot ajunge la ei?

– Întreab-o pe eminența sa, zise Daniel sarcastic, privindu-l cu ochi mari pe Hammond. Sînt oamenii lui.

Agentul înțepenise, de parcă n-ar mai fi avut aer. Dar era limpede că mintea lui lucra febril.

– Sînt în legătură cu receptoarele radio... cu semnalele transmite din tabără. Localizarea poate fi stabilită...

– Pe o rază de o mie de metri, interveni Alex, completînd afirmația lui Hammond.

– Da.

– Trebuie să-i oprești!

– Nu știu dacă e vreo cale...

– *Găsește* una. Pentru numele lui Dumnezeu, Hammond, or să fie uciși!

McAuliff înșfăcă reverele hainei lui Hammond și-l zgîlțîi cu violență.

– *Mișcă-te*, domnule. Sau te omor!

– la mîinile...

Înainte ca agentul să-și termine fraza, Alexander își repezi pumnul în fața lui Hammond, spărgîndu-i buza.

– N-a mai rămas nimic, *comandant* Hammond! Vreau garanțiile alea! *Acum!*

Agentul vorbi anevoie:

– O să fac tot ce pot. Mereu am făcut pentru dumneata... cele mai mari eforturi.

– Ticălosule!

McAuliff se pregăti să lovească din nou. Șoferul și Daniel îi prinseră brațul.

– McAuliff! N-o să rezolvi *nimic!* răcni ministrul

– Spune-i *lui* să rezolve! Apoi Alexander se opri și se

întoarse spre Daniel, lăsîndu-l în pace pe englez. Dumneata ai oameni acolo.

Pe urmă, McAuliff îşi aminti cuvintele teribile pe care Daniel le rostise la telefon.

Nu risca vieţi. Oamenii noştri... se vor retrage. Nimeni nu părăseşte comunitatea.

– Trebuie să vorbeşti la telefon. Să-ţi retragi ordinele. *Să-i aperi!*

Ministrul vorbi calm:

– Încearcă să înţelegi. Există tradiţii, revelaţii... un mod de viaţă ce dăinuie de mai bine de două sute de ani. Nu putem pune în pericol toate astea.

Alexander îl privi ţintă pe negru.

– Aţi asista liniştit la uciderea lor? *Doamne,* nu *puteţi* face asta?

– Ba da. După aceea ar urma asasinarea dumitale. S-ar petrece tot atît de repede...

Daniel îşi întoarse gulerul cămăşii, scoţînd la iveală o mică umflătură din ţesătură. *Tablete cusute în guler...*

– ... pe cît aş înghiţi eu asta, dacă m-aş afla în situaţia de a o folosi. Nu m-aş gîndi de două ori.

– Pentru numele Domnului, ăsta eşti *dumneata!* Ei nu-ţi aparţin dumitale. Nu te *cunosc.* De ce să plătească cu vieţile lor?

Din vocea lui Hammond răzbăteau accente de o incisivitate uimitoare.

– Priorităţi, McAuliff. Ţi-am spus. Pentru ei... pentru noi.

– Accidente de război, doctore. Masacrul inocenţilor.

– În luptă, poate.

Daniel vorbise cu simplitate, în contrast cu implicaţiile cuvintelor lui.

– Legi scrise şi nescrise...

– *Prostii!* ţipă McAuliff.

Şoferul scoase un pistol de la centură; semnificaţia gestului era evidentă. McAuliff îşi mută rapid privirea de la ministrul Halidonului la agentul de informaţii şi înapoi.

– Ascultă-mă. Le-ai spus la telefon să facă ce pot. Dumneata, Hammond, te-ai oferit să faci... acelaşi lucru. Foarte bine. Daţi-*mi* o şansă.

– Cum? întrebă Daniel. Nu poate fi vorba despre poliţa jamaicană, nici despre trupele din Kingston.

Cuvintele îi veniră în minte lui Alexander. Cuvinte rostite de Sam Tucker, la lumina unui foc de tabără. O afirmaţie calmă, făcută în timp ce Sam îi urmărea pe Charles Whitehall şi pe uriaşul negru, Lawrence, discutînd în contradictoriu. *Ei sînt protecţia nostră. S-ar putea să ne urască...*

Ei sînt protecţia noastră.

McAuliff se răsuci spre Hammond.

– Cîţi trădători ai adus aici?

– Am adus şase specialişti de la Londra...

– În afară de unul, toţi sînt cumpăraţi de Dunstone, îl întrerupse Daniel.

– Asta înseamnă cinci. Cîţi mai pot să adune? McAuliff i se adresase ministrului.

– Într-un răstimp atît de scurt, poate că trei sau patru; mercenari, probabil. E doar o presupunere... Ei sînt interesaţi mai mult de viteza de reacţie decît de numărul oamenilor. O armă automată în mîna unui singur soldat...

– Cînd au primit ordinele de la Dunstone? întrebă grăbit Alex, punînd capăt divagaţiilor lui Daniel.

– Apreciem că în urmă cu aproape o oră.

– Au posibilitatea să ia un avion?

– Da. Avioanele traficanților pot fi oricînd închiriate. Ar dura puțin; piloții sînt niște tipi bănuitori, dar n-o să fie o problemă.

Alex se întoarse către Hammond. Agentul își ștergea buzele cu degetele... afurisitele lui de degete, de parcă și-ar fi îndepărtat firimiturile de la gură în timpul unui ceai luat la Savoy!

– Poți să intri în legătură cu oamenii care supraveghează semnalele venite din tabără? Cu radioul ăsta?

McAuliff arătă spre tabloul de sub bord.

– Am frecvența...

– Asta înseamnă *da?*

– Da.

– Care-i rostul? întrebă Daniel.

– Să vedem dacă blestemații lui de specialiști au ajuns la ei. Să-i localizeze...

– Vrei avionul nostru? întrebă ministrul Halidonului, știind dinainte răspunsul.

-Da!

Daniel făcu semn șoferului să pornească mașina.

– Nu e nevoie să cunoști poziția. Există un singur loc de aterizare: cîmpia aflată la trei kilometri spre sud-vest față de tabără. Avem coordonatele

Automobilul ieși legănîndu-se din parcare, coborî înclinîndu-se de pe bordura primitivă și porni cu viteză în întuneric, spre autostradă.

Hammond îi dădu lui Daniel cifrele bandei de frecvență; ministrul le găsi și-i întinse microfonul agentului britanic.

Legătura nu se stabilea.

Din eter nu venea nici un răspuns.

– O să dureze pînă ajungem la avion.

Daniel vorbea calm, în timp ce mașina huruia pe drumul

întins. Alex puse deodată mîna pe umărul ministrului.

– Călăuza dumitale, cel care-şi zicea Marcus. Spune-i să-i trimită vorbă lui Sam Tucker.

– Le-am ordonat oamenilor mei să se retragă, răspunse Daniel cu răceală. Ţi-am spus mai devreme.

– Pentru numele lui Dumnezeu, trimite-l înapoi. Dă-le o şansă oamenilor mei!

– Cu alte cuvinte să-i dau *ei* o şansă?

McAuliff nu-şi mai dorise niciodată cu o asemenea ardoare să omoare pe cineva.

– Era nevoie să spui lucrul ăsta?

– Da, replică Daniel, întorcîndu-se în scaun ca să-l privească pe Alexander în ochi. Fiindcă are legătură cu condiţia pe care ţi-o pun pentru a folosi avionul. Dacă eşuezi, dacă femeia e ucisă, şi dumneata îţi vei pierde viaţa. Vei fi lichidat. Pur şi simplu, după moartea ei, nu vei mai fi niciodată crezut.

Alexander recunoscu privirea pătrunzătoare a lui Daniel din Halidon.

– Răspunsul meu e uşor de dat. O să emit eu însumi ordinul de execuţie.

R.C. Hammond se aplecă în faţă. Vorbea măsurat, mai limpede ca niciodată:

– Merg cu dumneata, McAuliff.

Atît Daniel, cît şi Alex se uitară surprinşi la englez. În cîteva cuvinte, Hammond se situase calm pe o ciudată poziţie lipsită de apărare.

– Mulţumesc.

Era tot ce putea spune McAuliff, dar o făcu din totul sufletul.

– Mă tem că nu e posibil, comandant Hammond, zise

Daniel. Dumneata şi cu mine... avem probleme de rezolvat. McAuliff o să plece singur.

– Eşti un barbar.

Hammond vorbea pe un ton tăios.

– Eu sînt Halidonul. Iar noi *avem* priorităţi. Amîndoi.

33

McAuliff îndreptă botul micului avion deasupra plafonului de nori. Îşi descheie tunica pe care i-o dăduse şoferul maşinii. În cabina strîmtă era cald. Aeronava Halidonului se deosebea de avionul cu care el şi Malcolm decolaseră de pe cîmpul aflat la vest de Accompong. Semăna la dimensiuni şi aspect cu acel Comanche, dar era mai greu şi mult mai dificil de manevrat.

McAuliff nu excela în materie de pilotaj. Învăţase să zboare mai mult de nevoie decît din pasiune. Cu zece ani în urmă, cînd se hotărîse să-şi înfiinţeze propria companie, se gîndise că aptitudinea de a pilota un avion i-ar prinde bine, aşa că luase lecţiile necesare, în urma cărora obţinuse un permis de pilot de categorie inferioară.

Ulterior se dovedise că meritase efortul. În zeci de expediţii pe aproape toate continentele. Cu avioane mici, cu număr limitat de locuri.

Spera din tot sufletul să-şi poată folosi şi acum această aptitudine. Dacă nu, nimic nu mai conta.

Pe scaunul de lîngă el se afla o tăbliță neagră, de genul celor folosite în școlile primare, cu ramă de lemn. Pe ea era scris cu creta planul său simplu de zbor, cu cifre și litere albe, ce se distingeau clar în lumina slabă a instrumentelor de la bord.

Viteza optimă a vîntului, puncte cardinale, condiții de altitudine și priveliști care cu puțin noroc se puteau distinge în lumina clară a lunii.

De pe fișia de pămînt de lîngă Drax Hill trebuia să se ridice la o înălțime de trei sute de metri, descriind cercuri deasupra cîmpului. După ce părăsea acel perimetru, trebuia să se îndrepte către sud-vest la 115 grade, cu viteză de 90. În cîteva minute ar fi fost deasupra muntelui Carey – două focuri de mărăciniș aveau să ardă pe un cîmp; erau ușor de văzut.

Și le zări.

De la muntele Carey, menținînd viteza și coborînd la 200 de metri, trebuia să întoarcă spre est-nord-est la 84 de grade și să-și continue drumul către Kepmshot Hill. Un automobil cu un proiector avea să fie parcat pe un drum; proiectorul urma să transmită semnale luminoase spre cer.

Îl văzu și continuă etapa următoare din plan. Schimbarea de curs era minoră – 8 grade și 92 în condițiile menținerii vitezei și altitudinii. Trei minute și treizeci de secunde mai tîrziu, se afla deasupra lui Amity Hall. Din nou un foc de mărăcini, o nouă indicație; și aceasta, minimă.

Spre est la 87 de grade, spre Watson Favel.

Trebuia să coboare la 150 de metri, să mențină viteza, să caute două automobile aflate unul în fața celuilalt, clipind din faruri, în partea de sud a orașului să corecteze cursul cu exact 90 de grade și să reducă viteza la 75.

În momentul cînd ajungea la rîul Martha Brae, urma să

modifice cursul cu 35 de grade sud-est, la gradația 122 pe busolă.

După aceea era nevoit să se descurce singur. N-o să mai primească semnale de pe pămînt și, desigur, nu va avea nici o legătură radio.

Coordonarea vitezei, direcția și sincronizarea erau ... singurele sale date. Altitudinea trebuia să fie stabilită de pilot – cît mai joasă cu putință, în funcție de creșterea gradată a înălțimii dealurilor. Era posibil să observe focuri de tabără, dar nu trebuia să creadă neapărat că fuseseră aprinse de cei din tabăra de prospecțiune. Localnicii nomazi de pe dealuri vînau adesea toată noaptea. Trebuia să-și continue cursa exact patru minute și cincisprezece secunde.

Dacă urma cu precizie toate indicațiile și nu interveneau variații, cum ar fi curenții de aer neașteptați sau rafalele de ploaie, avea să ajungă în apropierea pajiștii. Dacă noaptea era senină și lumina lunii suficient de puternică, ar fi trebuit s-o vadă.

Și – lucrul cel mai important – dacă observa alt avion, urma să încline aripa dreaptă de două ori. Asta-i dădea de înțeles celuilalt pilot că el era o călăuză a traficanților. Reprezenta forma uzuală de salut între astfel de cavaleri ai aerului.

Înălțimea dealurilor crescu brusc, mult mai repede decît se așteptase McAuliff. Trase manșa spre sine și simți curenții ascendenți ridicîndu-l într-o planare verticală. Reduse viteza și corectă virajul, apăsînd pe pedala din stînga; turbulența continua, iar vîntul creștea în intensitate.

Apoi înțelese cauza apariției contracurenților. Intrase într-un culoar de puternice averse tropicale. Ploaia împroșca geamul cabinei și răpăia în fuselaj; ștergătoarele de parbriz deveniseră inutile. În fața lui se afla o masă compactă de apă, de un gri

opac. Închise cu zgomot hubloul ferestrei din stînga, trase de maneta accelerației, făcu un viraj strîns și privi în jos. Acul altimetrului indica 650 de metri; ținutul de sub el era compact și negru... numai junglă, nici o breșă în întuneric. Refăcu mental traseul afluentului și cursul. Se produsese o deviere; nu mare, însă evidentă. Nu era un pilot prea bun – pînă atunci mai zburase doar de două ori noaptea; categoria sa îi interzicea acest lucru – iar devierile, sau derivele se datorau unor defecțiuni ale instrumentelor sau unei erori de pilotaj, corectate de busole, imaginile din teren ori prin radio.

Iar acum era într-o ușoară derivă. Iisuse, mai bine s-ar fi aflat într-o barcă cu pînze! Înălță avionul și viră ușor dreapta, înapoi spre culoarul cu ploaia torențială. Apărătoarea de vînt devenise inutilă; întinse mîna și trase hubloul ferestrei din dreapta. Zgomotul curenților de aer intrați prin spațiul liber se lovi deodată de pereții micii cabine. Vîntul bătea cu putere, șuierînd; ploaia pătrundea în rafale, acoperind scaunele, podeaua și intrumentele.

Apoi văzu... îi văzu. Platoul cu pajiști. La tribord – fir-ar să fie, prin fereastra din dreapta. O fișie mai deschisă la culoare în mijlocul întunericului deplin. O zonă de un gri monoton în centrul pădruii întunecate.

Se abătuse spre stînga nu mai mult de doi, poate trei kilometri.

Dar ajunsese la ei. Nimic nu mai conta acum. Coborî rapid, făcînd un viraj la stînga, deasupra copacilor – o buclă pentru a putea ateriza.

Era la cincisprezece metri înălțime cînd, în spatele lui, la vest, se văzu un fulger. Se bucură; era o lumină în plus în întunericul nopții. Avea încredere în aparatele de la bord și putea

distinge, în lumina farurilor avionului, pămîntul care se apropia, dar scurta izbucnire de lumină îl făcuse şi mai încrezător.

Şi-i dăduse posibilitatea să observe silueta altui avion. Era pe pămînt, nemişcat, amplasat în capătul de nord al cîmpiei.

În zona povîrnişului care ducea spre tabăra situată la trei kilometri distanţă.

O, Doamne! Nu reuşise. Ajunsese prea tîrziu!

Ateriză, mări turaţia motorului şi rulă către aeronava nemişcată, scoţîndu-şi pistolul de la centură în vreme ce manevra instrumentele de la bord.

Un bărbat făcea semn cu mîna în fasciculul luminilor aparatului. Nu era înarmat; nu încerca să fugă, nici nu încerca să se ascundă. Alex nu ştia ce să mai creadă. Situaţia n-avea nici o logică; oamenii lui Dunstone erau ucigaşi, ştia asta. Totuşi, bărbatul din lumină nu dădea semne de ostilitate. În schimb, făcea un lucru ciudat. Întinsese braţele lateral, coborîndu-l pe dreptul şi ridicîndu-l pe stîngul în acelaşi timp. Repetă gestul de cîteva ori, în timp ce avionul lui McAuliff se apropia.

Alex îşi aminti instrucţiunile primite pe cîmpul de la Drax Hall. Dacă întîlneşti alte avioane, înclină aripa dreaptă. *Coboară* aripa dreaptă... sau braţul.

Bărbatul din lumină era un pilot al traficanţilor!

McAuliff opri şi închise contactul, cu mîna strînsă pe mînerul armei şi cu degetul pe trăgaci.

Omul veni sub aripa avionului şi strigă în ploaie la Alex, care avea fereastra deschisă. Era alb, cu faţa încadrată de gluga unui poncho. Vorbea ca un american... Din extremitatea sudică. Din regiunea deltei.

– La *naiba!* Mă bucur să-ţi văd pielea albă, şefu'! Zbor cu ei şi-i trag în piept, da' nu-i *înghit!*

Vocea stridentă a pilotului acoperea cu uşurinţă zgomotul ploii. Omul avea o înălţime medie şi, judecînd după faţa lui, era o fire slabă, incapabilă să se acomodeze cu neajunsurile vîrstei de mijloc.

– Cînd ai ajuns? întrebă Alex cu voce tare, încercînd să-şi manifeste neliniştea.

– I-am adus pă negrii ăia şase acu' vreo zece minute. Eşti cu ei, nu-i aşa?

– Da.

– Nu mai sînt aşa dă *aroganţi* la necaz, 'ai? Numa' necazuri pă cîmpurile astea din munţi. Zic că au nevoie dă o faţă palidă, p-ormă îţi trag la boaşe!

McAuliff puse pistolul la loc în tocul de sub tabloul de bord. Trebuia să se mişte repede. Trebuia să treacă de pilotul traficanţilor.

– Ziceau că au necazuri?

Alex pusese întrebarea într-o doară, în vreme ce deschidea uşa cabinei. Ieşi pe aripă, în ploaie, apoi sări pe pămîntul ud.

– La *naiba!* Am înţales din spusele lor că au fost lăsaţi în pielea goală de o gaşcă de puştani d-acolo. Au revîndut o grămadă de droguri după ce-au rămas lefteri. Ţi-o zic io, negroteii ăştia sînt plini dă arme!

– E o greşeală, zise McAuliff convins. Iisuse... *Idioţi* blestemaţi!

– Caută sînge dă negru, şefu'! Negrii ăia or să doboare o grămadă dă alţi negri. *Iuhuuu!*

– Dacă fac asta, New Orleans o să sară-n aer!... Hristoase!

Alexander ştia că oraşul din Louisiana era cel mai important port de intrare a narcoticelor destinate statelor din sud şi sud-vest.

– Au coborît pe povîrniş?

McAuliff arătă intenţionat la o sută de metri spre dreapta, departe de cărarea pe care şi-o amintea.

– Al naibii să fiu dacă ştiau prea bine, şefu'! Aveau un radar din ăla ca un contor Geiger, da' nu prea bun. Au luat-o mai degrabă p-acolo.

Pilotul arătă spre stînga cărării ascunse din junglă.

Alex făcu un calcul rapid. Instrumentul folosit de oamenii lui Dunstone era eficient doar pînă la o distanţă de o mie de metri de emiţător. Semnalele ar fi fost înregistrate, dar nu şi intensitatea lor, care să permită o localizare mai exactă. Acesta era impedimentul dispozitivelor radio miniaturizate care emiteau unde verticale.

O mie de metri însemna trei mii de picioare, peste o jumătate de milă de mers prin jungla deasă, aproape de nepătruns a regiunii Cock Pit. Dacă echipa lui Dunstone avea un avantaj de zece minute, nu era în mod obligatoriu un pericol. Ei nu cunoşteau cărarea – nici el n-o *cunoştea*, dar mersese pe ea. De două ori. Avantajul lor trebuia micşorat. Iar dacă unghiul lor de intrare în junglă era indirect – şi, din spusele pilotului traficanţilor, aşa reieşea – şi presupunînd că mergeau pe o linie relativ dreaptă, anticipînd şi o cotitură... s-ar fi putut ca avantajul să fie înlăturat.

Dacă... dacă găsea cărarea şi o urma îndeaproape.

Îşi ridică gulerul tunicii, să se apere de ploaie şi se întoarse la uşa cabinei de deasupra aripii avionului. O deschise, ridică genunchiul în dreapta lonjeronului şi întinse mîna spre micul compartiment pentru bagaje din spatele scaunului. Scoase o puşcă automată cu ţeavă scurtă şi de mare putere – una din cele două care fuseseră luate de sub scaunul maşinii Halidonului.

Încărcătorul era pus şi piedica trasă. În buzunar mai avea patru încărcătoare, fiecare cu cîte douăzeci de cartuşe.

O sută de gloanţe.

Arsenalul lui.

– Trebuie să-i ajung din urmă, îi strigă el prin ploaie pilotului. N-aş vrea sub nici o formă să fi tras la răspundere în New Orleans!

– Băieţii din New Orleans sînt o gaşcă tare. Dacă au altceva dă lucru, nu zbor cu ei. Nu le place dă nimeni!

Fără să răspundă, McAuliff alergă spre marginea povîrnişului. Cărarea era la dreapta unui pîlc uriaş de ferigi ţepoase – îşi amintea asta; se zgîriase pe faţă, fiindcă nu se ferise destul de repede atunci cînd pătrunsese acolo cu călăuza Halidonului.

La naiba! Unde se află?

Începu să pipăie frunzişul ud, fiecare frunză, fiecare ramură, sperînd să-şi simtă mîna zgîriată, înţepată. Trebuia să intre în pădure exact prin acel punct. O plecare greşită ar fi fost fatală. Avantajul oamenilor lui Dunstone ar fi devenit prea mare; n-ar fi reuşit să-l anihileze.

– Ce cauţi?

– *Cum?*

Alex se răsuci în mijlocul fasciculului de lumină. Era atît de concentrat, încît se trezi că ridică piedica armei.

Pilotul traficanţilor venise după el.

– La naiba! N-ai o lanternă, şefu'? Crezi că te descurci în porcăria asta fără lanternă?

Iisuse! Lăsase lanterna în avionul Halidonului. Daniel îi spusese să fie atent... cu lanterna. Aşa că o lăsase în avion!

– Am uitat. Am una în avion.

– Sînt al naibii de sigur că ai, zise pilotul.

– Ia-o pe-a mea şi dă-mi-o pe-a dumitale, bine?

– Dacă mă loveşti cu doi dolari, ţi-o dau, şefu'.

Pilotul îi întinse lanterna.

– Ploaia asta-i a naibii dă rece. Mă duc în cabină. Noroc la vînat, şefu'!

McAuliff îl privi pe pilot alergînd spre avion, apoi se întoarse repede spre capătul pădurii. Era la numai doi metri de pîlcul de ferigă; vedea iarba încîlcită de la intrarea pe cărarea ascunsă.

Se avîntă înainte.

Alerga cît putea de repede, împiedicîndu-se de bălării, cu faţa şi trupul şfichiuite de tentaculele nevăzute ale arbuştilor. Cărarea şerpuia – dreapta, stînga, dreapta, dreapta, *dreapta, Iisuse! în cercuri* – apoi deveni din nou dreaptă pe o porţiune scurtă de la capătul pantei.

Dar era acolo. Încă mergea pe ea. Numai asta conta.

Apoi schimbă direcţia. Cărarea dispăruse!

Se auzi un ţipăt asurzitor în întuneric, amplificat de ploaia torenţială. La lumina lanternei, într-o groapă acoperită cu frunze de palmier, văzu o scroafă sălbatică ce-şi alăpta puiul orb. Animalul păros, mostruos, grohăi şi ţipă din nou, apoi începu să se ridice, alungînd de la ţîţă progenitura ce guiţa. McAuliff alergă spre stînga, în desişul junglei. Se împiedică de o piatră. Două, trei pietre. Căzu pe pămîntul umed, iar lanterna îi zbură din mînă. Terenul era neted, neaccidentat.

Găsise iarăşi cărarea!

Se ridică în picioare, luă lanterna, îşi potrivi arma sub braţ şi începu să alerge pe culoarul relativ liber din junglă.

Liber nu mai mult de o sută de metri, după care fu intersectat de un curent de apă, cu noroi moale pe margini. Îşi

amintea de curentul ăla. Călăuza care-și zicea Marcus o luase la stînga. La stînga? Sau în direcție opusă?... Nu, *era* la stînga. Trunchiuri de palmieri și pietre ieșeau la suprafața apei, traversînd pîrîul îngust. Alergă spre stînga, cu lanterna îndreptată spre mijlocul apei.

Se vedeau buștenii! Și pietrele. Un pod construit în grabă, pentru evitarea noroiului ce ajungea pînă la glezne.

Iar pe trunchiul palmierului din dreapta se vedeau doi șerpi ce se mișcau lateral încet, croindu-și drum spre el. Nici măcar mangusta jamaicană nu făcea față în Cock Pit.

Alexander cunoștea specia. Îi văzuse și în Brazilia. Erau înrudiți cu anaconda. Orbi, atacînd rapid, răi. Nu aveau o mușcătură fatală, dar puteau să paralizeze victima – timp de mai multe zile. Dacă treceai la un metru de capetele plate, atacul era inevitabil.

Se întoarse în tufișuri, măturînd cu lumina lanternei zona din imediata apropiere. Văzu o ramură atîrnată de palmier, de vreo doi metri lungime. Alergă într-acolo și trase de ea pînă o rupse. Trupurile hidoase, unsuroase erau îngemănate, cu capetele plate așezate unul lîngă altul, cu ochii orbi, cît niște gămălii, îndreptați în direcția mirosului străin. Către el.

Alex împise ramura de palmier spre buștean cu mîna stîngă, ținînd cu greutate arma și lanterna în dreapta.

Cei doi șerpi se aruncară simultan, sărind de pe coaja bușteanului, răsucinu-se violent în jurul crengii, cu capetele îndreptate spre mîna lui McAuliff, luîndu-și avînt printre frunzele moi.

Alex aruncă – lăsă să cadă? nu mai știa – creanga în apă. Șerpii se zvîrcoliră; ramura se învîrti cu putere în cerc, apoi se scufundă în pîrîu.

McAuliff alergă peste bușteni; apoi intră pe cărare.

Mersese cam o mie două sute de metri, cu siguranță nu

mai mult. După ceasul lui, trecuseră douăsprezece minute. Din cîte își amintea el, cărarea cotea brusc la dreapta, printr-o porțiune foarte deasă de ferigi și buruieni, către un mic luminiș, unde poposise nu de mult o ceată de vînători de pe dealuri. Marcus – omul care își spunea Marcus – remarcase lucrul ăsta.

De la acel luminiș mai erau cam o mie cinci sute de metri pînă la țărmurile lui Martha Brae și pînă la tabără.

Avantajul oamenilor lui Dunstone trebuia să se fi redus.

Ajunse la porțiunea de lăstăriș aproape de nepătruns, cu lanterna luminînd pămîntul în căutarea unor semne de trecere. Dacă se îndepărta acum de cărare – dacă intra în tufișurile pe unde nu călcase picior de om – ar avea nevoie de ceasuri întregi ca s-o regăsească.

Mergea chinuitor de încet, făcînd eforturi disperate pentru a se concentra. Buruieni culcate la pămînt, crenguțe rupte, margini umflate de pămînt umed pe care le lăsase cîndva greutatea pașilor de om; toate astea erau semne, codurile lui. Nu-și putea permite nici cea mai mică eroare.

– Hei, domnu'! se auzi o voce înăbușită.

McAuliff se aruncă la pămînt și își ținu respirația. În spatele lui, la stînga, vedea lumina altei lanterne.

– Hei, domnu', unde ești? la legătura, te rog. Ai ieșit de pe traseu. Sau eu.

la legătura, te rog... Ieșit de pe traseu. Cuvintele unui agent, nu limbajul unui cărăuș. Omul era de la MI 6.

La trecut. *Fusese.*

Acum lucra pentru Dunstone Limited.

Echipa lui Dunstone se despărțise, fiecare luînd-o în altă direcție... pe alt traseu. Asta nu putea însemna decît că țineau legătura prin radio.

Șase oameni ținînd legătura prin radio.

O, *Iisuse!*

Fasciculul lanternei se apropia dansînd, licărind prin frunzişul de nepătruns.

– Aici, domnu'! şopti gutural Alex, sperînd, împotriva oricărei logici, că ploaia şi vocea şoptită n-aveau să-l alarmeze pe omul lui Dunstone.

– Aprinde lanterna, te rog, domnu'.

– Încerc, domnu'.

Nimic mai mult, îşi zise McAuliff. Nimic.

Fasciculul tremurător se reflecta într-o mie de minuscule oglinzi strălucitoare în întuneric, dezintegrînd lumina în scînteieri hipnotice.

Mai aproape.

Alex se rostogoli în tăcere de pe cărare, în masa de pămînt umed şi iarbă moale, simţind cum arma de sub el îi intra dureros în coapse.

Fascicolul lanternei era aproape deasupra lui. În scînteierea lui, îl putea vedea pe om de la brîu în sus. Peste piept avea două curele late; una de la carcasa unui radio, cealaltă legată de patul unei arme. Ţinea lanterna în mîna stîngă; în dreapta avea un pistol mare, cu aspect ameninţător.

Trădătorul de la MI 6 era un agent prudent.

McAuliff înţelese că trebuia cu orice preţ să-l dezarmeze. Nu ştia cît de aproape erau ceilalţi, la ce distanţă se aflau celelalte trasee.

Acum!

Repezi mîna dreaptă direct pe ţeava pistolului, vîrîndu-şi degetul mare în gaura trăgaciului, apoi îl izbi pe om cu umărul în cap şi cu genunchiul stîng în testicule. În urma impactului, bărbatul se încovoie şi scoase un icnet slab; mîna îi căzu fără vlagă, iar Alex îi smulse pistolul din ea şi-l aruncă în întunericul pădurii.

Chircit de durere, jamaicanul privi în sus, ţinînd încă lanterna în mîna stîngă, cu lumina spre pămînt, cu chipul schimonosit... încercînd să tragă aer în piept ca să ţipe. McAuliff îşi vîrî degetele în gura omului, împingîndu-le pe gît cu toată puterea. Omul se aplecă în faţă şi-l lovi pe Alex în cap cu metalul greu al lanternei, sfîşiindu-i pielea. McAuliff îi zdrelea gura, simţindu-şi degetele în carnea individului, percepîndu-i ţipetele.

Căzură amîndoi, răsucindu-se în aer, în buruieni. Jamaicanul continua să izbească tîmpla lui McAuliff cu lanterna; Alex trăgea cu răutate de gura care putea da o alarmă nedorită.

Se rostogoliră pe un petic de pămînt noroios, în pantă. McAuliff simţi o piatră, îşi eliberă mîna stîngă, luă piatra şi izbi cu ea gura negrului, peste propriile-i degete. Dinţii omului se sfărîmară, iar el se înecă în propria-i salivă. Alex îşi retrase mîna însîngerată şi înhăţă brusc părul încîlcit al negrului, întorcîndu-i capul cu faţa în jos, în noroiul moale. În licărul lanternei căzute, se văzură mici băşici trasparente ieşind în tăcere la suprafaţa pămîntului îmbibat cu apă.

Apoi totul încetă.

Omul era mort.

Şi nu fusese transmisă nici o alarmă.

Alexander se întinse, luă lanterna şi îşi privi degetele mîinii drepte. Avea pielea sfîşiată, se vedeau urme de dinţi, dar rănile nu păreau adînci; putea să-şi mişte mîna, iar ăsta era singurul lucru care conta.

Tîmpla stîngă îi sîngera şi-l durea teribil, dar nu într-atît încît să-l imobilizeze. Durerea avea să înceteze... întrucîtva.

Se uită la jamaicanul mort şi simţi că i se face rău. Nu avea timp. Se întoarse la cărare şi îşi continuă misiunea migăloasă de-a o urma. Şi încercă să scruteze jungla cu privirea.

De două ori, prin vegetaţia deasă din apropiere, văzu fasciculele subţiri ale unor lanterne.

Echipa lui Dunstone îşi continua drumul. Se concentra asupra lui.

Nu mai avea nici o clipă de pierdut.

Opt minute mai tîrziu, ajunse în poiană. Îşi simţi pulsul accelerîndu-i-se; avea mai puţin de o mie cinci sute de metri de mers. Cea mai uşoară etapă a cumplitei călătorii. Se uită la ceas. Trecuseră exact patru minute după miezul nopţii.

Doisprezece era şi casa lunii.

Patru era cifra rituală a populaţiei arawak.

Odiseea morţii.

Regăsi cărarea la capătul opus al micului luminiş şi începu să alerge, cîştigînd viteză în timp ce se îndrepta spre malul lui Martha Brae. Nu mai avea aer în plămîni, nici nu mai respira normal; îşi simţea sîngele şi transpiraţia coborîndu-i din cap, pe ceafă, spre umeri şi piept.

Se văzu rîul. Ajunsese la rîu!

Abia atunci îşi dădu seama că ploaia torenţială încetase; furtuna din junglă se oprise. Îndreptă lanterna spre stînga; se vedeau pietrele ce mărgineau cărarea pe ultimele cîteva sute de metri pînă la tabără.

Nu auzi nici un foc de armă. În întunericul din spatele lui erau cinci ucigaşi experimentaţi, iar teribila noapte nu se încheiase... dar avea o şansă.

Asta se mai afla între el şi o comandă pe care ar fi urmat s-o dea unui pluton de execuţie, pentru a-i pune capăt zilelor.

Din voia lui, dacă eşua. Dispus să renunţe la viaţă dacă n-o avea pe Alison.

Alergă pe ultimii cincisprezece metri cît de repede îi

permiteau mușchii lui epuizați. Îndreptase lanterna direct în fața lui; primul obiect pe care îl lumină fu acoperișul înclinat de la intrarea în zona taberei. Pătrunse în goană în poiană.

Nu se vedeeau focuri, nici vreun semn de viață. Doar miile de picături amintind de furtuna din junglă, și corturile ca niște monumente tăcute ale unor vieți apăute acolo de curînd.

I se tăie respirația. O spaimă rece puse stăpînire pe el.

Tăcerea era o prevestire copleșitoare a ororii.

– Alison, *Alison!* țipă el și alergă orbește spre cort. *Sam! Sam!*

Cînd auzi cuvintele în întuneric, știu cum era să mori și să reînvii.

– *Alexander*... Era cît pe ce să te ucid, băiete, spuse Sam Tucker din adăpostul întunecat de la marginea junglei.

34

Sam Tucker și călăuza ce-și zicea Marcus ieșiră din tufișuri. McAuliff se uită uluit la omul Halidonului. Călăuza remarcă uimirea lui Alex și-i spuse:

– N-avem timp de explicații lungi. Am făcut o alegere, atîta tot.

Călăuza arătă spre gulerul hainei lui. Alex n-avu nevoie de clarificări. Cusute în țesătură, se aflau niște tablete asemănătoare celor văzute la lumina galbenă a lunii, pe drumul lăturalnic de deasupra portului Lucea.

Nu m-aş gîndi de două ori la asta, spusese Daniel.

– Unde-i Alison?

– Cu Lawrence şi Whitehall. S-au îndepărtat în josul rîului.

– Şi soţii Jensen?

Tucker făcu o pauză.

– Nu ştiu, Alexander.

– *Cum?*

– Au dispărut. Asta-i tot ce-ţi pot spune. Ieri s-a rătăcit Peter; cărăuşul lui s-a întors în tabără spunînd că n-a reuşit să-i dea de urmă. Ruth a rezistat bine, biata fată... are mult curaj. Am trimis nişte oameni să-l caute. Nimic. Iar azi-dimineaţă, nu-ţi pot spune de ce – nu ştiu – m-am dus la cortul lor. Ruth plecase. De-atunci n-a mai fost văzută.

McAuliff se mira. Văzuse ceva Peter Jensen? Avusese vreo presimţire? Şi fugise cu soţia lui? Scăpase de oamenii tribului lui Acquaba?

Întrebări pentru altădată.

– Dar cărăuşii? întrebă Alex cu prudenţă.

– Verific împreună cu prietenul meu, răspunse Tucker, arătînd cu capul spre omul Halidonului.

– Au fost escortaţi spre nord, pe rîu, zise omul cu numele de împrumut Marcus. Jamaicanii n-or să moară în noaptea asta, dacă nu ştiu de ce se sacrifică. Nu în lupta asta.

– Şi tu? De ce tu? E asta lupta ta?

– Îi cunosc pe oamenii care ţi-au pus gînd rău. Am ales să lupt.

– Libertăţile limitate ale lui Acquaba? întrebă Alex încet.

Marcus dădu din umeri; în ochi nu i se citea nimic.

– Libertatea unui om de a alege, doctore.

Se auzi strigătul abia perceptibil al unei păsări ori ţipătul înăbuşit al unui liliac, din deasa junglă tropicală. Acesta fu urmat

de alte cîteva. McAuliff n-ar fi sesizat... erau atîtea sunete, în permanenţă. O nesfîrşită rezonanţă nocturnă, plăcută la auz, dar neplăcut să te gîndeşti la ea.

Acum însă era obligat să observe.

Marcus îşi înălţă imediat capul, reacţionînd la sunete. Întinse iute mîna şi înhăţă lanterna lui Alexander, smulgîndu-i-o din mînă în timp ce-l împingea pe Tucker cu umărul.

– *La pămînt!* strigă el şi-l împinse cu violenţă pe McAuliff, răsturnîndu-l pe spate, departe de locul unde stătuse.

Şapte împuşcături se auziră în întuneric, unele lovind copacii, altele trosnind departe, în junglă, două explodînd în noroiul din poiană.

Alex se rostogoli pe pămînt, puse arma în poziţie de tragere şi ţinti în direcţia din care se trăsese. Ţinu degetul apăsat pe trăgaci; o rafală asurzitoare de douăzeci de gloanţe mătură zona. După cîteva secunde, se aşternu din nou tăcerea.

Simţi o mînă apucîndu-l de picior. Era Marcus.

– Retrage-te. În josul rîului, domnu', şopti el cu asprime.

McAuliff se tîrî pe spate în întuneric. Mai multe cartuşe fură trase din tufişuri; gloanţele şuierau deasupra lui, spre dreapta.

Deodată izbucniră focuri de armă la cîţiva paşi în faţă. Marcus sărise în stînga şi trimisese transversal o rafală care-i îndepărtase pe inamici.

Alex înţelese că prin acţiunea sa Marcus încerca să-l acopere pe el. Porni aplecat spre dreapta, către marginea poienii. Auzi vocea lui Sam Tucker.

– *McAuliff! Aici!*

Alergînd prin tufişuri, văzu silueta lui Sam pe pămînt. tucker stătea ghemuit pe un genunchi, cu arma ridicată.

– *Unde?* Pentru Dumnezeu, unde-i Alison? Ceilalţi?

– Coboară în josul rîului, băiete! La sud, la vreo trei sute de metri. Spune-le şi celorlalţi. Noi o să-i ţinem aici.

– Nu, Sam! Vino cu mine... *Arată*-mi unde.

– O să vin şi eu, fiule...

O altă ploaie de gloanţe se revărsă dinspre junglă. Marcus răspunse din partea opusă a luminişului. Tucker continua să vorbească în timp ce-l trăgea pe Alex de tunică, îndepărtîndu-l.

– Negrul ăla teribil vrea să-şi umple fundul de gloanţe pentru noi! Poate că-mi acordă un răgaz pe care nu-l merit. E compatriotul meu, băiete. Noul meu *pămîntean. Iisuse!* Ştiam eu c-o să-mi placă insula asta blestemată. Acum du-te dracului acolo şi ai grijă de fată. O să venim şi noi, nu-ţi face griji! *Fata,* Alexander!

– Sînt cinci oameni acolo, Sam. L-am ucis pe unul dintre ei la vreo doi kilometri în spate. Trebuie să-mi fi văzut lanterna cînd alergam. Îmi pare rău...

Cu aceste cuvinte, McAuliff se avîntă în pădurea îmbibată de apă, croindu-şi drum spre malul rîului. Se prăvăli pe povîrnişul scurt, nasturii metalici ai tunicii zăngănind pe pietre, şi căzu în apă.

La sud. *La stînga.*

Trei sute de metri. Nouă sute de picioare... un continent.

Se ţinea aproape de malul rîului, pe unde era drumul mai scurt. Pe cînd aluneca prin noroi, iarbă şi pietre căzute, îşi dădu seama că avea încărcătorul gol. Fără să se oprească, vîrî mîna în buzunar şi scoase unul plin, îl desprinse pe cel vechi şi-l introduse pe celălalt. Trase înapoi piedica de inserţie; cartuşul intră pe ţeavă.

Focuri de armă îi întrerupseră vidul de gînduri.

În spatele lui, nişte oameni încercau să ucidă alţi oameni.

Pe rîul îngust apăru o cotitură. Străbătuse peste o sută de metri; aproape două sute, îşi zise.

Noul meu pămîntean... Hristoase! Sam Tucker, rătăcitor pe planetă, dascăl al primitivilor, amant al tuturor țărilor – în căutarea uneia pe care s-o numească a sa, în această perioadă avansată a vieții sale. Și o găsise în cea mai crudă sălbăticie a Jamaicăi – în Cock Pit. Într-un moment de sacrificiu.

Brusc, într-o clipă de teroare, din întunericul de deasupra coborî o uriașă formă neagră. Un braț gigantic părea înșurubat în jurul gîtului; degete ca niște gheare îi sfîșiau fața; rinichii îi erau izbiți de un pumn puternic, dat cu răutate. Lovi cu patul puștii în trupul de sub el, își înfipse dinții în carnea de sub gura lui și plonjă în apă.

– *Domnu'! Iisuse, domnu'!*

Lawrence strigă în timp ce căra pumni în umărul lui McAuliff. Uluiți, își dădură amîndoi drumul din încleștare; ridicară fiecare brațele sus, Alex ținînd arma cu stîngăcie, Lawrence cu un cuțit lung în mînă.

– Doamne! spuse McAuliff. Puteam să te *împușc!*

Se auziră alte focuri de armă spre nord.

– Puteam să vîr cuțitul în... nu mînerul, zise uriașul negru care se afundase în apă pînă la brîu. Aveam de gînd să luăm un ostatic.

Amîndoi înțeleseră că nu era timp de explicații.

– Unde *sînteți?* Unde-s Alison și Whitehall?

– În josul rîului, domnu'. Nu departe.

– Ea n-a pățit nimic?

– E speriată... Dar e o femeie curajoasă. Pentru o englezoaică albă. Înțelegi, domnu'?

– Am înțeles, domnu', răspunse Alexander. Să mergem.

' Lawrence mergea în față, sărind din apă la vreo treizeci de metri de locul acelei întîlniri aproape fatale. McAuliff văzu că revoluționarul își legase o cîrpă în jurul brațului; în timp ce

observa asta, Alex scuipă sîngele din gură și își frecă spatele în dreptul rinichilor, în chip de justificare mută.

Jamaicanul arătă spre panta din fața lor cu mîna stîngă, punîndu-și în același timp mîna dreaptă la gură. Un fluierat ascuțit ieși de pe buzele sale. O pasăre, un liliac, o bufniță... n-avea nici o importanță. Se auzi un sunet asemănător de pe mal, departe, în junglă.

– Urcă, domnu', eu o să aștept aici, spuse Lawrence.

McAuliff n-avea să știe niciodată dacă acționase sub imperiul momentului sau dacă vorbele lui rostiseră adevărul așa cum îl vedea el, dar înșfăcă umărul revoluționarului negru și-l împinse în față.

– Să nu mai dai nici un fel de ordine. Tu habar n-ai ce se întîmplă în spate. Eu știu! Mișcă-ți fundul sus!

Un baraj de foc prelungit se auzi dinspre rîu.

Lawrence clipi. Clipi în lumina lunii, care inunda malurile acestui afluent al lui Martha Brae.

– Foarte bine, domnu'! Nu *împinge*.

Se cățărară spre vîrful povîrnișului și porniră prin iarbă.

Silueta veni alergînd din întunericul vegetal. Era Alison. Lawrence se întoarse către McAuliff și-i luă lanterna din mînă. Un gest de nesfîrșită înțelegere.

Ea i se aruncă în brațe. Lumea... universul își întrerupse delirul preț de o clipă și se instală liniștea. Și pacea și alinarea. Dar numai preț de o clipă.

Nu era timp de gîndit. Sau de meditat.

Nici unul nu vorbi.

Se îmbrățișară, apoi se priviră în lumina palidă a lunii noi, în spațiul izolat ce era doar al lor, de pe malul rîului Martha Brae.

Într-un moment teribil, de mare violență. Și sacrificiu.

Atunci apăru Charles Whitehall. Se apropie, cu costumul de călătorie tot călcat, cu chipul ca o mască imobilă, cu privire pătrunzătoare.

– Lawrence şi cu mine ne-am înţeles ca el să rămînă lîngă rîu. De ce-ai contramandat decizia noastră?

– Mă uimeşti, Charley...

– Dumneata mă *enervezi,* McAuliff! răspunse Whitehall. S-au auzit împuşcături în susul rîului!

– Eu am fost în mijlocul lor, ticălos negru ce eşti!

Iisuse, de ce trebuise să spună asta?

Whitehall zîmbi.

– Nu mai spune... *Faţă palidă.*

Alison îşi trase braţele din jurul lui McAuliff şi-i privi pe amîndoi.

– *Încetaţi!*

– Îmi pare rău, zise repede Alex.

– Mie *nu,* replică Whitehall. Ăsta-i momentul adevărului. Nu înţelegi asta, *domnişoară* Alison?

Lawrence interveni atingîndu-i pe cei doi bărbaţi cu mîinile lui mari. Vocea lui era tunătoare ca a unui copil-bărbat:

– Ajunge, domnu'! Domnu' McAuliff, spune ce ştii! *Acum!*

Alexander se conformă. Vorbi despre pajiştea de pe platou, despre avion – un alt avion decît acela al Halidonului – despre pilotul sudist al traficanţilor care adusese şase oameni în Cock Pit ca să masacreze echipa de prospectare, despre cursa către tabără şi întîlnirea violentă din junglă ce se soldase cu moartea unuia dintre ei într-o băltoacă de noroi. Şi la urmă, despre ultimele minute, cînd călăuza pe nume Marcus le salvase vieţile auzind un ţipăt din tufişurile tropicale.

– Cinci oameni, domnu', spuse Lawrence, întrerupt de o nouă rafală de gloanţe, ceva mai aproape acum, dar tot dinspre nord.

Se întoarse către Charles Whitehall.

– Cîţi vrei, *fascistule?*

– Zi o cifră, ţăranule.

– La naiba! ţipă McAuliff. Încetaţi. Jocurile voastre nu mai conteează.

– Nu înţelegi, zise Whitehall. E singurul lucru care contează. Noi sîntem cei doi adversari valabili. Nu aşa se spune în poveşti? Unu la unu, iar învingătorul stabileşte cursul?

Liderii charismatici nu sînt infanterişti... Ei se schimbă sau sînt înlocuiţi... cuvintele lui Daniel, ministrul tribului lui Acquaba.

– Sînteţi amîndoi nebuni, zise Alex, cu mai multă logică decît credea că era în stare. Să vă ia naiba...

– Alexander! *Alexander!*

Strigătul venea dinspre malul rîului, la mai puţin de douăzeci de metri depărtare. Vocea era a lui Sam Tucker.

McAuliff începu să alerge la marginea pădurii. Lawrence se năpusti înainte, prin hăţişul pădurii, pulverizînd cu mîinile tot ce întîlnea în cale.

Uriaşul negru sări la marginea apei; Alex începu să coboare panta scurtă, dar se opri după cîţiva paşi.

Sam Tucker ducea pe braţe trupul călăuzei Marcus. Capul ce ieşea din apă era o masă însîngerată, cu porţiuni din craniu lipsă.

Totuşi, Sam Tucker nu l-ar fi lăsat din braţe.

– Unul dintre ei ne-a ocolit şi ne-a surprins pe mal. Mai bine zis pe mine m-a luat prin surprindere... Marcus a sărit între noi şi a încasat el gloanţele. L-a omorît pe ticălos în vreme ce urca spre el. În bătaia puştii.

Tucker lăsă trupul în noroiul de pe marginea apei. McAuliff

socotea. Rămăseseră patru oameni, patru ucigaşi din echipa lui Dunstone.

Ei erau cinci. Dar pe Alison nu se putea conta acum.

Şi ei erau patru.

Ucigaşi.

Patru. Cifra tribului arawak.

Odiseea morţii.

Alex simţi mîinile femeii pe umerii lui şi faţa apăsată pe spatele lui, în lumina lunii.

Păşunea.

Salvarea era acolo, în cele două avioane care-i puteau scoate din Cock Pit.

Totuşi, Marcus lăsase să se înţeleagă că nu exista alt drum vizibil în afară de cărarea îngustă, şerpuită din junglă, care era un pericol potenţial.

Cărarea începea la cotul rîului, la capătul din dreapta al poienii în care se afla tabăra. Trebuie să fie fost supravegheată; trădătorii din MI 6 erau agenţi cu experienţă. *Scăparea* reprezenta o prioritate.

În plus, ucigaşii lui Dunstone ştiau că prada lor se afla în josul apei. Chiar dacă ar fi explorat zona, n-ar fi lăsat cărarea ascunsă nepăzită.

Dar cei patru trebuiau să se despartă. Nu puteau să rişte ca echipa de prospectare să se strecoare printre ei, să încerce să străpungă încercuirea.

Această presupunere îi determină pe McAuliff şi Sam Tucker să accepte strategia. O variantă a jocului mortal propus de Lawrence şi Charles Whitehall. Alexander avea să rămînă cu Alison. Ceilalţi urmau să plece. Separaţi. Şi să găsească duşmanul.

Foarte simplu: să ucidă ori să fie ucişi.

*

Lawrence își afundă picioarele în apele întunecate. Se ținea aproape de mal și își croia drum fără zgomot în susul apei, cu pistolul deasupra, cu cuțitul lung ieșit puțin din teaca de piele de la centură – ușor de scos la iuțeală.

Luna strălucea mai tare acum. Norii de ploaie dispăruseră; arbuștii din junglă o acopereau, dar lumina ei se revărsa nestingherită. Curenții rîului aveau viteză constantă; în bulboanele mici se învîrteau zeci de crengi căzute printre pietrele ce ieșeau la suprafață, acestea din urmă fiind acoperite de licheni lucitori și alge încîlcite.

Lawrence se opri; se lăsă mai mult în apă, ținîndu-și respirația, cu ochii ațintiți deasupra rîului. Lîngă malul celălalt al afluentului îngust, un om făcea exact același lucru ca și el, dar fără să-i fi remarcat prezența.

Cufundat în apă pînă la brîu, omul ținea în față, deasupra capului, o armă amenințătoare. Făcea pași mari și își menținea echilibrul prinzîndu-se de crengile ce atîrnau de pe mal, cu ochii drept înainte. În cîteva secunde, omul avea să se afle exact în fața lui.

Lawrence își așeză pistolul pe un pat de ferigi. Vîrî mîna la centură și scoase cuțitul lung din teacă. Se cufundă și începu să înoate pe sub apă.

Sam Tucker se tîrî peste marginea malului și se rostogoli spre baza trunchiului unui palmier. Sub greutatea trupului, o liană căzu încolăcindu-i-se peste piept, ca un șarpe.

Acum se afla în partea de nord a taberei, după ce mersese într-un semicerc larg spre vest, pe partea stîngă a rîului. Raționamentul era simplu, deși el spera să nu li se pară la fel și adversarilor. Patrula lui Dunstone trebuia să-și concentreze întreaga atenție în josul apei; cărarea era la estul poienii. Ei ar fi

păzit-o, aşteptîndu-se ca oricine ar fi căutat-o să se apropie dinspre vale, nu de deasupra punctului cunoscut de intrare.

Tucker se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se cu umerii de trunchiul palmierului. Lărgi cureaua puştii, ridică arma şi o trecu peste cap, în diagonală pe spate. Apoi strînse cureaua. Era exclus să tragă cu arma; trebuia folosită doar într-o situaţie extremă, fiindcă altfel ar fi însemnat – mai mult decît probabil – propria sa moarte.

Se rostogoli din nou cu faţa în jos şi îşi continuă drumul ca de reptilă prin labirintul încîlcit al buruienilor din junglă.

Îl auzi pe om înainte să-l vadă. Distinse un zgomot tipic uman, un sunet întîmplător care-i întări convingerea că duşmanul lui era nepăsător, nu în stare de alertă. Omul îşi închipuia că postul lui nu se afla în pericol de atac imediat, fiind situat cel mai departe de zona de conflict.

Individul îşi trăsese nasul de două ori. O nară înfundată, sau amîndouă, îi provocase un blocaj temporar, care împiedica trecerea aerului.

Era suficient.

Sam se concentră în direcţia sunetului. Ochii lui de om în vîrstă de cincizeci de ani erau încordaţi, obosiţi de nesomn şi de cercetarea întunericului tropical nopţi la rînd. Dar aveau să-l ajute, ştia asta.

Individul stătea ghemuit lîngă o ferigă uriaşă, cu puşca între picioare, cu patul armei sprijinit de pămînt. Dincolo de el, Tucker vedea în lumina lunii conturul acoperişului înclinat din stînga poienii. Oricine traversa tabăra era în bătaia puştii paznicului.

Feriga elimina ipoteza folosirii cuţitului. O lamă care nu intra exact în locul vizat putea determina victima să sară, să strige. Feriga ascundea prea bine spatele omului. Ar fi fost posibil, însă dificil.

Exista o soluţie mai bună. Sam îşi aminti de liana care căzuse din palmier.

Vîrî mîna în buzunar şi scoase un ghem de sfoară cu care trasă linia azimutului. Fir subţire de oţel, încastrat în nailon, atît de util pentru multe lucruri...

Se furişă în tăcere spre ramurile uriaşe, cu frunze mici. Duşmanul lui îşi trase iarăşi nasul.

Sam se ridică, centimetru cu centimetru, în spatele ferigii. În faţa lui, la vedere acum, erau gîtul şi capul omului.

Sam Tucker îşi depărtă încet mîinile puternice, noduroase. Între ele se afla firul subţire din oţel încastrat în nailon.

Charles Whitehall spumega de furie. El dorise să meargă pe rîu; era calea cea mai rapidă, mult mai directă decît drumul lent, şerpuit, care trebuia străbătut prin tufişurile de nepătruns. Dar se convenise că, de vreme ce Lawrence stătuse de pază la rîu, el îl cunoştea mai bine. Aşa că rîul îi aparţinea lui.

Whitehall se uită la cadranul ceasului; mai erau douăsprezece minute pînă la primul semnal. Dacă avea să fie vreunul.

Semnale triple.

Tăcerea înseamnă exact asta. Nimic.

Imitarea scurtă a strigătului gutural scos de un porc sălbatic însemna succes. Un om ucis.

Dacă erau două, doi morţi.

Simplu.

Dacă i s-ar fi repartizat lui rîul, Charles era convins că ar fi scos primul strigăt. Cel puţin unul.

În schimb, lui i se repartizase direcţia sud-vest, unde avea cele mai mici şanse, din toate trei rutele, să întîlnească inamicul. Era o pierdere teribilă. Un om vîrstnic, autoritar, inventiv,dar

teribil de obosit, şi un băiat greoi, neîndemînatic de pe dealuri, poate că nu lipsit de resurse, însă un uriaş greşit îndrumat şi stîngaci.

O pierdere teribilă! Să te scoată din minţi, nu alta.

Totuşi nu atît de enervant ca oţelul ascuţit, dur, care luase brusc contact cu baza craniului său. Şi nici pe departe la fel de iritant ca vorbele şoptite pe un ton poruncitor, aspru:

– Dacă deschizi gura, ţi-am zburat creierii, domnu'!

Fusese prins! Mînia îi slăbise vigilenţa.

Stupid.

Dar cel care-l capturase nu trăsese. Omul dorea la fel de puţin ca şi el să dea alarma cu un foc de armă. Bărbatul ţinea înfiptă dureros ţeava în capul lui Charles, întorcîndu-l spre dreapta, departe de linia imaginară a marşului lui Whitehall. Fără îndoială că omul voia să-l interogheze, să afle unde erau ceilalţi.

Stupid.

Retragere-atac era o manevră simplă, avînd nevoie doar de o suprafaţă tare în spatele victimei pentru execuţia ei.

Şi fu, într-adevăr, o execuţie.

Trebuia ca victima să ricoşeze în urma impactului, nu să fie aspirată în spaţiu sau înghiţită de zidurile vegetale. Impactul conta cel mai mult; altfel, trăgaciul armei putea fi apăsat. Era o clipă de risc calculat, dar apăsarea armei în corpul victimei permitea, în acea fracţiune de secundă, o lovitură diagonală care smulgea invariabil puşca din mîna agresorului.

Ideal ar fi fost ca lovitura să coincidă cu impactul.

Totul era prezentat clar în manualele orientale de antrenament.

În faţa lor, spre stînga, Whitehall distingea în întunericul junglei conturul unui deal. Una din acele movile abrupte atît de

des întîlnite în Cock Pit. La poalele dealului se afla un bolovan masiv, ce reflecta lumina lunii strecurate printre copaci.

Era suficient... de fapt, mai mult decît suficient; chiar foarte practic.

Se poticni, doar puțin, ca și cum piciorul i-ar fi fost prins într-o rădăcină ieșită din pămînt. Simți împunsătura țevii puștii. Acum era momentul.

Își împinse corpul în oțelul țevii și se răsuci spre dreapta, prinzînd țeava cu amîndouă mîinile și împingînd-o în față. Cînd victima căzu pe bolovan, răsuci cu violență arma, smulgînd-o din strînsoarea omului.

În timp ce omul clipea în lumina lunii, Charles Whitehall întinse și încordă cîte trei degete de la fiecare mînă, completîndu-și asaltul cu o enormă viteză și stăpînire de sine. Mîinile indicau traiectoriile – una spre ochiul drept, cealaltă în carnea moale de sub beregată.

McAuliff îi dăduse lui Alison pistolul lui. Fusese suprins cînd o văzuse verificînd încărcătorul cu dexteritate, scoțîndu-l din lăcașul lui, apăsînd resortul și punîndu-l la loc cu o lovitură de palmă demnă de toată admirația. Ea îi zîmbise și făcuse precizarea că arma stătuse în apă.

Mai aveau opt minute pînă să plece. Două grupuri de patru; gîndul nu era reconfortant.

Se întreba dacă aveau să se audă strigăte scurte în noapte. Sau dacă tăcerea neîntreruptă însemna o amplificare a coșmarului.

Era vreunul dintre ei suficient de priceput? Suficient de rapid? Suficient de atent?

– Alex!

Alison îl prinse de praţ, vorbind în şoaptă. Îl trase apoi în jos şi arătă spre pădure, către vest.

Un fascicul de lumină se aprindea şi se stingea.

De două ori.

Cineva fusese surprins în lăstăriş; poate ceva. Urmă un fîlfîit teribil şi nişte ţipete scurte, repetate, care încetară la fel de repede pe cît începuseră.

Lumina se mai aprinse o dată, nu mai mult de o secundă, apoi se făcu întuneric.

Agresorul se afla la vreo treizeci de metri în faţă. Vegetaţia abundentă făcea imposibilă o apreciere mai exactă: Dar se întrevedea o posibilitate. Iar dacă Alexander Tarquin McAuliff învăţase ceva în timpul ultimelor săptămîni de nebunie chinuitoare, aceasta consta în acceptarea ocaziilor ce i se ofereau fără prea multă analiză.

O trase pe Alison spre el şi-i murmură la ureche nişte indicaţii. Îi dădu drumul şi căută pe pămînt ceea ce ştia că era acolo. Cincisprezece secunde mai tîrziu se sui, ţinîndu-se cu mîinile, pe trunchiul unui palmier, cu arma la spate, căutînd fără zgomot cu mîinile ramurile joase, incomodat de greutatea obiectului pus în tunică, lîngă centură.

Instalat pe poziţie, zgîrie de două ori coaja copacului. Alison fluieră – un fluierat omenesc, cu notele înalte ale unui avertisment cîntat. Apoi aprinse lanterna exact o secundă, o stinse şi se îndepărtă de locul unde stătuse.

În mai puţin de un minut, silueta apăru sub el – ghemuită, cu arma ridicată, pregătită să ucidă.

McAuliff aruncă din palmier piatra grea, colţuroasă, pe o traiectorie rapidă spre creştetul invadatorului.

Minutarul ceasului său ajunse la cifra doisprezece; secundarul se apropia de unu. Era timpul.

Primul semnal veni dinspre rîu. Un strigăt de expert, ca al unui porc sălbatic.

Al doilea se auzi dinspre sud-vest, destul de departe, la fel de expert, reverberînd prin junglă.

Al treilea veni dinspre nord, puțin cam gutural, deloc expert, dar suficient pentru moment. Mesajul era clar.

McAuliff se uită la Alison, la ochii ei strălucitori, de un albastru parcă mai intens în lumina lunii Caraibelor.

El ridică arma în aer și sparse tăcerea nopții cu o rafală de gloanțe. Poate că pilotul de pe platou rîdea încet, satisfăcut. Poate, cu puțin noroc, unul dintre gloanțele rătăcite o să-l nimerească în cap.

Nu conta.

Conta doar că reușiseră. Erau destul de pricepuți, la urma urmei.

O strînse pe Alison în brațe și strigă de bucurie către întunericul de deasupra. Nu prea semăna cu strigătul unui porc sălbatic, dar nici asta nu mai conta.

35

Stăteau la o masă, pe terasa cu piscină uriașă, de unde se vedeau straturile de coral și apele albastre din zare. Valurile ce se izbeau de stînci formau cascade arcuite de stropi albi care țîșneau în sus și în față, acoperind fisurile colțuroase.

De pe platou, zburaseră direct la Port Antonio. Procedaseră

astfel deoarece Sam Tucker luase legătura cu Robert Hanley prin staţia radio a avionului, iar Hanley le dăduse instrucţiuni precise de zbor. Aterizaseră pe micul aerodrom Sam Jones, la ora 2,35 dimineaţa. O limuzină trimisă de Trident Villas îi aştepta.

Şi Robert Hanley. Iar în clipa cînd Sam Tucker coborîse din avion, Hanley îi strînsese mîna şi-i trăsese un pumn în faţă. Apoi se aplecase şi-l ridicase de la pămînt, salutîndu-l ceva mai cordial, dar explicîndu-i că în ultimele săptămîni îşi făcuse griji în mod inutil, evident, din cauza lui Sam Tucker.

Cei doi desfrînaţi bătrîni băuseră apoi toată noaptea la barul de la Trident Villas. Tînărul director, Timothy Durell, se retrăsese la ora 5,10 dimineaţa; trimisese barmanul acasă şi predase cheile lui Hanley şi Sam. Durell nu era conştient de faptul că, într-un sens foarte concret, ultimele manevre ale lui Dunstone Limited fuseseră concepute la Trident în acea săptămînă, cînd apăruseră acolo străini din toate colţurile lumii. Străini, dar deloc necunoscuţi între ei... deveniţi acum doar amintiri supărătoare.

Charles Whitehall plecase cu Lawrence, revoluţionarul. Amîndoi îşi luaseră rămas bun pe aerodrom; fiecare trebuia să se ducă undeva, avea treburi de dus la sfîrşit, întîlniri ce nu sufereau amînare. Nu-şi adresau nici un fel de întrebări, fiindcă nu existau răspunsuri.

Urmau să se despartă repede.

Dar comunicaseră; poate că doar asta se aştepta de la ei.

Alison şi McAuliff fuseseră duşi la cea mai îndepărtată vilă de pe ţărm. Ea îi bandajase mîna, îi spălase zgîrieturile de pe faţă şi-l pusese să stea aproape o oră într-o cadă plină cu apă fierbinte.

Se aflau în vila 20.

Dormiseră unul în brațele celuilalt pînă la prînz.

Acum trecuse de ora unu. Erau singuri la masă. Sam Tucker îi lăsase un bilet lui Alexander în care-i spunea că plecase cu Robert Hanley la Montego Bay, să consulte un avocat. Intenționau să devină asociați.

Dumnezeu să ajute insula, își zise McAuliff.

La ora 2,30, Alison îi atinse brațul și-i făcu semn cu capul spre porticul de alabastru de dincolo de peluză. Pe scările de marmură veneau doi bărbați, unul negru, altul alb, îmbrăcați ca niște oameni de afaceri.

R.C. Hammond și Daniel, Ministrul Sfatului în tribul lui Acquaba din lanțul muntos Flagstaff.

– Vom fi conciși, spuse Hammond, luînd scaunul oferit de Alexander. Doamnă Booth, eu sînt comandantul Hammond.

– Eram sigură că dumneata ești, zise Alison, cu o voce caldă și un zîmbet rece.

– Pot să-ți prezint... un asociat? Domnul Daniel, om de afaceri jamaican. Cred că voi doi v-ați cunoscut, McAuliff.

– Da.

Daniel înclină repectuos capul și se așeză. Se uită la Alex și vorbi cu sinceritate:

– Îți sînt recunoscător pentru multe lucruri. Mă simt foarte ușurat.

– Ce face Malcolm?

Tristețea licări preț de o secundă în ochii lui Daniel.

– Îmi pare rău.

– Și mie, spuse McAuliff. Ne-a salvat viețile.

– Asta era treaba lui, răspunse ministrul Halidonului.

– Să înțeleg, îl întrerupse Hammond cu blîndețe, că doamna Booth e în cunoștință de cauză... pînă la un punct?

– Poţi să fii sigur, comandant Hammond. Chiar Alison dăduse răspunsul.

– Foarte bine.

Agentul britanic vîrî mîna în buzunar, scoase o telegramă pe hîrtie galbenă şi i-o întinse lui Alexander. Era confirmarea unui depozit bancar de la Barclay's Bank, Londra. Suma de două milioane de dolari fusese vărsată în contul lui A.T. McAuliff, de la Chase Manhattan, New York. În plus, mai exista o scrisoare de credit, prin care i se aducea la cunoştinţă lui McAuliff că suma era scutită de toate taxele după primirea documentelor corespunzătoare, aprobate de Departamentul Trezoreriei Statelor Unite, Biroul Fiscal Intern.

Alex citi de două ori telegrama şi se miră de propria lui indiferenţă. I-o dădu lui Alison. Aceasta începu să citească, dar nu termină; luă cana şi farfuria lui McAuliff şi le puse sub masă.

Nu zise nimic.

– Afacerea noastră e încheiată, McAuliff.

– Nu tocmai, Hammond... Vorbind pe şleau, nu vreau să mai aud niciodată de dumneata. Ca să fiu mai exact, nu vrem să mai auzim de dumneata. Altfel, cea mai lungă depoziţie consemnată vreodată va fi făcută publică...

– *Dragul* meu prieten, interveni englezul plictisit, dă-mi voie să fiu concis. Gratitudinea şi respectul mă vor obliga la o conduită decentă ori de cîte ori vei veni la Londra. Şi aş adăuga că te consider un tip foarte rezonabil. Dar te asigur că, *profesional*, vom rămîne la cea mai mare distanţă unul de altul. Serviciul Maiestăţii Sale nu doreşte să fie implicat în nerespectarea legilor internaţionale. Sînt al naibii de sigur de asta.

– Şi doamna Booth?

– Aceeaşi situaţie, evident.

Hammond se uită direct, chiar îndurerat la Alison.

– Sîntem conştienţi de faptul că ea a trecut prin multe necazuri. S-a descurcat excelent, spre marea noastră admiraţie. Ai lăsat în urmă un trecut teribil, draga mea. Elogiile publice nu sînt potrivite, înţelegem asta. Dar cele mai bune aprecieri vor fi inserate în dosarul dumitale. Care va fi închis. Definitiv.

– Mi-ar plăcea să cred lucrul ăsta, spuse Alison.

– Îţi dau toate asigurările, doamnă Booth.

– Dar Dunstone? întrebă McAuliff. Ce-o să se întîmple? Cînd?

– A început deja, răspunse Hammond. Toate guvernele cooperează... e în avantajul tuturor.

McAuliff ridică privirea spre Daniel.

– Cum influenţează asta falsitatea globală?

Daniel zîmbi.

– Poate că li s-a oferit o mică lecţie. Vom şti peste cîţiva ani, nu-i aşa?

– Şi Piersall? Cine l-a ucis?

Hammond răspunse:

– A lezat interesele proprietarilor de pămînt de pe coasta de nord, care aveau de cîştigat în urma achiziţiilor lui Dunstone. Munca lui era importantă, nu cei care i-au provocat moartea. Ei sînt jalnic de neînsemnaţi.

– Şi cu asta, basta, zise Daniel, trăgîndu-şi scaunul. Cei ca Westmore Tallon se vor întoarce la negoţul cu peşte, discipolii lui Barack Moore vor relua lupta împotriva lui Charles Whitehall, iar procesul haotic de înaintare continuă. Mergem, comandant Hammond?

– Desigur, domnule Daniel.

Hammond se ridică de pe scaun, ca şi Ministrul Sfatului din tribul lui Acquaba.

– Ce s-a întîmplat cu soţii Jensen?

Alexander se uită la Daniel, fiindcă el era singurul care putea să-i răspundă.

– I-am lăsat să scape. Să părăsească Cock Pit. Aflasem că Julian Warfield era pe insulă, dar nu ştiam unde. Numai Peter Jensen ne putea conduce la el. Aşa a făcut. La Oracabessa. Viaţa lui Julian Warfield s-a încheiat pe balconul unei vile numite Peale Court.

– Ce se va întîmpla cu ei? Cu soţii Jensen.

McAuliff întoarse privirea spre Hammond. Comandantul îi aruncă o privire lui Daniel.

– Există o înţelegere. Un bărbat şi o femeie cu semnalmentele soţilor Jensen s-au îmbarcat azi-dimineaţă, la Palisados, într-un avion cu destinaţia Mediterana. Noi credem că el s-a retras din afaceri. Îl vom lăsa în pace. Înţelegi, el l-a împuşcat pe Julian Warfield... fiindcă Warfield îi ordonase să ucidă pe cineva. Iar el n-a putut face asta.

– E timpul, comandant Hammond, spuse Daniel.

– Da, desigur. La Londra există o femeie minunată, pe care am cam neglijat-o. I-ai plăcut foarte mult în noaptea aia, în Soho. Zicea că eşti curtenitor.

– Transmite-i salutările mele.

– Aşa o să fac.

Englezul ridică privirea spre cerul senin şi soarele fierbinte.

– Retragere în Mediterana. Interesant.

R. C. Hammond schiţă un zîmbet fugar, apoi aşeză corect scaunul sub masă.

*

Se plimbau pe peluza verde din fața cabanei căreia i se spunea vilă și priveau marea. O perdea albă de stropi se înălță din stînca de coral și păru că rămîne suspendată, avînd drept fundal apele de un albastru intens ale Caraibelor. Perdeaua de apă înaintă și se retrase, apoi se prelinse peste crăpăturile stratului de coral. După cîteva clipe se întoarse în ocean, contopindu-se cu originea ei; o altă formă de frumusețe.

Alison luă mîna lui McAuliff.

Erau liberi.

Atunci cînd Compania Dunstone îl angajează pe Alex McAuliff să conducă, în schimbul a două milioane de dolari, prospecțiunile geologice dintr-un exotic teritoriu jamaican, cerîndu-i totodată să păstreze secretul absolut asupra acestei acțiuni, viața sa, pînă atunci liniştită, este complet bulversată de pericolele ce îl pîndesc la tot pasul.

Amenințările pot veni de oriunde: din partea celor de la Dunstone, care îl consideră un simplu instrument ce trebuie eliminat la timp, din partea unei companii concurente sau a serviciilor secrete britanice care nu rămîn indiferente în fața operațiunii respective. Singura speranță de salvare a lui McAuliff rămîne, paradoxal, magia Halidonului. Este vorba de un cod de acces către misterele divine, apanaj al unei restrînse comunități de inițiați. Fabuloasele bogății ale acestei comunități stîrnesc pofte care sînt însă aspru reprimate.

Intriga, suspansul şi culoarea locală, împletite cu surprinzătoare elemente magice, fac ca acest ultim roman al lui Robert Ludlum să se citească cu un interes extraordinar.

 EDITURA LIDER

Lei 5600(